

Má Mi! Mau Về Nhà Thôi

Contents

Má Mi! Mau Về Nhà Thôi	2
1. Chương 1: Mở Màn	2
2. Chương 2: Tình Ý	4
3. Chương 3: Chocolate - Ngọt Đắng Tại Tâm	8
4. Chương 4: Sân Thượng	11
5. Chương 5: Tâm Tình Trong Cơn Say	15
6. Chương 6: Tình Rượu	18
7. Chương 7: Đi Gặp Bác Sĩ	21
8. Chương 8: Thương Lượng	24
9. Chương 9: Hôn Lễ	27
10. Chương 10: Tranh Chấp	29
11. Chương 11: Tâm Sự	32
12. Chương 12: Đưa Canh	34
13. Chương 13: Bất Trắc Trong Khi Sinh	37
14. Chương 14: Xuất Viện, Chúng Ta Ly Hôn Thôi!	40
15. Chương 15: Bảy Mươi Tính Kế	42
16. Chương 16: Con Muốn Ly Hôn	45
17. Chương 17: Không Xứng Đáng	48
18. Chương 18: Chờ Nhé	50
19. Chương 19: Anh Có Khoẻ Không?	53
20. Chương 20: Em Ở Pháp Có Khoẻ Không?	55
21. Chương 21: Một Hoàng Tử, Một Công Chúa	57
22. Chương 22: Ứng Cử Viên Trước Mắt	60
23. Chương 23: Bạn Trai Bí Mật	62
24. Chương 24: Bị Chọc Tức	64
25. Chương 25: Lên Chức	67
26. Chương 26: Mẹ Tiểu Xuyên Không Phải Là Cô	69
27. Chương 27: Chúng Ta Về Nước Đi	72
28. Chương 28: Một Minh Tiểu Xuyên Là Đủ	75
29. Chương 29: Rốt Cuộc Cũng Về Nước	77
30. Chương 30: Là Ai Khi Dễ Con	79
31. Chương 31: Tha Thứ	82
32. Chương 32: Buổi Chiều Vui Về Ở Công Viên	85
33. Chương 33: Nói Chuyện Với Mẹ Tiêu	87
34. Chương 34: Sẽ Cho Tiểu Xuyên Nhận Mẹ	90
35. Chương 35: Qua Đêm Trên Xe	93
36. Chương 36: Bị Uy Hiếp	95
37. Chương 37: Gặp Lại Tiêu Tàn	98
38. Chương 38: Muốn Ly Hôn	100
39. Chương 39: Bằng Chứng Ngoại Tình	103
40. Chương 40: Con Đã Yêu Cô Ấy	106

41. Chương 41: Anh Đã Thực Sự Yêu Em	109
42. Chương 42: Ngã Bài	111
43. Chương 43: Gả Cho Anh Đi	114
44. Chương 44: Chưa Chuẩn Bị Tâm Lý	117
45. Chương 45: Chính Thức Tuyên Chiến	119
46. Chương 46: Chúng Ta Chia Tay Đi	122
47. Chương 47: Quên Em Đi	125
48. Chương 48: Không Thể Nào	127
49. Chương 49: Vì Sao Ba Mẹ Không Ở Chung	130
50. Chương 50: Chuyện Của Hai Chúng Ta	133
51. Chương 51: Yêu	135
52. Chương 52: Đón Đưa	138
53. Chương 53: Kết Cục	140
54. Chương 54: Ngoại Truyện	143

Má Mi! Mau Về Nhà Thôi

Giới thiệu

Anh nói: Phá thai đi! Cô nói: Không được, tôi không thể tự tay giết chết con của chúng ta! Anh nói: V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-mi-mau-ve-nha-thoi>

1. Chương 1: Mở Màn

Tại phòng làm việc của Tổng giám đốc Tập đoàn Tiêu Thị, một người đàn ông đang ngồi đó.

Không giống như những Tổng giám đốc của các công ty khác, là một người giả nhân giả nghĩa, bên trong vẻ luôn tươi cười là những âm mưu được tính toán kỹ càng; người tổng giám đốc đang trước mắt lại không có những nét mặt phong phú như thế, chỉ luôn mang một bộ dạng lạnh lùng. Đồng thời, cũng không giống những Tổng giám đốc khác ở chỗ, để ngồi lên chức vị Tổng giám đốc đều là những người đã có tuổi, đầu hói, mập mạp còn có một bụng bia rất to; người Tổng giám đốc đang ngồi trước mặt thì cơ thể sáu múi rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, nghiêm nhiên chính là một mỹ nam bước từ tiểu thuyết ra đời thực. Cũng chính bởi vì việc này, khiến cho anh dù luôn tỏ ra lạnh lùng, cũng được rất nhiều phụ nữ thầm yêu.

Nhưng có thể ngồi được trên chiếc ghế Tổng giám đốc, mà dựa hết vào gương mặt là vô ích. Vậy còn anh, ngoại trừ dáng vẻ bên ngoài ra, thì có tài cán gì?

Làm Tổng giám đốc Tập đoàn Tiêu Thị, anh thường dẫn dắt nhân viên hoàn thành rất nhiều đề án lớn không nói, có mấy lần một mình anh hoàn thành các đề án vô cùng quan trọng, điều này làm cho dù anh chỉ mới vừa bước qua tuổi ba mươi liền trở thành một doanh nhân đầy tài năng trong giới kinh doanh. Rất

nhiều người đáng tuổi cha chú cũng ngưỡng mộ anh, các tiểu thư nhà giàu sang cũng luôn xem anh là hình mẫu người chồng lý tưởng của mình. Ở các bữa tiệc có sự xuất hiện của anh, sẽ kéo theo sự có mặt của rất nhiều cô gái xinh đẹp, cố gắng dùng mọi cách để quyến rũ anh, vì thế mọi nơi anh đi tới đều gây được sự chú ý lớn. Làm gì có chuyện “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”(*), Tiêu Hàn đối với các tiệc tùng vốn là không hứng thú, có thể không tham gia thì không tham gia; nếu như bắt buộc dĩ nhất định phải tham gia, đều đứng ở một góc khuất, đưa ra bộ dạng lạnh lùng, vẻ mặt cự tuyệt người có ý định đến gần, cho nên người ta rất khó tiếp cận với anh. Dù có như vậy, mọi người vẫn chạy theo như vịt.

(*) Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình: Theo đúng nghĩa Hán là “LẠC HOA HỮU Ý, LƯU THỦY VÔ TÌNH”. Câu này diễn đạt tâm trạng đáng thương của người thiếu nữ đang độ tuổi tươi đẹp như hoa. Hoa - người thiếu nữ thì dạt dào tình ý, nhưng người đàn ông lạnh lùng như dòng nước xiết vô tình đã phớt lờ cô. Đây là ám chỉ tình yêu đơn phương của người con gái.

Lạnh lùng, là vẻ mặt của Tiêu Hàn đối với tất cả những người phụ nữ. Không phải anh muốn như vậy, mà trên thương trường người ta buộc anh phải như vậy.

Tổng Hương Ngưng là một nhân viên ở Công ty quảng cáo “Sáng Ý”, là một cô gái ngoại hình sáng sủa, hoạt bát, có tài ăn nói, cho nên Owen Dục – Tổng giám đốc của Công ty “Sáng ý” liền đưa cô vào làm việc ở phòng đối ngoại, công việc chủ yếu là đi ra ngoài cùng khách hàng nói chuyện làm ăn, cố gắng tranh thủ làm hết sức mình để mang lại lợi ích cho công ty.

Nói đến Tổng Hương Ngưng, thật ra thì vẫn là có một đoạn chuyện xưa. Từ nhỏ Hương Ngưng đã không có mẹ bên cạnh, mãi cho đến khi cô tốt nghiệp Đại học, đều là ba một mình nuôi lớn. Vì muốn báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ba, từ nhỏ đến lớn, Hương Ngưng đều cố gắng trở thành cô gái ngoan ngoãn, hiếu thuận với ba. Mặc dù ba Tổng muốn cho Hương Ngưng một tuổi thơ hoàn chỉnh, nhưng không có mẹ dù sao cũng là không hoàn chỉnh, mà ba Tổng lại không muốn đi thêm bước nữa, cho nên, mặc dù nhìn bên ngoài Hương Ngưng là người vô cùng hoạt bát, bạn bè có rất nhiều, nhưng mỗi khi màn đêm buông xuống, cô lại nghĩ về mẹ, rồi lại cảm thấy cô đơn, giống như người của cả Thế Giới đều bỏ rơi cô, nhưng cô vẫn luôn cố gắng để mọi người không phát hiện ra vấn đề này, bao gồm ba của cô.

- Hương Ngưng, đang suy nghĩ gì đấy? - Tổng giám đốc Owen Dục của “Sáng Ý” vỗ vỗ bả vai cô hỏi. Chuyện Owen Dục đối với Tổng Hương Ngưng có cảm tình thì toàn bộ công ty đều biết, nhưng Tổng Hương Ngưng đối với Owen Dục vẫn chỉ là duy trì quan hệ cấp trên và cấp dưới, không kiêu ngạo, không tự ti, điều này làm cho Owen Dục bao lần phải đè nén tình cảm, nhưng càng áp chế thứ tình cảm ấy càng mãnh liệt.

Nói đến Owen Dục, thật ra thì anh cũng là người tài, bằng không cũng chưa có thể ngồi lên chiếc ghế Tổng giám đốc; hơn nữa anh cũng rất đẹp trai lại có nhiều tiền; dáng người tao nhã, lịch sự, bình dị, gần gũi, nên anh cũng được rất nhiều cô gái thầm yêu trộm nhớ, nhưng các cô ấy lại không bao gồm Tổng Hương Ngưng, mà Owen Dục lại yêu thích người phụ nữ trên mới chết.

- A, không có gì. - Tổng Hương Ngưng bị Owen Dục vỗ bả vai như vậy, nhất thời thoát khỏi những suy nghĩ trong lòng, gương mặt cô lại lần nữa vui vẻ tươi cười - Tổng giám đốc tìm em có chuyện gì không?

- À... có. - Nhìn Tổng Hương Ngưng hoạt bát cười nói nhưng trong câu trả lời lại có một khoảng cách nhất định, làm cho Owen Dục mất đi không ít cảm xúc, anh cố gắng lấy lại tinh thần: - Gần đây em có biết sắp có hợp đồng quảng cáo nào lớn không?

- Dạ. - Tổng Hương Ngưng gật đầu một cái - Là quảng cáo của Tập đoàn Tiêu Thị đúng không ạ?. Tập đoàn Tiêu Thị trước giờ đều mời các công ty quảng cáo nổi tiếng của Pháp làm quảng cáo, nhưng lần này lại tìm công ty trong nước.

- Không sai. - Owen Dục gật đầu, anh thích Tổng Hương Ngưng, không chỉ là cô xinh đẹp, có tài ăn nói, mà còn bởi vì cô biết theo dõi tình hình, cô cũng hơn người khác ở chỗ mang lại cảm xúc cho anh. - Tại sao Tiêu Thị lần này tìm đến một công ty quảng cáo trong nước thì không rõ ràng cho lắm, tin tức trên báo đài nói Tiêu Thị lần này không công khai cụ thể; chỉ lên tiếng kêu gọi đầu tư, giá cả không là vấn đề, ý tưởng là quan trọng.

- Kìa, Tổng giám đốc, ý của anh là. - Tổng Hương Ngưng suy đoán ý tứ của anh, nếu như không sai, có phải là.

- Không sai! - Owen Dục biết cô nhất định đã nghĩ tới – Em có tài ăn nói rất tốt, tài thiết kế cũng hơn người khác. Anh là muốn cho em thiết kế cái quảng cáo này, đồng thời, sẽ tự thuyết minh về ý tưởng đó với bên Tiêu Thị. Em phải tận lực đem hợp đồng quảng cáo đó về cho công ty mình. Như thế nào? Có lòng tin không? - Owen Dục tin tưởng cách nhìn người của anh, anh biết ai là người có năng lực, Hương Ngưng là một cô gái tài năng, cô sẽ không làm anh thất vọng.

Sự thật chứng minh anh đã đúng.

- Dạ, em nhất định sẽ cố gắng hết mình ạ!

- Về phương diện những người hỗ trợ, em không cần lo lắng, anh sẽ cho người hỗ trợ em đầy đủ. - Owen Dục bổ sung.

Tổng Hương Ngưng không có đồng ý với anh:

- Tổng giám đốc à, em không cần người khác hỗ trợ như thế đâu, em muốn thông qua công việc lần này kiểm tra trình độ của mình tới mức nào.

- Nhưng. - Owen Dục không nghĩ tới Tổng Hương Ngưng sẽ quyết định như vậy – Lượng công việc lớn như thế, một mình em làm sao được đây?

Anh hiểu rõ tính cách của cô, nếu cô đã muốn làm một mình, nhất định sẽ không để người ta đụng tới, nhưng như thế sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của cô .

Tổng Hương Ngưng kiên quyết cự tuyệt ý tốt của anh:

- Tổng giám đốc, anh yên tâm, em sẽ chú ý mình sức khỏe của mình. Nhưng mà, em thật sự là không cần tìm người khác giúp đỡ. Em thật sự muốn chính mình thông qua việc này để chứng minh năng lực của mình, nếu như có người khác giúp đỡ, không phải tất cả đều không có ý nghĩa sao? - Thật ra thì, từ lâu Tổng Hương Ngưng đã hiểu lòng của Owen Dục, nhưng từ đó cho đến bây giờ cô đối với anh chưa từng nói qua bất kỳ chuyện tình cảm nam nữ nào, cho nên, vì không muốn làm cho Owen Dục hiểu lầm, mặc dù cô đối với anh vẫn rất hoạt bát, vui vẻ nhưng lại không thiếu phần xa cách.

- Nhưng. - Owen Dục còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị Tổng Hương Ngưng cắt đứt.

- Không có gì “nhưng mà” gì hết ạ..., Tổng giám đốc, anh hãy tin tưởng em một lần đi - Tổng Hương Ngưng mỉm cười một cái với anh.

Owen Dục biết nói thêm nữa cũng không có tác dụng, không thể làm gì khác hơn là ngậm cho phép.

* * * * *

2. Chương 2: Tình Ý

Owen Dục quả là hiểu rất rõ Tổng Hương Ngưng, thật sự cô đã là vì quảng cáo của Tiêu Thị mà quên ăn quên ngủ.

- Tổng giám đốc, Tiêu Thị lần này muốn quảng cáo cho dòng sản phẩm chocolate mới, nhưng chưa có ai gặp qua sản phẩm chocolate ấy, công ty đó không phải là cố ý làm khó chúng ta sao? - Tổng Hương Ngưng oán giận nói.

Lúc Owen Dục phân công việc cho cô, cô cho rằng sẽ giống như những quảng cáo khác, trước tiên là nhìn rõ sản phẩm cần quảng cáo, từ đó hướng đến đối tượng khách hàng chính, hơn nữa sẽ có kỹ sư thiết kế giải thích về sản phẩm, phân khúc khách hàng mà công ty muốn hướng đến, cho nên lúc anh đem nhiệm vụ này giao cho cô, cô liền nhận ngay không cần suy nghĩ, rồi khi Owen Dục cấp trợ lý cho cô thì cô lại cự tuyệt. Nhưng bây giờ cô suy nghĩ lại, thật sự có chút hối hận, ban đầu không nên ảo vọng tự thân vận động như vậy .

Owen Dục cũng không nghĩ đến chuyện Tập đoàn Tiêu Thị sẽ cho các Công ty Quảng cáo một bài toán khó như thế. Tiêu Thị chỉ nói cho tất cả Công ty quảng cáo biết, sản phẩm sắp tung ra là Chocolate, về phần chocolate là tròn hay vuông, là cao hay thấp, bọn họ quả thực không có cách nào biết được.

- Có thể Tiêu Thị là muốn thông qua công việc lần này tìm ra những người tài giỏi trong nước ta! - Owen Dục an ủi - Dù sao những công ty khác cũng giống công ty chúng ta, chúng ta không biết, bọn họ cũng không biết, thôi hãy xem đây như chúng ta đang khảo sát về cảm nhận của mọi người đi.

Nói xong anh nhìn khuôn mặt tiều tụy của Tống Hương Ngưng nói tiếp: - Hương Ngưng, em xác định không cần tìm trợ lý ỉn h sao?. - Như vậy thì cô giảm bớt sự mệt mỏi, anh nhìn cũng đỡ đau lòng hơn.

Tống Hương Ngưng biết dáng vẻ của mình như thế nào, cô cũng biết Owen Dục là quan tâm đến cô. Bất luận chuyện công hay tư, cô cũng nghĩ có người tới giúp đỡ sẽ làm cô giảm bớt căng thẳng, nhưng là cô nghĩ đến việc lúc đầu cô đã từ chối sự giúp đỡ của Owen Dục, hơn nữa cô thật sự là có chút ham muốn học hỏi, điểm này lần nữa giúp cô chiến thắng ý chí của mình. Vì vậy cô đổi lại một bộ dạng tương đối thoải mái, cười nói với Owen Dục:

- Tổng giám đốc à, không cần. Trước em không phải đã nói rồi sao? Em muốn mượn cơ hội lần này để xem năng lực bản thân rốt cuộc đi tới đâu.

- Nhưng bộ dạng này của em. - “làm cho anh rất đau lòng”. Nửa câu sau Owen Dục muốn nói lại không thể nói ra, sợ hù Tống Hương Ngưng sợ, vì vậy đổi một câu trả lời hợp lý hơn: - Cái bộ dạng này của em, người khác không biết cho là anh làm một người Tổng giám đốc thích bạo hành nhân viên của mình đó.

- Này. - Tống Hương Ngưng có chút mềm lòng, cô không thể để người khác bởi vì cô mà bị hiểu lầm, nhưng cô cũng không phải là người không có nguyên tắc - Tổng giám đốc, sẽ không đâu ạ. Nhân viên trên dưới công ty ai mà không biết tổng giám đốc đãi ngộ nhân viên tốt thế nào. Cho nên, vẫn là em có thể tự mình giải quyết tốt mọi chuyện ạ. - Có thể kiên trì với nguyên tắc, cô là sẽ không bỏ qua.

Owen Dục thấy lời khuyên của mình một lần không có hiệu quả, đành im lặng.

* * *

Phòng làm việc của Tổng giám đốc Tập đoàn Tiêu Thị

Thường Tiểu Nguyệt - Thư ký riêng của Tổng giám đốc bưng hai tách cà phê Blue Mountain được pha chế tỉ mỉ, bước chân nhẹ nhàng, đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc:

- Tổng giám đốc, giám đốc, đây là cà phê của hai anh ạ.

Sau khi để tách cà phê xuống, mặc dù Thường Tiểu Nguyệt không muốn rời đi, nhưng cũng không có lý do để ở lại, không thể làm gì khác hơn là từ từ đi ra ngoài.

Việc Thường Tiểu Nguyệt thâm yêu trộm nhớ Tổng giám đốc Tiêu Hàn, đã không còn là chuyện bí mật với mọi người trong công ty. Cô có gương mặt xinh đẹp, vóc dáng nổi bật, giọng nói dễ nghe, hơn nữa năng lực làm việc lại xuất sắc, là hình mẫu lý tưởng cho rất nhiều người đàn ông khi muốn lấy vợ. Bất đắc dĩ Thường Tiểu Nguyệt chỉ chung tình với Tiêu Hàn mà thôi, vì vậy họ chỉ cảm thấy uất ức khi mình không có tài bằng anh, để có được cô làm thư ký bên cạnh. Họ tự hỏi: Vì cái gì mà cô chỉ ưu ái mình anh ấy như thế?. Cô thậm chí đối với người bên ngoài đã tuyên bố: không phải là Tiêu Hàn thì không lấy chồng. Nhưng Tiêu Hàn lại như không biết tâm ý của cô, vẫn đối với cô rất lạnh nhạt, vì vậy Thường Tiểu Nguyệt chỉ có thể ôm niềm đau mà đợi chờ. Chỉ là Tiêu Hàn đối với tất cả phụ nữ đều rất lạnh nhạt, điều này cũng làm cho Thường Tiểu Nguyệt an tâm, tối thiểu là anh không chỉ lạnh nhạt với một mình cô.

Nhìn bóng lưng Thường Tiểu Nguyệt đi ra cửa, thân là Giám đốc kiêm bạn tốt Thượng Quan Sâm liền hỏi:

- Thường Tiểu Nguyệt chung tình với cậu là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa dáng dấp cô ấy rất tốt, lại có tài hoa, tại sao cậu đối với cô ấy vẫn lạnh nhạt như vậy? - thật sự anh là không hiểu, tại sao cô gái kia tốt như vậy mà người bạn của anh vẫn không muốn, chẳng lẽ anh ta muốn tiên ở trên Trời sao ?

- Ý cậu là sao? - Tiêu Hàn hỏi lại Thượng Quan Sâm. Thật ra thì anh không phải là không biết, chỉ là không muốn biết thôi.

- Ôi, Tổng giám đốc ơi, cậu thế nào không biết chuyện ấy? - Thượng Quan Sâm cố làm ra vẻ giật mình - Tôi nói này, nếu Tiểu Nguyệt đã có ý với cậu sẵn rồi, tại sao cậu không thuận nước đẩy thuyền(*), thu nhận mỹ nhân xinh đẹp? Dù sao cậu không ăn để vậy thì phí của Trời lắm?

(* Thuận nước đẩy thuyền: Nhân cơ hội này mà tiến tới)

Tiêu Hàn nhìn người bạn thân thiết từ bé của mình, lắc đầu một cái, khẽ cười nói - Cậu biết? - Nói xong vẫn đưa ánh mắt mập mờ nhìn anh ta.

Từ nhỏ Tiêu Hàn và Thượng Quan Sâm đã là những người bạn thân thiết, cũng chỉ những lúc ở với anh, Tiêu Hàn mới tháo xuống bộ mặt lạnh lùng, trở về là chính anh.

Thượng Quan Sâm bị Tiêu Hàn nhìn chăm chú nên da đầu có chút tê tê: - Cậu nhìn tôi như vậy là có ý gì? - Tại sao mỗi khi nhìn thấy ánh mắt của bạn mình như thế là trong anh lại có dự cảm xấu, mà lạ cái anh với người con trai trước mặt lại không thể tách rời.

Đột nhiên Tiêu Hàn tiến lên ôm Thượng Quan Sâm - Anh yêu, chẳng lẽ anh còn không biết tôi đối với anh là như thế nào sao? - Tiêu Hàn nói giống như đó là một câu nói thực lòng.

Đương nhiên Thượng Quan Sâm liền bị Tiêu Hàn lừa gạt, anh vội vàng đẩy Tiêu Hàn ra, nắm chặt cổ tay anh nói:

- Này, này, này, tôi một trăm phần trăm chuẩn Men nhé! Cậu muốn thì tìm phụ nữ đi một bên, nếu không tìm Tiểu Nguyệt cũng được - Lúc trước tại sao anh không phát hiện Tiêu Hàn là cái loại. Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể nhận ra, bằng không làm sao anh ta lại không chấp nhận tình cảm của Thường Tiểu Nguyệt? Không ngờ à, không ngờ à, đáng đẹp trai như vậy chính anh lại là. Phí của trời thật! Trong lòng Thượng Quan Sâm không ngừng suy nghĩ.

Tiêu Hàn thấy được gương mặt Thượng Quan Sâm bị anh lừa thành công, liền thuận nước đẩy thuyền, tiếp tục lừa gạt:

- Tôi hiểu rõ anh là đàn ông đích thực, cho nên tôi mới. - Tiêu Hàn đá lông nheo mấy cái với anh ta, - Cậu biết. - Thật ra trong lòng anh đang đã rất buồn cười, nhưng lại không thể cười, kìm nén đến sắp bị nội thương.

Vì để gia tăng tính chân thực, anh lại lên trước, tỏ ý muốn ôm Thượng Quan Sâm. Lần này Thượng Quan Sâm nhanh tay lẹ mắt né tránh:

- Tránh ra, Gay

Nói xong còn nhảy ra mấy bước, để phòng ngừa Tiêu Hàn lần nữa “đánh lén” mình.

Thưởng thức màn giả trí miễn phí của bạn tốt đủ rồi, Tiêu Hàn mới thu hồi nụ cười đùa giỡn:

- Ai nói tôi là cái loại đó, là cậu tự mình nghĩ quá nhiều quá. - Nói xong trả lại cho Thượng Quan Sâm một nét mặt “cậu thực ngốc”.

Thượng Quan Sâm lúc này mới phát hiện ra mình đã bị lừa gạt, vì vậy muốn đuổi theo đánh Tiêu Hàn:

- Cậu đúng là tên khốn khiếp, lại dám trêu chọc tôi?!

Tiêu Hàn không để cho anh ta có thể dễ dàng nhìn thấy thâm ý của mình, càng thêm không muốn đương không bị đánh, nhưng là cũng chơi đủ rồi:

- Thôi được, không cần chơi nữa, cậu không phải muốn biết tại sao tôi không có hứng thú đối với Tiểu Nguyệt sao?

- Ủ. - Quả nhiên Thượng Quan Sâm không có nao loạn nữa, điều anh quan tâm chỉ là chuyện này - Tại sao vậy?

- Bởi vì, tôi không có hứng thú với cô ta. - Tiêu Hàn rất nghiêm túc trả lời.

- Cái gì?! - Đây coi như là trả lời à? Thượng Quan Sâm càng ngày càng cảm giác mình như bị bạn đùa giỡn nha! - Cậu chẳng lẽ vừa trêu chọc tôi?

Tiêu Hàn ý vị sâu xa nói nhìn Thượng Quan Sâm một cái, không tiếp tục trả lời vấn đề của anh.

* * *

Thật ra Tiêu Hàn tìm đến Thượng Quan Sâm cũng không phải chỉ là tới nói xấu việc nhà người khác hoặc là tán gẫu về phụ nữ, anh gọi anh ta tới chủ yếu là vì công việc. Mà việc đó là việc kêu gọi đầu tư cho hạng mục quảng cáo sản phẩm mới của Tập đoàn Tiêu Thị.

- Cậu đánh giá như thế nào về các công ty tham gia quảng cáo lần này? - Vừa nhắc tới công việc, ánh mắt Tiêu Hàn liền trở nên sắc bén lạ thường.

Thượng Quan Sâm muốn làm bộ mơ hồ cũng chẳng thể. Anh liền trả lời:

- Lần này ứng với mục tiêu quảng cáo của công ty có ba công ty quảng cáo thích hợp, theo thứ tự là “Nghê Hồng”, “Sáng Ý” và “Quảng cáo Kiện Chi”. Trong đó “Sáng Ý” có lợi nhuận thấp nhất trong ba công ty, nhưng là nếu dám đứng ra tranh cử, cũng nhất định phải có năng lực. - Thượng Quan Sâm lý giải, phân tích đầu ra đó.

- Đây là công ty mạnh nhất? - Đây là điều Tiêu Hàn muốn biết nhất .

- Nghê Hồng. - Thượng Quan Sâm trả lời dứt khoát, không có một chữ thừa thãi nào.

- Vậy chọn công ty đó đi. - Tiêu Hàn nói.

Thượng Quan Sâm vừa nghe, có chút ngoài dự đoán:

- Tiêu Hàn, tại sao lại độc đoán như vậy? Không phải nói muốn cạnh tranh công bằng sao? Nói thật thì ý tưởng tốt nhất là của công ty quảng cáo Sáng Ý đó.

Việc làm này không giống như tác phong làm việc của Tiêu Hàn .

- Nếu tất cả người mạnh đều ở công ty ấy, làm gì còn phải nghe những công ty khác báo cáo? - Ngồi nghe như thế với anh mà nói, quả thật chính là lãng phí thời gian!

- Tôi kiên quyết không đồng ý. - Thượng Quan Sâm ít phản đối quyết định của Tiêu Hàn, nhưng mà lần này anh thật không thể đồng ý. - Công ty quảng cáo mạnh nhất không có nghĩa là có ý tưởng tốt nhất, tôi đề nghị phải cạnh tranh công bằng.

Tiêu Hàn nhìn Thượng Quan Sâm, thật lâu sau mới lên tiếng: - Dứt khoát tìm một công ty bên Pháp sẽ tốt hơn.

Anh cũng không thích tùy tiện giao thiệp với một công ty quảng cáo mới, chỉ là không hiểu tại sao lần này Thượng Quan Sâm cứ muốn tìm mấy công ty quảng cáo Trung Quốc, anh thì lại thích đánh nhanh thắng nhanh.

- Không được! - Thượng Quan Sâm có chút ý kiến, nhưng vẫn là tiếp tục giải thích - Chúng ta trước đã nói xong muốn dùng công ty quảng cáo Trung Quốc không phải sao? Tại sao chúng ta nhất định phải dùng công ty nước ngoài? Tôi thừa nhận công ty thiết kế bên Pháp rất chuyên nghiệp, nhưng là tại sao không thử tin tưởng vào người tài trong nước mình? Đôi khi cậu còn hài lòng hơn nữa kia.

Thượng Quan Sâm cố gắng thuyết phục Tiêu Hàn.

- Vậy tìm công ty mạnh nhất không phải nhanh hơn sao? - Nói trắng ra là Tiêu Hàn sợ phiền toái.

Thượng Quan Sâm cũng phát hiện điểm này: - Cậu là sợ phiền toái đúng không. . . . ?

Tiêu Hàn cũng rộng rãi thừa nhận. Anh ngồi ở trên ghế salon, đôi tay ôm ngực, một bộ “cậu làm sao thì tôi nghe thế ” nhìn về phía Thượng Quan Sâm.

Thượng Quan Sâm cũng không phải hạng dễ chơi:

- Lần này cậu nhất định phải nghe tôi, đây đối với công ty tuyệt đối có lợi. - Anh biết, âm ỉ thì âm ỉ, Tiêu Hàn chắc là sẽ vì lợi ích của công ty mà chấp nhận.

Thật ra thì Tiêu Hàn sợ phiền toái về sau, ngược lại anh rất muốn nhìn một chút những ý tưởng mới, cho nên trước mặt cái gì cũng chỉ biết nghe theo Thượng Quan Sâm, không chỉ bởi anh ta cung cấp giải trí miễn phí cho anh.

- Được, ngày mai ba công ty quảng cáo sẽ lên tranh luận về ý tưởng thiết kế của mình được chứ? - Tiêu Hàn hỏi.

- Ủ. - Thượng Quan Sâm cũng biết, mình lại bị đùa giỡn.

Cả hai người đang mong đợi ngày mai.

3. Chương 3: Chocolate - Ngọt Đắng Tại Tâm

Hôm nay là ngày mà ba công ty “Sáng Ý”, “Nghê Hồng” và “Quảng cáo Kiện Chi” cùng nhau cạnh tranh để giành hợp đồng quảng cáo của Tập đoàn Tiêu thị. Tổng Hương Ngưng là người được Công ty “Sáng Ý” tin tưởng giao cho phụ trách hợp đồng này, đương nhiên từ rất sớm đã có mặt ở Tiêu Thị. Mà Owen Dục vì muốn cho Tổng Hương Ngưng yên tâm hơn, còn phải thêm một cô gái cùng đi với cô.

Mặc dù, Tổng Hương Ngưng nhất quyết từ chối, nhưng Owen Dục lần này vô cùng kiên trì, cuối cùng cô đành phải chấp nhận.

~ Phòng họp Tập đoàn Tiêu thị

~Lần này Thượng Quan Sâm là người phụ trách kêu gọi các công ty Quảng cáo ra tranh cử, còn Tiêu Hàn là người phụ trách về Hoạch định dài hạn của công ty, vì vậy hai người cùng xuất hiện tại phòng họp thì chẳng có gì lạ.

- Hiện tại tôi tuyên bố, buổi thuyết trình ý tưởng quảng cáo cho sản phẩm mới của Tập đoàn Tiêu Thị chính thức bắt đầu. Đầu tiên xin mời Công ty Quảng cáo “Nghê Hồng” trình bày ý tưởng của mình. - Thượng Quan Sâm khách sáo nói sơ qua một số thông tin, rồi liền đi vào chủ đề chính.

Người chịu trách nhiệm về hạng mục quảng cáo này của “Nghê Hồng” rất nhanh đi vào trạng thái thao thao bất tuyệt: “Lần này Công ty “Nghê Hồng” của chúng tôi xin đưa ra một ý tưởng mới.”

Quả nhiên “Nghê Hồng” xứng đáng là người đi đầu trong giới quảng cáo, ý tưởng quảng cáo mười phần tốt. Tiêu Hàn ở trong lòng suy nghĩ như thế, nhưng anh không tỏ quá nhiều biểu hiện ra bên ngoài.

Thượng Quan Sâm cũng hết sức hài lòng với thiết kế quảng cáo lần này của “Nghê Hồng”, vì vậy anh càng thêm mong đợi xem biểu hiện của hai công ty quảng cáo “Sáng Ý” và “Quảng cáo Kiện Chi”.

- Hiện tại chúng tôi ời người đại diện cho Công ty Quảng cáo “Sáng Ý” cô Tổng Hương Ngưng Tổng nói một chút về ý tưởng thiết kế của mình.

Tổng Hương Ngưng nghe đến lượt mình phải thuyết trình, có hơi lo sợ một chút, nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có. Cô chậm rãi đứng lên, cười nói:

- Lần này sản phẩm sắp ra mắt của Tập đoàn Tiêu thị là Chocolate phải không ạ?

- Ủ. - Thượng Quan Sâm bị hỏi đến, có chút không giải thích được, lúc trước không phải công ty cũng nói qua rồi sao? Tại sao cho đến bây giờ lại hỏi? Nhưng khi nhìn cô gái trước mắt không phải là người chỉ biết qua loa về sản phẩm nha.

Tổng Hương Ngưng gật đầu một cái:

- Vâng, Quý công ty chuẩn bị ra mắt một sản phẩm chocolate. Nhưng chúng ta chưa thể nhìn qua hình dạng chocolate ấy như thế nào, chớ đừng nói chi là đi sâu vào nó; nói thật, lúc đầu tôi hoàn toàn không biết mình phải viết ý tưởng gì cho nó. - Tổng Hương Ngưng lại nhìn Thượng Quan Sâm một chút, xác định anh

không có tức giận, tiếp tục nói - Nhưng lòng háo thắng mãnh liệt đã giúp tôi tìm được cảm hứng trở lại, vì vậy tôi mới đến đây cùng Quý công ty bàn về cách thức quảng cáo cho sản phẩm Chocolate mới này.

Lời nói của Tống Hương Ngưng giúp cho Tiêu Hàn coi trọng cô hơn. Thầm đánh giá cô là người làm việc khác hẳn. Anh không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, chỉ là Tống Hương Ngưng vẫn nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Sâm, không có chú ý tới việc Tiêu Hàn đang nhìn mình.

- Sau đó thì sao? - Thượng Quan Sâm hỏi. Anh có dự cảm, cô gái trước mắt sẽ mang lại cho anh một ý tưởng mới mẻ gì đó!

Dĩ nhiên, Tiêu Hàn đang ngồi bên cạnh cũng có ý nghĩ như vậy.

- Chocolate là đại diện của tình yêu. - Tống Hương Ngưng nói - Chocolate với kim cương thật ra cũng khá giống nhau về mặt ý nghĩa, cả hai đều là đại diện của tình yêu. Kim cương biểu thị cho tình yêu kiên trì và bền bỉ; còn chocolate là biểu tượng của tình yêu ngọt ngào lại có đau khổ, nhưng ngọt ngào nhiều một chút. Chocolate làm người ta nhớ tới hương vị của cà phê, một thứ làm cho người ta khó có thể dứt bỏ được, đồng thời, khi đi qua cổ họng nó để lại cho người ta cái vị đắng nhàn nhạt, đó chẳng phải là tình yêu sao? Ngọt ngào bên ngoài, đau khổ bên trong, đây có phải là tình yêu chân chính không? Tôi lại nhớ, trước đây Quý công ty từng cho ra mắt thị trường một loại chocolate đường, mặc dù là ngọt, nhưng cũng chẳng thiếu vị đắng.

Lắng nghe tất cả, Tiêu Hàn không khỏi giật mình, cô nói đúng hoàn toàn ý nghĩa của chocolate. Đây là điều mà anh muốn đưa đến cho người dùng và muốn người ta cảm nhận nó nhất. Tiêu Hàn nghĩ tới đây, không khỏi lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn cô.

Cô không thể gọi là một cô gái xinh đẹp động lòng người, nhưng cô lại mang vẻ đẹp thuần khiết tựa như một dòng nước, nhất là lúc cô nói chuyện luôn kèm theo một nụ cười thật tươi, điều này rất khó có được.

Thượng Quan Sâm càng kinh ngạc hơn? Lúc trước anh cho rằng ý tưởng của “Nghê Hồng” đã rất tốt rồi, nào biết quảng cáo “Sáng Ý” lại tốt hơn nữa:

- Như vậy xin hỏi cô Tống, cô định lấy hình ảnh và Slogan gì cho sản phẩm này? – Đây là vấn đề anh quan tâm nhất, dù có giải thích ý nghĩa kia thật tốt cũng chưa đủ, cái Tập đoàn cần là một chiến lược quảng cáo tốt.

Tống Hương Ngưng trả lời:

- Ý tưởng cho quảng cáo lần này của chúng tôi là hai hình ảnh. Hình ảnh đầu tiên khi một cậu bé tặng một thanh chocolate ột cô bé. Lúc cô gái ăn vào mới đầu sẽ có cảm thấy hơi đắng nên cau mày lại. Hình ảnh thứ hai là sau khi cậu bé lớn lên, cậu trai ấy lại tặng chocolate cho cô gái kia, nhưng lần này cô gái sẽ cười vì cảm nhận được vị ngọt của Tình Yêu qua thanh Chocolate. Lời quảng cáo. Thật ra thì tôi muốn đem hai hình ảnh trên làm thành một đoạn phim ngắn, tên đoạn phim cũng là câu Slogan cho sản phẩm. Đó là: “Chocolate – Đắng ngọt tại Tâm”. Đây chính là ý tưởng thiết kế lần này của chúng tôi, cảm ơn mọi người đã lắng nghe.

Sau khi Tống Hương Ngưng nói xong, Thượng Quan Sâm cũng chưa thể phản ứng ngay được, chỉ ngồi đó im lặng như còn muốn nghe tiếp.

Đoạn phim ngắn? Đây là một ý tưởng mới mẻ, sẽ gây kích thích vị giác của mọi người khi xem qua. Trong tâm trí và trái tim của Tiêu Hàn đang không ngừng hoạt động, cổ phát họa ra đoạn phim ấy.

- Bây giờ chúng tôi mời người đại diện của công ty quảng cáo Kiện Chi phát biểu ý tưởng của mình.

Người đại diện cho “Quảng cáo Kiện Chi” tiếp tục thao thao bất tuyệt về ý tưởng của mình.

Khi ba Công ty Quảng cáo trình bày xong ý tưởng quảng cáo của công ty mình, Thượng Quan Sâm và Tiêu Hàn thảo luận một lúc, vẫn chưa thống nhất được việc nên lựa chọn công ty nào. Cho nên Thượng Quan Sâm - đại diện cho Tập đoàn Tiêu Thị đề nghị ba công ty gửi lại bản thiết kế ý tưởng ình, một tuần sau sẽ trả lời chính thức cho họ.

Đợi đến lúc bên trong phòng họp chỉ còn lại Tiêu Hàn và Thượng Quan Sâm; Thượng Quan Sâm mới lên tiếng hỏi:

- Tiêu Hàn, cậu nghĩ ba bản thiết kế này như thế nào?

Tiêu Hàn nghĩ một lát nói:

- Tôi cảm thấy ý tưởng quảng cáo của “Sáng Ý” rất sáng tạo, đúng với tiêu chí công ty mình nhất. Đoạn phim ngắn, là lựa chọn tốt, chúng ta có thể làm thử một lần. – Anh vừa nói lại vừa nghĩ tới cô gái kia, một cô gái vui vẻ, hoạt bát nhưng lại không thiếu tham vọng chiến thắng, đây đúng là một nhân tài.

Thượng Quan Sâm cũng gật đầu:

- Tôi cũng vậy, cảm thấy là ý tưởng ấy khá tốt, hơn nữa cô ấy đã cảm nhận đúng ý nghĩa của chocolate; còn nữa, suy nghĩ của cô ấy với chúng ta tương đối giống nhau, tôi nghĩ quảng cáo mà Tống Hương Ngưng đề xuất sẽ mang lại thành công lớn.

- Tống Hương Ngưng? - Tên rất hay, rất hợp với cô. Tiêu Hàn bình luận ở trong lòng.

- Ủ. - Thượng Quan Sâm lên tiếng. Anh dừng một chút, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó rồi nói: - Chỉ là, đoạn phim ngắn hình như không phù hợp lắm với yêu cầu của chúng ta? Dù sao kinh phí đầu tư một đoạn phim quảng cáo là khá cao, còn cái câu Slogan “Chocolate - ngọt đắng tại Tâm”, có vẻ như không phù hợp cho lắm, có phần không thực tế, cảm giác như tên một bộ tiểu thuyết vậy.

Quả nhiên đúng là bạn thân từ nhỏ của anh, suy nghĩ hai người luôn giống nhau. Tiêu Hàn cười, nhìn Thượng Quan Sâm hỏi:

- Như vậy cậu nghĩ nên làm sao?

- Thật ra thì thiết kế của “Nghê Hồng” không tồi. Trong thời gian đầu, nên lấy nó làm tiêu chí của chúng ta? Bằng không ta gộp chung ý tưởng của “Nghê Hồng” và “Sáng Ý” lại đi. - Thượng Quan Sâm đề nghị, nhưng là trong lòng anh vô thức lại nghĩ về Tống Hương Ngưng của Công ty “Sáng Ý”, lấy hai công ty ra cân nặng nhẹ, anh cảm thấy quảng cáo “Nghê Hồng” tương đối phù hợp yêu cầu hơn.

Tiêu Hàn lại xem thường:

- Tôi lại cảm thấy ý tưởng của “Sáng Ý” tương đối tốt hơn. Không có sai, đoạn phim ngắn làm cho công ty tốn kinh phí nhiều hơn một chút, nhưng là nó mang đến cho người tiêu dùng không ít hấp dẫn cùng tò mò. Tên phim và phim xác thực có chút không tương đồng, nhưng tôi lại thấy không sao bởi vì một ít sai sót mà loại bỏ sự cố gắng của người khác thì không đúng. Theo tôi nên bỏ tên phim đi, sau đó ở phía sau thêm một lời quảng cáo là tốt. Cậu thấy như thế nào? - Mặc dù anh dùng giọng đang bàn bạc để nói, nhưng lại làm cho không người khác không thể cự tuyệt được.

Mà Thượng Quan Sâm cũng không muốn phản bác ý kiến ấy; ngược lại, anh hết sức đồng ý cái cách làm này:

- Được, tôi sẽ bảo người làm theo ý của cậu. Bây giờ tôi sẽ thông báo với ba công ty về kết quả cuối cùng của chúng ta.

- Đợi chút, Sâm. - Tiêu Hàn ngăn anh lại – Tôi thấy buổi báo cáo rất thành công, vậy nên mở buổi tiệc nhỏ để chúc mừng cũng như cảm ơn các công ty đã đến tham gia buổi thuyết trình này. Cậu đi lo liệu một chút nhé.

Mặc dù Tiêu Hàn rất ghét loại tiệc tùng như thế, nhưng Thượng Quan Sâm không ngừng ghé vào tai anh “nỉ non” nói muốn trước kêu gọi Công ty Quảng cáo trong nước, sau là mở tiệc chúc mừng, nào là sẵn tiện để nhân viên công ty vui vẻ. Còn việc muốn ký hợp đồng với công ty nào cũng nên nhân bữa tiệc mà công bố luôn, như vậy thì thuận tiện cho lý do mời này ba công ty quảng cáo cùng đi.

Thượng Quan Sâm nghe được anh muốn mở tiệc chúc mừng, đương nhiên liền đồng ý.

- Được, tôi nghe lời cậu. Hiện tại sẽ tìm cô Tống bàn bạc về vấn đề quảng cáo. - Mặc dù đối với tiệc chúc mừng anh rất thích, nhưng thời điểm này anh nên duy trì sự chính trực, nghiêm chỉnh; trong khi làm việc, anh tuyệt đối không lơ là.

* * * *

Lại một lần đi vào phòng họp của Tập đoàn Tiêu Thị, trong lòng Tống Hương Ngưng không còn hồi hộp như lần trước. Cô lại nhớ lần đầu đến Tiêu Thị cô mang đầy vẻ khấn trương cùng lo lắng, mà lần này cô lại thấy nhẹ nhõm và tự tại hơn nhiều.

Không nghĩ tới, cô đã thành công. Mặc dù thành công một phần là do tài ăn nói, nhưng ít nhất cũng đủ chứng tỏ rằng cô có năng lực. Huống chi cô cũng cho là ý tưởng của mình còn rất nhiều thiếu sót còn phải chỉnh sửa. Lúc cô đang định làm lại, thì Thượng Quan Sâm - Giám đốc Tiêu Thị lại gọi điện thoại cho cô, nói thiết kế của cô đã được chọn, chỉ là phải bàn bạc lại một vài chỗ. Đây cũng là nguyên nhân lần này cô có mặt tại phòng họp của Tiêu Thị.

- Cô Tống, trong điện thoại cô nói đã nghĩ xong một lời quảng cáo mới phải không? - Lần này người hỏi là Tiêu Hàn, anh làm việc luôn dứt khoát, không dài dòng, lê thê. Cùng người khác bàn chuyện làm ăn càng muốn trực tiếp đi vào vấn đề.

Tống Hương Ngưng mỉm cười gật gật đầu. - Vâng ạ - Cô dừng một chút, nhìn phản ứng hai người, sau đó tiếp tục nói - Quý công ty muốn giữ những hình tượng trước là từ nhỏ đến lớn hay đổi lại ạ? Chúng ta có thể lựa chọn một trong bốn giai đoạn quan trọng của đời người: thời thơ ấu chưa hiểu biết; sinh viên và đoạn tình cảm trong sáng; sự chững chạc trong tình yêu của tuổi trung niên; còn có cảm giác ấm áp ở tuổi xế chiều nữa ạ. Bốn giai đoạn đó Quý công ty muốn khách hàng mục tiêu ở độ tuổi nào thì có thể chọn độ tuổi ấy làm điểm nhấn cho sản phẩm, cuối cùng trước khi kết thúc đoạn phim, chúng ta sẽ kết hợp với khẩu hiệu của chúng ta là “Tình yêu trong chocolate”. Đây chính là ý tưởng lần này tôi muốn mang đến, không biết phía công ty có ý kiến như thế nào?

Thượng Quan Sâm cười, Tiêu Hàn cũng cười, Tống Hương Ngưng biết mình đã thuyết phục thành công vì vậy cũng cười.

- Cô Tống, cô quả nhiên rất lợi hại, cô nhất định là một chuyên viên quảng cáo xuất sắc trong tương lai - Thượng Quan Sâm nói lời ca ngợi từ đáy lòng.

- Cảm ơn Quý công ty đã cho tôi cơ hội lần này. - Tống Hương Ngưng cười đến rục rịch, trong lúc vô tình lại làm cho hai người con trai đối diện cảm thấy hoa mắt, nhưng mà bọn họ đều che giấu để người khác không biết điều đang diễn ra trong lòng mình.

Những gì cần trao đổi cũng trao đổi xong, Hương Ngưng rất nhanh liền được ký hợp đồng với Tập đoàn Tiêu Thị. Trong lúc cô đang chuẩn bị rời đi.

- Đợi chút, cô Tống. - Thượng Quan Sâm giống như là nghĩ đến cái gì đó, gọi cô lại. - Là như vậy, công ty chúng tôi dự tính là sau buổi ký hợp đồng chính thức sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng, không biết cô có hứng thú đến tham sự hay không? Cô có thể đi cùng với bạn bè của mình, không sao hết!

Không biết vì sao, trong lòng Thượng Quan Sâm tràn đầy chờ mong, nhưng lại cố ý che giấu không để cho nó lộ ra bên ngoài.

Mà Tống Hương Ngưng cũng không muốn làm anh thất vọng:

- Vâng, tôi sẽ tham gia, cảm ơn quản lý Thượng Quan Sâm đã có ý mời. - Nói xong cô liền đi ra phòng họp.

4. Chương 4: Sân Thượng

Tập đoàn lớn chính là tập đoàn lớn, tất cả đều không giống bình thường, ngay cả tiệc chúc mừng cũng long trọng hơn những nơi khác. Đây là lần đầu tiên Tống Hương Ngưng đi dự một tiệc chúc mừng lớn như thế này.

Hơn nữa, qua buổi tiệc này, cô nhìn ra được Tiêu Thị đích thực là mang hơi hướng của một Tập đoàn Quốc Tế, vì vậy tiệc chúc mừng không chỉ có nhân viên của Tiêu Thị, mà còn có rất nhiều doanh nhân, ngôi sao quốc tế cũng như một số nhà chính trị lớn.

Quan trọng hơn, Tống Hương Ngưng còn phát hiện nơi này có rất nhiều cô gái xinh đẹp, dường như bọn họ đến đây không phải vì buổi tiệc mà chính là muốn gặp Tiêu Hàn. Hiện tại cô nhìn một nhóm các cô gái như có keo dán, tự động dính theo bóng lưng của anh ta; làm cô mới đầu còn tưởng mình hoa mắt nữa kia.

- Tổng giám đốc Tiêu, cảm ơn hôm nay anh đã mời em đến dự buổi tiệc này. – Siêu mẫu Quốc tế Trầm Nhu giờ một ly cocktail hướng về phía Tiêu Hàn nói, hơn nữa thân thể như là không có xương sống, cứ dán lên trên người Tiêu Hàn.

Mấy cô gái bên cạnh làm sao có thể dễ dàng tha thứ Trầm Nhu khi muốn độc chiếm Tiêu Hàn như thế. Vì vậy mỗi người một lý do liên danh theo Tiêu Hàn.

Đáng tiếc Tiêu Hàn không muốn tìm hiểu cảm giác bị thịt đè lên người, nên luôn tìm cách né tránh bọn họ.

- Thưa quý Ông quý Bà, có thể mời được mọi người tới tham gia Tiệc Chúc Mừng của Tập đoàn Tiêu Thị. Đó là niềm vinh dự lớn của Tiêu Thị, mọi người cứ vui vẻ thoải mái đi ạ. Tiệc này thật ra là do Giám đốc điều hành Thượng Quan Sâm đứng ra tổ chức, nếu mọi người muốn cảm ơn thì cứ đến nói lời cảm ơn với anh ấy. Tôi cũng chỉ là một người đến tham gia thôi.

Mặc dù không có nói rõ ra ngoài, những người thông minh vừa nghe qua cũng biết Tiêu Hàn là không muốn để mọi người đến gần mình.

Mà Tiêu Hàn cũng không biết phải nói gì với bạn tốt. Anh vốn chỉ nghĩ là tổ chức một buổi tiệc đơn giản, thế nhưng cái tên Thượng Quan Sâm kia lại biến nó thành như vậy. Nhiều người không nói, hơn nữa còn có nhiều cô gái không rõ ở đâu cũng có mặt, nếu sớm biết có nhiều người như thế này thì chắc chắn anh sẽ không tới. Nghĩ xong, anh liền cầm lên một ly Brandy đi về phía sân thượng —— nơi yên tĩnh nhất ở đây. Nhưng giống như nghĩ đến cái gì đó, anh lại quay trở lại, lấy thêm hai chai nữa mới đi.

* * * *

Tổng Hương Ngưng cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Thượng Quan Sâm trong đám đông khách mời. Cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng của anh bên trong một nhóm các cô gái xinh đẹp đang đứng, vì vậy cô cầm lên một ly rượu, nhanh chóng đi về phía anh.

- Chào Giám đốc Thượng Quan, cảm ơn anh đã mời tôi tới đây bữa tiệc này. - Tổng Hương Ngưng nói với Thượng Quan Sâm đang đứng giữa rừng người đẹp.

Thượng Quan Sâm vừa nhìn thấy Tổng Hương Ngưng, vội vàng sửa sang lại trang phục của mình, rồi sau đó cười nói:

- Cô Tổng đừng khách sáo, cô có thể dành chút thời gian quý báu của mình tới buổi tiệc nhỏ của công ty chúng tôi đã là vinh hạnh cho tôi rồi.

Nói xong anh liền giơ ly rượu trong tay lên, đem tất cả rượu bên trong uống hết, đủ để nhìn ra anh đối với Tổng Hương Ngưng là vô cùng có thành ý.

Tổng Hương Ngưng thấy thế, không tiện từ chối, để bày tỏ thành ý của mình, cũng cầm ly rượu trong tay uống một ngụm.

- Không ngờ cô Tổng lại có thể uống rượu tốt như vậy - Thượng Quan Sâm nói lời ca ngợi từ đáy lòng. Anh đang muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng biết phải nói gì, thấy Thường Tiểu Nguyệt đang đi đi lại lại như tìm kiếm ai, vì vậy rất hưng phấn gọi cô tới - Tiểu Nguyệt, nơi này.

Thường Tiểu Nguyệt vốn là đang tìm bóng dáng của Tiêu Hàn, nhưng là nghe được Thượng Quan Sâm gọi mình cũng không tiện không qua, vì vậy liền đi tới: - Giám đốc gọi tôi ạ!

Thượng Quan Sâm không cho là đúng, khoát tay nói:

- Tiểu Nguyệt à, cũng không còn trong giờ làm việc nữa, đừng cứ một câu Giám đốc, hai câu cũng Giám đốc, nghe như thế thật mệt mỏi à.

Thật ra thì Thượng Quan Sâm có cảm tình đối với Thường Tiểu Nguyệt, chỉ là Tiểu Nguyệt đã sớm đem tình cảm giao cho Tổng giám đốc Tiêu rồi, anh cũng không tiện nói gì nữa. Dù thế nào thì anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ kia mà, hiện tại anh cũng chỉ là coi cô như là cô em gái của mình mà thôi.

Thượng Quan Sâm giống như là nghĩ đến cái gì đó, chỉ vào Tổng Hương Ngưng đang đứng bên cạnh nói:

- À quên nữa, Tiểu Nguyệt, tôi gọi cô tới là muốn giới thiệu một người với cô. Cô ấy là Tống Hương Ngưng của Công ty quảng cáo “Sáng Ý”, cô ấy vừa là người thiết kế quảng cáo vừa là nhân viên phòng đối ngoại của công ty đó. Một người tuổi trẻ tài cao. Sau này sẽ có nhiều dự án hợp tác với công ty chúng ta.

Lúc Thường Tiểu Nguyệt nghe được lời giới thiệu về Tống Hương Ngưng, trên mặt không có quá nhiều nét mặt, cô chỉ là theo nghề nghiệp khẽ mỉm cười, rồi bắt tay chào hỏi:

- Xin chào cô Tống, tôi là thư ký của Tổng Giám đốc, tên Thường Tiểu Nguyệt.

Đối với nghề nghiệp của Thường Tiểu Nguyệt thì nụ cười chỉ là hình thức, Tống Hương Ngưng lại vui vẻ nhiều hơn. Cô cầm tay Thường Tiểu Nguyệt, cười nói:

- Xin chào cô, tôi là Tống Hương Ngưng. Tôi vẫn thường nghe nói “Tiêu Thị” là nơi tập hợp rất nhiều cô gái xinh đẹp, hôm nay vừa thấy, quả nhiên mọi người nói chẳng sai.

Thường Tiểu Nguyệt chỉ khẽ cười một tiếng, không có quá nhiều phản ứng. Cô cũng không muốn tiếp tục đứng nói chuyện cùng bọn họ, vì vậy liền hỏi Thượng Quan Sâm:

- Giám đốc, anh có biết Tổng Giám đốc đang ở đâu không ạ?

Cô ăn mặc xinh đẹp như vậy chỉ vì muốn cho Tiêu Hàn phải “rửa mắt” với mình, chứ không phải muốn ở nơi này cùng mọi người nói chuyện, tạo quan hệ.

- Tôi cũng không rõ nữa, có lẽ đang thân mật với mấy cô gái xinh đẹp ở nơi nào đó. - Thượng Quan Sâm nói đùa.

Thường Tiểu Nguyệt không thèm để ý đến Thượng Quan Sâm nữa, một mình đi tìm bóng dáng hoàng tử của mình.

Tống Hương Ngưng cũng không nghĩ ra cái gì để nói thêm, thật ra thì cá nhân cô không thích những buổi tiệc như thế này, nhất là phải nói chuyện với những người không quá thân thiết, mặc dù cô rất am hiểu về những người ở nơi đây, nhưng phải nói chuyện với họ vẫn làm cô cảm thấy không mấy thích thú.

Vì vậy cô rất nhanh liền tạm biệt Thượng Quan Sâm, một mình đi về một chiếc ghế, rồi ngồi xuống.

Thượng Quan Sâm vốn là muốn tiếp tục tán gẫu với cô nên cũng đi xuống theo, nhưng lại thấy người đẹp không mấy hứng thú, vì vậy không cố ép, tiếp tục trở về với những cô gái xinh đẹp của anh.

- Cô gái xinh đẹp, có thể mời em nhảy một điệu không? - Một chàng trai ăn mặc rất lịch sự vươn tay hướng về phía Tống Hương Ngưng, ý mời cô nhảy một bài với anh.

Tống Hương Ngưng suy nghĩ một chút, cười hồi đáp:

- Xin lỗi, thật là ngại, tôi không biết khiêu vũ.

Chàng trai tự biết mình đã thất bại, liền sờ sờ lỗ mũi rồi quay đi.

Thật ra thì Tống Hương Ngưng nếu muốn cũng có thể nhảy được vài điệu, nhưng cô chưa từng nhảy trước mặt người khác, cũng chưa có bất cứ ai được nhảy cùng cô. Không phải cô làm cao, chỉ là cô không có tìm được cảm xúc khi khiêu vũ, vì vậy liền từ chối.

Sau đó cũng có thêm vài người đến mời, nhưng đều bị Tống Hương Ngưng lễ phép từ chối.

Để tránh cho có thêm người đến quấy rầy, cô cũng muốn tìm một chỗ yên tĩnh khác, Tống Hương Ngưng cầm một ly rượu đi lên sân thượng. Bởi người phục vụ nói cho cô biết, nơi đó tương đối yên tĩnh.

Vừa đi lên, Tống Hương Ngưng liền bị những thiết bị lắp đặt nơi đây hấp dẫn. Sân thượng không giống như lầu dưới, nó tương đối rộng lớn, còn có mùi hương nhàn nhạt của hoa lan U Hương bay thoang thoảng trong gió, làm cho người ta không tự chủ được mà buông lỏng tinh thần, quả nhiên là một nơi thanh tĩnh mà.

Tống Hương Ngưng thỏa mãn đi về một chỗ giữa sân thượng, nhìn thấy phía trước có một bộ bàn ghế, liền nhẹ nhàng mà thẳng đến và ngồi xuống, vui vẻ thưởng thức một ngụm Cocktail, một chút cũng không chú ý tới có người đang đi về phía cô.

- Cô là ai? - Vừa trở về, Tiêu Hàn liền nhìn thấy nơi này có thêm một người, anh bực bội hỏi, anh chính là không muốn có người quấy rầy mới lên sân thượng này, tại sao còn có không biết sống chết lại tìm tới?

Tổng Hương Ngưng không biết có người sau lưng, nên có hơi hoảng sợ, nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Cô xoay người lại, trả lời:

- Tôi là.

Khi cô ngẩng đầu lên thấy người tới, thì có hơi giật mình.

- Tôi hỏi cô là ai? - Tiêu Hàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Tổng Hương Ngưng, lại một lần nữa hỏi. Nhưng anh vẫn có cảm giác cô gái trước mắt hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi.

- Tổng giám đốc Tiêu, tôi là Tổng Hương Ngưng của Công ty “Sáng Ý”, là các anh mời tôi đến tham gia bữa tiệc này. - Tổng Hương Ngưng thấy Tiêu Hàn hoàn toàn không nhớ cô là ai, không thể làm gì khác hơn là lần nữa giới thiệu lại mình.

Sáng ý? Tổng Hương Ngưng? Đó không phải là công ty mà mấy ngày trước đã cùng anh ký hợp đồng Quảng cáo sao? Khó trách vì sao cô lại quen mặt như thế. Nhưng tại sao cô đến nơi này? Chẳng lẽ cô cũng như mấy cô gái ở dưới lầu kia? Nghĩ tới đây, Tiêu Hàn không khỏi cảm thấy có chút ghê tởm.

Phụ nữ đều giống nhau!

- Cô Tổng, nơi này là chỗ của tôi. - Tiêu Hàn lạnh lẽo nói, mang rõ ý đuổi khách.

Tổng Hương Ngưng sao lại không hiểu được ý tứ ấy? Nhưng rõ ràng là cô tới trước nha! Làm thế nào cô chịu thua, để người khác dễ dàng ép buộc mình đi? Nhất là phía dưới còn có một nhóm người phiền toái. Vì vậy cô tươi cười nói:

- Tổng giám đốc Tiêu, chỗ này là tôi tới trước kia mà.

Cô gái này dám tranh giành địa bàn với anh sao? Tiêu Hàn không khỏi có chút tức giận, giọng nói vì vậy càng thêm nghiêm nghị:

- Là tôi tới trước.

- Cái gì? - Tổng Hương Ngưng không nghĩ tới Tiêu Hàn có thể không nói đạo lý như vậy, đang muốn nói gì đó, lại thấy trên bàn bày hai chai Brandy, còn có một ly rượu chưa uống hết. Hình như, cô đã trách lầm người khác rồi.

- Tổng giám đốc Tiêu, thật xin lỗi. Tôi không nghĩ tới ở chỗ này sẽ quấy rầy đến anh - Tổng Hương Ngưng thật lòng nói lời xin lỗi.

- Hừ! - Tiêu Hàn không nói gì nữa, liền ngồi xuống vị trí của mình.

Qua một lúc lâu, anh thấy Tổng Hương Ngưng cũng không có ý muốn đi, lại lên tiếng hỏi:

- Tại sao cô lại muốn lên sân thượng? Lầu dưới không phải chơi vui vẻ hơn sao?

Tổng Hương Ngưng là người ai hỏi thì đáp, huống chi câu hỏi này không có gì riêng tư, nên cô thật lòng trả lời:

- Bởi vì phía dưới rất ồn ào ạ! - Hơn nữa phía dưới còn có rất nhiều người con trai cứ đến mời cô khiêu vũ.

- Rất ồn ào? - Tiêu Hàn hỏi lại. Các cô gái không phải là thích những nơi ồn ào như thế sao? Có thể khiến anh như công chúa để rồi nhận được sự che chở của một người đàn ông nào đó, không phải phụ nữ đều mong muốn như thế sao? Tại sao cô gái trước mặt lại không như vậy?. Tiêu Hàn không khỏi đối với cô nảy sinh hứng thú.

- Đúng vậy! - Tổng Hương Ngưng nói - Cá nhân tôi không phải là người ưa thích cái không khí ồn ào ở lầu dưới, nhất là tôi lại không quen biết nhiều người trong đó. Đã như vậy, tôi dứt khoát đi lên sân thượng là tốt nhất. Nơi này vô cùng yên tĩnh, thật sự là một nơi vô cùng tốt nha! Bất quá thì giống như tôi đang quấy rầy đến Tổng giám đốc đi.

Tống Hương Ngưng là một người cẩn thận, cô đã sớm phát hiện sự xuất hiện của mình làm cho Tiêu Hàn không mấy vui mừng, nhưng nếu Tiêu Hàn không có lên tiếng đuổi cô đi, cô không đi cũng chẳng sao.

Nếu như lúc này cô liền hỏi Tiêu Hàn có phải cô đang quấy rầy đến anh không? Thì anh nhất định nói là có. Nhưng mà bây giờ anh đối với cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

- Cô Tống, nếu như tôi nói cô không quấy rầy đến tôi..., thì cô sẽ không rời khỏi nơi này có phải không? – Nói xong Tiêu Hàn liền nở một nụ cười, mà để có cơ hội nhìn thấy nụ cười của Tiêu Hàn thì thật ra là vô cùng, vô cùng khó khăn

Tống Hương Ngưng hoàn toàn không biết điều đó, sau khi nghe được Tiêu Hàn trả lời thì hết sức vui mừng:

- Ha ha, tôi biết ngay mà, Tống giám đốc, anh thật là tốt.

Nụ cười của Tiêu Hàn càng ngày càng đậm. Anh rót ỉnh một ly rượu, đồng thời cũng rót đầy một ly cho Tống Hương Ngưng:

- Cô Tống, chúng ta cùng cạn ly nào!

Tống Hương Ngưng không từ chối, vui vẻ uống xong ly rượu mà Tiêu Hàn rót.

5. Chương 5: Tâm Tình Trong Cơn Say

Tiêu Hàn cho là cô biết uống rượu Brandy, còn Tống Hương Ngưng vì được chấp nhận cho ở lại nơi này nên lòng cũng buông lỏng xuống, nói chuyện cũng nhiều hơn.

- Tống giám đốc Tiêu, anh biết không? Tôi thật sự rất nhớ mẹ của mình. - Tống Hương Ngưng không biết làm sao tự dừng lại nhớ mẹ vào lúc này.

- Cô nhớ mẹ? - Trong lòng Tiêu Hàn thầm giật mình. Cô gái này, sau lưng của cô tội cùng có bao nhiêu bí mật?

Anh nhìn ra được mặc dù bên ngoài Tống Hương Ngưng luôn tỏ ra mình là người vui vẻ, hòa đồng với mọi người, nhưng bên trong cô thật sự là một mối cùng đau thương. Cô đã trải qua những điều gì, anh không hiểu được.

Tống Hương Ngưng gật đầu một cái:

- Đúng ạ, ha ha, Tống giám đốc Tiêu à! Anh không biết đó thôi. Cũng đúng, tôi chưa từng nói với ai về chuyện này mà. - Tống Hương Ngưng càng nói càng kích động, hốc mắt cũng không tự giác đỏ lên – Lúc tôi còn bé thì mẹ tôi đã qua đời, ngay cả mẹ trông thế nào tôi cũng không có ấn tượng, chỉ dựa vào tấm ảnh trong ví tiền của ba mà hình dung ra mẹ. Nhưng mỗi lần tôi kêu ba kể lại những chuyện của mẹ ngày trước, ba đều nói không còn nhớ rõ. Nhưng tôi muốn biết, tôi thật sự muốn biết.

Tống Hương Ngưng nói xong liền khóc ồ lên.

Tiêu Hàn không nghĩ tới cái miệng nhỏ của Tống Hương Ngưng khi khóc lại có thể lớn đến như vậy. Nhưng vì sao cô khóc vẫn tỏa ra vẻ đẹp động lòng người như thế? Đồng thời anh cũng không biết nên làm thế nào để an ủi cô, anh ngăn người một chút không biết nói gì, chỉ có thể rót một ly rượu cho chính mình.

Tống Hương Ngưng khóc một lúc sau phát hiện mình có chút kỳ quái, vì vậy ngưng khóc thút thít. Cô biết kể quá khứ cho người khác nghe chỉ là trò cười, cô tiếp tục uống một ngụm rượu, một hớp lại một hớp uống cạn ly rượu, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Tiêu Hàn.

Một lát sau, có thể là chất cồn bắt đầu quấy phá, Tống Hương Ngưng bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, miệng cũng bắt đầu nói lung tung.

- Có một lần, nửa đêm tỉnh lại, tôi nghe ở phòng khách ba nói chuyện với tấm ảnh của mẹ, ba nói ông không nên không tin mẹ, là ông đã hại mẹ. Tôi không biết làm thế nào, tôi vẫn thuyết phục mình đang

nằm mơ, tôi không hiểu tại sao ba lại nói như vậy, tôi thật sự là không biết. . . . - Tống Hương Ngưng nói xong, đột nhiên cảm thấy cổ họng vô cùng ghê tởm, sau đó cô liền “ọc” - ói ra tất cả những thứ đã ăn trong hôm nay ra ngoài.

Tiêu Hàn không nghĩ tới cô sẽ ói như thế, thật là bị cô làm cho giật mình. Nhưng mà anh rất nhanh liền bình tĩnh lại, chờ Tống Hương Ngưng ói xong, tỉ mỉ đưa khăn tay cho cô:

- Lau miệng mình một chút đi. - Mặc dù là giọng nói lạnh lẽo, nhưng lại khiến cho người ngoài cảm thấy có không ít ấm áp.

Tống Hương Ngưng biết mình lại luống cuống, đang muốn từ chối ý tốt của Tiêu Hàn, nhìn thấy khăn tay của anh đã đặt trước mặt, hơn nữa không có ý dè dặt, nên cũng không dám từ chối. Vì vậy cô miễn cưỡng nhận lấy khăn tay của Tiêu Hàn, cẩn thận lau sạch sẽ miệng của mình. Khăn tay của anh rất sạch, còn tỏa ra mùi nước hoa nhàn nhạt, ngửi được liền cảm thấy tâm tình rất thoải mái.

- Tống giám đốc Tiêu, cảm ơn khăn tay của anh, chờ tôi đem nó giặt sạch sau đó trả lại cho anh. - Tống Hương Ngưng đối với Tiêu Hàn nói lời xin lỗi. Thiệt là, tửu lượng của mình rõ ràng không tốt, tại sao cô lại uống say như thế? Thật là không hiểu nổi mình! Còn đem khăn tay của Tống giám đốc Tiêu làm dơ, đúng là mất mặt quá! Tống Hương Ngưng ở trong lòng không ngừng tự mắng. Tống Hương Ngưng vừa mắng mình, vừa nghĩ đến cái dạ dày không nên uống rượu của mình — haizzzz, hơn nữa khi uống rượu vào cô lại không làm chủ được lời nói, mặc dù tửu lượng của cô không coi là quá kém.

Tiêu Hàn gật đầu một cái, giống như là đồng ý. Anh nhìn Tống Hương Ngưng lại muốn uống rượu, vốn là tính ngăn cản cô, chỉ là suy nghĩ một chút, hiện tại tâm tình của cô thật sự không tốt, dứt khoát nên để cho cô uống say một chút. Nghe người ta nói rượu thuốc chữa bệnh trong tâm.

* * * *

Tống Hương Ngưng tiếp tục hết ly rượu này đến ly rượu khác. . . . rất nhanh, một chai Brandy liền bị cô rót sạch. Sau đó cô cảm thấy đầu mình choáng váng, chỉ là cô lại thích được tâm sự, vì vậy ở một bên lặng lẽ rót sạch một bình Brandy khác, đầu óc cũng bắt đầu không còn tỉnh táo. Tiêu Hàn làm người tốt, cứ thế lắng nghe cô kể chuyện.

- Tống giám đốc Tiêu, anh biết lại sao hằng ngày tôi cười rất vui vẻ không? - Tống Hương Ngưng mở cặp mắt mông lung, hỏi Tiêu Hàn đang ngồi đối diện.

Tiêu Hàn bởi vì uống rượu, cũng nhiều lời hơn:

- Không biết, chẳng qua tôi nhìn ra bên ngoài cô là cười rất vui vẻ, nhưng nội tâm của cô hẳn không được vui vẻ như thế? Tại sao cô lại cố đem mình nguy trang thành như vậy? - Tiêu Hàn ở lúc tỉnh táo sẽ không hỏi Tống Hương Ngưng cái vấn đề này, hiện tại thừa dịp men say hỏi rõ ràng — mặc dù mình sau đó có thể sẽ quên.

- Ha ha, Tống giám đốc Tiêu, không ngờ anh lại nhìn ra được nha. - Tống Hương Ngưng cười đến rất vui vẻ
- Mỗi ngày tôi đều mang mặt nạ vào cuộc sống, nhưng chưa từng có một người nào có thể lột xuống mặt nạ của tôi. Bọn họ đều cho rằng tôi đang cười thật lòng, nhưng là. . . . Ha ha, thôi. - Tống Hương Ngưng lắc đầu một cái, không có ý muốn tiếp cái vấn đề khó nói này.

Nhưng Tiêu Hàn cũng không dễ dàng bỏ qua cô:

- Cô nói trước kia không có ai nhìn thấy vẻ nguy trang của cô. Hiện tại tôi đã nhìn thấy rồi, cô cũng nên cho tôi một lời giải thích về nguyên nhân của nó được không?.

Đầu Tống Hương Ngưng đã vào không ít rượu, người khác nói cái gì cô liền nghe cái đó.

- Bởi vì ba tôi đã từng nói, mẹ khi còn sống thích cười nhất, bà ấy đối với mỗi người cũng rất tốt, cho nên tôi hi vọng có thể kế thừa phẩm chất này của mẹ. - Đây cũng là lý do duy nhất để cô luôn phải vui cười với mọi người.

Tiêu Hàn lại không cho là đúng, hai tay anh dùng sức quàng qua bả vai Tống Hương Ngưng nói:

- Tại sao muốn vì người khác mà làm ra vẻ như thế? Không phải sống như thế sẽ rất mệt mỏi sao?

- Nhưng tôi không muốn người khác thấy tôi cô đơn, để rồi vì thế muốn che chở, bảo vệ tôi. – Bỗng dưng hốc mắt của Tống Hương Ngưng lại đỏ hồng lên.

- Cô chính là cô, không cần vì người khác đi cố tại niềm vui giả tạo. - Tiêu Hàn uống cạn ngụm rượu cuối cùng, chậm rãi mở miệng nói - Thật ra thì, mỗi người đều có một nỗi buồn trong lòng mình, cô cũng thế, tôi cũng vậy.

Tống Hương Ngưng mê man nhìn Tiêu Hàn:

- Tổng giám đốc Tiêu, anh là một tổng giám đốc đầy tài năng lại đẹp trai như thế chắc chắn sẽ có gặp được người phụ nữ vô cùng ưu tú.

Cô nhớ anh là người cơ hồ muốn gió có gió, muốn mưa có mưa kia mà.

Tiêu Hàn gật đầu một cái, tiếp tục nói:

- Thật ra thì, thời đại học tôi đã từng có một người bạn gái, cô ấy rất đẹp, cũng rất giỏi, hoàn cảnh gia đình cái gì cũng rất phù hợp gia đình của tôi, nên cha mẹ hai bên vô cùng tán thành chúng tôi tiến tới một bước nữa. Nhưng lúc chúng tôi chuẩn bị đính hôn, tôi đã vô tình phát hiện thì ra cô ấy đến gần tôi chỉ là vì gia đình cô ấy ép buộc, và chính tôi vì thế mà trở thành một thằng đàn ông mê sắc, mê gái nhà giàu.

Tiêu Hàn hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

- Tôi còn phát hiện, thì ra cô ấy không hề xem tôi là một người bạn trai đúng nghĩa, cô ấy đúng là một con hồ ly(*) đội lớp cừ non!

(*hồ ly tinh hay hồ ly, hồ tinh là tên gọi của những con cáo thành tinh. Theo quan niệm của một số người Trung Quốc thì trong các loài vật, thì loài cáo là loài có thể nói là thông minh nhất sau con người.)

Tiêu Hàn cố ý đem đầu ngửa lên, đem nước mắt sắp chảy ra quay ngược về lòng— đến khi anh thấy những điều ấy đã thực sự thành công. Anh mới thả lỏng trở lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói ra:

- Từ đó tôi liền mất liên lạc với cô ấy, và cũng đã hiểu ra một chuyện đó là những người phụ nữ đến gần tôi, đều có mục đích khác nhau, không một ai thật lòng, không toan tính và vụ lợi cả.

Tống Hương Ngưng nghe lời Tiêu Hàn nói, không khỏi cảm thấy lòng chua xót. Thì ra người đàn ông ở trước mặt lại trải qua khổ sở như vậy, mà cô thật sự không giúp được gì cho anh!

Cô đi tới bên cạnh Tiêu Hàn, sau đó ngồi xuống, nói:

- Cũng không phải tất cả phụ nữ đến gần anh đều có mục đích riêng.

* * * *

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng ngồi bên cạnh, mặt ngây thơ hỏi:

- Có thật không?

Thật ra, Tiêu Hàn có vẻ mặt ngây thơ là bởi vì anh đã uống rượu quá nhiều; mới vừa rồi anh nói những lời đó, cũng là bởi vì anh uống rượu quá nhiều. Nếu không, với tính cách của Tiêu Hàn, anh sẽ không dễ dàng đem tâm sự của mình nói cho người khác biết như vậy, nhất là Tống Hương Ngưng, người chỉ vừa gặp anh có ba lần càng chẳng thể làm anh tùy tiện biểu lộ tình cảm của mình, đây là điều Tiêu Hàn chưa từng trải nghiệm qua.

Tống Hương Ngưng dùng vẻ mặt giống như đang dỗ dành một cậu bé nói với Tiêu Hàn:

- Đương nhiên là thật rồi, Tổng giám đốc Tiêu, anh đừng xem tôi như người thích lừa gạt người khác nhé?

Tống Hương Ngưng bình thường cũng sẽ không bao giờ dụ dỗ một cậu bé như vậy, nguyên nhân chỉ có một, chính là cô cũng đã say rồi.

Tiêu Hàn dùng chút xíu tỉnh táo còn sót suy nghĩ, đúng như vậy nha. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tống Hương Ngưng, chính là tài ăn ngay nói thẳng của cô đã chinh phục anh.

- Ủ, suy nghĩ một chút, đúng thật là cô không có lý do gì để gạt tôi.

- Dĩ nhiên tôi không có lừa anh rồi..., tôi đâu phải mất tính người đến mức đi lừa gạt một đứa trẻ. - Tổng Hương Ngưng nói.

Tiêu Hàn muốn nói gì, nhưng lại không biết nên nói cái gì, vì vậy liền không nói tiếp nữa rồi.

Qua thật lâu, Tổng Hương Ngưng dần lấy lại tỉnh táo, nhưng lại cảm thấy rất buồn ngủ. Vì vậy cô liền muốn đứng lên tạm biệt Tiêu Hàn để về nhà, không ngờ vừa đứng lên liền cảm thấy người lão đảo muốn té ngã.

- Cẩn thận! - Tiêu Hàn vội vàng đứng lên, muốn đỡ Tổng Hương Ngưng, bất đắc dĩ vị trí không đúng, biến thành ôm cả người Tổng Hương Ngưng vào lòng ngực.

- Tổng giám đốc Tiêu, tôi. - Tổng Hương Ngưng muốn nói tiếp cái gì đó, lại bị trạng thái mập mờ trước mặt là rối loạn, cũng không biết nên nói những gì nữa; mượn men say nói ra lời mông lung không rõ, càng thêm trở thành tiếng nỉ non.

Tiêu Hàn vốn là nên buông tay, nhưng cảm giác ôm cô thật sự là rất thích, làm anh quên cả buông tay, cứ như vậy ôm Tổng Hương Ngưng trong lòng; mà Tổng Hương Ngưng đang lằm bằm lại khiến cho Tiêu Hàn nghĩ cô không được thoải mái

- Tổng giám đốc Tiêu, tôi. - Tổng Hương Ngưng cảm thấy bây giờ mặt cô nhất định là đỏ bừng, nhưng cô biết trong lúc này càng tránh né lại càng không có lợi, lý trí làm cho cô cảm thấy xấu hổ, vì vậy cô liền ngọ nguậy thân thể, ý đồ tránh khỏi lòng ngực Tiêu Hàn.

- Không cần, cô đứng yên cho tôi ôm một chút. - Tiêu Hàn biết mình đang đùa với lửa, nhưng anh thật sự là nhịn không được rồi. Cúi đầu nhìn vào đôi ngực đang ẩn hiện, anh không khỏi nổi lên dục vọng muốn hôn cô. Mà khi anh tỉnh lại, môi của anh đã dán lên môi cô.

Ừ, cảm giác rất thoải mái! Trong lòng Tiêu Hàn thầm nghĩ.

Tổng Hương Ngưng vốn muốn trốn đi, nhưng cảm giác khi bị anh hôn lại rất thoải mái, dần dần khiến cô mất đi những lý trí sau cùng.

Tiêu Hàn thấy cô không có phản kháng, liền càng thêm lớn mật. Cuối cùng, anh bế ngang người cô, cùng đi vào sân thượng đặc biệt do anh thiết kế nối liền với phòng nghỉ ngơi riêng của anh.

6. Chương 6: Tỉnh Rượu

Ánh nắng trời buổi sáng đặc biệt ấm áp, mà trên sân thượng yên tĩnh như thế này, ánh mặt trời càng như đang hiến tặng mọi người những vẻ đẹp lung linh nhất.

Tổng Hương Ngưng bị ánh mặt trời chiếu vào rất thoải mái, không khỏi lật người qua lại. Tay vừa để xuống, liền khoác lên trên cơ thể của Tiêu Hàn đang nằm bên cạnh.

Hả? Đây là vật gì? Tổng Hương Ngưng cảm thấy tay ôm vật gì đó không giống chiếc gối ôm mọi ngày cô vẫn thường ôm, vẫn là giác mềm mại, nhưng cũng không phải là cảm giác từng có ở thường ngày. Cô tiếp tục sờ sờ, vẫn không có cảm giác quen thuộc, liền chậm rãi mở mắt. Vừa nhìn thấy Tiêu Hàn ở trước mặt, Tổng Hương Ngưng không khỏi kêu lên một tiếng, nhìn lại cơ thể mình một chút, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó dùng chiếc chăn bao thật chặt lấy thân thể của mình.

Tiêu Hàn bị tiếng thét chói tai của Tổng Hương Ngưng đánh thức, không nhịn được mở mắt. Lúc anh thấy cảnh tượng trước mặt, chính anh càng hoảng sợ hơn. Anh vội vã ngồi dậy:

- Xảy ra chuyện gì?

Tổng Hương Ngưng căng thẳng lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, tốt cùng là chuyện gì xảy ra a. - Nói xong, cô lại khóc lên.

Vốn là đã đủ phiền toái, lại được nghe tiếng khóc của Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn càng không nén nổi tức giận. Cô gái này sao lại thích khóc như vậy? Nhưng tối ngày hôm qua là sao?.

Đợi chút, tối ngày hôm qua? Tiêu Hàn cố gắng nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua. Tối ngày hôm qua, một mình anh tới nơi này uống rượu, không lâu sau cô đi lên, sau đó cô cùng anh uống rượu, tiếp theo cô nói về mẹ của mình, sau nữa. Những hình ảnh tối hôm qua càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng, là anh ôm cô đi vào nơi này. Nhưng anh không phải chỉ là muốn bế cô vào đây nghỉ ngơi một chút sao? Tại sao đến cuối cùng hai người “Cùng nhau” nghỉ ngơi chứ?

Xem ra là mình làm sai lầm rồi. Tiêu Hàn đang muốn nói cái gì đó với cô, liền bị Tống Hương Ngưng trách móc nói:

- Tổng giám đốc Tiêu, chuyện tối ngày hôm qua, coi như chưa từng xảy ra thôi. Chúng ta chỉ là đối tác làm ăn thôi được không? - Nói xong cô liền cầm chăn lên, đứng dậy, nhặt quần áo đang rơi lung tung dưới đất, cầm đi vào nhà vệ sinh mặc vào.

Đợi sau khi cô bước ra, cô lấy túi xách định đi ra khỏi phòng. Nhưng vừa đến cửa cô liền dừng bước, xoay người lại, hỏi Tiêu Hàn:

- Tổng giám đốc Tiêu, chuyện này, chỉ có hai chúng ta biết thôi đúng không ạ?

Tiêu Hàn vốn là muốn nói “Không” — giống như những cô gái khác khi qua đêm với anh, nhưng anh chưa bao giờ từng thấy chuyện như thế này; suy nghĩ một chút, nếu là lỗi của anh, mà cũng là yêu cầu của cô, vậy cũng không có cần thiết cự tuyệt. Vì vậy anh sáng khoái đồng ý:

- Đúng, chỉ có cô và tôi biết!

Lấy được lời đảm bảo của Tiêu Hàn, Tống Hương Ngưng liền quay đầu, bước thẳng về phía trước.

Tiêu Hàn vẫn ngồi ở trên giường, vẫn muốn nghỉ tối qua mình đã làm loạt chuyện gì. Thật sự cô là một cô gái kỳ lạ, trong lòng anh không khỏi phải suy nghĩ đến.

Lúc chuẩn bị ngủ bù cho giấc ngủ thiếu ngày hôm qua, Tiêu Hàn vừa nằm xuống, chợt thấy dưới ga giường bên cạnh. Là chuyện gì đã xảy ra? Nhìn trên chiếc ga trắng có một vết máu đỏ thẫm, Tiêu Hàn không khỏi trợn tròn mắt, chẳng lẽ cô là.

Nhưng là, đây là vì cái gì?

* * * *

Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại xảy ra chuyện như thế? Tống Hương Ngưng vừa đi vào trong nhà vừa trách mắng mình.

Biết rõ rượu làm cho người ta đánh mất suy nghĩ, tại sao mình còn tự giết mình như thế? Tống Hương Ngưng càng nghĩ càng giận, thiếu chút nữa đã ở trên đường lớn khóc rống lên, may nhờ cô có khả năng tự kiềm chế rất tốt, cho nên mới không có tạo ra những chuyện hài hước như vậy.

Vừa lúc đó, điện thoại di động trong túi xách vang lên, Tống Hương Ngưng vô thức cầm điện thoại lên, vừa nhìn đến màn hình hiển thị, thấy là số của Owen Dục, vội vàng lấy lại tinh thần, cố tạo ra nụ cười vui vẻ như bình thường rồi mới bấm nút nghe.

- Dạ, tổng giám đốc, anh tìm em ạ?

Hiện tại cô không hề nhớ đến chuyện bây giờ đã qua giờ đi làm rồi, cô còn đang muốn về nhà thay quần áo xong lại đi làm. Mà Owen Dục vì thấy Tống Hương Ngưng đã qua giờ làm còn chưa đến, cũng không gọi điện đến xin phép nghỉ, có chút lo lắng, cho nên mới gọi điện thoại cho cô, xem một chút có phải là có chuyện gì hay không.

- Hương Ngưng hiện tại đã qua chín giờ rồi, tại sao em còn chưa đi làm? - Owen Dục tận lực lấy một giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

Khi anh đi đến công ty, phát hiện đã hơn tám giờ, Tổng Hương Ngưng còn chưa đến, trước tiên phải đi hỏi trước mọi người xem cô có viết đơn xin nghỉ không, nhưng mọi người báo là không có, anh lập tức gọi điện thoại cho cô. Nghe những tiếng “tút tut” đợi điện thoại thông, trong óc của anh vẫn hiện lên những hình ảnh không tốt như: cướp bóc, gặp người xấu, thậm chí là xảy ra chuyện bất trắc. những hình ảnh như trong các bộ phim điện ảnh cứ di chuyển xung quanh đầu óc của anh, khi mà người kia lại không phải là ai khác, mà chính là cô gái anh thầm yêu mến mang tên - Tổng Hương Ngưng. Cho nên khi điện thoại kia được nhắc lên anh liền hỏi dồn dập, anh mới có thể biểu hiện vui mừng quá mức, liền chỉ dùng giọng như đã buông được quả tạ ngàn ký xuống để hỏi.

- Chết! Em muộn giờ làm rồi à? - Ở một chỗ khác Tổng Hương Ngưng có hơi lúng túng - Tổng giám đốc, em không phải cố ý đi muộn, em thật sự là không là cố ý.

Owen Dục biết Tổng Hương Ngưng đang lo lắng cái gì, vội vàng an ủi cô:

- Hương Ngưng, anh không có trách cứ em cả gì, anh gọi điện thoại tới chỉ là muốn hỏi em một chút, em có chuyện gì mà đến giờ cũng chưa đi làm, có phải đã xảy ra chuyện gì với em không?

Sự quan tâm biểu lộ trong lời nói rất rõ ràng, đến kẻ ngu cũng nghe được ra anh đang có dụng ý riêng tư.

- Em. - Tổng Hương Ngưng không biết vì sao trong đầu cô lúc này lại là hình ảnh Tiêu Hàn ở bên cạnh không mặc gì, mặt nhất thời đỏ lên. Chỉ là cô rất nhanh liền ý thức được tình cảnh bây giờ, liền vội vàng lắc đầu mà nói ra - Không có việc gì, thật không có việc gì. Tổng giám đốc, hôm nay tôi xin nghỉ một ngày, mai tôi nhất định sẽ đi làm trở lại ạ.

Owen Dục không phải ngu ngốc, hơn nữa anh còn rất yêu cô gái ở đầu dây điện thoại bên kia. Cho nên cô càng nói như vậy, anh càng cảm thấy cô không bình thường:

- Hương Ngưng, em có phải đã gặp chuyện gì đang gặt anh không? Em có thể nói cho anh không? - bây giờ Owen Dục không thấy được nét mặt Tổng Hương Ngưng, anh đoán không ra Tổng Hương Ngưng đến tốt cùng đang trong tình cảnh nào, nó càng làm cho anh lo lắng hơn.

- Không có, thật sự không có ạ! - Tổng Hương Ngưng bị hỏi đến có chút không kiên nhẫn, nhưng chuyện đó là chuyện khó nói ra bên ngoài. Hiện tại cô biết cái bộ dạng của mình mà đi làm lại càng chẳng thể, vì vậy cô dứt khoát xin nghỉ ngày hôm nay.

Owen Dục nghe được Tổng Hương Ngưng xin nghỉ, trong lòng lo lắng càng thêm rõ ràng, nhưng là anh biết rõ, Tổng Hương Ngưng chắc chắn sẽ không nói với anh, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Trước khi kết thúc cuộc điện thoại anh nói với cô:

- Hương Ngưng, có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết nhé!

Tổng Hương Ngưng trong lòng dâng lên một sự cảm động, nhưng là rất nhanh liền bình tĩnh lại. Cô gạt đầu cười:

- Dạ ạ.

Thật xin lỗi, Tổng giám đốc. Em chỉ có thể nói dối anh thôi, em không phải là người yêu hoàn mỹ trong lòng anh.

* * * *

Khi Tổng Hương Ngưng về đến nhà, ba Tổng đã đi làm, cho nên trong nhà chỉ có một mình cô. Vì muốn vứt khỏi những suy nghĩ của mình, cô quyết định trước tiên phải đi tắm một cái.

Vừa nghĩ tới tại sao loại chuyện kia lại xảy ra với mình, Tổng Hương Ngưng liền cảm thấy vô cùng rối rắm. Rượu a, rượu quả nhiên không phải đồ tốt nha! Tại sao phải như vậy? Rõ ràng mình không biết uống rượu mà, tại sao thấy rượu sẽ có một loại cảm giác hưng phấn? Lần này hưng phấn ấy đã đem đến cho cô phiền phức rồi!

Vào trước tối qua, cô còn là hoàng hoa khuê nữ(*)! Mà bây giờ, cô.

(* Hoàng hoa khuê nữ: là một cô gái trong trắng chưa có gia đình, chưa bị đàn ông “ăn” lần nào)

Tổng Hương Ngưng càng muốn cảm nhận lại chuyện cũ càng cảm thấy đầu đau nhức kinh khủng, cuối cùng dứt khoát đem mình vùi sâu trong bồn tắm, xem như đó là trừng phạt đi.

Một lát sau, có lẽ là cảm thấy trừng phạt đủ rồi, cũng cảm thấy ở dưới nước vẫn không nhin được tức giận, Tổng Hương Ngưng mới đem đầu nâng lên, không ngừng thở ra.

Sắp tới hai công ty hợp tác phải làm thế nào? Tổng Hương Ngưng chợt nghĩ đến cái này, lập tức tâm tình gì cũng không có.

Sau lại nghĩ đến, sự sai lầm này là xảy ra trong buổi tiệc chúc mừng, nói thì nói vậy, xem như giữa hai người chưa xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hợp đồng là được rồi. Nghĩ tới đây, Tổng Hương Ngưng không khỏi lại thở ra một tiếng.

Hiện tại xem ra chỉ có thể đi bước nào tính từng bước đó thôi. Tổng Hương Ngưng nghĩ lại tất cả mọi chuyện, mệt mỏi đem đầu mình vùi vào bồn nước ấm lần nữa.

7. Chương 7: Đi Gặp Bác Sĩ

Sau hai tháng, hợp tác của Tập đoàn Tiêu Thị cùng công ty Sáng Ý đã tiến hành vô cùng thuận lợi, mà Tiêu Hàn cùng Tổng Hương Ngưng cũng không có lý do nào để gặp nhau nữa.

Một ngày, Tổng Hương Ngưng ngồi ngăn người ở bàn công tác, tới mức Owen Dục đứng ở sau lưng cô một lúc lâu cô cũng không phát hiện.

Chuyện gì đã xảy ra? Tổng Hương Ngưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện này. Bạn tốt của cô đã hai tháng chưa có tới rồi, như thế là có ý gì? Bình thường bạn tốt của cô luôn luôn tới rất đúng ngày nha. Tại sao hiện tại hai tháng cũng còn chưa có tới? Tổng Hương Ngưng thật là có té vỡ đầu bao nhiêu lần cũng không nghĩ tới loại chuyện này.

Chẳng lẽ là cô ăn đồ ăn hư? Còn là nội tiết mất cân đối? Tổng Hương Ngưng suy nghĩ một chút xem có lý do nào khác không, dù sao thời gian qua vì hợp đồng quảng cáo với Tiêu Thị mà cô thường làm thêm giờ, cũng như không thường ăn bữa tối đáng hoàng. Ủ! Chắc là như vậy, không sai.

Nghĩ tới đây, Tổng Hương Ngưng không khỏi an tâm một chút. Đứng dậy định đi vào toilet, quay người lại, liền đụng phải Owen Dục ở sau lưng.

- Ôi, Tổng giám đốc, từ nãy giờ anh đứng sau lưng em sao? - Tổng Hương Ngưng có chút kinh ngạc hỏi. Nhìn dáng dấp Owen Dục đứng ở phía sau mình đoán là anh đã đứng khá lâu rồi, nhưng mà tại sao anh không lên tiếng?

- Ách, anh đứng ở phía sau em được một lúc rồi, cũng chỉ là em không có phát giác thôi. - Owen Dục cười khề một tiếng. - Còn đứng đó làm gì đây? Phải biết là đang trong giờ làm việc nha. - Anh giả vờ tức giận.

Tổng Hương Ngưng cho là anh nghiêm túc, liền vội vàng giải thích:

- Thật xin lỗi, Tổng giám đốc! em không phải cố ý không tập trung đâu. Em thật sự không cố ý mà. Em. - Tổng Hương Ngưng còn muốn nói cái gì đó, chợt cơn buồn nôn xông đến, cô không thể không đẩy Owen Dục ra, hướng về phía nhà vệ sinh mà chạy.

Owen Dục thấy cô như vậy, vô cùng lo lắng, nhưng không tiện cùng cô đi vào, không thể làm gì khác hơn là chờ Tổng Hương Ngưng đi ra ngoài rồi hỏi.

Thật vất vả, Tổng Hương Ngưng ở trong phòng vệ sinh xử lý xong, cô liền vội vàng đi ra ngoài, tính toán xem nên giải thích gì với Owen Dục.

- Tổng giám đốc, em thật sự là không có cố ý ngăn người, anh phải tin tưởng em. - Hiện tại Tổng Hương Ngưng lo lắng chính là cái này, chứ không phải là sức khỏe của mình.

Nhưng Owen Dục lại không lo lắng chuyện cô có ngăn người trong giờ làm hay không mà chính là sức khỏe của cô, hai tay anh bắt được hai vai của Tổng Hương Ngưng, lo lắng hỏi:

- Em làm sao vậy? Có chuyện gì à?

Tống Hương Ngưng không biết phải giải thích thế nào, Owen Dục nhất định rất lo lắng, vì vậy cô chỉ nhẹ nhàng nó sơ qua coi như an ủi anh:

- Không có chuyện gì á..., cũng chỉ là một thời gian trước loay hoay không chịu ăn uống tốt mà thôi. Em thật sự không có chuyện gì, tổng giám đốc, anh thật không cần lo lắng ạ.

Chỉ là nội tiết mất cân đối có gì đáng ghê gớm đâu? Tống Hương Ngưng cũng không rõ ràng lắm, chỉ là quyết định chờ đến khi hết giờ làm việc sẽ đi khám bác sĩ.

Owen Dục nghe được lời giải thích của Tống Hương Ngưng, sau khi xác định cô thật không có cái gì đáng ngại, mới thở phào nhẹ nhõm. Anh chính là muốn chờ Tống Hương Ngưng đi khám qua một lần, bởi vì anh không chịu nổi nếu cô xảy ra chuyện gì.

- Hiện tại cũng hết giờ làm rồi, em đi khám qua một chút đi! - Owen Dục đề nghị – Để anh đưa em đi.

Tống Hương Ngưng liền vội vàng lắc đầu:

- Không cần đâu ạ, em tự về được, thật không muốn làm phiền anh – Cô vốn là không muốn cùng Owen Dục có quan hệ gì ngoài quan hệ cấp trên và nhân viên, hiện tại nếu như cô cùng anh đến bệnh viện, những người khác ở công ty sẽ bàn tán à xem?!

Owen Dục còn muốn nói điều gì đó, nhưng đều bị Tống Hương Ngưng cự tuyệt, anh hết cách với cô, không thể làm gì khác hơn là thuận theo cô. Cuối cùng vẫn là khuyên nhủ:

- Em đi đường cẩn thận một chút nhé!

- Dạ, em biết rồi ạ. - Tống Hương Ngưng cười nói, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường một chút, cũng đã hết giờ làm việc, vì vậy cô thu thập đồ xong, giơ tay lên túi xách đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tống Hương Ngưng rời đi, Owen Dục thật sự là ngổn ngang hàng trăm cảm xúc.

Tại sao, em lại không chịu tiếp nhận anh?

* * * *

Không ngờ giờ tan tầm, bệnh viện còn có nhiều người như vậy, còn có cấp số xếp hàng. Tống Hương Ngưng được một y tá đưa số thứ tự cho cô rồi bảo ngồi ở trên ghế chờ.

Thật vất vả mới đợi đến lượt cô được gọi tên, Tống Hương Ngưng liền đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, rồi đi vào.

Bác sĩ thoát nhìn rất có kinh nghiệm, vui vẻ và thân thiện với bệnh nhân, anh hướng về Tống Hương Ngưng hỏi một chút những thông tin cơ bản, sau đó liền tiến hành hội chẩn.

- Cô Tống, cô có thể nói một chút tình trạng hiện tại của cô như thế nào không ạ? – Bác sĩ vui vẻ hỏi.

- Ừ. - Tống Hương Ngưng gật đầu một cái. - Chính là hai tháng nay tôi không có kinh nguyệt, hơn nữa tôi không ăn được gì cả, mới vừa định ăn một chút liền cảm thấy buồn ói. - Tống Hương Ngưng nhớ lại những triệu chứng của mình.

- Chưa có hai tháng? – Bác sĩ thoáng nhíu mày hỏi.

- Dạ. Không biết có phải vì khoảng thời gian trước tôi ăn uống nghỉ ngơi thất thường nên nó bị vậy hay không? Vì một hợp đồng quảng cáo nên hơn tháng trước tôi hay thức đêm, cũng ăn uống tùy tiện. Việc này không biết có quan hệ hay không? - Tống Hương Ngưng nói ra ý kiến của mình.

- Thường thức đêm, làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, đích xác rất dễ dàng đưa tới nội tiết mất cân đối. – Bác sĩ gật đầu một cái - Chỉ là, sẽ không ghê gớm như thế! Cô Tống, tôi đề nghị cô nên làm kiểm tra về hCG(*) trong máu, tôi không loại trừ cô đã mang thai – Vị bác sĩ chuyên nghiệp nói.

(* hCG: hCG được tổng hợp bởi những tế bào hình thành trong giai đoạn đầu của thai kỳ. Mà chính những tế bào này sau đó sẽ phát triển thành nhau thai.)

- Mang thai? Làm sao có thể?

Tổng Hương Ngưng cơ hồ theo phản xạ trả lời. Cô chưa từng cùng người khác xảy ra qua quan hệ a, trừ. Cái gì? Đợi đã nào...! Chẳng lẽ là Tiêu Hàn? Trái tim nhanh chóng truyền sự lo lắng đi khắp cơ thể.

- Cô Tổng, phòng xét nghiệm máu là phòng bên kia.

Bác sĩ kiên quyết đưa Tổng Hương Ngưng đi qua phòng thử máu. Ông không hy vọng mình chuẩn đoán nhầm lẫn, như thế sẽ ảnh hưởng đến quy tính của ông kia mà.

Tổng Hương Ngưng không có phản đối, lặng lẽ đi về phòng thử máu của khoa sản.

Sau ba mươi phút chờ đợi, đối với người khác mà nói, có thể chỉ là đoạn thời gian ngắn; nhưng mà đối với Tổng Hương Ngưng mà nói, quả thật chính là hơn nửa thế kỷ. Khi bác sĩ cầm kết quả kiểm tra máu đi ra, cô lập tức đi theo:

- Bác sĩ, báo cáo nói thế nào?

Thật ra thì thấy gương mặt vui vẻ của vị bác sĩ, cô đã căn bản đoán ra kết quả.

Bác sĩ cũng không có thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói ra kết quả:

- HCG của cô hiện đang khá cao, nói cách khác, chúc mừng cô Tổng, cô đã mang thai.

Thật. Mang thai? Mặc dù Tổng Hương Ngưng đã đoán được đáp án, nhưng là, nghe bác sĩ tự mình tuyên bố, cô vẫn có chút không thể tiếp nhận được, cho nên cô lơ thơ lững thững cầm báo cáo kết quả bước ra ngoài, bước chân mơ hồ chậm chạp.

Điều này làm sao bây giờ? Cô thật sự mang thai.

* * * *

Tổng Hương Ngưng chưa từng cảm thấy đi ra khỏi bệnh viện cũng lâu như vậy, chân của cô tựa như đeo đá, bước chân hết sức nặng nề.

Bây giờ nên làm thế nào? Chưa kết hôn mà có con nếu ba cô biết thì sẽ làm sao? Ban đầu cô là không nên uống say.

Tìm Tiêu Hàn? Thôi, anh là người bận rộn, hơn nữa, anh ưu tú như vậy, số lần anh quan hệ với cái cô gái khẳng định là đếm không hết, nếu anh đã muốn có con cái thì chắc là nhiều vô số kể? Cái này không nên.

Đem con giết đi? Không được! Nói thế nào, sai đều là mình, đứa bé là vô tội! Bóp chết một sinh mệnh là không thể, cô - Tổng Hương Ngưng thật sự không làm được.

Còn có biện pháp gì?

Không ngờ á! Tổng Hương Ngưng chưa từng bao giờ nghĩ đến việc mình có lúc sẽ rối rắm như thế này. Sớm biết như thế, ban đầu nên mua thuốc uống dự phòng cho xong! Hiện tại thì tốt rồi, tiền cũng không được, lùi cũng không xong!

Tổng Hương Ngưng càng nghĩ càng phiền, dứt khoát lắc đầu, sải bước đi ra khỏi bệnh viện, một chút cũng không chú ý tới tờ khám bệnh rút ra ngoài, cũng không có chú ý tới ven đường một chiếc xe đang đậu, bên trong xe là Tiêu Hàn đang chăm chú nhìn cô.

Thật ra anh mới vừa rồi chỉ là lái xe đi qua nơi này, phát hiện cô ở chỗ này có bộ dáng như đưa đám, liền dừng xe đến xem phản ứng của cô. Kết quả Tổng Hương Ngưng chẳng những không có lưu ý đến anh, còn dường như không hay giấy tờ trên tay mình rơi xuống.

Anh xuống xe, nhặt những tờ giấy Tổng Hương Ngưng đánh rơi. Thuận mắt nhìn xuống, lại bị hù sợ. Cái gì? Có thai hai tháng? Tiêu Hàn vốn là tâm tình đang tốt lại bị hai từ “Có thai” làm cho trở nên tồi tệ.

Hai tháng. Đó không phải là thời gian cùng anh xảy ra quan hệ sao? Tiêu Hàn càng nghĩ càng giận, mặt cũng càng ngày càng lạnh. Anh ghét nhất chính là chuyện cùng người khác dây dưa không rõ ràng, anh cho là lần trước Tổng Hương Ngưng và anh đã thanh toán xong nợ nần rồi, thật thanh toán xong tất cả. Khi đó, anh vẫn còn nghĩ Tổng Hương Ngưng là một cô gái vô cùng cá tính; không nghĩ tới, giữa bọn họ, còn sẽ có quan hệ tiếp theo.

Anh có dự cảm, cô nhất định sẽ tìm đến anh, hơn nữa còn là vì chuyện đứa nhỏ.

- Phá, nhất định phải phá thai. - Tiêu Hàn không giống Tống Hương Ngưng, tính cách rất lạnh lùng. Hơn nữa, anh quyết định chuyện gì, rất khó thay đổi.

8. Chương 8: Thương Lượng

Tống Hương Ngưng nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn là quyết định muốn đem chuyện mình mang thai nói với Tiêu Hàn, dù sao đứa bé này Tiêu Hàn cũng có phần trách nhiệm, nếu như một mình cô tự ý đi phá nó, Tiêu Hàn không biết chuyện, đối với đứa bé cũng không công bằng; nhưng là nếu như không nói cho Tiêu Hàn mà đem con sanh ra, đối với đứa bé càng thêm không công bằng —— chuyện như vậy, khiến cho anh cả đời gặp tiếng xấu, có con riêng ngoài giá thú. Suy nghĩ thật kỹ, cô mới quyết định đem chuyện này nói cho anh biết.

Tống Hương Ngưng đi tới đại sảnh của Tập đoàn Tiêu Thị, thông qua một trận kiểm tra, xin ý kiến..., cuối cùng cô cũng lên được đến phòng làm việc của Tiêu Hàn, đang lúc cô chuẩn bị gõ cửa đi vào, thư ký Thường Tiểu Nguyệt chặn lại.

- Cô Tống, bây giờ cô chưa thể vào được, Giám đốc cùng Tổng giám đốc đang họp nội bộ ạ. - Thường Tiểu Nguyệt nở một nụ cười nghề nghiệp hóa nói với Tống Hương Ngưng, đồng thời cô bắt đầu quan sát tỉ mỉ Tống Hương Ngưng, nghiêm nhiên coi cô như là tình địch số một.

- Nhưng. Mới vừa rồi tiếp tân lầu dưới không phải nói tôi có thể vào rồi mà?

Tống Hương Ngưng có chút giật mình. Cô đã ở dưới đợi hết ba mươi phút, hiện tại vẫn phải đợi tiếp sao? Cô còn phải đợi thêm bao lâu nữa?

Thường Tiểu Nguyệt cười nói:

- Cô Tống, cô đến đây có việc gì sao? Tôi mới vừa rồi có nghe ở lầu dưới báo lại việc cô muốn gặp Tổng giám đốc. Nhưng hiện tại phải đợi Tổng giám đốc họp xong, tôi mới vào hỏi qua ý kiến Tổng giám đốc được, sau đó mới có thể cho cô vào hay không. - Thường Tiểu Nguyệt tỏ ra vô cùng tôn kính nói với Tống Hương Ngưng về quy trình làm việc, nhưng rất rõ ràng, cô sớm đã đem Tống Hương Ngưng làm thành kẻ thù của mình.

Thật ra thì cũng khó trách Thường Tiểu Nguyệt sao có thể làm như vậy. Tống Hương Ngưng chỉ là nhân viên nhỏ ở công ty đối tác của Tiêu Thị, tại sao có thể tùy tiện đi gặp bậc mã hoàng tử của cô?! Thường Tiểu Nguyệt thậm chí đã công khai nói không lấy Tiêu Hàn thì không lấy ai khác, hiện tại đột nhiên ở đâu xuất hiện một Tống Hương Ngưng, cũng khó trách cô ta khinh ghét như vậy.

Tống Hương Ngưng nghe Thường Tiểu Nguyệt nói như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa. Mặc dù trực giác của cô cho thấy Thường Tiểu Nguyệt không thích cô cho lắm, nhưng thôi, bởi người cô muốn tìm là Tiêu Hàn – tổng giám đốc của Tập đoàn Tiêu Thị chứ mà không phải là Thường Tiểu Nguyệt.

Qua một hồi lâu, Thượng Quan Sâm cuối cùng cũng từ trong phòng làm việc của Tiêu Hàn đi ra, anh nhìn phớt qua liền thấy được Tống Hương Ngưng đang ngồi ghế chờ đợi, cho là hợp đồng có vấn đề gì đó, vì vậy đi tới cùng cô chào hỏi, biết lần này Tống Hương Ngưng tới là đơn thuần tìm Tiêu Hàn, anh cũng không tiện tiếp tục quấy rầy cô nên cáo lui.

Thường Tiểu Nguyệt vừa định đi vào, Tiêu Hàn liền từ bên trong đi ra, thật ra thì anh đã nghe được Thượng Quan Sâm cùng Tống Hương Ngưng nói chuyện với nhau, vì vậy mới đi ra. Anh thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn qua Thường Tiểu Nguyệt một cái, trực tiếp nói với Tống Hương Ngưng:

- Cô vào đi.

Âm điệu không thể nói là dịu dàng, nhưng là so với giọng nói bình thường của anh khi nói với mọi người thì được xem là ôn hòa hơn rất nhiều.

Lấy được sự đồng ý của Tiêu Hàn, Tống Hương Ngưng liền không để ý tới Thường Tiểu Nguyệt, trực tiếp đi theo Tiêu Hàn vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, chỉ để lại một mình thường Tiểu Nguyệt đang trợn mắt căm hận.

Tống Hương Ngưng! Thường Tiểu Nguyệt ở trong lòng không ngừng nguyên rủa.

* * * *

Tiêu Hàn chờ Tống Hương Ngưng ngồi xuống, liền khôi phục trạng thái lạnh lẽo hỏi:

- Có chuyện gì?

Tống Hương Ngưng bị sắc mặt nhanh chóng biến đổi của anh làm cho có chút không biết phải làm sao, qua một lúc lâu mới tìm trở về giọng nói bình tĩnh của mình:

- Tôi, tôi có một chuyện muốn nói với anh?

- Chuyện gì? - Tiêu Hàn nhú mày. Có thể nói, anh hi vọng cô tìm anh là bởi vì chuyện công việc, mà không phải bởi vì này kết quả có thai kia – Hợp tác có vấn đề à?

Lúc vừa rồi anh có nghe qua cô cùng Thượng Quan Sâm nói chuyện, cũng biết cô đến đây không phải vì chuyện công việc, nhưng vẫn là hỏi theo lệ.

Tống Hương Ngưng lắc đầu một cái:

- Phải Phải - Cô thật sự không biết phải mở miệng như thế nào.

Người đàn ông ở trước mắt không phải là chồng của cô, muốn cô nói cô đang mang thai đứa con của anh, đừng nói là anh, chính mình cũng thật khó tiếp nhận. Huống chi bây giờ anh đang đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô, làm cho người ta không khỏi run sợ.

- Cô muốn nói cái này chứ gì? - Tiêu Hàn nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của cô, từ trong ngăn kéo tủ bàn rút ra tờ giấy báo cáo kiểm tra, đem nó lắc lắc trước mặt Tống Hương Ngưng.

- Làm sao anh có cái này? - Tống Hương Ngưng giật mình hốt hoảng. Cô mới vừa rồi còn đang suy nghĩ nên nói với anh như thế nào, làm sao nói với anh, liền nhìn thấy tờ giấy khám thai của mình trong tay anh. Lúc này, cô còn muốn để Tiêu Hàn đưa mình đi bệnh viện một chuyến để xác định, bây giờ đã xác định được rồi, cô cũng không cần vòng vo nữa.

- Tại sao tôi có cái này? - Tiêu Hàn cười lạnh – Cô đến đây không phải là muốn nói với tôi chuyện này sao?

Bây giờ ở trước mắt Tiêu Hàn, Tống Hương Ngưng giống như loại phụ nữ ham vinh hoa phú quý của anh vậy.

Tống Hương Ngưng không có nghe được ý tứ trong lời nói của Tiêu Hàn, cô còn đang âm thầm cảm thấy may mắn khi không cần phải suy nghĩ làm sao nói chuyện mình mang thai với Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn nhìn vẻ mặt có chút thở phào của Tống Hương Ngưng, gương mặt anh càng thêm khó coi.

- Cô nghĩ nên làm thế nào?

Mặc dù ngoài mặt là ở hỏi ý kiến của cô, nhưng anh đã quyết định mọi chuyện, người bình thường rất khó thay đổi.

- Tôi muốn hỏi qua ý kiến của anh một chút. - Tống Hương Ngưng dần dần thích ứng với vẻ mặt lạnh lẽo của Tiêu Hàn, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề chính - Cái vấn đề này là vấn đề của tôi và anh, nên không thể do một mình người tự ý định đoạt.

- Phá thai. - Tiêu Hàn lạnh lẽo nói ra hai từ.

- Cái gì? - Hiển nhiên Tống Hương Ngưng không nghĩ tới ý kiến của Tiêu Hàn lại đơn giản như thế.

- Tôi nói phá đi. - Tiêu Hàn một chút không kiên nhẫn cũng không có, lặp lại một lần nữa. – Cô không phải nói là muốn hỏi ý kiến của tôi sao? Ý kiến của tôi chính là phá thai.

- Không được! - Tống Hương Ngưng cơ hồ là bật thốt lên. - Đứa bé là vô tội, tại sao muốn phá nó đi?!

- Vậy cô nói xem nên làm thế nào? - Tiêu Hàn càng ngày càng không có tính kiên nhẫn. Quả nhiên, phụ nữ đều là cùng một dạng.

- Tôi. - Nói thật ra, cô cũng không biết phải làm gì, cô chỉ không muốn phá thai, vì như thế đối với đứa bé mà nói là không công bằng, cần bản không nghĩ tới, đem con sinh ra rồi vứt bỏ như thế càng không công bằng với đứa bé.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng, càng thêm giễu cợt nói:

- Không biết làm sao mở miệng phải không? Vậy tôi nói giúp cô. Cô có phải hay không muốn nói, chúng ta kết hôn đi, đem con sinh ra là được, sau đó chúng ta liền xây dựng cuộc sống hạnh phúc của một nhà ba người? - Tiêu Hàn càng nói càng tức.

Tống Hương Ngưng không nghĩ tới mình ở trong lòng Tiêu Hàn cô lại là loại phụ nữ tham tiền, bất giác cô có chút không thoải mái, vì vậy giận dữ nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, cái tôi muốn chính là như vậy, tôi chính là loại phụ nữ ham tiền, tôi chính là coi trọng tiền của anh mới muốn leo lên giường với anh. Hiện tại tôi mang thai con của anh rồi, tôi đương nhiên là muốn nắm chặt cơ hội này.

Tống Hương Ngưng cũng thế, càng nói càng tức, khi nói xong lỗ mũi ửng đỏ, nhưng không dám khóc ra ngoài.

Nghe được Tống Hương Ngưng nói như thế, Tiêu Hàn càng thêm tức giận, nhưng anh nghĩ lại, giống như nghĩ đến cái gì đó, lại tiếp tục nói:

- Tốt, vậy chúng ta liền kết hôn.

- Cái gì - Tống Hương Ngưng ngược lại bị Tiêu Hàn nhanh chóng thay đổi ý định làm cho có chút không thích ứng. - Anh nói cái gì? Kết hôn?

Cô mới vừa nói đều là nói lấy anh thôi, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới chuyện mình muốn kết hôn, huống chi đối tượng là người chỉ gặp qua vài lần như anh?

- Đúng vậy, chính là kết hôn. - Tiêu Hàn gật đầu, sau đó lại châm chọc nói - Cô không phải nói là đứa bé là vô tội sao? Nếu không đem đứa bé đi phá, vậy chúng ta liền kết hôn là đúng rồi.

Tống Hương Ngưng vẫn có chút không kịp thích ứng, phản ứng của Tiêu Hàn thay đổi nhanh quá. Nhất thời như vậy, cô không biết làm sao.

- Anh nói là kết hôn, sau đó đem đứa bé sinh ra sao?

Tiêu Hàn gật đầu: - Chính là như vậy. Chẳng qua tôi có một điều kiện.

- Điều kiện gì? - Trực giác của Tống Hương Ngưng cho thấy điều kiện này không phải là điều kiện tốt, tính cảnh giác không khỏi tăng lên.

Tiêu Hàn mặt lạnh nhìn Tống Hương Ngưng một cái, mới tiếp tục nói:

- Tôi đối với cô không có tình cảm. Sau khi kết hôn, cô không thể can thiệp cuộc sống riêng của tôi, nhưng cô vẫn có thể an tâm dưỡng thai, không cho phép cùng trò chuyện với người đàn ông khác. Hơn nữa, chờ khi cô sinh đứa bé xong, chúng ta sẽ ly hôn, đến lúc đó cô lại là người độc thân, hơn nữa đứa bé thuộc về tôi.

- Cái gì? Đứa bé thuộc về anh? - Những chuyện trước mặt cô không thể nào tiếp nhận được, dù sao anh đối với cô cũng không có cái gọi là tình cảm. Nhưng tại sao đứa bé phải thuộc về anh? - Anh không phải nói muốn đem đứa bé phá đi sao? Tại sao hiện tại lại muốn đứa bé thuộc về anh?

Tiêu Hàn hừ lạnh một tiếng:

- Không sai, trước tôi đúng thực là muốn nói phá thai, nhưng là cô không phải không đồng ý sao? Vậy cho cô sinh đứa bé ra đã là tốt lắm rồi. Nhưng mà tôi lại không thể để đứa bé gọi người khác là ba.

- Tôi cũng không thể để cho đứa bé gọi người khác là mẹ! - Tống Hương Ngưng nói lớn.

- Phá thai hoặc sinh đứa bé ra rồi đưa tôi nuôi, chính cô hãy lựa chọn. - Đây là anh đã nhượng bộ lắm rồi.

Tống Hương Ngưng không nghĩ tới Tiêu Hàn bắt cô lựa chọn như thế, nhất thời cứng họng.

Thấy một lúc lâu mà cô vẫn không nói gì, Tiêu Hàn cho là cô hối hận:

- Tốt, cô không thể lựa chọn được, vậy tôi liền cho cô một lựa chọn tốt nhất. Phá thai.
- Không cần! - Tống Hương Ngưng nhỏ giọng kêu lên, cô nói gì cũng không muốn giết đứa con của mình đi
- Được, chúng ta kết hôn.

9. Chương 9: Hôn Lễ

Vốn là Tống Hương Ngưng nói hôn lễ đơn giản một chút là tốt, nhưng ba mẹ của Tiêu Hàn lại không đồng ý. Bọn họ cho là Tiêu Hàn cùng Tống Hương Ngưng là ông trời tác hợp, hôn lễ không được làm qua loa, mà Tiêu Hàn cũng không phản đối.

Ba mẹ của Tiêu Hàn đối với Tống Hương Ngưng có thể nói là hài lòng cực kỳ. Bọn họ vẫn cho rằng không có người nào có thể làm cho Tiêu Hàn chịu ổn định cuộc sống, không ngờ hiện tại chẳng những có một con dâu, còn lập tức có thể bồng cháu, bọn họ có thể không vui mừng được sao? Bọn họ không phải loại người hết sức bảo thủ, cũng là người dám làm dám chịu trách nhiệm. Bọn họ không giống Tiêu Hàn, muốn Tống Hương Ngưng phá thai, ngược lại vô cùng chào đón đứa cháu ra đời.

- Hương Ngưng à, cái này con phải nghe mẹ. Tổng giám đốc Tập đoàn Tiêu Thị cưới vợ, làm sao có thể tùy tiện được, đương nhiên là muốn cho con vui vẻ bước vào cửa. Cho nên con liền phải nghe mẹ.

Mặc dù Tống Hương Ngưng còn chưa chính thức vào nhà, nhưng mẹ Tiêu đã đem cô trở thành con dâu chính thức rồi.

Tống Hương Ngưng vốn còn muốn nói gì đó, chỉ là nhìn thấy vẻ mong đợi của mẹ Tiêu, cũng không tiện cự tuyệt.

- Được rồi, bác gái, tất cả con đều nghe theo bác ạ.
- Còn gọi là bác gái sao? Từ bây giờ đổi lại gọi là mẹ nhé! – Mẹ Tiêu cười không khép miệng.

Tống Hương Ngưng nhìn qua Tiêu Hàn một chút, thấy anh không có gì phản ứng đặc biệt gì, liền khẽ kêu một tiếng:

- Mẹ!

Có thể là từ nhỏ cô đã không có mẹ bên cạnh, nên khi cô gọi mẹ Tiêu là “Mẹ”, liền cảm thấy đặc biệt thân thiết, thật sự rất giống như cảm giác có mẹ ở bên cạnh.

- Tốt, tốt! – mẹ Tiêu cười càng thêm vui vẻ, bà xoay người lại nói với Tiêu Hàn - Tiêu Hàn!, con nghe cho kỹ những lời mẹ nói này..., phải đối xử thật tốt với Hương Ngưng, còn có cháu của mẹ nữa, con mà dám đối xử không tốt với họ, mẹ là người đầu tiên không tha cho con.

Tiêu Hàn nhún vai một cái, không nói gì.

Mẹ Tiêu nhìn phản ứng của Tiêu Hàn đành cam chịu, liền xoay lại nói với Tống Hương Ngưng

- Đúng rồi, lúc nào thì con sắp xếp một ngày cho gia đình mẹ được gặp ba con, để bàn bạc về chuyện hôn lễ một chút? Hương Ngưng con bây giờ đang có thai không thể đợi được.
- Cái này. - Cái này Tống Hương Ngưng thật không có nghĩ tới, thật sự không biết làm sao trả lời.
- Chúng con tính toán rồi ạ, tối hôm nay con và Hương Ngưng sẽ về nói chuyện với ba của cô ấy ạ, để cho ông có thể sắp xếp thời gian, cùng chúng ta bàn bạc chuyện hôn lễ. - Tiêu Hàn nói thay Tống Hương Ngưng.

Mẹ Tiêu nghe Tiêu Hàn nói, cũng không có nói gì khác.

Giống như Tiêu Hàn đã đoán trước, ba Tống đối với “Chuẩn con rể” Tiêu Hàn hết sức hài lòng. Hai bên rất nhanh liền nhất quyết chọn thời gian gần nhất tiến tới hôn nhân, cụ thể là hai tuần lễ sau — thật ra thì bọn họ hi vọng càng nhanh càng tốt, nhưng là cũng là cần một chút để chuẩn bị mọi thứ.

* * * *

Hôn lễ của Tiêu Hàn cùng Tống Hương Ngưng quả nhiên rất lớn. Người tới rất nhiều, thậm chí so với tiệc chúc mừng của Tiêu Thị lần trước còn lớn hơn mấy lần.

Sau khi tiến hành mời rượu đơn giản, hai người liền tách ra, Tiêu Hàn hình như là cố ý muốn cho Tống Hương Ngưng khó chịu, hoàn toàn chưa cùng cô nói câu nào, một chút cũng không có cảm giác vui vẻ cười nói.

Tống Hương Ngưng cũng không có ý định hao tổn tâm sức vì anh, liền tùy tiện tìm một cái góc khuất ngồi nghỉ ngơi.

Không bao lâu, đã có người đi tới, đó là Thượng Quan Sâm.

- Chị dâu, em mời chị một ly! - Thượng Quan Sâm mời rượu Tống Hương Ngưng, lại ý thức được cô đã có thai, liền sẵn sàng đưa cô một ly trà.

Tống Hương Ngưng nhận lấy tách trà, dịu dàng cười nói:

- Làm sao anh không theo chân bọn họ cùng nhau uống rượu? Cùng tôi nhàm chán ngồi chỗ này làm gì?

Thật ra thì cô nhìn ra được, Thượng Quan Sâm là quan tâm cô, sợ cô ở đây sẽ cảm thấy buồn chán, điều này làm cho cô rất cảm động.

- Rượu lúc nào thì cũng có thể uống..., nhưng chị dâu không phải lúc nào cũng có thể nói chuyện - Thượng Quan Sâm vừa uống rượu vừa nói - Chị dâu, thật ra thì Tiêu Hàn là người rất tốt, cậu ta chỉ không giỏi chuyện đem tình cảm của mình lộ ra ngoài. Nếu như cậu ta đối với chị hoàn toàn không có cảm giác, cậu ấy là sẽ không lấy chị.

Tống Hương Ngưng nhìn Thượng Quan Sâm, cười mà không nói. Qua một lúc lâu, cô mới lên tiếng:

- Thật ra thì, tôi chỉ muốn đứa bé bình an ra đời thôi, những thứ khác với tôi không quan trọng. Anh ấy đối với tôi có cảm giác hay không, càng không quan trọng.

- Vậy chị đối với Tiêu Hàn là sao? Chị đối với anh ấy có cảm giác gì? - Thượng Quan Sâm hỏi. Bây giờ có con mới cưới như thế còn gọi là yêu sao?

Tống Hương Ngưng sửng sốt, ngay sau đó cười nói

- Tôi chỉ là hy vọng đứa bé sinh ra tốt đẹp. Về phần tôi đối với Tiêu Hàn có cảm giác hay không, tôi cũng không rõ ràng.

Dù sao việc này tới quá nhanh, cô căn bản là ứng phó không kịp. Chỉ là kỳ quái, cô giống như không có ghét bỏ chuyện trở thành vợ của Tiêu Hàn, ngược lại không tự chủ liền đem mình hướng đến anh.

Thượng Quan Sâm biết nói cái gì cũng không có ý nghĩa, nên không hỏi nữa, đi nơi khác tìm kiếm niềm vui của riêng mình.

* * * *

Thượng Quan Sâm mới vừa đi không bao lâu, bên cạnh Tống Hương Ngưng lại xuất hiện thêm một người mới, đó là Owen Dục. Tống Hương Ngưng mời không quá nhiều bạn bè thân thiết, lại có mấy người trong công ty của Owen Dục.

Owen Dục giống như đã uống rất nhiều rượu, mặt anh đỏ bừng, nói chuyện mà đầu cứ lắc lắc

- Hương. Hương Ngưng, anh mời em một ly!

Cô không có Thượng Quan Sâm chăm sóc, nên chỉ có thể miễn cưỡng cầm ly rượu.

Tống Hương Ngưng biết mình không từ chối được, nhẹ nhàng uống một hớp.

- Tống giám đốc, tại sao anh uống nhiều rượu như vậy? - Cô có chút lo lắng cho tình trạng hiện tại của anh.

- Em em kết hôn, anh anh vui mừng. Anh đương nhiên là muốn uống một chút - Owen Dục càng nói càng lớn tiếng, giọng nói lại như mang nhiều uất ức - Hương Ngưng, em, em từ khi nào thì

cùng Tổng giám đốc Tiêu có quan hệ tốt đến thế? Tại sao cả công ty chúng ta đều không biết? Làm hại anh còn cho là mình đã nắm chắc phần thắng.

Tổng Hương Ngưng không biết nên trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là tìm ý chuyển đề tài:

- Tổng giám đốc, anh uống nhiều quá rồi.

- Không, người ta nói cho anh biết! - Không ngờ, lần này Owen Dục không có nghe Tổng Hương Ngưng nói, anh chiếm lấy hai vai của cô, có chút gằm nhẹ tựa như đang thét - Em có phải bởi vì mang thai đứa bé của anh ta cho nên mới cùng anh ta kết hôn không?

Tổng Hương Ngưng trong lòng cả kinh:

- Tổng giám đốc, anh đang nói cái gì đó?.

Làm sao anh biết được?

- Anh là nghe người khác nói, là em bởi vì đứa bé cho nên mới cùng anh ta kết hôn đúng không? - Owen Dục càng nói càng tức, cơ hồ là mất lý trí, rống giận - Hương Ngưng, anh thích em, thích toàn bộ những gì thuộc về em, em không thể bởi vì mang thai đứa bé của anh ta mà kết hôn với anh ta, làm như thế em sẽ không có hạnh phúc thật sự đâu!

Thật may là hai người bọn họ đều đang ngồi ở một góc khuất, mà giọng nói của Owen Dục cũng không phải là rất lớn tiếng, cho nên không có rước lấy những ánh mắt soi mói của người khác.

- Tổng giám đốc, anh không nên nói nữa, hôm nay là ngày em kết hôn, em hi vọng nhận được lời chúc phúc của anh. - Tổng Hương Ngưng không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, khéo léo đổi chủ đề.

- Nhưng là, Hương Ngưng. - Owen Dục còn muốn nói tiếp cái gì đó, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ở phía xa Tiêu Hàn vẫn luôn chú ý Tổng Hương Ngưng, lại thấy bóng lưng Owen Dục đang ngồi bên cạnh cô, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng, anh dứt khoát đi tới, một tay ôm Tổng Hương Ngưng, thân mật nói:

- Lão bà, thì ra là em ở nơi này, anh mới vừa rồi tìm em thật vất vả có biết không.

- Cái gì? - Tổng Hương Ngưng bị sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Hàn cùng với lời ngon tiếng ngọt làm lu mờ lý trí.

- Không có gì, chỉ là xa một chút đã thấy nhớ em rồi...!

Sau khi nói xong, anh hoàn toàn không để ý đến Owen Dục đang ngồi bên cạnh, liền một hôn một cái lên mặt Tổng Hương Ngưng.

Sau khi hôn cô đến rối loạn tâm trí, Owen Dục cũng nghiêm chỉnh đứng lên đi ra nơi khác, anh mới buông cô ra, đổi thành cắn vành tai của cô, cuối cùng ở bên tai cô quàng xuống một câu nói:

- Tôi đã nói rồi, không cho phép cùng người đàn ông khác quan hệ mập mờ.

Tổng Hương Ngưng cảm thấy chột lạnh ở sống lưng, cô nhìn Tiêu Hàn, đột nhiên cảm thấy người đàn ông ở trước mắt thật khủng khiếp.

10. Chương 10: Tranh Chấp

Sau cưới, Tiêu Hàn vốn muốn cùng Tổng Hương Ngưng ra sống riêng, nhưng mẹ Tiêu lại muốn ở cùng Tổng Hương Ngưng, nói gì thì nói, Tổng Hương Ngưng hiện đang mang thai, phải được chăm sóc thật tốt. Tiêu Hàn không ép buộc cô, không thể làm gì khác hơn là đồng ý với mẹ Tiêu.

Mặc dù là Tiêu Hàn và Tổng Hương Ngưng ở cùng nhau, nhưng là căn bản không liên quan tới nhau; sống vài ngày, Mẹ Tiêu nhìn qua liền thấy không thuận mắt, nhưng Tiêu Hàn mỗi lần đều lấy công việc bận rộn để từ chối, mẹ Tiêu không bỏ qua cũng chẳng làm được gì.

Ngược lại Tống Hương Ngưng, cô không có cảm thấy đó là việc lớn lao, dù sao ở đây sinh xong đứa bé thì hai người liền ly hôn, bây giờ dừng nên có quá nhiều tiếp xúc sẽ tốt hơn. Nhưng đối phương dù sao cũng là chồng của mình, bị lạnh nhạt lâu như vậy, trong lòng nhiều hay ít đều có một chút vướng mắc.

- Hương Ngưng à, mẹ thật xin lỗi con! Con đang mang đứa cháu của họ Tiêu chúng ta, lại còn bị Tiêu Hàn lạnh nhạt bỏ rơi như vậy. - Đối với Tống Hương Ngưng, mẹ Tiêu vẫn cảm thấy rất áy náy. - Chờ tối nay Tiêu Hàn trở lại, mẹ nhất định bảo nói phải đối xử tốt với con.

- Mẹ, không có gì đâu ạ, con không có chuyện gì. - Tống Hương Ngưng cười an ủi mẹ Tiêu - Anh ấy bận rộn công việc, anh không phải đã nói rồi sao? Chúng ta không nên quấy rầy anh ấy. Con không có chuyện gì, thật không có ạ.

Tống Hương Ngưng muốn dùng những điều thuyết phục mẹ Tiêu cũng là để thuyết phục chính mình, nhưng cô biết mình trong lòng có ngàn vạn điều lo lắng.

Mẹ Tiêu nhìn Tống Hương Ngưng, trong lòng càng thêm áy náy.

- Con gái à, mẹ thật thực xin lỗi con.

Nói xong, hốc mắt mẹ Tiêu liền đỏ lên.

Tống Hương Ngưng chưa từng gặp qua loại tình trạng này, lập tức liền luống cuống:

- Mẹ, con thật sự không có chuyện gì mà.

Cô không tự chủ được, vì thể giọng nói của cô cao lên không ít, mà một màn trước mắt lại vừa lúc bị Tiêu Hàn trở về nhìn thấy.

- Cô chính là dùng cái gì giọng đó để nói chuyện cùng với mẹ tôi?! - khuôn mặt Tiêu Hàn vốn là lạnh lẽo nay cơ hồ đã kết thành nước đá rồi.

Mỗi ngày anh là không chịu nổi cái cảnh Thượng Quan Sâm ghé vào lỗ tai anh nói chị dâu ở nhà một mình như thế không tốt, muốn anh thường về nhà chăm sóc chị dâu, nên hôm nay anh mới đặc biệt về sớm như vậy, không nghĩ tới, trở lại đã nhìn thấy Tống Hương Ngưng hét lớn vào mặt mẹ mình

- Em. - Tống Hương Ngưng thật sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa nổi - Em không có làm gì hết.

Thật vất vả cô mới nói ra một câu tương đối Logic như thế.

- Cô không có làm gì? - Tiêu Hàn híp mắt, sắc mặt càng ngày càng khó coi. - Cô cũng không có nói gì, vậy tại sao cô hét lớn vào mặt mẹ tôi?

Anh hận nhất những người đã làm sai lại kiếm chuyện đổ thừa người khác, bây giờ nhìn lại, Tống Hương Ngưng chính là người như vậy.

- Tôi. Tôi không có hét vào mặt mẹ! - Tống Hương Ngưng bị anh nói có chút uất ức, cũng có một chút nóng giận. Tại sao ở nơi này trước mặt người đàn ông này, cô lại như kẻ làm điều sai trái?

Tiêu Hàn nhìn thấy Tống Hương Ngưng không có chút nào ý định nhường nhịn, càng thêm nổi giận

- Cô còn dám mạnh miệng?

Nói xong giơ tay lên, định tát lên mặt Tống Hương Ngưng một bạt tay.

- Tiêu Hàn, dừng tay! - Thật vất vả mới định thần lại, mẹ Tiêu may mắn lên tiếng kịp lúc, ngăn cản được chuyện Tiêu Hàn muốn đánh Tống Hương Ngưng.

- Mẹ! -Tiêu Hàn không nghĩ tới mẹ mình thế nhưng lại che chở cho Tống Hương Ngưng, thanh âm bất giác cao lên -Thứ người như cô ấy không thể mềm lòng được! Mẹ càng mềm lòng, cô ta càng được voi đòi tiên. Cô ta lần này có thể rống giận với mẹ, lần sau sẽ đánh mẹ không chừng.

- Cái thằng con khốn nạn này. - Mẹ Tiêu nghe xong lời nói của Tiêu Hàn, giận đến không còn muốn nói gì, liền tát một cái lên mặt anh. “Ba” thanh âm cái tát của mẹ Tiêu vang lên giữa không gian. Bà tức giận nói. - Con cần mẹ đem những chuyện con chưa biết rõ nói lại hay không? Ai nói Hương Ngưng hét vào

mặt mẹ? Cô ấy mới vừa rồi còn nói tốt cho con kìa, con cứ đi làm suốt không thèm về nhà mẹ còn chưa tính, tại sao vừa về liền la mắng người khác? Cô ấy không ai khác là vợ con đó, là người con tự động chọn làm vợ mình chứ không ai ép buộc à. Chính con lại không đối xử tốt với nó, không yêu thương nó, vậy từ đầu tại sao con lại muốn cưới nó? Con là một thằng con trai khốn nạn mà.

Mẹ Tiêu càng nói càng tức, cuối cùng thiếu chút nữa lại muốn đánh lại Tiêu Hàn trận, may mắn nhờ có Tống Hương Ngưng kịp thời khuyên can, mẹ Tiêu mới không ra tay.

- Mẹ, không nên nói nữa, con không có chuyện gì. - Nói xong cô lại xoay người đối với Tiêu Hàn nói – Em không hề thét lớn hay có thái độ vô lễ trước mặt mẹ anh. Mong anh từ nay về sao trước khi xác định rõ đúng sai thì đừng vội lên mặt như thế.

Nói xong cô liền dùng tay đỡ cái bụng đã khá lớn của mình, đi về phòng của mình.

Tiêu Hàn mới vừa bị đánh nên bây giờ trên gương mặt vẫn như có lửa đốt, trong lòng không có cảm xúc gì, cũng không có một tia áy náy.

* * * *

Lúc Tống Hương Ngưng trở về phòng, nước mắt đã lăn đầy trên khuôn mặt.

Không cho phép vì cái người đàn ông như thế mà khóc! Tống Hương Ngưng nói trong lòng, nhưng nước mắt giống như không nghe lời, không ngừng rơi xuống mặt đất.

Tại sao muốn quan tâm? Rõ ràng cô và anh không có gì quan hệ gì, rõ ràng ở đem con sinh ra sau đó sẽ cùng anh ly hôn trở về thế giới riêng của hai người, rõ ràng không nên đối với anh có bất kỳ tình cảm nào, tại sao trong lúc anh nghi ngờ cô, trong lòng trừ có chút nóng giận ở bên người, nhiều hơn lại là đau lòng?

Tống Hương Ngưng biết cái cảm xúc này là như thế nào, nhưng lại không muốn đi thừa nhận. Đang chuẩn bị thu thập cảm xúc lại sau đó đi ra ngoài, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Tống Hương Ngưng vội vàng đem nước mắt trên mặt mình lau sạch, liền đứng lên ra mở cửa. Ngoài cửa chính là mẹ Tiêu.

- Mẹ? Có chuyện gì không ạ? - Mặc dù là câu hỏi, nhưng Tống Hương Ngưng đại khái đã biết mẹ Tiêu muốn nói là cái gì.

Mẹ Tiêu đi vào phòng, dắt tay Tống Hương Ngưng cùng ngồi xuống giường

- Hương Ngưng à! mẹ thật thực xin lỗi con. Mẹ không dạy dỗ tốt Tiêu Hàn, khiến con phải chịu uất ức

Nghĩ tới cái này, nước mắt mẹ Tiêu cũng không ngừng rơi xuống, nhưng bà cố nén, tránh cho Tống Hương Ngưng lo lắng.

Tống Hương Ngưng thật ra rất giận hành động của Tiêu Hàn, nhưng lại không muốn ở trước mặt mẹ Tiêu lại có những hành động đó:

- Mẹ, con không có chuyện gì đâu. Sẽ rất nhanh tốt thôi.

Chỉ cần đem con sinh ra, sau đó cô liền tự do.

Hiện tại, Tống Hương Ngưng không khỏi có một chút hối hận ban đầu không kiên trì đem con sinh ra là được rồi. Nếu như ban đầu cô phá thai, có lẽ hiện tại cô sẽ không uất ức như vậy. Nhưng là đã quyết định tới chuyện tình cảm, cô sẽ không thay đổi. Cô biết, đứa bé là vô tội, bất luận nói gì cũng không thể tự tay đem mình giết chết đứa bé.

Mẹ Tiêu biết Tống Hương Ngưng là đang an ủi mình, nhưng cũng không biết nên nói cái gì cho đúng, cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở chỗ này, vì vậy liền đổi một đề tài.

- Vậy cũng tốt, Hương Ngưng, con phải biết, chúng ta đều yêu quý con .

- Dạ. - Tống Hương Ngưng cười gật đầu, mẹ Tiêu cho cô cảm giác giống như bà chính là mẹ ruột của cô vậy.

- Mẹ đã bảo người chuẩn bị cơm, con chờ một chút xuống ăn cơm cùng nhé! – Mẹ Tiêu quyết định để cho cô có được một khoảng thời gian riêng.

Tổng Hương Ngưng gật đầu một cái, coi như là đồng ý.

Mẹ Tiêu vừa đi không có bao lâu, lại có tiếng gõ cửa vang lên. Tổng Hương Ngưng cho là mẹ Tiêu có đồ vật gì đó quên nên trở lại lấy, vì vậy vội vàng đi mở cửa.

- Mẹ, có phải mẹ quên lấy gì không ạ? - Tổng Hương Ngưng thấy người ngoài cửa, liền chết lặng không biết phải phản ứng ra sao, nói lời cũng cứng nơi cổ họng, chẳng biết nên nói gì nữa.

Người ngoài cửa không phải là mẹ Tiêu, mà là người vừa cãi nhau với Tổng Hương Ngưng, chính là Tiêu Hàn, sắc mặt anh xem ra cũng rất khó coi.

- Anh tới làm gì? - Thật vất vả mới có thể tìm lại giọng nói, Tổng Hương Ngưng lập tức lên tiếng hỏi.

- Vì sao tôi lại không thể tới đây? - Tiêu Hàn hỏi ngược lại, sau khi nói xong trực tiếp đi vào phòng của Tổng Hương Ngưng, căn bản không có cho cô cơ hội cự tuyệt.

11. Chương 11: Tâm Sự

Tổng Hương Ngưng không thể ngăn cản Tiêu Hàn đi vào, không thể làm gì khác hơn là cùng anh đi vào.

- Anh vào đây làm gì? - Tổng Hương Ngưng lặp lại câu hỏi một lần nữa, thái độ vẫn lạnh lùng như cũ .

- Em à, không nên dùng loại giọng nói này nói chuyện với anh. - Tiêu Hàn giọng cộc nhễ nói - Phải nhớ kỹ, bây giờ em là vợ của anh. Chúng ta một ngày chưa ly hôn, tất cả mọi chuyện em đều phải nghe anh.

- Anh . . . - Tổng Hương Ngưng nhất thời cứng họng, không biết trả lời anh thế nào, dùng vai vế gì để trả lời.

Thấy Tổng Hương Ngưng không trả lời anh, Tiêu Hàn cũng không nói chuyện, trong lúc nhất thời, bên trong phòng xuất hiện một không khí yên tĩnh như thế giới chết.

Qua một hồi lâu, Tiêu Hàn không nhịn được mở miệng trước:

- Thật xin lỗi.

Mặc dù giọng nói nhỏ giống như là một mũi tên sắc bén và rõ ràng, người thính tai như Tổng Hương Ngưng đương nhiên nghe được.

- Cái gì? - Cô không có nghe lầm chứ, Tiêu Hàn thế nhưng lại nói xin lỗi cô? - Anh nói cái gì?

Bây giờ Tổng Hương Ngưng cực kỳ hoài nghi mình có lắng tai hay không, hơn nữa còn thật nghiêm trọng à nha.

Tiêu Hàn cho là cô là ở cố ý chọc anh:

- Tôi nói rồi sẽ không lại nói lần thứ hai.

Tổng Hương Ngưng còn chưa phải bị gây mất não:

- Anh. . . . Anh mới vừa là ở nói xin lỗi với tôi sao?

Mặc dù nhìn phản ứng Tiêu Hàn thì cô đại khái có thể xác định được, nhưng cô vẫn có chút không yên lòng.

- Ủ. -Tiêu Hàn dù không cam lòng nhưng vẫn tình nguyện thừa nhận. Từ trước cho tới bây giờ anh chưa từ nói xin lỗi với ai, lại còn là phụ nữ. Lúc này thế nhưng phá lệ đối với cô, Tiêu Hàn cũng không nghĩ ra mình làm vậy là vì cái gì.

- Tại sao? - mặc dù Tổng Hương Ngưng là đang hỏi anh, nhưng cô cũng biết nguyên nhân anh nói xin lỗi, nghĩ tới đây, trong lòng Tổng Hương Ngưng không khỏi có chút vui vẻ.

- Cô biết. - Hiện tại Tiêu Hàn nói cái gì cũng không cần nói lại chuyện mới vừa xảy ra - Chuyện mới vừa rồi chúng ta không cần so đo nữa.

- Tại sao? - Tổng Hương Ngưng cảm thấy tâm trạng của mình trở nên rất tốt, cái gì cũng muốn biết, mặc dù hiện tại không hỏi cô cũng đã biết, nhưng cô chính là rất muốn xem bộ dạng lúng túng của anh.

- Không vì cái gì cả! - Tiêu Hàn cũng nhìn thấu Tống Hương Ngưng chỉ là đang muốn nói chuyện với anh - Tôi muốn thế.

Anh sẽ không để cho cô gái này vừa lòng đẹp ý như vậy

- Nha. - Tống Hương Ngưng biết anh đã nhìn ra quỷ kế của cô, cũng không có đón thêm ý tứ.

Không khí lại trở về yên lặng.

- Này, sao cô không nói chuyện gì vậy – cái Tiêu Hàn thiếu nhất vĩnh viễn đều là tính kiên nhẫn. Anh ở công ty trăm ồn ra sao, thì khi ở bên cạnh Tống Hương Ngưng lại khác bấy nhiêu “Địch không động ta, ta không động” cái lý luật châu báu anh mang theo bên người bao năm qua đã sớm quên sạch.

- Cái gì? - Tống Hương Ngưng bị câu nói thành linh của Tiêu Hàn hù sợ, hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải.

- Tôi vào đây lâu như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng như vậy sao? Cô một tiếng mời tôi ngồi cũng không có - Tiêu Hàn đột nhiên như đứa bé đáng yêu cực kỳ.

- Phốc — Tống Hương Ngưng nghe lời nói Tiêu Hàn, phản ứng đầu tiên chính là cười thật to.

Tiêu Hàn biết Tống Hương Ngưng là đang cười anh, không khỏi cảm thấy có chút lúng túng:

- Này, có gì đáng cười?

Giọng điệu không còn lạnh lùng như trước, hơn nữa lại rất giống y hệt như một đứa trẻ con dễ thương làm sao.

Tống Hương Ngưng nhìn phản ứng của Tiêu Hàn càng thêm buồn cười, nhưng cô nghĩ, cười nữa thì chắc Tiêu Hàn sẽ thật tức giận, nên liền ngưng cười, nhưng là khóe miệng vẫn cong lên mà chẳng thể làm chủ được.

- Tôi đang hỏi cô có gì đáng cười? - Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng buồn cười lại không dám cười, cảm thấy càng ngượng ngùng hơn.

- Không có không có - Tống Hương Ngưng rốt cuộc có thể so sánh lời nói khi làm việc của Tiêu Hàn và lời nói hiện tại hoàn toàn không giống nhau. Như thế là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng thật lâu, mới “Hừ” một tiếng coi như là đồng ý lời của cô.

Tống Hương Ngưng thấy Tiêu Hàn không hỏi tới nữa, cũng liền thở phào nhẹ nhõm.

- Anh muốn ngồi đâu thì ngồi đi.

Căn phòng của cô rất đơn giản, bên trong cơ hồ không có vật dụng gì, thậm chí ngay cả cái ghế để người khác ngồi cũng không có. Cho nên Tiêu Hàn liền tùy tiện ngồi trên giường của cô. Tống Hương Ngưng vốn là muốn nói cái gì, nhưng là vẫn không có nói.

- Gần đây như thế nào? - Tiêu Hàn nhẹ nhàng hỏi.

- Cái gì? - Tống Hương Ngưng không biết Tiêu Hàn đang hỏi cô cái gì.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng một cái, khẽ thở dài một hơi, hỏi lần nữa:

- Tôi nói, gần đây thân thể cô như thế nào, cô đừng có hiểu lầm, tôi chỉ quan tâm đến đứa bé thôi.

- Thôi đi, tôi nào ở hiểu lầm! - Tống Hương Ngưng xì mũi coi thường. – Tôi gần đây quả thật rất tốt, đứa bé cũng rất khỏe mạnh. Anh yên tâm, tôi sẽ không đối xử tệ với con của mình. Ban đầu là tôi nói muốn sinh nó ra, tôi liền sẽ có trách nhiệm bảo vệ nó thật tốt.

Tiêu Hàn nhìn phản ứng của Tống Hương Ngưng, xác định cô không có ở nói láo. Qua một lúc lâu, anh tiếp tục nói:

- Tôi không biết tại sao chúng ta lại vì đứa bé mà kết hôn, chẳng qua tôi đảm bảo với cô, chúng ta một ngày không ly hôn, tôi đều sẽ là một người chồng chân chính của cô. Trong lúc này, tôi sẽ không có người tình bên ngoài, cho nên tôi hi vọng cô cũng làm như thế.

Tổng Hương Ngưng nhìn xuống cái bụng bự của mình, có chút đỏ khốc đỏ cười nói:

- Tôi nói này Tổng giám đốc Tiêu Hàn, hiện tại cái bộ dáng của tôi như thế này thì ngoại tình như thế nào đây? Ngược lại chỉ là anh thôi, giữa chúng ta cũng không có tình cảm, cho nên giống như ban đầu đã nói rồi đây, như thế này là tốt, tôi sẽ không ngăn cản anh và những cô gái khác qua lại, anh không phải làm trách nhiệm như một người chồng thực sự với tôi. Anh đối với tôi như lúc trước là tốt rồi

Nói về thái độ của anh đối với Tổng Hương Ngưng trong khoảng thời gian trước, Tiêu Hàn thật cảm thấy có chút áy náy

- Thật xin lỗi. - Anh chân thành nói - Khoảng thời gian này là tôi không đúng.

Tổng Hương Ngưng không nghĩ tới Tiêu Hàn lại nói xin lỗi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời anh như thế nào. Qua thật lâu cô mới đáp:

- Không có quan hệ, dù sao tôi cũng không quan tâm.

- Cô không quan tâm ư? - Tiêu Hàn hí mắt nói, tâm tình càng ngày càng trở nên kém.

- Ủ. - Tổng Hương Ngưng đáp - Dù sao tôi sinh xong đứa bé chúng ta liền ly hôn không phải sao?

Thật ra thời điểm Tổng Hương Ngưng nghe được Tiêu Hàn nói xin lỗi trong lòng là rất vui mừng, nhưng cô là một cô gái bướng bỉnh, cô và Tiêu Hàn có thỏa thuận ở phía trước, cô sẽ không để ỉn rơi vào vòng xoáy tình cảm, cho nên dù Tiêu Hàn liều mạng thuyết phục cô cũng không cần quan tâm đến thái độ của anh.

Tiêu Hàn nghe được Tổng Hương Ngưng trả lời, trong lòng cảm thấy càng thêm khó chịu, anh cũng có chút bướng bỉnh nói:

- Dĩ nhiên. - Anh ngừng lại một chút, lại nói tiếp - Dù sao tôi với cô cũng đã thỏa thuận trước, không cần nói với ba mẹ tôi. Thời điểm ly hôn tôi sẽ cho bà một lý do tiếp nhận.

Vừa nhắc tới mẹ Tiêu, lòng Tổng Hương Ngưng trùng xuống không ít. Mẹ Tiêu vẫn đem mình làm thành con gái bà, đối với cô thường hỏi han ân cần, để cho cô người chưa từng cảm nhận qua hơi ấm người mẹ lại cảm thấy lòng vô cùng ấm áp.

Tiêu Hàn thấy cô không nói lời nào, lại nói:

- Như thế nào? Cô có ý kiến gì không?

Có thể là mới vừa rồi, lời nói của Tổng Hương Ngưng làm ảnh hưởng tới cảm xúc của anh, cho nên lúc Tiêu Hàn nói chuyện, giọng nói không phải là rất tốt.

- Không có, tôi không dám có ý kiến gì. - Tổng Hương Ngưng không chịu yếu thế trả lời - Chỉ là tôi muốn biết, anh sẽ dùng lý do gì để thuyết phục mẹ của anh.

Tiêu Hàn lạnh lùng nhìn Tổng Hương Ngưng một cái:

- Cái này không cần cô quan tâm.

12. Chương 12: Đưa Canh

Sau ngày nói chuyện hôm đó, Tiêu Hàn và Tổng Hương Ngưng không còn cãi cọ nhau nữa, quả thật có thể dùng từ “Cùng kính như băng”(*) để hình dung. Tiêu Hàn không ngừng lấy cơ mình bận rộn công việc vì để không về nhà, mà Tổng Hương Ngưng lại thường xuyên cùng mẹ Tiêu nói chuyện phiếm, cũng chính mình thấy vui vẻ, thoải mái.

* “cùng kính như băng” tạm hiểu là lễ phép nghe lời nhưng lại lạnh nhạt

Mẹ Tiêu cảm thấy vợ chồng bọn họ, hai người luôn có ý tránh mặt nhau, vì vậy liền tạo cơ hội làm cho hai người gặp nhau, làm gì mà vợ chồng lại như người ở đầu sông kẻ ở cuối sông, không hề nói chuyện với nhau, một chút cũng không giống như những cặp vợ chồng khác.

- Hương Ngưng à, mẹ hầm một chút canh, con đi đưa cho Tiêu Hàn giúp mẹ được không? – Mẹ Tiêu biết tối nay Tiêu Hàn không về nhà ăn cơm, liền muốn Tống Hương Ngưng đi đưa canh cho anh.

Mặc dù cũng không muốn cô vác bụng bầu đi đến công ty tìm anh, nhưng là vì cảm tình của hai người, mẹ Tiêu không thể làm gì khác hơn là để cho Tống Hương Ngưng uất ức một tí, ai bảo Tiêu Hàn chính là không chịu về nhà kia chứ.

- Mẹ, con. - Tống Hương Ngưng nhìn một chút cái bụng bự của mình, có chút khó khăn nói - Này, con đi có chút không rất thuận tiện ạ.

Bộ dáng như vậy, nếu không nói là mình mệt mỏi, thì đến công ty thì chắc sẽ bị người ta bàn tán.

Mẹ Tiêu giống như đã sớm nghĩ đến việc Tống Hương Ngưng sẽ do dự, lập tức trả lời:

- Thật ra thì cũng không có gì bất tiện hết. Tài xế đưa con đi, chính con đem canh đưa cho Tiêu Hàn sẽ tốt hơn, coi như là vận động một chút thôi mà. Người bình thường ở nhà cũng vận động là phải ra ngoài đi vòng một, hướng chi, con không phải đã rất lâu không có gặp đến Tiêu Hàn rồi sao? Chẳng lẽ con không phải muốn gặp chồng con?

- Này. - Tống Hương Ngưng cảm thấy không cự tuyệt được, nếu tiếp tục từ chối mẹ Tiêu sẽ tức giận, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

* * * *

Trong tay xách theo canh mà mẹ Tiêu tự tay làm, Tống Hương Ngưng đứng trước cửa Tập đoàn Tiêu Thị, lưỡng lự thật lâu. Cuối cùng, sau khi tài xế nhắc nhở liền đi và trong đại sảnh Tiêu Thị.

Các nhân viên phòng lễ tân thấy Tống Hương Ngưng bước vào, vội vàng ra tiếp đón, làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Bà tổng giám đốc, xin chờ một chút, để tôi thông báo một chút Thường thư ký. - Một cô gái bằng tốc độ nhanh nhất gọi điện thoại nội bộ thông báo cho Thường Tiểu Nguyệt, sau khi thông báo xong cho Thường Tiểu Nguyệt, cô gái cười nói: - Bà tổng giám đốc khỏe ạ. Xin hỏi bà muốn đi lên một mình hay muốn có người đi cùng bà?

Cô gái cảm thấy Tống Hương Ngưng rất thân thiết, tựa như là một chị gái ở cạnh nhà của cô, một chút kiêu ngạo cũng không có.

Tống Hương Ngưng hướng về phía cô gái lễ tân dịu dàng cười một tiếng, nói:

- Không cần, tự tôi đi lên là tốt rồi. Cô cứ làm việc của mình đi, không cần theo tôi đâu.

Đứng trong thang máy. Một mực nghĩ tới việc gặp Tiêu Hàn phải nói gì, dù sao cũng một vài ngày không gặp nhau rồi, hướng chi trước hai người còn cãi vã rất dữ dội. Không ngờ khi cửa thang máy vừa mở, đứng ở ngoài cửa lại là Thường Tiểu Nguyệt.

- Thường thư ký, Xin chào, Tiêu Hàn có ở trong không? - Tống Hương Ngưng hướng về cô, mỉm cười, dịu dàng lên tiếng.

Thường Tiểu Nguyệt không trả lời cô.

Tống Hương Ngưng cho là cô ta không có nghe thấy, liền muốn hỏi một lần nữa. Lúc chạm đến ánh mắt muốn giết người của Thường Tiểu Nguyệt, cô đột nhiên không biết phải nói gì, bởi vì cô cảm thấy Thường Tiểu Nguyệt đối với cô là rất căm ghét.

Thấy Tống Hương Ngưng không nói nữa, Thường Tiểu Nguyệt liền mở miệng nói:

- Thưa bà Tổng giám đốc, làm sao tổng giám đốc lại rảnh rỗi hay không?

Mặc dù là câu hỏi, nhưng cô là cần rằng nghiêng lợi nói.

Tống Hương Ngưng không biết trả lời như thế nào với cô ta, không thể làm gì khác hơn là hỏi lại vấn đề mình mới hỏi:

- Thường thư ký, Tiêu Hàn đang bận sao?

Thường Tiểu Nguyệt nhìn ra Tống Hương Ngưng là cố ý đổi chủ đề, giọng nói càng thêm hung dữ.

- Tôi thật sự không biết Tống giám đốc Tiêu rất cuộc là coi trọng cô điểm nào, điểm đó của tôi so với cô kém hơn nhiều.

Cô ta càng xem càng không vừa mắt Tống Hương Ngưng, dứt khoát đem những điều không thích về cô nói ra.

Mặc dù biết cô ta là cố ý tìm đến, nhưng Tống Hương Ngưng không muốn ở chỗ này cùng cô ta cãi vã, liền coi thường vấn đề của cô:

- Tôi hỏi cô, Thường thư ký, Tiêu Hàn bây giờ còn đang làm việc sao?

- Cái thứ không biết xấu hổ! - Thường Tiểu Nguyệt thấy Tống Hương Ngưng hoàn toàn không có muốn trả lời ý của mình, càng thêm tức giận. - Cô không phải cậy mình có thai với Tống giám đốc sao? Thật không biết cô có dùng bùa phép bí ử gì để kéo anh lên giường không. Đồ dê tiện.

Thường Tiểu Nguyệt càng nói càng tức, cuối cùng bao nhiêu lời vô văn hóa đều nói hết ra ngoài.

- Cô . . . - nghe được Thường Tiểu Nguyệt đang chửi mình, Tống Hương Ngưng muốn nói cái gì, nhưng không biết phải nói những thứ gì.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Cô là thứ dê tiện! - Nói xong, cô lại giơ tay lên hướng lên mặt Tống Hương Ngưng mà hạ xuống.

Tống Hương Ngưng không ngờ Thường Tiểu Nguyệt sẽ động thủ, liền cảm nhận một bạt tay trên mặt. Cô vuốt ve phần nóng bừng trên gương mặt, liền mạng nhìn chăm chăm vào Thường Tiểu Nguyệt, muốn đánh cô ta lại một cái, nhưng cuối cùng không nỡ ra tay.

Thường Tiểu Nguyệt cho là mình đã nói trúng điểm yếu của Tống Hương Ngưng, vì vậy giọng càng thêm tệ hại hơn, châm chọc nói:

- Như thế nào? Bị tôi nói trúng rồi sao, nói cô tiện, thật đúng là dê tiện mà.

- Cô nói người nào tiện vậy? - sau lưng Thường Tiểu Nguyệt vang lên giọng nói âm trầm của Tiêu Hàn.

- Em. . . . - Thường Tiểu Nguyệt nghĩ đến cảnh tượng mình mới đánh chửi Tống Hương Ngưng có thể bị Tiêu Hàn thấy, trong khoảng thời gian ngắn, sợ đến mức không biết nên nói cái gì.

Thấy mặt cô ta không có nghi ngờ, Tiêu Hàn lại nói:

- Tôi cho cô biết, Thường Tiểu Nguyệt, cô ấy là bà xã của tôi, đắc tội với cô ấy chính là đã đắc tội với tôi.

Nói xong anh liền kéo tay Tống Hương Ngưng, cùng với cô đi vào phòng làm việc. Trước khi đóng cửa lại, anh quăng xuống một câu nói:

- Còn nữa, đừng bảo cái gì là không phục, thật sự là cô không có năng lực, bởi vì cô đã đến đây lâu rồi nhưng vẫn còn không có biện pháp leo lên giường của tôi.

Nói xong anh liền đóng cửa lại, hoàn toàn không để ý tới mặt của Thường Tiểu Nguyệt này càng ngày càng khó coi.

* * * *

- Em tới đây làm gì?

Tiêu Hàn giọng lạnh lẽo hỏi, đồng anh cũng nhìn vào gương mặt bị đánh của Tống Hương Ngưng, trong lòng lại hiện lên một tia đau lòng.

Lúc này Tống Hương Ngưng mới nhớ tới mục đích mình khi đến đây, vội vàng cầm bình cách nhiệt trong tay đưa cho Tiêu Hàn

- Đây là mẹ hâm canh bảo em mang tới, mẹ nói tối nay anh không trở về nhà, cho nên gọi em đưa cho anh.

Tiêu Hàn nhận lấy bình cách nhiệt mà Tống Hương Ngưng đưa cho anh, mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt bị đánh của cô.

Cô bị nhìn mãi có chút ngượng ngùng, cho là có thứ gì đó trên mặt

- Mặt của em có gì sao? Có cái gì bẩn ở trên mặt em sao?

Nói xong lại sờ sờ mặt mình, đến khi ý thức được mặt mình bị sưng lên mới giạt mình.

- Tại sao không biết tự bảo vệ mình? Tại sao lại để cho người khác đánh? - Tiêu Hàn hỏi.

- À, cái này. em cũng không biết tại sao cô ấy lại đột nhiên đánh em - Tống Hương Ngưng nói thật.

Tiêu Hàn không tự chủ được lấy tay sờ sờ mặt của cô, nhẹ giọng hỏi:

- Đau không?

- Hi, không đau không đau ạ. - Tống Hương Ngưng bị những hành động của Tiêu Hàn làm hết hồn, vội vàng cười ha hả nói, thuận tiện muốn tìm cách trốn ra khỏi cánh tay của anh, nhưng không thành công.

Nhìn Tống Hương Ngưng muốn tránh khỏi anh, Tiêu Hàn không thể làm gì khác hơn là buông tay ra.

- Tối nay anh sẽ về nhà ăn cơm.

Đây là anh tạm thời thay đổi lịch trình sao?

- Nhưng mà, mẹ không phải nói tối nay anh không về sao?

- Anh đổi ý định một chút, không thể sao? - Tiêu Hàn bị cô làm cho tức giận, cô gái này, chẳng lẽ nhìn không biết anh đang quan tâm đến cô sao? Không muốn làm cho cô vì tới nơi này mà bị Thường Tiểu Nguyệt xem thường, vì để đền bù cho cô, anh mới về nhà.

Tống Hương Ngưng không muốn chọc giận Tiêu Hàn:

- Được ạ, được ạ, anh mà về nhà như thế mẹ sẽ vui lắm. - Xem ra đã không còn chuyện của mình nữa, nghĩ vậy cô lại nói: - Không có chuyện gì nữa em liền về nhà trước đây ạ.

Nói xong cô liền đi ra ngoài cửa.

- Đợi đã nào...! - Tiêu Hàn gọi lại cô - Dù sao cũng sắp hết giờ làm, anh sẽ về nhà cùng em.

- Nhưng.

- Nhưng nhị gì? - Tiêu Hàn nhíu mày, bao nhiêu người nghĩ cũng không có cơ hội, cô lại cứ “Nhưng mà”?

- Tài xế ở dưới lầu đang chờ em, tự em đi xuống lầu là được rồi. - Tống Hương Ngưng nói xong cũng không để ý đến Tiêu Hàn, tự mình đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của Tống Hương Ngưng, mà lòng Tiêu Hàn trăm mối ngổn ngang.

13. Chương 13: Bắt Trắc Trong Khi Sinh

Ngày vẫn bình thản trôi như cũ. Khi sắp đến ngày sinh, Tống Hương Ngưng trên căn bản không có cách nào rời khỏi gia đình họ Tiêu, an tâm ở nhà dưỡng thai; nhưng Tiêu Hàn vẫn như cũ rất ít về nhà, thỉnh thoảng còn cùng một vài cô gái truyền ra một chút xì-căng-đan, những thứ này cũng bị mẹ Tiêu rất cẩn thận mà che giấu, không để cho Tống Hương Ngưng biết.

Một ngày, sáng sớm, Tống Hương Ngưng đã cảm thấy bụng có chút không thoải mái, liền định đi toilet một chuyến. Nhưng lúc cô vừa đi ra, về mặt liền có chút khản trương.

- Hương Ngưng à, con sao thế? - Mẹ Tiêu thấy dáng vẻ khản trương của cô, không khỏi quan tâm hỏi.

- Mẹ, con. con hình như muốn sinh! - Tống Hương Ngưng càng ngày càng khản trương - Thấy nước ối.

Mẹ Tiêu vừa nghe đến Tống Hương Ngưng nói “Muốn sinh”, lập tức gọi tài xế tới, đỡ cô lên xe bệnh viện. Trên xe vẫn không ngừng an ủi cô

- Hương Ngưng à, con không cần phải khẩn trương, chúng ta bây giờ lập tức đi ngay bệnh viện, chờ sinh xong đứa bé, con sẽ không còn đau nữa.

Tống Hương Ngưng nghe lời nói của mẹ Tiêu, yên tâm bước lên xe. Một lát sau, cô tựa như nhớ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi mẹ Tiêu:

- Mẹ, Tiêu Hàn anh ấy. có biết không?

Lúc này mẹ Tiêu mới nhớ tới Tiêu Hàn, vội vàng nói:

- Con không nhắc, mẹ cũng quên, hiện tại mẹ sẽ lập tức thông báo cho Tiêu Hàn. - Nói xong liền cầm điện thoại di động lên, bấm số của Tiêu Hàn.

Sau khi cuộc trò chuyện đơn giản kết thúc, mẹ Tiêu cúp điện thoại, lại an ủi Tống Hương Ngưng

- Hương Ngưng, không cần khẩn trương, chờ một chút đi đến bệnh viện, con nên ngoan ngoãn nghe lời của bác sĩ biết không? Bác sĩ bảo con làm cái gì, con làm cái đó, sẽ tốt thôi, không có chuyện gì hết.

- Nhưng. con rất sợ, con sợ đứa bé sẽ có việc gì. - Tống Hương Ngưng nói ra lo âu trong lòng.

Mẹ Tiêu tiếp tục trấn an cô:

- Mẹ nói không có việc gì là không có chuyện gì, con cũng không nên khẩn trương như thế. Hiện tại con nên ngủ một giấc, đến bệnh viện mẹ sẽ đánh thức của con.

Biết mẹ Tiêu là muốn trấn an mình, Tống Hương Ngưng cũng không tiện nói gì nữa, liền ngoan ngoãn nghe lời, từ từ nhắm mắt lại.

* * * *

Khi Tống Hương Ngưng cùng mẹ Tiêu đi đến bệnh viện, Tiêu Hàn đã sớm ở bên ngoài bệnh viện chờ bọn họ rồi. Nhìn dáng vẻ Tống Hương Ngưng khổ sở và khó chịu, trong lòng anh không khỏi hiện lên một tia đau lòng.

- Mau, dìu Hương Ngưng vào đi, con bé sẽ phải sinh ngay. - Mẹ Tiêu cảm thấy may mắn khi không phải là một mình bà ở đây, càng cảm thấy may mắn hơn khi đó là con trai bà, nếu không bà thật sẽ hoảng hốt không biết phải làm thế nào.

Tiêu Hàn nhanh chóng nhưng không mất dịu dàng đỡ Tống Hương Ngưng đi vào phòng hội chẩn, chờ đợi các bác sĩ kiểm tra cho cô.

- Ủ, có dấu hiệu sắp sinh, miệng tử cung đã mở rồi. - Sau khi Bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ, liền nói sơ qua kết quả cho Tống Hương Ngưng và Tiêu Hàn.

- Vậy bây giờ là vào phòng sinh hả? - Đang đứng bên cạnh Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn trầm tĩnh hỏi, vì để cho Tống Hương Ngưng không phải khẩn trương, anh còn cố ý nắm chặt tay của Tống Hương Ngưng.

Vốn là nghe được mình chuẩn bị “Vào phòng sinh”, Tống Hương Ngưng liền muốn ngất xỉu, may có Tiêu Hàn bên cạnh giữ chặt lại, cô mới có thể bình tĩnh như thế, cũng không có khẩn trương như vậy. Cô nhìn phía cánh tay đang nắm chặt của hai người, lại hi vọng thời gian có thể dừng lại trong khoảnh khắc này.

Bác sĩ gật đầu một cái

- Phải, hiện tại nên vào phòng sinh rồi, chỉ là còn có một chuyện phải bàn bạc qua với hai người.

- Hả - Tiêu Hàn thay thế Tống Hương Ngưng phát ra nghi vấn.

- Là như vậy, vợ cậu sắp sinh rồi, hiện tại tôi muốn hỏi hai người muốn lựa chọn phương thức sinh nào? Hai người là muốn sinh tự nhiên còn là sinh mổ? - Bác sĩ hỏi.

- Bác sĩ, ý kiến của cô là như thế nào? - Tiêu Hàn không đáp mà hỏi ngược lại, anh không phải là không hiểu rõ sinh tự nhiên sẽ tốt hơn sinh mổ nhiều, chỉ là khi bác sĩ hỏi như thế, chứng minh đứa bé ra đời có thể gặp vấn đề.

Nhìn ra tâm tư của Tiêu Hàn nên bác sĩ trấn an anh:

- Anh Tiêu không cần lo lắng như vậy, tôi chỉ là theo lệ hỏi một chút thôi, cũng không phải đứa bé có vấn đề gì.

Hiểu bác sĩ cũng không phải đang gạt mình, Tiêu Hàn liền chuyển sang Tống Hương Ngưng bên cạnh:

- Em thấy thế nào? - Anh hi vọng cô có thể tự quyết định.

Tống Hương Ngưng nghĩ một lát, kiên định nói:

- Em nghĩ muốn sinh tự nhiên - Mặc dù sinh mổ sẽ không đau như vậy, nhưng cô hi vọng con mình sẽ ra đời khỏe mạnh.

- Tốt lắm. - Hai người coi như là đã thông qua quan điểm chung - Bác sĩ, chúng tôi lựa chọn sinh tự nhiên.

Bác sĩ gật đầu một cái

- Ủ, hiện tại cô Tiêu có thể vào phòng sinh rồi.

Sau khi y tá cũng bác sĩ dẫn Tống Hương Ngưng vào phòng sinh, sau đó cô y tá lại đi ra ngoài, đối với mẹ con Tiêu Hàn nói:

- Cô Tiêu không nhất định có thể thuận lợi sinh con, nếu như có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi sẽ lập tức đưa cô vào phòng giải phẫu tiến hành sinh mổ có được không ạ.

- Được. - Tiêu Hàn đáp.

* * * *

Bởi vì lúc tới đây mẹ Tiêu có chút hốt hoảng, mà cũng có chút kiệt sức, cho nên Tiêu Hàn liền bảo tài xế đưa bà về nhà nghỉ ngơi. Mẹ Tiêu trước khi đi còn vẫn dặn dò Tiêu Hàn, nếu có tình huống ngoài dự tính phải báo cho bà biết ngay.

Mẹ Tiêu sau khi đi, Tiêu Hàn một mực chờ ở cửa phòng sinh, cho đến khi trong phòng sinh truyền đến tiếng thét chói tai của Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn mới dần buông lỏng đầu óc ra, nhưng cũng vô cùng lo lắng. Anh muốn tìm ai đó hỏi xem bên trong có xảy ra chuyện gì không, nhưng trong phòng sinh vẫn không có chút nào động tĩnh nào, trừ tiếng thét khổ sở của Tống Hương Ngưng.

Qua một lúc lâu, mới có người từ trong phòng sinh đi ra, chính là người bác sĩ ban nãy đã chuẩn đoán cho Tống Hương Ngưng. Tiêu Hàn vừa nhìn thấy cô ấy đi ra, vội vàng chặn lại hỏi:

- Sao rồi bác sĩ, vợ tôi có sao không? Có phải đã có chuyện xảy ra ngoài ý muốn không? - Tiêu Hàn cũng không có ý thức được mình rối loạn đến thế nào, thời điểm anh hỏi bác sĩ về mặt hiện rõ sự lo lắng.

Người bác sĩ vội vàng trấn an Tiêu Hàn:

- Anh đừng quá khẩn trương. Trước mắt mọi thứ đều tốt, vợ anh bởi vì sức khỏe không tốt nên có sinh chậm một chút, mà sức khỏe vợ anh như thế nào anh nên rõ hơn tôi chứ? Nếu như có gì bất trắc tôi sẽ lập tức cho người thông báo cho anh. - Bác sĩ nói xong, đi lấy thêm một số dụng cụ cần thiết rồi lại quay vào phòng sinh.

Tiêu Hàn biết mình đã khẩn trương quá mức rồi, nhưng chính anh lại không có cách nào kiềm chế được sự lo lắng của mình. Anh thực rất lo lắng cho Tống Hương Ngưng đang ở trong phòng sinh, anh cũng rất muốn đi vào nhưng bệnh viện có quy định của bệnh viện, anh không thể tùy tiện đi vào, cho nên anh chỉ có thể ở ngoài cửa hồi hộp đợi chờ.

Nghe bác sĩ nói Hương Ngưng không có chuyện gì, anh có thể buông lỏng một chút, nhưng tinh thần vẫn căng thẳng như cũ, sợ mình có làm gì đó sai sót, đến lúc đó gây nên hậu quả không tốt, hại đứa bé cũng hại cả Hương Ngưng.

Trong phòng sinh vẫn tĩnh thảng thối đến tiếng gào thét của Tống Hương Ngưng, chờ thêm một lúc lâu nữa, bên trong liền không có truyền ra bất cứ âm thanh gì nữa, một mảnh tĩnh mịch làm người ta không ngừng hoảng sợ. Lúc Tiêu Hàn đang buồn bực không biết chuyện gì xảy ra, bác sĩ cùng một y tá đột nhiên từ trong phòng sinh chạy ra, vẻ mặt khẩn trương hướng về phía Tiêu Hàn nói:

- Đứa bé ra đời có một chút ngoài ý muốn, chúng ta bây giờ lập tức chuyển tới phòng giải phẫu.
 - Cái gì? - Tiêu Hàn còn chuẩn bị nói gì đó, nhìn vào phòng sinh lập tức thấy được gương mặt tái nhợt của Tống Hương Ngưng. Cô đã ngất đi, mồ hôi trên trán rơi đầy tấm ga trắng, có lẽ cô đã kiệt sức.
- Cô nhất định không thể có việc gì. Tiêu Hàn không có đuổi theo, chỉ là ở trong lòng lặng lẽ an ủi mình. Sau đó quay sang dặn dò bác sĩ:
- Trong trường hợp xấu nhất, nhất định phải cứu mẹ của đứa bé.

14. Chương 14: Xuất Viện, Chúng Ta Ly Hôn Thôi!

Mẹ Tiêu và ba Tống chạy tới bệnh viện, Tống Hương Ngưng đã đi vào phòng giải phẫu hơn một tiếng đồng hồ.

- Như thế nào? Hương Ngưng đến tốt cùng thế nào? - Mẹ Tiêu lo lắng hỏi Tiêu Hàn. Bà vẫn cho rằng Tiêu Hàn nợ Tống Hương Ngưng, bây giờ còn làm ra loại tình trạng này, bà càng cảm thấy cần xin lỗi Tống Hương Ngưng cùng ba Tống.
 - Đã vào phòng phẫu thuật được hơn một tiếng rồi, vẫn chưa ra ngoài. - Tiêu Hàn lo lắng không thua mẹ Tiêu là bao, nhưng anh không có biểu lộ ra ngoài, gương mặt vẫn tỏ ra lạnh nhạt.
- Mẹ Tiêu thấy mặt lạnh nhạt của Tiêu Hàn, giận hơn nữa. Bà cơ hồ muốn rống giận, không cần biết nơi này là nơi nào liền lớn tiếng mắng Tiêu Hàn.
- Cái thằng con khốn nạn này! Con đến tốt cùng là muốn cái gì? Hiện tại người trong phòng phẫu thuật là vợ của con! Tại sao con còn có thể bình tĩnh như vậy? Con đến tốt cùng có thực sự yêu cô ấy hay không? - Tiêu mẫu càng nói càng đau lòng, cuối cùng không nhịn được khóc lên.

Ba Tống vội vàng an ủi bà

- Bà Thông gia, không nên quá tức giận như thế. Hương Ngưng nhất định sẽ không có chuyện gì. Tôi xem Tiêu Hàn cũng không phải là không lo lắng Hương Ngưng, con trai chỉ phải không biết nên biểu hiện như thế nào thôi.

Đều là đàn ông, ông có thể cảm thụ được sự lo lắng của Tiêu Hàn .

- Nhưng bên trong là vợ của nó. Tại sao nó vẫn lạnh lùng như vậy? - Cục tức của Mẹ Tiêu còn chưa tiêu hóa, ngược lại tiếng khóc là dừng lại - Tôi nghĩ cái thằng con trời đánh này chắc hẳn còn chưa tỉnh, tôi phải đánh để cho nó tỉnh mới được

Nói xong, mẹ Tiêu liền kéo cao tay áo lên, muốn đánh Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn không để mẹ Tiêu đánh được. Anh bắt cánh tay của mẹ Tiêu lại, lạnh lùng nói:

- Mẹ, nơi này là bệnh viện. - Đợi đến khi mẹ Tiêu tỉnh táo hơn, anh tiếp tục nói - Nếu như mà con lo lắng là có ít, Hương Ngưng đã sớm sẽ không còn nằm ở bên trong. Còn nữa, không biểu hiện ra không đồng nghĩa với việc con không lo lắng.

Mẹ Tiêu không nghĩ tới Tiêu Hàn sẽ phản bác bà trong khoảng thời gian ngắn nóng giận chạy lên tận não

- Cái thằng con bất hiếu này.

Bà đang muốn tiếp tục mắng, phòng giải phẫu liền tắt đèn, bà lập tức không nói gì nữa.

- Bác sĩ, Hương Ngưng thế nào? - Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy người bác sĩ đi ra liền hỏi về tình trạng của Tống Hương Ngưng .

- Trước mắt mà nói, đứa bé không có nguy hiểm lớn tới tính mạng, về phần mẹ đứa bé. . . . - Bác sĩ nhìn một chút mọi người, sau đó do dự chưa dám nói tiếp.

- Bác sĩ, Hương Ngưng sao rồi? - Lúc này người lên tiếng là ba Tổng.

Bác sĩ nhìn ba Tổng một chút, lại nhìn Tiêu Hàn một chút, rồi tiếp tục nói:

- Mẹ của đứa bé bởi vì mất máu quá nhiều, mặc dù hiện tại đã tiến hành tiếp máu, nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê.

Mẹ Tiêu vừa nghe đến Tống Hương Ngưng vẫn còn đang hôn mê, trong lòng không ngừng lo lắng, may nhờ Tiêu Hàn kịp thời đỡ bà, nếu không người nằm viện đã là cả hai mẹ con Tống Hương Ngưng rồi.

- Lúc nào thì cô ấy tỉnh lại?- Lần này là Tiêu Hàn lên tiếng.

- Cái này chúng tôi tạm thời vẫn không thể xác định được. Chỉ là theo dự tính cô ấy hẳn phải tỉnh rồi, nhưng bây giờ vì sao vẫn chưa tỉnh lại. Tôi nghĩ có thể là do thuốc mê gây ra. - Người bác sĩ cẩn thận phân tích.

- Bác sĩ, chúng tôi có thể vào xem con gái mình có sao không? - ba Tổng hỏi, bây giờ việc ông muốn là đi xem qua con gái mình một chút.

Bác sĩ suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Được, mọi người có thể vào đi. Chỉ là chú ý không nên quá ồn ào, bệnh nhân cần nghỉ ngơi. Còn nữa, để lại một người đi xem đứa bé một chút, làm thủ tục nhập vào phòng trẻ em của bệnh viện.

Bác sĩ nói xong, y tá liền từ bên trong ôm ra một đứa bé:

- Đứa bé không có việc gì, là bé trai, mọi người có thể sang nhìn một chút.

- Mẹ, ba, con sẽ đi theo đứa bé một chút, hai người đi xem Hương Ngưng đi - Tiêu Hàn nói xong, liền đi theo y tá tiến về phía phòng trẻ, để lại mình mẹ Tiêu và ba Tổng.

- Đứa nhỏ này thật đáng yêu! - Trong phòng trẻ, y tá vừa đang giúp đứa bé tắm, vừa nói với Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn nhìn đứa bé thật lâu, sau mới nói ra được:

- Ủ, đúng là rất đáng yêu.

Không biết vì sao, bây giờ anh nhìn đến đứa nhỏ này, lại đem anh cùng Tống Hương Ngưng liên tưởng đến việc ở chung một chỗ, chẳng lẽ bởi vì cô là mẹ của đứa sao?

- Ông Tiêu, ông định đặt tên gì cho đứa bé ạ? - Y tá tiếp tục hỏi.

- Đặt tên? - Tiêu Hàn giống như cảm thấy cái câu này có chút xa lạ, nhưng là trong đầu đột nhiên thoáng qua một cái tên, anh không khỏi cười nhẹ, nói ra tiếng - Ủ, lấy tên Tiêu Vũ Xuyên.

Đang lúc y tá tính toán tiếp tục hỏi, mẹ Tiêu cùng ba Tổng từ trong phòng bệnh của Tống Hương Ngưng đi ra, Tiêu Hàn vội vàng nghênh đón.

- Mẹ, cha, có chuyện gì sao? - Tiêu Hàn cho là có chuyện gì xảy ra.

Mẹ Tiêu lắc đầu một cái:

- Không có việc gì, chỉ là mẹ cùng ông thông gia nghĩ đến việc muốn đi xem cháu một chút, con cũng một thời gian rồi không có gặp Hương Ngưng nên con hãy ở bên cạnh vợ mình đi, cháu có mẹ và ba Hương Ngưng lo là tốt rồi.

- Đúng vậy, Tiêu Hàn à, con đi xem Hương Ngưng đi một chút, con của con thì ba và mẹ con sẽ chăm sóc. - Ba Tổng cũng nói.

Tiêu Hàn vốn là trong lòng vẫn nhớ Tống Hương Ngưng, hiện tại nếu mẹ Tiêu cùng ba Tổng đã nói ra vậy, cũng liền mừng rỡ nhận lời.

- Vậy cũng tốt, ba, mẹ, đứa bé ở chỗ này, hai người đến xem trước một chút đi ạ, con ở vào trong chăm sóc Hương Ngưng. - Nói xong anh liền đi vào phòng bệnh của Tống Hương Ngưng .

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn cảm thấy càng thêm đau lòng. Anh ngồi xuống bên cạnh Tống Hương Ngưng, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của cô, muốn cầm tay của cô, nhưng đến cuối cùng vẫn là không dám cầm nó lên.

Chân mày vẫn cô khóa chặt, nhất định vừa rồi rất đau? Tiêu Hàn ở trong lòng nói. Thời điểm anh đang suy nghĩ, ngón tay Tống Hương Ngưng giật giật, Tiêu Hàn vội vàng tập trung lực chú ý.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên Tống Hương Ngưng đã tỉnh lại. Cô mở mắt, mắt chớp chớp để có thể thích ứng với ánh sáng, sau đó cô chậm rãi hỏi Tiêu Hàn:

- Hiện tại em đang ở đâu?

- Bây giờ em ở phòng bệnh, em tỉnh lại là tốt rồi. - Tiêu Hàn đáp.

Tống Hương Ngưng không nói gì tiếp, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn trần nhà. Đột nhiên, cô giống như nhớ tới cái gì, kích động hỏi Tiêu Hàn:

- Đứa bé đâu? Đứa bé thế nào rồi?

- Đứa bé ở phòng trẻ, con rất khỏe mạnh, không có chuyện gì. - Tiêu Hàn nói.

Tống Hương Ngưng nghe đến đó mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói:

- Cũng may, đứa bé không có việc gì, như thế thật tốt quá.

Tiêu Hàn không có nghe được lời của cô..., tiếp tục nói:

- Đứa bé là con trai, nên anh định sẽ lấy tên, gọi Tiêu Vũ Xuyên.

- Tiêu Vũ Xuyên? - Tống Hương Ngưng tự lẩm bẩm - Ha ha, quả nhiên là Tống giám đốc Tiêu Thị có khác, tên dễ nghe như vậy. Tiêu Vũ Xuyên, tên rất hay, con trai.

- Em nằm đó nói lảm nhảm gì thế? -Tiêu Hàn thấy Tống Hương Ngưng lẩm bẩm, cho là cô muốn nói gì, liền lên tiếng hỏi.

Tống Hương Ngưng lắc đầu một cái:

- Không có, chỉ nó linh tinh một chút thôi.

Tiêu Hàn nghe liền tin là thật, không hỏi nữa, mà là đổi đề tài:

- Bác sĩ nói em mất máu quá nhiều, cho nên bảo em nên nằm viện để quan sát thêm một thời gian, tiện điều dưỡng thân thể luôn.

- Được, vậy anh tự quyết đi. - Tống Hương Ngưng không có cự tuyệt.

Tiêu Hàn không nói chuyện, Tống Hương Ngưng cũng không biết nên nói chuyện. Một không khí im lặng đến đáng sợ.

- Để anh đi gọi mẹ và mọi người tới. - Tiêu Hàn nói xong liền đi ra cửa.

- Tiêu Hàn, đợi đã nào...! - Tống Hương Ngưng gọi anh lại - Chờ em xuất viện, chúng ta ly hôn thôi.

15. Chương 15: Bày Mưu Tính Kế

- Em nói cái gì? - Tiêu Hàn cho là mình nghe lầm, có chút không thể tin xoay người lại hỏi.

- Em nói - Tống Hương Ngưng lặp lại - Chờ em xuất viện sau, chúng ta sẽ ly hôn.

Thời điểm cô nói câu này, không có nhìn Tiêu Hàn, mà nhìn chăm chăm phía trên trần nhà.

Tiêu Hàn xác định mình không có nghe lầm, nhưng vẫn có một chút không thể tiếp nhận:

- Tại sao?

Anh nhất định phải hỏi ra lý do, nếu không anh không có biện pháp tiếp nhận tin tức đột ngột này.

Tống Hương Ngưng nghe được câu hỏi của Tiêu Hàn, không khỏi cảm thấy có một chút buồn cười. Cô tự giấu nói:

- Ly hôn không phải là do anh nói sao? Trước khi chúng ta kết hôn, anh nói, chỉ cần em sinh đứa bé sinh ra, chúng ta liền ly hôn. Hiện tại em còn nằm viện, ba mẹ đều ở đây, cũng không tiện làm ngay, cho nên không thể làm gì khác hơn là để cho anh uất ức một chút, đến khi em xuất viện chúng ta mới có thể ly hôn.

Tống Hương Ngưng trải qua một lần tự nhắc nhở, Tiêu Hàn mới nhớ ra lúc trước anh cùng Tống Hương Ngưng có thỏa thuận. Nói thật, nếu như Tống Hương Ngưng không nói ra, anh cơ hồ cũng đã quên mất hai người bọn họ kết hôn là bởi vì đứa bé, cũng cơ hồ quên mất giữa bọn họ thỏa thuận như thế. Anh thậm chí còn đang suy nghĩ, đợi đến lúc Tống Hương Ngưng ra viện, anh muốn mang cô đi đâu có du lịch một thời gian, anh muốn đối tốt với cô một chút.

Tống Hương Ngưng thấy Tiêu Hàn không nói gì nữa, liền lên tiếng hỏi:

- Có vấn đề gì không?

Cô tự nhận thật ra mình rất thích gia đình họ Tiêu, bây giờ cô lại chỉ có thể tuân thủ thỏa thuận của hai người, đem con sinh ra, đã là đúng ước nguyện của cô rồi. Chẳng lẽ là bởi vì cô ở chỗ này nằm viện, lãng phí tiền bạc của anh? Tống Hương Ngưng càng nghĩ càng cảm thấy lạ, trừ cái này, cô thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân có thể làm cho Tiêu Hàn bày ra vẻ mặt thối như thế.

- Không có. - Tiêu Hàn trả lời.

Anh thậm chí có điểm hối hận tại sao ban đầu lại nói ra cái đề nghị khốn kiếp là sau khi con sinh ra liền ly hôn, hiện tại anh cũng chẳng biết cảm giác của mình là như thế nào, chỉ là biết mình nghe được Tống Hương Ngưng nói muốn ly hôn, trong lòng anh buồn buồn, một chút không dễ chịu.

Tống Hương Ngưng nghe được câu trả lời của Tiêu Hàn, thở phào nhẹ nhõm. Cô quay đầu nhìn Tiêu Hàn một chút, lại quay đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm trần nhà trắng tinh

- Mà khoảng bao nhiêu ngày nữa em có thể xuất viện?

- Bác sĩ nói, bởi vì vừa phẫu thuật xong, lại mất máu quá nhiều, chắc có lẽ phải ở lại bệnh viện hai tuần để theo dõi. - Tiêu Hàn nói. Đột nhiên, anh thật hy vọng Tống Hương Ngưng có thể nằm viện càng lâu càng tốt.

Tống Hương Ngưng nghe nói mình phải ở lại trong bệnh viện hai tuần, cảm thấy có chút quá dài.

- Hai tuần lễ, thân thể của em sao yếu thế?

Cô ngược lại nghĩ nhanh xuất viện một chút, cô không chịu nổi mùi nước sát trùng ở bệnh viện.

Tiêu Hàn cho là cô muốn nhanh lên một chút xuất viện sau đó ly hôn, sắc mặt không khỏi trở nên vô cùng thối

- Hình như em muốn nhanh một chút xuất viện thì phải?

- Đó là đương nhiên ạ! Ở trong bệnh viện rất khó chịu -Tống Hương Ngưng nói - Nơi này mùi nước sát trùng rất nồng, không dễ chịu. Xuất viện thật tốt, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, muốn ăn cái gì liền ăn cái đó.

- Sau đó thì sao? - Tiêu Hàn híp mắt hỏi.

- Sau đó? - Tống Hương Ngưng không hiểu Tiêu Hàn muốn hỏi gì, nghĩ một lát lại nghĩ tới, tâm tình lập tức té xuống dốc. - Sau đó, chúng ta liền ly hôn, chúng ta không cùng nhau có quan hệ gì nữa.

Tiêu Hàn nghe được đáp án sau của Tống Hương Ngưng, hỏa khí trở nên lớn hơn, anh đã cố gắng áp nóng giận xuống

- Hả? Không có quan hệ?

- Đúng vậy. Về sau anh là Tiêu Hàn, em còn là Tống Hương Ngưng, nhưng mà chúng ta cũng không còn là vợ chồng nữa. Anh có thể tiếp tục ở bên các cô gái khác, em cũng có thể tìm một người con trai khác, chúng ta không ai trói buộc ai.

Lúc Tống Hương Ngưng nói chuyện, lại chợt nghĩ đến Thường Tiểu Nguyệt, nói cũng không nhin trở nên có chút đau lòng, chỉ là chính cô không phát hiện ra.

Mà hỏa khí trong lòng cũng giống như không bị Tiêu Hàn phát hiện, anh cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi đối với Tống Hương Ngưng nói:

- Đúng vậy, anh có thể không tìm cô gái khác, em có thể tìm Owen Dục của em, chúng ta không ai có quan hệ với ai. Chỉ là, Tiểu Xuyên làm thế nào?

- Tiểu Xuyên? - Tống Hương Ngưng không hiểu anh lại nói cái gì.

Tiêu Hàn tiếp tục nói:

- Anh mới vừa rồi không phải đã nói, con của chúng ta gọi Tiêu Vũ Xuyên sao? Tiểu Xuyên chính là nó.

Trải qua sự nhắc nhở của Tiêu Hàn, Tống Hương Ngưng mới nhớ tới giữa bọn họ còn có một đứa bé, đứa bé kia gọi Tiểu Xuyên.

- Anh không phải nói qua là đứa bé phải thuộc về anh sao?.

- Nhưng đứa bé cần có mẹ? - Tiêu Hàn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Tống Hương Ngưng cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng không muốn đối mặt cái vấn đề này.

- Cái này do anh quyết định, anh cưới người nào, thì người đó chính là mẹ đứa bé.

Thật ra thì cô muốn nói, cô mới thật sự là mẹ của đứa bé, nhưng cô không nói ra miệng.

Thấy Tiêu Hàn vừa không trả lời, Tống Hương Ngưng liền lại hỏi:

- Đúng rồi, anh có nói cùng mẹ chuyện chúng ta ly hôn chưa?

- Cái gì? - Tiêu Hàn hoàn toàn không nghĩ qua vấn đề này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm sao trả lời.

Tống Hương Ngưng thấy Tiêu Hàn giống như không nghĩ ra được biện pháp, liền nói:

- Có lần anh không phải đã nói anh nghĩ xong việc sẽ nói với mẹ như thế nào về chuyện chúng ta ly hôn rồi sao?

Cô nhớ rất rõ ràng, lần đó Tiêu Hàn tát cô một cái, nói cô đang khi dễ mẹ anh.

Chỉ là Tiêu Hàn còn giống như là không có nhớ tới:

- Đó là lần nào?

- Haizzzz. - Tống Hương Ngưng thở dài một cái - Chính là lần anh tát em một cái đó.

Nói đến lúc ấy, cô lại chẳng còn chút sức sống nào, chỉ có thể buồn bực trong lòng.

Lúc này Tiêu Hàn mới nhớ tới.

- Anh còn chưa nghĩ tới.

Lần trước anh chỉ tùy tiện nói một chút, cũng không nghĩ tới hôm nay Tống Hương Ngưng sẽ hỏi đến. Đồng thời, anh nghĩ tới cảnh tượng Tống Hương Ngưng bị đánh, không khỏi đau lòng.

Tống Hương Ngưng nghe được, không có nhiều cảm xúc biến hóa, tiếp tục nói:

- Nếu như không có nghĩ tới, vậy chúng ta bây giờ nghĩ là tốt, tránh cho đến lúc đó nói ra lại không trùng khớp.

Cô tỉnh táo đến chẳng ai có thể tin được cô chính là người chuẩn bị ly hôn, mà là giống như đang giúp người khác bày mưu tính kế.

- Vậy em muốn nói như thế nào?

Tiêu Hàn không nghĩ tới có một ngày, anh và Tống Hương Ngưng thế nhưng lại ở chung một chỗ thảo luận nên lấy lý do gì để ly hôn, anh không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Tống Hương Ngưng rất nghiêm túc mà suy nghĩ, nhưng giống như suy nghĩ kỹ một lát còn không có nghĩ đến chiến lược vẹn toàn, ngược lại hỏi:

- Nhà họ Tiêu của anh có phải rất quy cũ không?

Tiêu Hàn không hiểu tại sao Tống Hương Ngưng lại đột nhiên hỏi cái này, nhưng là trả lời đúng thực tế:

- Rất nghiêm.

Nghe được câu trả lời Tống Hương Ngưng hài lòng cười

- Nghiêm đến như thế nào?.

Cô đang cố gắng vừa hỏi vừa suy nghĩ.

- Em nghĩ đến cái gì?

Tiêu Hàn thấy Tống Hương Ngưng cười, không khỏi cảm thấy có một chút không đúng. Anh luôn cảm thấy Tống Hương Ngưng nghĩ ra mưu kế sẽ làm anh chấn động.

- Em muốn nói với mẹ lý do chúng ta ly hôn! - Tống Hương Ngưng nói.

- Là lý do gì? - Tiêu Hàn cảm thấy mí mắt phải không ngừng nhảy loạn.

Tống Hương Ngưng hướng về phía Tiêu Hàn dịu dàng cười một tiếng, nói tiếp ra “Kế hoạch” mà bản thân cô nghĩ ra

- Anh nói với mẹ anh, em có người con trai khác ở bên ngoài đi.

16. Chương 16: Con Muốn Ly Hôn

Tiêu Hàn lại một lần nữa hoài nghi thánh giác của mình có phải hay không có vấn đề, anh đưa về mặt không thể tin nhìn Tống Hương Ngưng, thật lâu sau mới thở ra mấy chữ:

- Em biết chính người đang nói cái gì sao?

- Dĩ nhiên biết ạ, em bảo anh nói với mẹ anh, ở bên ngoài em có người đàn ông khác. - Tống Hương Ngưng đáp.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng chẳng biết phải nói gì, không khỏi cảm thấy có điểm đau lòng, nhưng anh không có biểu hiện ra.

- Tại sao muốn nói như vậy? - Anh tiếp tục hỏi.

- Nhà của anh không phải rất coi trọng địa vị sao? - Tống Hương Ngưng không đáp hỏi ngược lại.

- Cái này thì có cái gì quan hệ? - Tiêu Hàn còn không biết rõ nhà chuyện nhà anh khó hay dễ thì có quan hệ gì với chuyện này.

Tống Hương Ngưng rất tốt, liền giải thích cho anh:

- Theo lời anh nói thì gia quy anh rất nghiêm, con dâu lại có đàn ông ở bên ngoài, không một lòng thủy chung với chồng. Vậy gia đình anh đương nhiên là không thể tiếp nhận đứa con dâu như em. Cho nên chúng ta là nhất định phải ly hôn, anh nói có đúng hay không?

Tiêu Hàn không nghĩ tới tính toán này của Tống Hương Ngưng, không khỏi tự giễu cợt cười ra tiếng

- Em rất lợi hại, Tống Hương Ngưng.

Cô cho là Tiêu Hàn là ở ca ngợi kế hoạch của cô:

- Anh cũng cảm thấy cái kế hoạch này rất tốt, đúng không?

- Vậy thì làm theo lời em đi. - Tiêu Hàn thấy Tống Hương Ngưng nói thế cũng phải, không tiện nói thêm gì nữa. Nhưng anh có một chút không hiểu

- Chỉ là tại sao em phải nói là em có đàn ông bên ngoài mà không phải là anh có phụ nữ bên ngoài?

Đây chính là điều anh không thể hiểu, danh tiếng đối với phụ nữ mà nói, mặc dù không quan trọng như trong thời cổ đại, nhưng cũng là thứ không thể phá hủy vô cơ.

Tống Hương Ngưng giống như cũng đã suy nghĩ đến việc Tiêu Hàn nhất định sẽ hỏi như vậy

- Anh là tổng giám đốc có đúng hay không? Chuyện Tổng giám đốc ở bên ngoài có phụ nữ khác là bình thường, nhưng em chỉ là một nhân viên nhỏ, được gả ột người có tiền có gia thế, vẫn có đàn ông ở bên ngoài, mới gọi là không bình thường! Hơn nữa còn có nhà họ Tiêu rất khó nên càng không thể chấp nhận chuyện này.

Nghe xong câu trả lời của Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn thật không biết nên lại câu nào để nói lại cô.

- Nhưng làm như vậy, đối với danh tiếng của em.

Anh lo lắng như vậy sau này cô sẽ rất khó tiến một bước nữa hay khó tìm được một người đàn ông khác thương yêu cô thật lòng.

Tống Hương Ngưng ngược lại không nghĩ tới cái vấn đề này, trải qua sự nhắc tới của Tiêu Hàn, mới chú ý tới. Chỉ là cô suy nghĩ một chút sau đó xem như không có chuyện gì nói:

- Cái này thì có cái gì quan trọng sao? Danh tiếng không phải là cơm ăn, để ý danh tiếng như vậy có ích lợi gì? Bây giờ việc trước mắt là chúng ta có thể thuận lợi ly hôn.

Nói không thêm để ý danh tiếng là giả, nhưng là tình huống trước mắt cũng không thể vì danh tiếng mà bỏ qua.

- Nếu như em cũng không để ý, vậy anh cũng không tiện từ chối. Khi nào chúng ta sẽ ly hôn?

Tiêu Hàn biết khuyên nữa cũng vô dụng, liền đổi đề tài.

- Ý định của em là chờ một chút nếu như ba mẹ tới, trước hết nói một tiếng với bọn họ.

Tống Hương Ngưng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này, sau đó rời khỏi nơi này, đi đến một nơi nào đó không ai biết cô là ai.

- Ba mẹ bọn họ đi xem Tiểu Xuyên rồi, chờ một chút bọn họ sẽ trở lại. - Tiêu Hàn nói.

Nghe được mẹ Tiêu và ba Tống đang ở bệnh viện, Tống Hương Ngưng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Thật tốt quá, vậy chờ một khi hai người trở lại em sẽ nói ngay ạ.

- Hương Ngưng, con tỉnh rồi? - Mới vừa đi tới ngoài cửa mẹ Tiêu nghe được giọng nói của Tống Hương Ngưng, lập tức mở cửa, vừa nhìn thấy đôi mắt to tròn của Tống Hương Ngưng, mặt liền vui mừng đến gần giường bệnh.

- Mẹ, mẹ trở lại? - Tống Hương Ngưng nhìn thấy mẹ Tiêu, liền giùng giàng muốn đứng lên, Tiêu Hàn vội vàng cầm cái gối đỡ ở sau lưng cô.

Mẹ Tiêu cũng đi đến ngồi cạnh bên Tống Hương Ngưng

- Mẹ mới từ phòng đưa bé trở về, sau đó liền nhìn thấy con tỉnh lại, thật là tốt quá.

Tống Hương Ngưng khéo léo khiến mẹ Tiêu giúp cô lấy gối

- Dạ, thật là tốt ạ

- Hương Ngưng à, bác sĩ nói con mất máu quá nhiều, muốn con ở lại bệnh viện quan sát một thời gian. Mẹ nghĩ nếu con muốn về nhà bồi bổ cũng tốt. – Mẹ Tiêu cười nói với cô.

Tống Hương Ngưng không nói gì, chỉ là cười cười.

Mẹ Tiêu lại nhìn Tống Hương Ngưng một chút, nắm tay của cô :

- Vì đứa bé con đã cực khổ rồi

Tống Hương Ngưng lắc đầu một cái

- Mẹ, con không sao ạ, vì Tiểu Xuyên con chịu khổ một chút nào có đáng gì.

- Tiểu Xuyên? – Mẹ Tiêu đối với cái tên này rất xa lạ.

- Dạ! - Tống Hương Ngưng gật đầu nói – Đứa bé được gọi Tiểu Xuyên, Tiêu Vũ Xuyên.

Cô cho rằng mẹ Tiêu đã sớm biết tên này rồi, nhưng mà bây giờ xem ra, cô hình như là thứ hai người biết — Tiêu Hàn là người thứ nhất.

- Các con liền có thể nghĩ được cái tên hay như thế à - Mẹ Tiêu vui mừng nhìn Tiêu Hàn và Tống Hương Ngưng.

Trả lời bà là cái gật đầu của hai người.

- Tên rất hay - hiển nhiên mẹ Tiêu đối với tên cháu trai mình hết sức hài lòng - Chờ ba Tống đến, mẹ liền nói cho ông ấy biết. Tên này thực là tốt à nha!

Mẹ Tiêu liền cười đến lòng vui vẻ.

Mẹ Tiêu vừa dứt lời, ba Tống liền đi vào:

- Tôi nghe giống như có người đang nhắc đến tôi. Hương Ngưng, con đã tỉnh rồi à?

Ba Tống nhìn thấy Tống Hương Ngưng ngồi ở trên giường, mặt vui vẻ nói.

- Dạ, ba, con đã tỉnh. - Tống Hương Ngưng thấy mặt vui mừng ba Tống, một hồi lòng áy náy không khỏi xông lên đầu. Cô là con gái một, không đền đáp tốt chữ hiếu nhưng ba cô lại chưa từng trách cô vì chuyện đó, thế mà cô còn để cho ông vì mình lo lắng, cô không phải một đứa con gái tốt, Tống Hương Ngưng nghĩ đi nghĩ lại, lòng áy náy càng tăng thêm.

- Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi a! - gương mặt ba Tống hiện rõ sự nhẹ nhõm, đồng thời lại tự lẩm bầm - mẹ Hương Ngưng ơi! Hương Ngưng đã không có chuyện gì, nhất định là bà phù hộ cho Hương Ngưng của chúng ta rồi.

Mẹ Tiêu nghe được lời nói của ba Tống, cũng đồng ý nói:

- Vâng, là như thế ạ, nhất định là bà thông gia ở trên trời phù hộ cho Hương Ngưng của chúng ta – Bà ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói - Ông thông gia à, tên cháu trai của chúng ta là Tiêu Vũ Xuyên, gọi là Tiểu Xuyên, tên rất êm tai đúng không?

- Tiểu Xuyên? Ừ, rất dễ nghe! - ba Tống nhau đổi tên của cháu ngoại rất hài lòng - Nhất định là tên của Tiêu Hàn đặt phải không? Hương Ngưng của ba khẳng định không thể đặt được cái tên hay như thế.

- Dạ. - Tống Hương Ngưng giành đáp trước Tiêu Hàn - Tiêu Hàn thật rất có giỏi, chỉ nghĩ thoáng qua đã nghĩ được cái tên hay như thế rồi, thật rất lợi hại.

Tống Hương Ngưng đem chuyện Tiêu Hàn vừa đặt tên cho đứa bé kể lại ọi người.

Ba Tống vừa nghe đến lời nói của Tống Hương Ngưng, càng thêm tán thưởng Tiêu Hàn

- Thoáng qua đã có thể nghĩ tới cái tên tốt thế sao? quả nhiên Tiêu Hàn đủ tài văn chương. Hương Ngưng nhà ba có thể gả cho Tiêu Hàn thật là con bé đã tu luyện mấy đời mới gặp.

- Tiêu Hàn nhà tôi có thể cưới được các Hương Ngưng mới phải gọi là con trai tôi tu luyện mất kiếp – Mẹ Tiêu trách móc nói – Tổng Hương Ngưng đáng đáp vừa đáng yêu, người vừa dịu dàng, đối với người lớn lại lễ phép, phải không là dâu hiền con thảo sao.

Tổng Hương Ngưng nghe hai người nói, trong lòng rất không là tư vị, bọn họ nếu như biết chuyện cô sắp nói, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào?

Ở bên ngoài có một người đàn ông, ở bên ngoài có một người phụ nữ. Cô nghĩ đến đây, không khỏi lại nghĩ tới Thường Tiểu Nguyệt, tâm tình trở nên phiền não, vì vậy cô có chút không kiên nhẫn cắt đứt lời hai vị trưởng bối:

- Ba, mẹ, con có lời muốn nói cùng hai người ạ.

- Chuyện gì? – Mẹ Tiêu và ba Tổng lập tức ngừng nói chuyện, cùng hỏi. Mẹ Tiêu mẫu có thể là mới vừa nói chuyện nói xong có chút mệt mỏi, liền bảo Tiêu Hàn rót cho cô một ly nước.

- Con. con cùng Tiêu Hàn muốn ly hôn.

17. Chương 17: Không Xứng Đáng

“Phốc” mẹ Tiêu phun ra toàn bộ nước vừa uống vào

- Hương Ngưng, con nói cái gì?

Có phải hay không bà lớn tuổi, lỗ tai nghe nhầm, chắc là nghe nhầm rồi?

Ba Tổng cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm Tổng Hương Ngưng

- Hương Ngưng à, con nói cho ba biết, con có biết mới vừa nói cái gì hay không, điều con mới vừa nói là nói giỡn đúng không?

Có đánh chết thì ông cũng chẳng thể tin những lời mình mới vừa nghe là thực.

Nhưng Tổng Hương Ngưng không có ý muốn đùa giỡn, càng cố khẳng định rõ là bọn họ không có nghe lầm.

- ba, mẹ, con nói, con muốn cùng Tiêu Hàn ly hôn.

- Tại sao? – mẹ Tiêu xác định mình không có nghe lầm, ngược lại mặt gấp gáp hỏi Tổng Hương Ngưng - Có phải Tiêu Hàn đã làm điều gì cho con tức giận hay không? Nó ngủ với đứa con gái khác ở bên ngoài hay có cái gì làm cho con không thích, để con phải ghét nó?

- Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, không liên quan tới Tiêu Hàn, cũng không liên quan đến mọi người, mọi người đối với con rất tốt.

Tổng Hương Ngưng nhìn vẻ mặt gấp gáp xen lẫn áy náy của mẹ Tiêu, có chút không đành lòng rồi.

- Vậy thì vì cái gì? – mẹ Tiêu thật sự không nghĩ ra trừ phía trên hai nguyên nhân, còn có cái gì có thể làm cho Tổng Hương Ngưng ác tâm muốn ly hôn sau khi sinh con như vậy. – Mà Tiểu Xuyên làm thế nào? Tiểu Xuyên vừa mới ra đời, tại sao thẳng bé lại mất đi ba hoặc mẹ.

- Tiểu Xuyên sẽ cùng Tiêu Hàn. - mặc dù Tổng Hương Ngưng không bỏ được, nhưng vẫn độc ác nói ra quyết định giữa bọn họ.

- Hương Ngưng à, con trước nên nói rõ lý do vì sao muốn ly hôn có được không

Ba Tổng lên tiếng, ông muốn làm rõ vì chuyện gì mà hai người cãi cọ đến mức ly hôn như thế này, mới có thể quyết định bước kế tiếp nên như thế nào đi.

Tổng Hương Ngưng nhìn ba, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào, một lúc sau, cô dứt khoát cầm củ khoai lang trên tay ném cho Tiêu Hàn

- Mọi người hỏi Tiêu Hàn đi! Anh ấy cũng biết lý do vì sao con muốn cùng anh ấy ly hôn.

Mẹ Tiêu cho là Tiêu Hàn đã làm chuyện gì đó có lỗi với Tổng Hương Ngưng, không khỏi la mắng anh:

- Con nói mau, con đã làm chuyện gì để cho Hương Ngưng không thể không ly hôn với con? Con nuôi dưỡng phụ nữ khác bên ngoài sao?

Ba Tổng cũng là mặt gấp gáp tới trước mặt anh, hi vọng ông sẽ nghe được một đáp án hợp lý.

Vốn là Tiêu Hàn đã đủ phiền não, nghe được lời nói của mẹ Tiêu, càng thêm trở nên phiền não

- Mẹ, trước khi mẹ biết rõ sự tình đừng nên la lớn với con như vậy. Cô ấy không phải đã nói chuyện không liên quan đến con sao?

- Nay đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?- ba Tổng hỏi, thái độ trái với sự dịu dàng của mẹ Tiêu.

- Cô ấy ở bên ngoài có người đàn ông khác. - Tiêu Hàn đứng thật lâu mới nói ra được mấy chữ kia.

- Cái gì? – Bây giờ nếu mẹ Tiêu đang uống nước, bà nhất định sẽ phun ra hết. Hương Ngưng bên ngoài có người đàn ông khác? Chuyện gì xảy ra?

Ba Tổng giật mình không thua gì mẹ Tiêu, quay sang nhìn Tiêu Hàn. Từ nhỏ đến lớn Hương Ngưng đều là đứa bé ngoan, làm sao cô sẽ làm loại chuyện như vậy?

- Hương Ngưng, con hãy thành thật nói cho ba biết, thật sự là có chuyện gì xảy ra?

Tổng Hương Ngưng đã sớm nghĩ tới bọn họ sẽ có phản ứng như hiện tại, cũng đã sớm nghĩ cách thức đối phó. Cô có chút mệt mỏi nói:

- Không phải Tiêu Hàn đã nói rồi sao, con có người đàn ông khác ở bên ngoài, con muốn cùng anh ấy ly hôn.

- Cái đứa con gái vô dụng này - ba Tổng không nghĩ tới lúc này Tổng Hương Ngưng nói ra lời không quan tâm như vậy, thật ra rất dễ làm người ta dễ nổi giận – Con có biết mình đang làm gì hay không? Con có đàn ông khác bên ngoài? Chẳng phải tình cảm của con đối với Tiêu Hàn là rất tốt sao? Mẹ Tiêu đối với con cũng là tốt đến hết lời để nói. Thế mà con là gì?

Nếu như không phải là Tổng Hương Ngưng đang nằm ở trên giường bệnh, ông nhất định sẽ đánh cô tỉnh.

Tổng Hương Ngưng tỏ ra bộ dạng không sao cả nói

- Cũng bởi vì thế mà con phải xin lỗi Tiêu Hàn, cho nên con mới chịu cùng anh ấy ly hôn.

Thời điểm lời nói kết thúc, cô cố ý không nhìn bất luận kẻ nào, hai mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm trần nhà.

- Con . . . - Ba Tổng thật sự không biết còn nên dùng lời nào để nói với cô, cuối cùng chỉ có hừ lạnh một tiếng.

Mẹ Tiêu nghe xong lời nói của Tổng Hương Ngưng, vẫn không thể tiếp nhận sự thật trước mắt.

- Hương Ngưng, điều này sao có thể đây? Con đến nhà họ Tiêu chúng ta không phải là lúc đã mang thai Tiểu Xuyên rồi sao? Con không phải vẫn luôn ở nhà sao? Tại sao lại có người yêu ở bên ngoài

Trừ phi, Tiểu Xuyên không phải

Tổng Hương Ngưng tiếp tục nói:

- Mẹ, con đến nhà họ Tiêu mọi người là lúc con đã có thai Tiểu Xuyên, nhưng việc này không có nghĩa là con không thể có người con trai khác ở bên ngoài.

- Nay Tiểu Xuyên phải - hiện tại mẹ Tiêu rất hoài nghi thân thể của Tiêu Vũ Xuyên.

- Mẹ, mẹ đừng đoán lung tung, Tiểu Xuyên là của con và Hương Ngưng thật ạ. - Tiêu Hàn lên tiếng - Còn nữa, những lời cô nói đều là thật, cô ấy thật sự có một người đàn ông khác ở bên ngoài.

Đến Tiêu Hàn cũng nói như vậy, hai người lớn cũng không thể không tin.

Mẹ Tiêu có hơi thất vọng mà đối nói với ba Tổng

- Ông thông gia, không nghĩ tới, quan hệ thông gia của hai nhà chúng ta lại gần gũi như thế. . . .

- Bà thông gia, là nhà họ Tống chúng tôi có lỗi với bà, chúng tôi không dạy dỗ con gái cho tốt, đã làm ọi người phải xấu hổ - lúc ba Tống nói lời này có chút ghen ngào.

Mẹ Tiêu biết Tiêu Hàn và Tống Hương Ngưng đã không trở về quan hệ vợ chồng trước kia được rồi, cho dù Tiêu Hàn không thêm để ý, nhà họ Tiêu cũng nhất định sẽ không cho phép hạng người là vợ nhưng không chung thủy với chồng này bước vô nhà.

Tống Hương Ngưng thấy mẹ Tiêu và ba Tống đã hoàn toàn đồng ý cho cô và Tiêu Hàn ly hôn, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có cảm giác áy náy, chỉ là cô cố gắng che giấu không để cho nó biểu hiện ra.

Tiêu Hàn nhìn thấy loại tình cảnh này, trong lòng giống nhau không dễ chịu, nhưng

anh biết, mình chỉ có giả bộ rất không câu chấp, mới có thể chân chính buông tay Tống Hương Ngưng, còn cô tự do.

- Hai người chuẩn bị lúc nào thì ly hôn?

Mẹ Tiêu hỏi, bà không nhìn Tống Hương Ngưng, bà sợ chỉ cần vừa nhìn cô, sẽ không bỏ được cô, tâm lại tiếp tục lưu luyến.

- Mẹ, con muốn chờ Hương Ngưng xuất viện sau mới ly hôn, dù sao cô ấy cũng sinh cho chúng ta Tiểu Xuyên. Mẹ xem như thế nào?

Tiêu Hàn đề nghị, đây cũng là suy nghĩ của Tống Hương Ngưng, anh không muốn làm cho cô thất vọng.

Nghe được đề nghị của Tiêu Hàn, mẹ Tiêu cũng không có ý kiến gì, liền gật đầu:

- Ủ, chuyện này con tự tính toán đi.

Sau đó bà chuyển sang Tống Hương Ngưng, nghiêm túc nhìn cô, nhìn thật lâu, hốc mắt không tự chủ liên ước, nhưng bà không khóc. Thật vất vả chờ nội tâm mênh mông bình tĩnh lại, sau đó bà nói với Tống Hương Ngưng

- Hương Ngưng, mẹ vẫn cho là con là đứa bé ngoan, không nghĩ tới, con cũng chỉ là một mặt hàng kém chất lượng.

- Mẹ, không phải vậy, con....

Tống Hương Ngưng không nghĩ tới lúc mẹ Tiêu đánh giá mình lại có phản ứng lớn như vậy, cô muốn phản bác, cô một mực nghĩ có thể nói lời xin lỗi để cứu vãn ấn tượng của mẹ Tiêu đối với mình, dù sao mẹ Tiêu đối với cô giống như là đối với con gái của mình vậy; nhưng cô không nghĩ ra nói cái gì cũng bị phản bác, đồng thời bây giờ cô cũng không có cơ hội để lên tiếng, mẹ Tiêu đã cắt đứt lời của cô..., không để cho cô nói tiếp.

- Thôi, Hương Ngưng, chớ nói nữa. Cô không xứng làm dâu nhà họ Tiêu của chúng tôi.

18. Chương 18: Chờ Nhé

Cuộc sống hai tuần lễ nằm viện, đối với Tống Hương Ngưng mà nói, quả thực là đau khổ. Mùi nước sát trùng của bệnh viện làm cho cô không thoải mái cũng không sao, một người khác càng làm cho cô không thoải mái mới là nguyên nhân chính. Trong tuần lễ ở bệnh viện, mỗi ngày trừ Tiêu Hàn đến thăm hai lần, còn lại không ai thêm đến thăm cô!

Mặc dù lúc Tiêu Hàn tới vẫn thường nói không phải là ba mẹ đều bỏ mặc cô, hoặc nói một chút nữa bọn họ sẽ tới, nhưng Tống Hương Ngưng biết, bọn họ sẽ không tới, bởi vì cô “bất trung”, cô đang trở thành người bị mọi người chỉ trích, mẹ Tiêu không nhìn cô là bình thường, ba của cô cũng không đến nhìn cô cũng là bình thường.

Cô đi qua nhìn Tiểu Xuyên mấy lần, là mấy lần nghe y tá nói, hai người vừa qua thăm. Sau đó cô nói với anh cô vẫn tốt nên anh cũng đừng vào thăm cô nữa, vì vậy cô từ từ thích ứng với cuộc sống một mình, không ai đến thăm.

Hôm nay là ngày Tống Hương Ngưng ra viện. Một ngày trước, Tiêu Hàn đến thăm cô, hơn nữa còn giúp cô chuẩn bị đồ ra về, điều này làm cho Tống Hương Ngưng rất cảm động.

- Cảm ơn anh, anh còn đến giúp em một tay. - Tống Hương Ngưng nói là sự thật tâm, nếu như hôm nay không có Tiêu Hàn, cô tự dọn đồ nhất định phải rất lâu.

Tiêu Hàn khó thấy được nụ cười của Tống Hương Ngưng

- Em xuất viện, đương nhiên anh nên đến giúp một tay

Thật ra thì đồ cũng không có rất nhiều, chỉ là muốn có thêm lời nói với cô, tương đối không muốn cô một mình ra viện.

- Còn nữa, chờ một chút chúng ta trực tiếp về nhà, có lời gì trở về rồi hãy nói. - Tiêu Hàn lại nói, anh lo lắng Tống Hương Ngưng không chịu cùng anh về nhà, nhưng không nghĩ ra phương pháp tốt hơn để bắt cô phải trở về cùng anh.

Không ngờ, Tống Hương Ngưng rất thuận theo liền nghe Tiêu Hàn trả lời:

- Dạ. Giấy thỏa thuận ly hôn anh chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Hàn không nói gì, chỉ là gật đầu một cái.

Trên đường trở về nhà họ Tiêu vẫn luôn là yên tĩnh, cũng không có ai muốn mở miệng nói với ai tiếng nào, không khí nhà họ Tiêu vẫn yên lặng như cũ. Tiêu Hàn ở bên trong phòng khách lặng lẽ hút thuốc lá, Tống Hương Ngưng đi về phía phòng, cô dọn dẹp qua một ít hành lý của mình.

Sáng sớm Tiêu Vũ Xuyên đã cùng mẹ Tiêu về trước rồi, đi xuống lầu Tống Hương Ngưng muốn đi xem con một tí, nhưng là bị Tiêu Hàn ngăn cản.

- Không nên đi, mẹ anh sẽ không để cho em gặp đâu.

- Nhưng là - Tống Hương Ngưng vẫn suy nghĩ muốn đi xem một cái bởi cả đời cũng không có cơ hội gặp lại được con trai của mình

Tiêu Hàn cắt đứt lời của cô...

- Không cần, việc đã rồi, làm sao em biết kết quả có giống nhau hay không?.- Nói xong liền cầm tài liệu lên đặt lên bàn - Đây là giấy thỏa thuận ly hôn, em xem qua nếu như không có ý kiến thì ký vào.

Anh tận lực không nhìn tới Tống Hương Ngưng, bởi vì anh hiểu rõ, anh chỉ nhìn cô một cái, anh đối với cô sẽ gặp tăng thêm nhiều yêu mến.

Tống Hương Ngưng nghe được lời Tiêu Hàn nói, lại nhìn một chút giấy thỏa thuận ly hôn trong tay, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía phòng trẻ, kết quả trong giấy ly hôn ghi gì cũng không thêm nhìn, chỉ tiện tay ký tên lên đó.

Thấy cô ký nhanh gọn như vậy, tựa như không hề lưu luyến, trong lòng Tiêu Hàn rất không là tư vị, nhưng cảm thấy vẫn cần thiết cùng cô giải quyết một số nội dung

- Mẹ anh nói, bởi vì em có đàn ông bên ngoài nên mới phải ly hôn, cho nên nhà họ Tiêu không cần phải trả cho em tiền nuôi dưỡng, hơn nữa em không có quyền lợi thăm Tiểu Xuyên.

Nghe được mình sẽ không có quyền thăm nuôi đứa bé, trong lòng Tống Hương Ngưng hết sức không có cảm giác, dù lúc trước cô đã nghĩ đến cái kết quả này, cho nên trong lòng khiếp sợ không có kéo dài lâu.

- Dạ, hiểu biết rõ rồi.

Nói xong cô liền lấy hành lý đi ra ngoài cửa.

- Đợi đã nào...! - Tiêu Hàn gọi cô lại.

- Hả? - Tống Hương Ngưng dừng bước lại, nhưng không quay đầu lại.

Tiêu Hàn thấy Tống Hương Ngưng không quay đầu lại, liền đuổi theo.

- Về sau anh sẽ mang Tiểu Xuyên ra gặp em, anh sẽ thông báo cho em.

Mặc dù mẹ Tiêu không muốn cho Tống Hương Ngưng nhìn mặt Tiêu Vũ Xuyên, nhưng Tiêu Hàn hi vọng Tiêu Vũ Xuyên biết mẹ mình là ai, hơn nữa có thể nhớ cô.

Lúc này Tống Hương Ngưng mới đối diện với Tiêu Hàn, đáy mắt cô thoáng qua vẻ vui mừng, nhưng là rất nhanh liền che giấu đi.

- Không cần, nói như vậy, làm phiền anh lắm.

- Nhưng chẳng lẽ em không muốn gặp Tiểu Xuyên, muốn thằng bé biết mặt em sao? - Tiêu Hàn nói.

- Nếu em nhớ nó thì làm thế nào? - Tống Hương Ngưng tự giễu nói - Tại sao phải nhường Tiểu Xuyên cho em? Em cũng không phải là một người mẹ tốt, chẳng lẽ muốn Tiểu Xuyên biết mẹ của nó là một phụ nữ xấu sao?

Nếu như vậy, cô tình nguyện để Tiểu Xuyên vĩnh viễn đều không biết cô là ai.

- Nhưng . . . - Tiêu Hàn còn muốn nói điều gì, nhưng là không biết nên nói gì.

Tống Hương Ngưng thấy Tiêu Hàn không có nghi ngờ, cho là anh chấp nhận

- Không có nhưng nhị gì hết, hãy để cho Tiểu Xuyên cả đời cũng không biết em là ai đi - Cô lại nhìn Tiêu Hàn một chút, tiếp tục nói - Chỉ là xin anh nhất định phải cho Tiểu Xuyên một gia đình hoàn chỉnh.

Cô không nuôi được Tiểu Xuyên, hi vọng Tiêu Hàn có thể nuôi bé thật tốt.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng thật lâu, sau đó gật đầu một cái.

Thấy mình hiện tại nhớ thương cũng không có, Tống Hương Ngưng rốt cuộc có thể yên tâm rồi, liền cầm theo hành lý, lần nữa đi về phía cửa chính.

- Đợi đã nào...! - Tiêu Hàn lần nữa gọi lại cô - Em có tính toán gì cho cuộc sống sau này của mình chưa?

Tống Hương Ngưng giống như đã chuẩn bị từ lâu, rất nhanh liền đem kế hoạch của mình nói ra

- Ý định của em sau khi về nhà nghỉ ngơi hai ba ngày, sẽ đi qua Pháp ạ

- Đi nước Pháp? - Tiêu Hàn vừa nghe qua câu trả lời liền khiếp sợ - Tại sao?

Mà Tống Hương Ngưng cảm thấy người tốt làm đến cùng vì thế giải thích cho anh:

- Phải, đi nước Pháp ạ, em muốn đi nước Pháp học thêm một thời gian. Paris không phải nổi danh với các thiết kế sao? Ý định của em là đi học hai ba năm sau đó trở về tiếp tục công việc

- Vậy em có nói với giám đốc của mình chưa? - Tiêu Hàn biết năng lực thiết kế của cô rất khá, không cần thiết học thêm mấy năm nữa, tin tưởng Owen Dục cũng nghĩ như vậy.

Tống Hương Ngưng giống như không nghĩ tới còn có Owen Dục, nhất thời sửng sốt một chút, chỉ cô rất nhanh liền hồi phục trạng thái vui vẻ

- Ý của em khi trở với mới nói cho anh ấy biết

Tin tưởng anh ta sẽ đồng ý Tiêu Hàn nghe xong lời nói của Tống Hương Ngưng, cũng không có lời gì để thuyết phục, không thể làm gì khác hơn là thả người.

- Em về nhà chú ý an toàn, còn nữa, chú ý ăn uống và sinh hoạt mọi ngày thật điều độ nhé

- Dạ, em hiểu rồi anh cũng thế. - Tống Hương Ngưng nói xong, đầu cũng không nhìn lại, chính thức ra khỏi cửa nhà họ Tiêu.

Nhìn Tống Hương Ngưng bước đi không hề quay đầu lại, trong lòng Tiêu Hàn cô đơn càng thêm mãnh liệt, nhưng anh còn có thể kiềm chế chính mình, không để mình phải chạy theo cô.

Tổng Hương Ngưng quả nhiên rất nhanh đã nói với Owen Dục cô muốn đi sang Pháp một thời gian, anh liền vui vẻ ủng hộ cô, cung cấp toàn bộ chi phí cho khoảng thời gian cô ở bên ấy.

Về phần ba Tổng, Tổng Hương Ngưng đã thông báo ông, nhưng ba Tổng đang giận vô cùng, không có để ý đến lời cô.

Một tuần sau, Tổng Hương Ngưng đi đến Thủ đô Paris của Pháp. Nhìn cảnh sắc bên dưới ngày càng nhỏ, Tổng Hương Ngưng trăm cảm xúc ngổn ngang.

Chớ nhé Tiểu Xuyên!

Chớ nhé ba!

Chớ nhé Tiêu Hàn!

19. Chương 19: Anh Có Khoẻ Không?

Kéo hành lý, Tổng Hương Ngưng mang theo một thân mệt mỏi, Owen Dục đi theo sau, cùng đi xuống máy bay bắt đầu một cuộc sống mới ở Paris.

Owen Dục là muốn cùng đi theo, anh nói vì Tổng Hương Ngưng chưa quen cuộc sống ở bên nước Pháp, anh ở đó có thể chăm sóc cô; hơn nữa, khi anh biết tin tức Tổng Hương Ngưng cùng Tiêu Hàn đã ly hôn, anh lại lần nữa dấy lên nhiệt tình muốn theo đuổi Tổng Hương Ngưng.

Biết mình không có cách nào đuổi được anh, cũng nghĩ đến việc tất cả các chi phí của mình ở nước Pháp đều là do Owen Dục chi trả, Tổng Hương Ngưng cũng không tiện nói gì, chỉ để mặc cho anh đi theo.

Bởi vì Tổng Hương Ngưng muốn học chương trình ba năm, nên cô liền buông tha ý định ở khách sạn xa xỉ, mà trực tiếp thuê phòng trọ. Mặc dù tiền thuê phòng không cần cô đóng, nhưng cô không muốn thuê một căn biệt thự to lớn, mà chỉ muốn một căn phòng nhỏ, vừa đơn giản, vừa có thể chứa đủ cô và Owen Dục.

Nhưng dường như Owen Dục đối với việc chọn phòng của Tổng Hương Ngưng không hài lòng cho lắm.

- Hương Ngưng à, tại sao em phải chọn phòng nhỏ như vậy? Anh cũng không phải là không có tiền, chúng ta hoàn toàn có thể ở một chỗ khá hơn.

Tổng Hương Ngưng không phải là không biết ý tứ của Owen Dục, cũng không phải là không có nghĩ đến Owen Dục sẽ có phản ứng này. Nên cô cười đối với Owen Dục nói:

- Tổng giám đốc Âu, em ở loại phòng này đã đủ hài lòng rồi; dĩ nhiên, nếu như anh nghĩ phải ở khách sạn tốt, em không có bất kỳ ý kiến gì.

Mặc dù là cười nói, nhưng trong lời nói lộ ra vẻ mặt không cho người ta cự tuyệt.

- Đây . . . - Owen Dục không nghĩ tới một khoảng thời gian không có gặp, Tổng Hương Ngưng sẽ trở nên cứng rắn như thế, lời nói kia dịu dàng giống như không có gì, nhưng lại không cho người ta chút cơ hội phản kháng, anh đối với cô càng ngày càng hứng thú - Không có, không có, anh không có ý này. Chúng ta liền ở nhà trệt đi, lại đầy đủ tiện nghi!

Cái này sẽ tạo cơ hội tốt cho anh bồi dưỡng tình cảm với Tổng Hương Ngưng, chỉ cần thế cái gì cũng có thể chấp nhận.

Biết Owen Dục đã bỏ đi ý nghĩ sẽ ở khách sạn, Tổng Hương Ngưng liền hài lòng gật đầu một cái, đi tiếp vào căn phòng nhỏ, xem một chút có gì cần sửa chữa gì không.

- Ủ, phần lớn dụng cụ mặc dù đều đã cũ rồi, nhưng vẫn còn rất tốt, chủ cho thuê nhà xem ra là một người rất biết bảo quản các vật dụng này. Như thế tốt rồi, chúng ta không cần mua mới nữa, em nghĩ chúng ta chỉ cần mua một bộ ga giường mới là xong.

Tổng Hương Ngưng nhìn hết phòng ốc, sau đó nói lên ý kiến của mình, cô đối với thiết bị có sẵn trong phòng hiển nhiên hết sức hài lòng.

Owen Dục tuyệt đối tin tưởng Tổng Hương Ngưng, nếu cô đã nói như vậy, anh sẽ không có ý kiến.

- Vậy lúc nào chúng ta thì đi ra ngoài mua ga giường?

Bộ dáng hai người bây giờ thoát nhìn liền như là vợ chồng chuẩn bị mua phòng ốc tân hôn, mà không phải đơn thuần là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới. Owen Dục chú ý tới điểm này, cũng vì thế mà nội tâm vui vẻ, nhưng anh không có đem cái này biểu hiện ra ngoài.

Mà Tổng Hương Ngưng hiển nhiên không có biết, cô rất nghiêm túc suy nghĩ cần mua cái gì, một chút cũng không có chú ý tới những phương diện khác. Qua một lúc lâu, cô mới nói ra ý kiến của mình

- Cứ như vậy đi, tối nay chúng ta bắt đầu sẽ ở chỗ này, cho nên, chúng ta trước nên dọn dẹp phòng ốc một chút sau đó cùng đi mua chút đồ, tránh cho tối nay phải ngủ trên sofa.

- Quét dọn xong mới đi mua sao? - Owen Dục giống như có chút không đồng ý – Dọn dẹp xong mới đi mua, có thể đã trễ rồi, không bằng trước tiên chúng ta nên đi mua ga giường, sau đó chúng ta về dọn dẹp phòng ốc, như vậy không cần lo lắng đi quá muộn nên cửa hàng sẽ đóng cửa.

Lúc này, Tổng Hương Ngưng không nghĩ tới vấn đề thời gian, trải qua sự nhắc tới của Owen Dục, nhớ tới cái vấn đề này, vì vậy cô đối với đề nghị của Owen Dục gơ hai tay tán thành

- Dạ, Tổng giám đốc quả nhiên có khác, nghĩ cũng sâu hơn người khác.

Owen Dục đối với sự lạnh nhạt của Tổng Hương Ngưng hiển nhiên hết sức vô vị:

- Hương Ngưng à, anh nói nè, không nên gọi anh là Tổng giám đốc Âu. Nơi này không phải công ty, không cần đối với anh khách khí như vậy, cứ gọi anh Owen Dục là tốt rồi.

Anh không hy vọng hai người bọn họ vẫn cứ giữ quan hệ cấp trên cùng cấp dưới trong thời gian này.

Nhưng Tổng Hương Ngưng không cho là như vậy

- Nơi này mặc dù không là công ty, nhưng mà em lại tới nơi này học hành vì công ty; nên cùng công ty không thoát được quan hệ, không phải Tổng giám đốc Âu là người tài trợ em đi học sao, em đi nước Pháp chuyển này tất cả là nhờ anh và công ty. Cho nên có thể nói em còn phải gọi anh là Tổng giám đốc Âu.

Thật ra thì trong lòng Owen Dục nghĩ gì, Tổng Hương Ngưng biết mình ở vị trí nào. Chỉ là cô không muốn cùng anh có dây dưa không rõ, nhất là cô lại mới vừa ly hôn.

Ly hôn? Lúc Tổng Hương Ngưng chạm vào động từ này, tâm bất giác có một chút đau, đồng thời có một bóng người hiện ra ở trong đầu cô, xua đi không được.

Anh có khỏe không?

Owen Dục thấy Tổng Hương Ngưng đột nhiên lại ngẩn người, liền đưa tay đến trước mặt cô quơ quơ

- Này, vì sao lại ngẩn người như vậy? Chúng ta đi mau đi, nếu không sẽ không kịp đó.

Đột nhiên phát hiện có một bàn tay ở trước mặt, lúc này Tổng Hương Ngưng mới phục hồi tinh thần

- Thật ngại, Tổng giám đốc Âu, em mới vừa mất thần. Mới vừa rồi anh nói cái gì?

Owen Dục bất đắc dĩ thở dài một cái, đưa tay gõ nhẹ một cái vào đầu Tổng Hương Ngưng

- Anh xem em, hình như một ngày không đi vào cõi mộng mơ thì không được. Lúc làm việc cũng mơ mộng, hiện tại đang đi ra ngoài cũng thế, em chính là một cô gái hay mơ mộng.

Tổng Hương Ngưng sờ sờ cái trán bị gõ một cái, có chút oan ức nên liền biện hộ

- Tổng giám đốc Âu, em mới không có ngày ngày mơ mộng, lúc em làm việc không phải rất nghiêm túc đó sao?

- Tốt, tốt, em là việc rất nghiêm túc. Nhưng mà Tổng đại tiểu thư, bây giờ chúng ta còn không đi mua ga giường, thì tối nay có thể sẽ phải ngủ trên sofa à nhé!. Anh thì không sao nhưng ngược lại em.
- Owen Dục cố ý dùng từ ngữ mập mờ cùng Tổng Hương Ngưng nói chuyện, ánh mắt cũng không thêm nghiêm chỉnh.

Lần đầu tiên Tống Hương Ngưng bị Owen Dục dùng cái loại ánh mắt này, không khỏi có chút không được tự nhiên. Cô biết tình cảm Owen Dục đối với cô, nhưng cho tới bây giờ Owen Dục chưa từng dùng qua loại ánh mắt này đối với cô, mặt của cô không khỏi trở nên có hơi hồng.

- Mặt em đỏ? - Owen Dục giống như là phát hiện vùng đất mới trên mặt Tống Hương Ngưng. Cô sẽ đối với lời nói mập mờ của anh có phản ứng, đó chứng minh là anh còn có cơ hội? Nghĩ đến đây, tâm tình của anh trở nên vui vẻ lạ thường.

- Em không có - Tống Hương Ngưng vội vàng biện hộ - Không phải anh nói phải nhanh lên một chút sao? Không đi nữa thật sự là không kịp

Cô vội vã nói sang chuyện khác. Owen Dục cũng không có tính toán tiếp tục nói vấn đề rối rắm này ở đây, dù thế nào đi nữa anh vẫn còn có cơ hội, hiện tại không được, về sau cuối cùng sẽ được.

Hai người rất nhanh đi đến một cửa hàng bán ga trải giường, đồng thời cũng bị nhân viên bán hàng của cửa hàng tưởng lầm là hai vợ chồng.

Mà lúc nghe như thế, Owen Dục là không che giấu được vui vẻ, Tống Hương Ngưng lại nhàn nhạt cô đơn.

Đoạn hôn nhân trước, cô chưa từng cùng Tiêu Hàn mua qua ga giường.

20. Chương 20: Em Ở Pháp Có Khỏe Không?

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Tiêu Thị, một người đàn ông đang gặm thết.

Người gặm thết không là ai khác, mà là người luôn không thích đem tâm tình lộ ra ngoài - Tổng giám đốc Tiêu Hàn. Giờ phút này đối diện với anh là quản lý bộ phận tiêu thụ

- Ông rốt cuộc là làm việc như thế nào? Một báo cáo phân tích đơn giản như vậy ông cũng làm không được, giữ ông lại công ty có công dụng gì?

- Thật xin lỗi tổng giám đốc, thật thật xin lỗi! - Giám đốc bộ phận tiêu thụ một mực cúi đầu nói xin lỗi - Xin Tổng giám đốc có thể cho tôi thêm hai ngày nữa, tôi nhất định sẽ làm ra một báo cáo chi tiết.

- Hai ngày? - Tiêu Hàn nhíu mày - Nếu như mỗi người trong công ty đều xin tôi hai ngày, thì công ty phải tổn thất bao nhiêu ông biết không?!

Quản lý bộ phận tiêu thụ như cũ cúi đầu nói xin lỗi

- Tổng giám đốc, thật sự vô cùng xin lỗi, tôi biết rõ tôi mang lại tổn thất rất lớn cho công ty, tôi - Lời của ông còn chưa nói hết, liền bị Tiêu Hàn cắt đứt.

- Không cần phải nói gì nữa, bắt đầu ngày mai ông không phải đến công ty nữa. - Tiêu Hàn khôi phục thái độ lạnh lùng, không cảm xúc nói.

- Cái gì? - Quản lý bộ phận tiêu thụ hiển nhiên không nghĩ tới mình chỉ nhất thời chậm trễ vài ngày kết quả liền mất đi chén cơm - Tổng giám đốc, cầu xin cậu đừng đuổi việc tôi, tôi nhất định sẽ sửa lại hoàn hảo, cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa được không ạ, ngày mai tôi nhất định sẽ xong.

Giọng nói của ông run rẩy, cơ hồ là sắp khóc, không ngừng cầu xin Tiêu Hàn.

Nhưng Tiêu Hàn giống như là bàn thạch, không muốn cho người kia chút cơ hội nào:

- Ông là nghe không hiểu lời của tôi sao? Tôi nói là, ngày mai ông - lời của anh vẫn chưa nói hết, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra, là Thượng Quan Sâm.

- Tốt lắm, quản lý, ông trở về làm việc đi, hai ngày sau cho tôi thấy báo cáo tình hình trước khi ông mang lên cho Tổng giám đốc. - Thượng Quan Sâm không nghĩ đến việc Tiêu Hàn gặm thết đòi đuổi việc quản lý bộ phận tiêu thụ, mà không cho ông ấy bất cứ cơ hội nào.

Giám đốc của bộ phận tiêu thụ giống như là lấy được đại xá, vội vàng hướng về Thượng Quan Sâm nói cảm ơn:

- Cám ơn, cám ơn giám đốc ạ. - Nói xong liền vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng Giám đốc.

- Hừ! - Tiêu Hàn đối với Thượng Quan Sâm biểu lộ sự bất mãn, nhưng cũng không nói gì, chỉ là hừ lạnh một tiếng.

Ngược lại Thượng Quan Sâm đối với Tiêu Hàn quát:

- Tiêu Hàn, cậu đang làm cái gì vậy? Những người này là người tài của công ty, làm sao cậu có thể nói đuổi liền đuổi?

- Nếu như đây thực chất là người tài của Tiêu Thị, thì tôi cảm thấy Tiêu Thị không có hy vọng rồi. - Tiêu Hàn lãnh khốc nói - Thân là quản lý bộ phận tiêu thụ, viết một báo cáo thành tích lại kéo dài lâu như vậy, tôi cảm thấy ông ta chẳng có năng lực gì cả.

Thượng Quan Sâm sau khi nghe xong, hỏa khí cũng nổi lên

- Quản lý của bộ phận tiêu thụ tài cán ra sao mọi người có con mắt đều nhìn thấy, tôi không cho là lần đầu sai lầm là có thể phủ nhận toàn bộ. Hơn nữa, cậu không chỉ nổi nóng với quản lý của bộ phận tiêu thụ? Đã mấy bộ phận rồi cậu hầm hừ với họ? Sau sẽ lại là bộ phận nào đây? Cậu có biết hay không, ngoại trừ tôi ra các giám đốc khác, cơ hồ tất cả quản lý trong công ty đều bị cậu la đến sắp đuổi việc, cậu tốt cùng muốn đem Tiêu Thị phá đến thế nào?

Thượng Quan Sâm nắm chặt tay thành nắm đấm, anh thật muốn đem Tiêu Hàn đánh cho tỉnh, nhưng bây giờ không cho phép anh làm như vậy.

- Bọn họ làm sai kia mà. - Tiêu Hàn nhú mày nói với Thượng Quan Sâm, giọng nói rõ ràng yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn chống chế đến chết

- Đó là cậu xoi mói. - Thượng Quan Sâm không biết nên làm sao mới tốt cho anh, không thể làm gì khác hơn là tự mình đâm một đâm vào tường, sau đó không ngừng thở hổn hển, chỉ có như vậy, anh có thể ức chế việc muốn đánh cho Tiêu Hàn tỉnh.

Tiêu Hàn tự biết đuối lý, liền không có nói nữa. Qua một lúc lâu, anh mới lại nói:

- Tôi gần đây là quá nóng rồi, làm việc có chút không đúng mực. Cậu nói bộ phận tài vụ ấy người giám đốc kia ít phần thưởng đi.

Bằng không Tiêu Thị có thể sẽ hủy ở trên tay của anh. Thấy thái độ mềm nhũn của Tiêu Hàn, Thượng Quan Sâm cũng không tiện truy cứu nữa, giọng nói cũng chậm lại

- Không có việc gì, ai bảo chúng ta là anh em kia chứ - Nói xong còn dùng lực vỗ vỗ bả vai Tiêu Hàn.

Không khí lập tức trở lại yên tĩnh, chỉ là không có bao lâu, Thượng Quan Sâm liền chuyển đề tài nói:

- Tôi nói này Tiêu Hàn, cậu nên vì mình nghĩ một chút đi.

- Vì mình nghĩ một chút? - Tiêu Hàn nghe không hiểu ý tứ của Thượng Quan Sâm.

Thượng Quan Sâm giả là một nhà triết lý nói:

- Ý tứ nói là, có vài thứ, mất đi chính là mất đi, cậu có đợi chờ như thế nào nó cũng không trở về. Bây giờ cậu không nên điên cuồng lao đầu vào công việc, mà nên tìm một người mẹ tốt cho Tiểu Xuyên mới đúng.

Thật vất vả mới không có nghĩ đến Tống Hương Ngưng, nghe xong lời Thượng Quan Sâm nói, sắc mặt Tiêu Hàn lập tức trầm xuống

- Chuyện mẹ của Tiểu Xuyên, sau này hãy nói tới.

Qua thật lâu anh mới nói ra mấy chữ này. Nhưng Thượng Quan Sâm không có tính bỏ qua cho anh như vậy

- Trải qua lâu như vậy, cậu vẫn không thể quên Tống Hương Ngưng sao? Cậu không phải vì cậu mà nghĩ, cậu nên vì Tiểu Xuyên mà nghĩ. Tại sao đứa nhỏ lại có thể không có mẹ đây?

- Tiểu Xuyên nhỏ như vậy, còn không hiểu chuyện, có mẹ hay không cũng như nhau. Huống chi nó còn có ba, bà nội cùng ông nội, chúng tôi sẽ cho nó đầy đủ yêu thương. - Tiêu Hàn liếc mình chống chế.

- Cậu là không quên được Tống Hương Ngưng chứ gì? - Thượng Quan Sâm dứt khoát mở miệng nói ra.

- Đây . . . - Tiêu Hàn không nghĩ tới Thượng Quan Sâm sẽ trực tiếp hỏi như vậy, lập tức không biết nên trả lời sao, đồng thời cũng không muốn trả lời, liền không nói gì nữa.

Thượng Quan Sâm biết mình nói trúng tâm sự của anh, liền tiếp tục nói:

- Như thế nào, bị tôi nói trúng rồi chứ gì? Cậu chính là không quên được Tống Hương Ngưng, cho nên trong lòng vẫn hy vọng mẹ của Tiểu Xuyên là cô ấy.

- Không! Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thích qua cô ấy! - Tiêu Hàn lớn tiếng phản bác - Nếu như không phải là bởi vì cô ấy mang thai Tiểu Xuyên, tôi cũng sẽ không cùng cô ấy kết hôn. Còn nữa, ở bên ngoài cô ấy còn có một người đàn ông khác, cô ấy cảm ứng tôi, tôi làm cái gì mà có thể bỏ qua cho cô ấy. Tôi không có lưu luyến gì cô ấy cả.

Mặc dù Thượng Quan Sâm và Tiêu Hàn là anh em tốt, không chuyện là không kể cho nhau nghe, nhưng sự thật chuyện Tiêu Hàn và Tống Hương Ngưng ly hôn, Tiêu Hàn vẫn không có nói ra. Thấy mục đích đã đạt được Thượng Quan Sâm liền nói:

- Đúng như lời cậu nói, Tống Hương Ngưng là một cô gái không chung thủy, vậy tại sao cậu còn muốn cho tự mình khổ cực? Tiêu Hàn, nghe lời khuyên của anh em tốt này, quên cô ấy đi - Thượng Quan Sâm biết, Tiêu Hàn càng nói mình không nghĩ đến Tống Hương Ngưng, là anh ta càng nghĩ đến cô nhiều hơn.

Tiêu Hàn thấy không thể gạt được bạn tốt, cũng không có nói nữa, mà là đổi đề tài

- Tốt lắm, cái đề tài này không nói nữa. Hiện tại cũng không còn sớm, tôi muốn trở về chăm sóc Tiểu Xuyên.

Nói xong Tiêu Hàn liền không để ý tới Thượng Quan Sâm, một mình đi ra khỏi phòng làm việc của Tống giám đốc.

Thượng Quan Sâm biết hiện tại cho dù nói gì đi nữa, cũng là vô bổ, liền cho anh đi.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên Tiêu Hàn làm chính là đi tới phòng trẻ thăm con trai. Ôm Tiêu Vũ Xuyên đã mấy tháng tuổi vào lòng, Tiêu Hàn lại cảm thấy lòng bất an, nhưng không nhận được lại nhớ đến Tống Hương Ngưng.

Em ở Pháp có khỏe không?

21. Chương 21: Một Hoàng Tử, Một Công Chúa

Ở Paris nước Pháp, mỗi ngày Tống Hương Ngưng trên căn bản cũng là trải qua ba điểm “Nhà — trường học — siêu thị” cuộc sống như một đường thẳng. Cũng không phải cô không có tiết mục giải trí, mà là cô ưa cuộc sống đơn giản và thoải mái này, điều đó làm cho cô cảm thấy rất hài lòng.

Mà người ở chung với cô là Owen Dục lại không có cảm thụ sự thư thái như vậy. Vốn là thật vất vả mới có thể làm cho hai người đơn độc sinh hoạt chung một chỗ, nhưng Tống Hương Ngưng hoàn toàn chỉ là coi anh là một bạn cùng phòng xa lạ, chỉ có lúc đụng phải nhau mới gật đầu nhẹ để hỏi thăm, bình thường sẽ không cùng anh nói chuyện phiếm, đi siêu thị cũng tự mình đi, cho dù lúc trở lại cầm bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm cũng là như thế, một chút cũng không có cho anh giúp qua.

Chỉ là, Owen Dục không phải bình thường, lòng kiên nhẫn của anh có rất nhiều. Anh có thể đợi Tống Hương Ngưng, đồng thời nếu có cơ hội anh sẽ sáng tạo cách bày tỏ tình cảm . . . mặc dù lần nào Tống Hương Ngưng cũng không cho anh cơ hội.

- Hương Ngưng, hôm nay là chủ nhật, em phải đi học sao? - Owen Dục biết nhưng còn hỏi, anh làm sao không biết Tống Hương Ngưng lúc nào thì có tiết học lúc nào thì không có? Chỉ là đang cố tạo cơ hội bắt chuyện.

Mà Tống Hương Ngưng lại thành thật trả lời

- Hôm nay em không có tiết ạ, giờ học của em đều là thứ hai đến thứ sáu ạ.

- Ủ, vậy em có muốn đi siêu thị mua đồ hay không? - Anh tiếp tục hỏi.

Tống Hương Ngưng trợn mắt, tức giận nói

- Tổng giám đốc à, tối hôm qua em mới từ bên trong siêu thị gánh về tới hai túi lớn thức ăn cùng nhu yếu phẩm? em tiêu diệt thức ăn tốc độ không có nhanh như vậy đâu.

- Vậy là hôm nay em không cần đi học, cũng không cần đi siêu thị phải không? - Trong lời nói của Owen Dục lộ ra không ít hưng phấn.

Tống Hương Ngưng không rõ chân tướng nhìn tới Owen Dục

- Tổng giám đốc Âu, em là không cần đi học cũng không cần đi siêu thị ạ, nhưng tại sao anh lại hưng phấn như thế à?

Thấy mục đích đạt tới, Owen Dục liền đem suy nghĩ của mình nói ra

- Hôm nay tất cả mọi người không có chuyện gì làm, hay là chúng ta ra ngoài dạo đi!

Tống Hương Ngưng rõ ràng đối với đề nghị của Owen Dục không có hứng thú

- Tại sao muốn ra ngoài dạo ạ? Ở chỗ này rất tốt, hướng chỉ em còn chưa quen cuộc sống bên này, lỡ lạc đường thì làm thế nào?

Owen Dục đã sớm biết Tống Hương Ngưng không phải dễ dàng đối phó như vậy, liền xuất đòn sát thủ:

- Chúng ta tới lâu như vậy cũng không có ra ngoài chơi bao giờ.

- Vậy thì thế nào? - Tống Hương Ngưng hoàn toàn không hiểu.

- Đây - Owen Dục không còn cách nào khác - Nhưng là hôm nay là sinh nhật của anh. - Anh uất ức nói.

Tống Hương Ngưng hoàn toàn không biết hôm nay là sinh nhật của Owen Dục

- Cái gì? Hôm nay là sinh nhật của anh? - Thấy Owen Dục không có nửa điểm đùa giỡn, cô lại tiếp tục nói - Ngại quá, Tổng giám đốc Âu, em thật không biết hôm nay là sinh nhật của anh nên chưa có chuẩn bị quà cho anh. Nếu không như vậy đi, chúng ta đi ra ngoài chơi một chút được không?

Owen Dục được giải đúng chỗ ngứa

- Ủ! - Anh vì muốn có nhiều một chút thời gian ở bên cạnh Tống Hương Ngưng, có thể cùng cô trò chuyện nhiều hơn, mà không để tâm đến quan hệ cấp trên và cấp dưới của hai người.

- Vậy anh đợi em một chút, em thay quần áo xong, lập tức cùng anh đi chơi. - Tống Hương Ngưng nói xong liền đi vào phòng của mình. Chỉ chốc lát sau, Tống Hương Ngưng đã bước ra ngoài với một bộ quần áo mới.

Cô đặc biệt đổi một chiếc áo đầm chiffon, cắt xén thích hợp, phần váy màu tím, mặc trên người cô càng làm cho người ta cảm giác cô như một nàng công chúa.

Owen Dục nhìn thấy Tống Hương Ngưng ăn mặc xinh đẹp, không khỏi huyết sáo

- Oa oa, Hương Ngưng à, em mặc cái này thực đẹp quá đi! Quả thật giống như là công chúa đó. - Anh thật lòng ca ngợi.

Tống Hương Ngưng bị anh khen, có được điểm không tự nhiên, mặt cũng liền đỏ lên

- Tổng giám đốc Âu, anh nói sai rồi, em không phải người đẹp, anh mới là người đẹp, anh rất giống bạch mã hoàng tử của những cô gái. - Cô thuận miệng nói.

- Hả? Anh giống như là hoàng tử sao? Vậy chúng ta là một hoàng tử và một công chúa, chẳng phải là sự phối hợp tuyệt vời sao? - Owen Dục xấu xa cười, cố ý nói.

Biết mình lại bị nói giỡn, Tống Hương Ngưng tức giận nói:

- Được rồi, Tống giám đốc Âu, anh tiếp tục la lối om sòm, em sẽ không đi theo anh đâu.

Owen Dục cho là Tống Hương Ngưng nói là thật, anh khẩn trương nói:

- Không! Đương nhiên là muốn đi ra ngoài, em đã đồng ý với anh, hôm nay là sinh nhật của anh à nha.

Anh giống một đứa bé không nhẽo.

- Biết rồi! biết rồi! chúng ta đi nhanh đi, người đang trong sinh nhật - Tống Hương Ngưng cười.

Owen Dục cùng Tống Hương Ngưng không có đi những nơi nổi tiếng để ngắm cảnh, chỉ đến một công viên lân cận chơi một vòng, liền vào một quán cà phê ngồi nghỉ ngơi.

- Em thật sự không nghĩ tới, thì ra cảnh sắc gần nhà chúng lại đẹp như thế. - Tống Hương Ngưng uống ly cà phê Blue Mountain mới vừa mang lên, mặt hưng phấn nói.

- Đó là đương nhiên, chúng ta bây giờ đang ở nước Pháp mà, thế giới nổi tiếng với lối kiến trúc độc đáo! Thiết kế Paris, vô luận là phục hồi lại kiến trúc cổ, hay đang xây dựng mới, đều là hạng nhất đấy! Đừng xem thường công viên nhỏ kia, em có biết hay không, nó thế nhưng bằng thiết kế nổi tiếng của kiến trúc sư Tero, Mạn Tư cũng ở Paris bên này, mọi nơi chúng ta đi qua đều là cực phẩm hết.

Khó được Tống Hương Ngưng đối với những thứ kia cảm thấy hứng thú, Owen Dục đương nhiên là muốn giới thiệu cho cô rồi, cho nên những ngày qua anh đều đã đi xem hết những nơi xung quanh đây, để cho anh có được dáng vẻ của người hiểu rộng.

Tống Hương Ngưng quả nhiên là có chút giật mình

- Oa, em thật đúng không nhìn ra được. Xem ra sau này chúng ta phải đi nhiều nơi mới được, nếu không sẽ lãng phí thời gian ở nơi này, như thế thật tốt rồi.

Cô bắt đầu lập kế hoạch cho những chuyến du lịch của mình.

Owen Dục thấy thế, bất giác vui mừng

- Đương nhiên là anh muốn em ra ngoài chơi một chút. . . khó được thời gian ở Pháp như thế, nhất định phải chơi cho đủ.

- Em nói là thời gian rảnh rồi mới đi, em không phải là anh, em đến nơi này để học, không có nhiều thời giờ để bơi đi chơi như anh. - Tống Hương Ngưng tức giận nói.

Owen Dục không cho là như vậy

- Ai nói tới nơi này học thì không thể đi chơi à? Đừng cho là anh không biết, em học từ thứ hai đến thứ sáu, giống như học sinh tiểu học, nên em có thể đi chơi vào thứ bảy và chủ nhật. Thiệt là! - Anh đều có thể phản bác lại ý của cô dễ dàng.

Nghe xong lời của Owen Dục nói, Tống Hương Ngưng có chút đỏ khốc đỏ cười, cuối cùng vẫn là đầu hàng nói:

- Được rồi, được rồi, theo Tống giám đốc đi ra ngoài chơi một chút là được rồi chứ gì? Thiệt là, còn không có gặp qua như người con trai nào om sòm như anh!

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở phòng uống cà phê, cho đến khi có một người học sinh bộ dáng đáng yêu đi đến gần Owen Dục.

- Xin chào anh, tôi cảm thấy anh và vợ anh dùng cà phê có cảm giác rất ấm cúng, rất hài hòa. Vậy nên tôi có thể chụp cho hai người một bức ảnh lưu niệm không ạ?

Tống Hương Ngưng vừa nghe đến từ “vợ”, mặt lập tức trầm xuống, đang muốn phản bác giải thích, đã bị Owen Dục giành nói trước.

- Dĩ nhiên có thể, tôi cùng vợ tôi đều vui lòng chụp ảnh lưu niệm, đây là vinh hạnh của chúng tôi.

22. Chương 22: Ứng Cử Viên Trước Mắt

Vào một xế chiều, thư ký Thường Tiểu Nguyệt đang cầm một ly mới cà phê hảo hạng đi vào phòng làm việc Tổng giám đốc. Nhìn thấy Tiêu Hàn vẫn còn xem văn kiện, cô liền đem cà phê đặt ở bàn làm việc, sau đó tự mình đứng sang một bên.

Khi biết Tiêu Hàn cùng Tổng Hương Ngưng đã ly hôn, Thường Tiểu Nguyệt đối với Tiêu Hàn lại châm lên ngọn lửa tình. . . . phải nói, cô đối với Tiêu Hàn là chưa bao giờ ngừng yêu, hiện tại thậm chí là so với trước kia có tăng không giảm, cho nên cô cố gắng hết cho hai người thêm một cơ hội.

Lúc phát hiện trên bàn làm việc nhiều hơn một ly cà phê, Tiêu Hàn rốt cuộc ngẩng đầu lên, ngay sau đó thấy Thường Tiểu Nguyệt đứng ở một bên.

- Làm sao cô lại đứng ở chỗ này? Tôi có bảo cô đi vào sao? - Tiêu Hàn vừa cầm lên cà phê vừa nói.

- Không có ạ. - Thường Tiểu Nguyệt đã sớm có thói quen với sự lạnh nhạt của Tiêu Hàn, điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến sự yêu thích mà cô dành cho anh - Tổng giám đốc, em đi vào là muốn đưa café cho anh.

- Ủ, tôi đã uống rồi, cô có thể đi ra ngoài. Mà bây giờ đã sắp tan việc, cô cũng nên chuẩn bị về đi - Tiêu Hàn nói.

- Còn Tổng Giám đốc thì sao ạ? - Thường Tiểu Nguyệt thấy anh không có bất kỳ ý tứ gì muốn ra về, liền lên tiếng quan tâm.

Tiêu Hàn lắc đầu một cái

- Tối nay tôi không có ý định đi về, còn có rất nhiều tài liệu chưa làm xong.

Mấy hôm trước, Tiểu Xuyên phát sốt, Tiêu Hàn luôn bên cạnh con trai, chuyện của công ty vì thế bị vứt xuống qua một bên, hiện giờ mọi chuyện tạm ổn, anh cũng muốn trở lại với công việc để bù lại cho những ngày qua.

Thường Tiểu Nguyệt nghe xong lời nói của Tiêu Hàn, ngoài mặt không có biến hóa, vẫn như cũ duy trì nụ cười, nhưng nội tâm lại nghĩ đến mưu kế khác.

- Tổng giám đốc, anh cứ tiếp tục đi, em không quấy rầy anh nữa. - Thường Tiểu Nguyệt nói xong liền đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, lúc này đã là giờ tan làm, cô liền thu thập một tý muốn cùng anh ra về.

Mà trong phòng làm việc của tổng giám đốc Tiêu Hàn, mặc dù anh một mực xem văn kiện, nhưng tinh thần cũng không phải hết sức tập trung. Anh đang lo lắng cho Tiểu Xuyên, không biết bệnh của nó có thể tái phát hay không, không biết tối nay nó không có ba chăm sóc thì có thể ngủ được không?

Nhắc tới cũng kỳ quái, Tiêu Hàn vẫn cho là mình sẽ là hết sức ghét đứa bé này, bởi vì từ nhỏ anh chỉ cần nhìn thấy con nít khóc anh sẽ chán ghét ngay, bây giờ không nghĩ tới anh thế nhưng lại như vậy quan tâm Tiểu Xuyên, ngay cả mẹ Tiêu cũng nói rất hiếm thấy.

Tiêu Hàn đang suy nghĩ về Tiểu Xuyên, không có chú ý tới mẹ Tiêu đã đẩy cửa vào, vẫn còn lo lắng Tiểu Xuyên không được khỏe mạnh, thấy mẹ Tiêu lấy tay quơ quơ ở trước mặt anh, anh mới phục hồi lại tinh thần.

- Mẹ, vì sao lại tới? Tiểu Xuyên đâu? - Tiêu Hàn nhìn thấy mẹ Tiêu không thể nghỉ ngơi, vô cùng kinh ngạc.

Mẹ Tiêu giả bộ ghen nói:

- Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên, bây giờ con cả ngày lẫn đêm đều chỉ nhớ công việc và Tiểu Xuyên, mẹ rất hoài nghi ở trong lòng con mẹ ở vị trí nào?

- Mẹ, làm sao mẹ lại ghen đây? Mấy ngày trước Tiểu Xuyên không phải sốt sao? Khi đó mẹ cũng rất nóng nảy đến con còn ghen đó. Còn nữa, công việc của con không phải đã bị bỏ qua một bên sao? Đương nhiên

là muốn bù lại. - Tiêu Hàn nhìn bộ dạng ghen tuông của mẹ cảm thấy rất bất đắc dĩ, mặc dù anh biết mẹ là đang cùng anh nói giỡn.

- Biết rồi, biết rồi, cái đứa con này chỉ xem công việc cùng con cái là thứ quan trọng mà thôi. - Mẹ Tiêu rất cuộc cười - Không cần lo lắng, Tiểu Xuyên không có chuyện gì, ba con đang chăm sóc. Mẹ tới đây chính là tới thăm con một chút xem con có tự không ngược đãi mình không?

Tiêu Hàn không hiểu nổi ý tứ của mẹ Tiêu

- Ngược đãi mình? Mẹ, có ý gì à?

Anh cũng hơi hơi hiểu ý tứ trong câu nói kia, nhưng hiện tại anh thật nghe không hiểu mẹ Tiêu đang muốn nói về cái gì. Mẹ Tiêu tức giận liếc Tiêu Hàn một cái, mới tiếp tục nói:

- Hiện tại mẹ nghĩ con không nên chỉ lo công việc, cái gì khác đều không để ý, đến cơm cũng không ăn. Bây giờ nhìn lại, mẹ tới thăm con là chính xác, con nhất định còn chưa có ăn cơm!

Mẹ Tiêu nói xong, giọng nói có chút nặng.

Tiêu Hàn cũng biết mẹ Tiêu đang tức giận, vội vàng dụ dỗ

- Mẹ, con còn chưa có ăn cơm, nhưng không có nghĩa là con sẽ không đi ăn cơm, bây giờ con cảm thấy còn sớm, còn không muốn ăn cơm sớm như vậy mà thôi.

- Thật? - Mẹ Tiêu nửa tin nửa ngờ hỏi.

- Đương nhiên là thật rồi, con có bao giờ lừa gạt mẹ chưa? - Lúc Tiêu Hàn nói, lòng không ngừng rối loạn.

Lúc này Mẹ Tiêu mới cười

- Được rồi, sẽ tin con lần này. Tốt lắm, con tiếp tục xem tài liệu đi, mẹ ngồi chơi một chút rồi về.

Lúc này Tiêu Hàn mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng bây giờ anh cũng không có ý định xem tài liệu nữa, dứt khoát cùng mẹ Tiêu ngồi xuống sofa.

- Tiêu Hàn à, mẹ cảm thấy con quá mệt mỏi. - mẹ Tiêu có chút không đành lòng nhìn Tiêu Hàn nói.

Tiêu Hàn lại lắc đầu:

- Mẹ, con không mệt, vì Tiểu Xuyên cùng công ty, thật không mệt.

Nói đến Tiểu Xuyên, mẹ Tiêu giống như là nhớ tới cái gì, vì vậy liền nói ra:

- Tiêu Hàn à, con xem, Tiểu Xuyên của chúng ta lớn mau ghê.

Tiêu Hàn gật đầu một cái

- Đúng vậy, còn hai tháng nữa tròn một tuổi.

Nói cách khác, anh đã không có Tống Hương Ngưng bên cạnh gần một năm. Tiêu Hàn chợt nghĩ đến cái này, ánh mắt dần mờ đi.

- Tiểu Xuyên nhanh chóng tròn một tuổi rồi, nó cũng sắp biết nói chuyện rồi. Lúc ban đầu đứa bé đều học gọi ba mẹ, nhưng Tiểu Xuyên không có mẹ, con xem có phải hay không nên tìm cho Tiểu Xuyên một người mẹ?

Mẹ Tiêu sửa sang lại ngôn ngữ một chút, rốt cuộc có thể nói đơn giản, tóm tắt được ý muốn nói ra.

Làm sao Tiêu Hàn có thể không hiểu ý tứ của mẹ Tiêu. Chỉ là

- Mẹ, con đã nói rồi, con không muốn lấy vợ lần nữa.

Mẹ Tiêu cho là anh bởi vì đoạn hôn nhân thất bại trước kia nên hiện tại có chứng bệnh sợ hôn nhân, liền tiếp tục mở miệng khuyên nhủ:

- Tiêu Hàn, mẹ hiểu rõ con rất thích Hương Ngưng, nhưng ấy là loại phụ nữ không đứng đắn, làm thế nào có thể xứng đáng với con? Con chính là nên quên cô ấy, tái giá một với một cô gái khác tốt hơn.

Nghe được mẹ đang nói Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn rất muốn nói cho bà biết sự thật, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trốn tránh

- Mẹ, không nên nói nữa, con đã nói rồi, con không muốn lấy vợ khác, bây giờ điều con muốn làm chính là chăm sóc tốt cho Tiểu Xuyên, và quản lý tốt công ty.

Mẹ Tiêu biết nhiều lời vô ích, cũng không nói gì nữa

- Được rồi, Tiêu Hàn, mẹ hiểu hiện tại có nói cái gì con cũng không muốn nghe, chẳng qua mẹ hi vọng con có thể suy nghĩ lại, coi như không phải vì chính mình mà nghĩ, con hãy vì Tiểu Xuyên mà nghĩ.

Mẹ Tiêu nói xong liền đi ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Hàn. Vừa đi ra khỏi cửa, mẹ Tiêu liền đụng phải Thường Tiểu Nguyệt mới ra bên ngoài trở về.

- A! Dì, dạo này dì khỏe không ạ?

Thường Tiểu Nguyệt tươi cười, đi đến chào hỏi Mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu nghiêm túc quan sát Thường Tiểu Nguyệt một phen, sau mới nói:

- Không phải tan sở rồi à? Tại sao con còn chưa về?

Hơn nữa trong tay còn cầm hai hộp đồ ăn.

Thường Tiểu Nguyệt tiếp tục cười nói:

- Con nghĩ tối nay Tống giám đốc lại làm thêm giờ, nên con đi mua cho anh ấy chút thức ăn ạ, hơn nữa con cũng tự nguyện ở lại cùng anh ấy tăng ca, mong giúp đỡ được một phần cho anh ấy.

Thật ra thì cô có dụng ý khác. Mẹ Tiêu không phải ngày đầu tiên đi vào xã hội này, dĩ nhiên biết Thường Tiểu Nguyệt đang tính toán cái gì

- Vậy con cứ cùng Tống giám đốc làm thêm giờ đi, nhớ, phải cố gắng chăm sóc tốt cho Tống giám đốc.

Mẹ Tiêu nói xong liền đi. Đã có cô sẵn ứng cử viên, bà cần gì phải lãng phí sức lực nhờ người làm mai nữa?

23. Chương 23: Bạn Trai Bí Mật

- Này, anh đừng có nói loạn. - Tống Hương Ngưng cuống quýt muốn bắt chuyện giải thích với người học sinh kia - Ngại quá, lời vừa rồi anh ta nói là không phải, tôi cùng anh ấy không phải vợ chồng, thật không phải là vợ chồng.

Học sinh kia giống như là thường thấy những việc giống như thế này, cười nói:

- Tôi hiểu mà, hai người là người phương Đông cũng rất kín kẽ, tôi cũng gặp qua một vài đôi vợ chồng như thế, cũng không muốn thừa nhận quan hệ vợ chồng với người khác.

Tiếng Pháp của Tống Hương Ngưng không phải rất tốt, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó giao tiếp hằng ngày, bây giờ nghe cậu học sinh nói rằng rắc một tràn tiếng Pháp, cô chỉ có một chút sững sốt, cuối cùng thật sự không thể giải thích được, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Owen Dục.

Nhưng Owen Dục lại như là cố ý làm ngược lại ý định của cô, chưa cùng người kia giải thích, lại còn tiếp tục cùng học sinh kia nói chuyện phiếm

- Cậu này thật là lợi hại, quan hệ của chúng tôi thế mà cậu cũng biết.

Tống Hương Ngưng mặc dù không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng ánh mắt khi bọn họ nói chuyện, cô biết nhất định còn đang hoài nghi quan hệ của cô và Owen Dục.

- Chúng tôi thật sự chỉ là bạn bè bình thường thôi. - Tống Hương Ngưng dứt khoát dùng tiếng Trung rống lên, miệng cũng trề môi .

Owen Dục thấy cười giỡn không được nữa rồi, liền cùng người học sinh nước Pháp nói vài lời tạm biệt sau đó lôi kéo Tống Hương Ngưng đi ra khỏi quán cà phê.

- Mới vừa rồi em nói gì sai à? Tại sao anh đi nói lung tung với người ta? - Vừa đi ra khỏi quán cà phê, Tống Hương Ngưng liền hất tay Owen Dục ra, cơ hồ rống giận với Owen Dục.

Owen Dục không có tức giận, còn đưa ra bộ mặt vui vẻ

- Bây giờ em nói gì cũng vô ích à..., dù sao người học sinh kia nhất định sẽ coi chúng ta là một đôi vợ chồng rồi. - Nói tới chỗ này, trong lòng Owen Dục không khỏi cười trộm một chút, nhưng mà anh không có phớt lờ, không để cho nội tâm của chính mình biểu lộ ý này.

Tống Hương Ngưng thấy gương mặt cợt nhả của Owen Dục, cảm giác vô lực nhất thời xông lên đầu, cô dùng giọng mệt mỏi nói

- Tống giám đốc Âu à, anh không phải muốn trêu chọc em sao?... , chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè, chúng ta căn bản không phải người yêu, càng không phải là vợ chồng, anh không đừng nói lung tung.

Lời nói như thế, nhưng Tống Hương Ngưng luôn cảm thấy Owen Dục sẽ đem lời cô bỏ qua một bên, tự động coi thường; cho nên cô cũng không có dám ôm mộng lớn, chỉ hy vọng Owen Dục đừng ở trước mặt người khác nói lung tung quan hệ của hai người, điều này làm cho cô rất không chịu nổi.

Mà Owen Dục nghe được lời Tống Hương Ngưng nói, thì không còn vẻ vui nữa, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc. Anh lạnh lẽo hướng về Tống Hương Ngưng chứng thực:

- Chẳng lẽ trong mắt em, anh không là gì hết? - Mặc dù biết đáp án, nhưng anh còn là không nhận được phải mở miệng hỏi.

Tống Hương Ngưng lập tức lắc đầu.

- Không phải, không phải, Tống giám đốc à, ý em không phải như vậy! Ít nhất anh cũng là cấp trên của em, hơn nữa nếu như anh nguyện ý, chúng ta cũng có thể là bạn bè của nhau, làm sao không có gì được?!

Mặc dù cảm thấy không làm được người yêu, nhưng Owen Dục và cô vẫn có thể làm bạn bè tốt, Tống Hương Ngưng còn rất nguyện ý làm điều này.

- Anh không muốn chỉ coi em là cấp dưới của anh! Anh cũng không muốn chỉ coi em là bạn bè! Hương Ngưng, em biết mà, anh thích em, anh rất thích em, em cũng biết nó không phải là loại thích bình thường, đây là tình yêu nam nữ. Anh thật sự kém cỏi đến nỗi để em từ chối liên, không cho anh một cơ hội sao? - Owen Dục càng nói thanh âm càng nhỏ, tâm tình cũng từ kích động trở lại cô đơn.

Tống Hương Ngưng không thể nhìn thấy người khác không vui, càng không muốn thấy người khác bởi vì cô mà không vui vẻ

- Tống giám đốc à, đây không phải ý nói anh kém cỏi. Nói thật, anh là một người rất ưu tú, lại đẹp trai, lại nhiều tiền, mà cũng có tài hoa, càng thêm là Tống Giám đốc anh minh, anh nói xem, lấy điều kiện của anh, thì cô gái nào không động tâm trước anh?

- Vậy tại sao em không thích anh? - Owen Dục lập tức phản bác.

- Đây - Tống Hương Ngưng không nghĩ tới Owen Dục có thể hỏi cô như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào. Nghĩ thật lâu sau, cô mới nghĩ ra một lý do tương đối thuyết phục - Tống giám đốc Âu, tình cảm không phải là thứ muốn trao thì trao. Tất cả phải dựa vào cảm xúc ạ.

Nói đến cảm giác, Tống Hương Ngưng trong đầu không tự chủ lại nhớ đến gương mặt một người khác.

Owen Dục lại không thể tiếp nhận lý do của Tống Hương Ngưng, ngược lại bởi vì cô trả lời qua loa, giọng nói bất giác lớn lên

- Cảm giác, cảm giác, tại sao em đối với anh lại không có cảm giác. Chẳng lẽ em đối với Tiêu Hàn có cảm giác sao?

Anh có chút đánh mất trí lý trí, bắt đầu không lựa lời nói.

Tống Hương Ngưng đang suy nghĩ về Tiêu Hàn, lại bị Owen Dục nói như vậy, trong lòng hoảng hốt, nhưng lại lên tiếng phủ nhận

- Anh nói cái gì thế! Em cùng anh ấy đã ly hôn, giữa chúng em sẽ không còn quan hệ gì nữa rồi.

Bởi vì trong lòng có một chút sợ, lúc nói câu này ánh mắt cô có chút lóe lên, lời nói cũng có phần run rẩy.

Owen Dục lại cho là anh nói trúng tâm sự của cô, trong lòng càng thêm khó chịu, nói tới nói lui càng thêm chua chát

- Anh nói cho em biết, em vẫn còn chưa quên được Tiêu Hàn đâu, em nên thành thật với mình một chút, Tiêu Hàn rốt cuộc có cái gì tốt hơn so với anh? Tại sao anh ta có thể dễ dàng lấy lòng của em, còn anh có cố gắng bao nhiêu cũng không được? - Anh càng nói mặt càng như đưa đám, cuối cùng dứt khoát cúi đầu, để cho người ta không nhìn ra vẻ mặt của anh.

Tống Hương Ngưng nhìn tình trạng trước mắt, thật sự không biết nên xử lý như thế nào. Cô thật là không ngờ có một ngày mình phải lúng túng khi đứng trước mặt Owen Dục, cho tới nay cô đều cố gắng giữ một khoảng cách giữa mình và anh, cũng không đi vượt qua cái ranh giới ấy, nhưng không nghĩ tới, Owen Dục hết lần này đến lần khác bắt cô vượt qua, làm cho cô ứng phó không kịp.

Owen Dục cúi đầu thật lâu, rốt cuộc giống như là nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, hơn nữa lại trở về nụ cười vui vẻ trước kia

- Hương Ngưng, em hãy yên tâm đi, anh sẽ không buông tay. Anh tin tưởng, một ngày nào đó, em cũng sẽ bị anh làm cho cảm động.

Tống Hương Ngưng nhìn thái độ chuyển biến rất nhanh của Owen Dục, có chút không kịp phản ứng, nhưng nhìn anh vui vẻ, biết anh không có chuyện lớn gì, cũng liền có chút yên tâm.

- Chỉ là tại em không đồng ý làm bạn gái em trước, vậy em phải đồng ý với anh một chuyện. - Owen Dục nói.

- Hả? - Tống Hương Ngưng không biết phản ứng như thế nào.

Owen Dục vui vẻ nói:

- Khoảng thời gian em ở nước Pháp học hành, ở trước mặt người khác, anh chính là bạn trai của em. Anh có thể phụ trách đưa đón em đến lớp cũng như rước em về, có thể đi ăn cơm chung với em, chỉ là bí mật, chúng ta tạm thời vẫn chỉ là bạn bè bình thường, em xem như thế nào?

Tống Hương Ngưng nghe xong lời Owen Dục nói, cảm thấy có một trận cảm giác quen thuộc.

- Nói đúng hơn là chúng ta ngầm ký một thỏa thuận

Cô nhớ lại Tiêu Hàn, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Owen Dục gật đầu một cái.

Tống Hương Ngưng vốn là không muốn đồng ý, nhưng là nghĩ đến, có cái “Bạn trai” này, cô có thể tiết kiệm đi rất nhiều phiền phức không đáng có, cũng từ từ đón nhận đề nghị này.

- Được, em đồng ý.

24. Chương 24: Bị Chọc Tức

Thường Tiểu Nguyệt nghe mẹ Tiêu nói, biết ý tứ trong lòng bà, liền nở một nụ cười sâu xa đi vào phòng làm việc của Tiêu Hàn.

Mà tại phòng làm việc của Tổng Giám đốc, Tiêu Hàn căn bản không biết Thường Tiểu Nguyệt đã trở lại, anh tiếp tục xem tài liệu.

Thời gian cứ như vậy từng giây, từng phút trôi qua, rốt cuộc đến nửa đêm, Tiêu Hàn mới hạ quyển tài liệu trong tay xuống, đứng dậy hoạt động một chút; khóe mắt liếc ra bên ngoài một cái, nhìn thấy bên ngoài còn có đèn sáng, cho là Thường Tiểu Nguyệt lúc đi không có tắt đèn, liền đi ra, mới phát hiện Thường Tiểu Nguyệt đang ngồi ở bên ngoài.

- Tiểu Nguyệt, làm sao cô còn chưa về? - Cũng khó trách Tiêu Hàn giật mình, bây giờ đã là nửa đêm, cô một cô gái ở chỗ này còn chưa về nhà? Thường Tiểu Nguyệt mới vừa rồi vẫn đang làm kế hoạch tuần sau cho Tiêu Hàn, nghe Tiêu Hàn thét to, thật làm cho cô giật mình, chỉ là cô rất nhanh liền bình tĩnh lại.

- Tổng giám đốc Tiêu, em đang làm bảng kế hoạch tuần sau cho anh ạ, nếu không lên kế hoạch từ bây giờ em sợ không kịp. - Thường Tiểu Nguyệt cố ý có chút mệt mỏi nói.

Tiêu Hàn lại không cho đây là lý do đúng:

- Hôm nay mới thứ ba, làm công việc này không cần quá nhiều thời gian, tại sao cô làm đến nửa đêm còn chưa xong?

Anh không phải hoài nghi năng lực làm việc của cô, chẳng qua là cảm thấy lý do này có chút gượng ép.

Thường Tiểu Nguyệt thấy Tiêu Hàn nói như vậy, biết mình không lừa được anh, cũng liền cười lên và nói:

- Tổng giám đốc à, thật ra thì em là nhìn thấy anh hôm nay phải làm thêm ca đêm, cho nên mới muốn ở lại cùng anh. Anh xem, em còn mua cơm và ít rượu cho anh này, anh xem tài liệu lâu như vậy, cũng có thể mệt mỏi rồi? Em đi đun nóng một cái cho anh nhé! - Thường Tiểu Nguyệt cầm hộp cơm tiện lợi trên bàn lên.

Làm sao Tiêu Hàn lại không cảm thấy thành ý của cô? Chỉ là anh không muốn cùng thư ký của mình có liên quan gì ngoài trừ công việc

- Tiểu Nguyệt, hiện tại khuya lắm rồi, cô chính là đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có một cuộc họp quan trọng. - Tiêu Hàn ý đã rõ ràng trong lời nói.

- Tổng giám đốc, anh cũng đã nói, bây giờ đã khuya lắm rồi không phải sao? Em một cô gái nếu giờ này cũng không tốt chút nào. - Thường Tiểu Nguyệt cố ý tỏ vẻ sợ sệt - Huống chi, mẹ của anh còn nói.

- Hả? - Tiêu Hàn nghe được Thường Tiểu Nguyệt nói về mẹ của mình, chân mày bất giác nhíu lại - Mẹ tôi nói gì với cô?

Thường Tiểu Nguyệt cố ý nói ấp a ấp úng

- Mẹ anh nói, để cho em. bảo em tối nay ở lại. chăm sóc tốt cho Tổng giám đốc.

Cô cúi đầu, ngoài mặt là xấu hổ, trên thực tế là để cho Tiêu Hàn không nhìn ra trong lòng cô đang vui sướng.

Tiêu Hàn nghe lời Thường Tiểu Nguyệt nói xong, trong lòng đại khái đã hiểu, chỉ là, anh không muốn mình tự tay phá hủy ý tốt của cô, dứt khoát nói:

- Tiểu Nguyệt, tôi không phải một người đàn ông tốt, tôi không đáng giá để cô thích.

Thường Tiểu Nguyệt thấy Tiêu Hàn đã nói vậy, cũng không có ý giả bộ nữa

- Tổng giám đốc à, tại sao anh không phải là một người đàn ông tốt? Anh là một người đàn ông có vẻ ngoài lịch lãm, muốn tài hoa có tài hoa, muốn tiền thì có tiền, quả thật chính là tất cả bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Anh nói xem nơi nào không đáng để em thích?

Cô càng nói thanh âm trong giọng nói càng lớn, cuối cùng thiếu chút nữa là thét lớn.

Nghe Thường Tiểu Nguyệt nói, trong lòng Tiêu Hàn không có chút nào vui mừng, ngược lại cảm thấy càng thêm phiền não

- Tôi không tốt, tôi có hơn ngàn cái không tốt, cô đừng nên coi trọng tôi như thế.

- Anh có điểm nào không tốt ạ? - Thường Tiểu Nguyệt cơ hồ sắp khóc.

- Tôi có điểm nào không tốt - Tiêu Hàn nổi giận - Tôi tính khí không tốt, tôi rất dễ dàng nổi giận, mỗi người đều sẽ bị tôi giận chó đánh mèo; tôi còn có một đứa con trai, mang theo một đứa bé vô luận là nam hay nữ, đều là một phần gánh nặng.

Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, Tiêu Hàn cũng rất thương Tiêu Vũ Xuyên, một chút cũng không có đem bé làm thành gánh nặng.

Đang suy nghĩ về Tiêu Vũ Xuyên, Tiêu Hàn không tự chủ nhớ lại Tống Hương Ngưng, tâm tình do đó trở thành phiền não, không biết cô sống có tốt không?

Thường Tiểu Nguyệt cho là Tiêu Hàn là lo lắng mình sẽ không đối xử tốt với Tiểu Xuyên, vội vàng bảo đảm nói:

- Tổng giám đốc à, anh yên tâm, em nhất định sẽ đối với Tiểu Xuyên thật tốt, em sẽ coi nó như con ruột của mình, nó sẽ gọi em là mẹ, gọi anh là ba, chúng ta về sau người một nhà cùng xây dựng cuộc sống tốt đẹp, như thế không phải tốt hơn sao?

Tiêu Hàn không phải là không biết Thường Tiểu Nguyệt đang suy nghĩ gì, nhưng chính là ghét lời nói mới vừa rồi của Thường Tiểu Nguyệt

- Tiểu Nguyệt, tôi không phải ý này; huống chi, mẹ Tiểu Xuyên không phải cô.

Nói xong những thứ này, Tiêu Hàn không khỏi liền nghĩ tới Tống Hương Ngưng, anh vội vã lắc đầu, muốn đem bóng dáng cô của từ trong óc của mình bỏ ra ngoài.

Nghe lời Tiêu Hàn nói, Thường Tiểu Nguyệt có ngu hơn nữa cũng hiểu là anh đang muốn cự tuyệt. Cô cho là Tiêu Hàn là bởi vì Tống Hương Ngưng mới không muốn cùng cô ở chung một chỗ, không khỏi nổi giận

- Nói đi nói lại anh chính là bởi vì Tống Hương Ngưng mới không cùng em ở chung một chỗ! Em thật sự không hiểu, anh rốt cuộc thấy cô ta tốt thế nào vậy? - Đây là cái cô nhìn thấy lần đầu tiên khi gặp Tống Hương Ngưng.

- Tôi không phải là bởi vì cô ấy mới không muốn ở chung với cô - lời nói Thường Tiểu Nguyệt giống như là đâm trúng lòng của Tiêu Hàn, khiến cho anh vội vã phủ nhận.

- Vậy anh là bởi vì cái gì? - Thường Tiểu Nguyệt không có muốn bỏ qua Tiêu Hàn.

- Là. . . - trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Hàn cũng không nói ra là bởi vì nguyên nhân gì mà vứt bỏ Thường Tiểu Nguyệt - Tôi cũng không biết.

Thường Tiểu Nguyệt lại cố gắng không cho anh phủ nhận là bởi vì Tống Hương Ngưng mới có thể như vậy

- Em đã nói rồi, anh là vì Tống Hương Ngưng, anh còn không chịu thừa nhận.

Bây giờ cô bằng bất cứ giá nào, thành bại đang ở trước mắt, qua bước này đã là thành công rồi.

Tiêu Hàn lại lên tiếng phủ nhận

- Tôi đã nói không phải là bởi vì cô ấy

Anh nói xong một thanh bế ngang eo Thường Tiểu Nguyệt, ngay sau đó đi vào phòng làm việc.

- Anh sẽ không phải là bởi vì bị em nói trúng tim đen mới như vậy cực kỳ tức giận chứ? Hừ!

Thường Tiểu Nguyệt một tay ôm cổ của Tiêu Hàn, cười lạnh nói.

Tiêu Hàn bị nói trúng tâm sự, càng thêm khó chịu, cơ hồ là dùng thanh âm rống giận hướng cô quát:

- Cô tạm thời đừng kích thích tôi nữa! Cô ta bắt trung trước, tôi vì cái gì phải tiếp tục dây dưa với cô ta?!

Vô luận là hướng về phía người nào, Tiêu Hàn cũng chỉ là nói nguyên nhân anh và Tống Hương Ngưng ly hôn là bởi vì cô ngoại tình, mà không phải là cùng anh ký thỏa thuận trước đó.

- Vậy bây giờ tại sao anh lại tức giận như vậy

Thường Tiểu Nguyệt vẫn là không có ý định buông tha cho anh.

- Cô. . . - Hôm nay Tiêu Hàn không nghĩ tới Thường Tiểu Nguyệt có thể tranh cãi với anh như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói những gì.

Thường Tiểu Nguyệt thấy thế, không nói gì, chỉ là tiếp tục cười.

Tiêu Hàn biết cô là cố ý chọc giận anh, vốn nghĩ là có thể khống chế tâm tình, nhưng vẫn không nhịn được quát:

- Cô muốn cái gì tôi hiểu rõ, tôi liền cho cô nếm tất cả.

Nói xong bên trong liền động thủ.

- Thường Tiểu Nguyệt, cô nhớ kỹ cho tôi, không được cùng một dạng với cô ấy - Thừa dịp khe hở, Tiêu Hàn lạnh lùng nói.

25. Chương 25: Lên Chức

Owen Dục quả nhiên là rất tận chức “Bạn trai”, kể từ cùng Tống Hương Ngưng làm thỏa thuận, mỗi khi Tống Hương Ngưng đi học, anh cũng đảm đương chức tài xế chu đáo, hơn nữa còn thường xuyên ở trước mặt người khác bày tỏ hành động “ân ái”, người tinh mắt nhìn một cái cũng biết quan hệ của hai người không bình thường, cho nên những phiền toái bên cạnh Tống Hương Ngưng vì thế cũng giảm xuống, đây cũng là điều kiện cô nhẹ nhõm không ít.

- Hương Ngưng, chúng ta tới nước Pháp đã ba năm, trong thời gian đó em đi học gần hết thời gian, chúng ta không có ngày nào được đi chơi thoải mái hết, hay là sau khi học xong chúng ta ở lại thêm một thời gian nữa để đi chơi cho đã được không?

Lúc Owen Dục rước Tống Hương Ngưng trở về sau giờ học liền lên tiếng đề nghị. Trải qua sự nhắc nhở của Owen Dục, Tống Hương Ngưng mới ý thức tới mình đã rời nhà trong ba năm, nhớ lại sự việc xảy ra trước ngày đi làm tìm của cô lại nhói đau.

- Không, em muốn trở về nước.

Cô không có đồng ý đề nghị của anh.

- Tại sao vội vã trở về nước? Chúng ta đã ở đây ba năm thì một hay hai tháng nữa có là gì?- Owen Dục không hiểu.

Tống Hương Ngưng liền giải thích

- Tổng giám đốc à, anh cũng đã nói, chúng ta đã tới nước Pháp ba năm, em đã không có làm việc trong ba năm, hiện tại em không trở về làm việc liền, em sợ mình sẽ quên công việc mất.

Cô cũng không nói hết những điều suy nghĩ trong lòng mình, mà chỉ lấy một cái cớ ở bên ngoài.

Owen Dục không tán thành như vậy

- Tại sao nói như vậy chứ! Công việc của em rất đơn giản, hơn nữa em vẫn luôn đang làm rất tốt đó thôi.

Anh cố ý nói xong có chút mập mờ. Thông minh như Tống Hương Ngưng lần này lại dễ dàng mắc câu

- Lúc nào vậy ạ? Em ở đây mấy năm vẫn luôn đang đi học, có làm việc ở công ty nào đâu? Em vẫn cầm tiền của công ty để học, em chỉ muốn sau này có thể cống hiến lại cho công ty.

Nói đến cái này, trong lòng Tống Hương Ngưng không khỏi có chút buồn buồn, cô cảm thấy rất cần phải xin lỗi “Sáng Ý”, bởi mấy năm nay cô chỉ tiêu xài mà chưa học hành được gì hết.

Owen Dục lắc đầu một cái

- Em không phải chưa cống hiến được gì, em vẫn luôn làm rất tốt, em thật sự rất thích hợp làm vợ của anh.

Anh lại cố ý nhai đi nhai lại.

Giờ đây Tống Hương Ngưng biết lời nói của Owen Dục mới rồi có ý tứ gì, có chút bất đắc dĩ cười khổ một cái

- Tổng giám đốc, anh biết em vẫn luôn coi anh là bạn bè tốt, em đối với anh. không có ý nghĩ khác.

Cô rất dứt khoát nói ra suy nghĩ bên trong lòng mình.

Owen Dục đã sớm nghĩ tới đáp án này của Tổng Hương Ngưng, nhưng trong lòng thật không dễ chịu

- Hương Ngưng, đến tột cùng là anh có nơi nào làm chưa được đủ tốt, anh nơi nào khiến em chưa hài lòng?
Lúc anh nói chuyện không có nhìn cô, anh sợ cô nhìn ra nỗi đau trong lòng của anh.

Tổng Hương Ngưng biết mình lại làm thương tổn đến Owen Dục, chính cô cũng rất không dễ chịu, nhưng cô không có muốn lừa gạt anh

- Tổng giám đốc, anh cái gì cũng tốt cả, nhưng em không tìm được loại cảm giác cần có trong tình yêu. - Cô nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

- Nhưng ở trước mặt người khác, chúng ta không phải là phối hợp rất khá sao?

Owen Dục nói, anh thậm chí còn cho là, anh có một phần có thể hiểu Tổng Hương Ngưng, không ngờ cuối cùng lấy được còn là cái kết quả này. Tổng Hương Ngưng không biết thì ra là cô đã làm cho Owen Dục hiểu lầm, không khỏi cảm thấy có chút áy náy, cô vội vã nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, Tổng giám đốc à, em không biết hành động của mình làm cho anh nảy xin ảo giác ấy. Ở trước mặt người khác, chúng ta là một đôi tình nhân, cho nên chúng ta biểu hiện thân mật một chút là rất bình thường, nhưng em vẫn luôn xem anh là một người bạn, cho nên. tạo cho anh tình huống khó xử này, em rất xin lỗi.

Mặc dù biết bây giờ mình nói gì cũng không có tác dụng, nhưng cô vẫn là tiếp tục nói xin lỗi, hy vọng có thể giải tỏa cảm giác tội ác trong lòng mình.

- Hương Ngưng, đáng đáp anh rất xấu sao? - Owen Dục bỏ đề tài mới vừa rồi qua một bên, chuyển qua hỏi vấn đề hoàn toàn khác.

Tổng Hương Ngưng cơ hồ là lập tức chỉ lắc đầu

- Đương nhiên không phải ạ, Tổng giám đốc đáng đáp rất đẹp trai. Khác các Giám đốc khác khi họ đều đã có một độ tuổi nhất định rồi, hơn nữa rất nhiều người tuổi đã cao, không giống như anh, vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, rất nhiều cô gái đều yêu thích anh

Cô phân tích chi tiết.

Nghe xong Tổng Hương Ngưng trả lời, nét mặt Owen Dục không có bao nhiêu biến chuyển, mà tiếp tục hỏi:

- Vậy anh rất nghèo sao?

- Phức - Tổng Hương Ngưng vừa nghe xong câu hỏi của Owen Dục, liền bật cười tại chỗ - Tổng giám đốc, anh là Tổng giám đốc của công ty “Sáng Ý”?! Sáng Ý mặc dù không phải là một Tập đoàn lớn, nhưng mà ở mảng quảng cáo vẫn được xem là vừa đủ, anh muốn làm tỷ phú sao?

Càng ngày càng cô càng không hiểu Owen Dục tại sao phải hỏi cái vấn đề này.

- Vậy tính khí anh rất xấu sao? - Owen Dục lại hỏi.

Tổng Hương Ngưng dùng nét mặt người ngoài hành tinh nhìn Owen Dục, trên mặt rất rõ ràng viết “Người này rất ngu”, chỉ là cô vẫn nói ra ý kiến của mình

- Ai nói tính cách của Tổng giám đốc xấu xa? Em cảm thấy tổng giám đốc đối với tất cả nhân viên đều rất tốt, rất dịu dàng và hòa đồng.

- Với trí tuệ của em, em nghĩ anh là một đẹp trai, có nhiều tiền, tính cách tốt? - Owen Dục tổng kết lại mấy vấn đề mới vừa rồi, lại một lần nữa hỏi.

Mà Tổng Hương Ngưng liền rất dùng sức gật đầu một cái.

- Phụ nữ đối với người như anh thì lực kháng cự sẽ như thế nào?

Tổng Hương Ngưng trả lời rất nhanh chóng

- Phụ nữ gặp phải người giống anh, ai còn chạy thoát? Đã sớm quỳ dưới chân anh rồi.

Cô nhớ tới trong công ty nhiều cô gái trẻ tuổi rất ngưỡng mộ Owen Dục, thậm chí còn tự động bắt đầu vì Owen Dục xem xét có cô gái nào tốt một chút để làm mai cho anh. Dĩ nhiên, chỉ là len lén chơi ở trong lòng một chút.

- Vậy em có phải phụ nữ không? - Owen Dục chợt ngẩng đầu nhìn cô.

Tổng Hương Ngưng bị động tác của Owen Dục làm cho sợ hết hồn, ngây người một lúc lâu mới máy móc gật đầu một cái.

- Vậy coi như là bạn gái chính thức của anh nhé! Anh hỏi lại câu hỏi trọng tâm.

Vừa nghe đến cái đề tài này, đầu Tổng Hương Ngưng liền đau đớn, tại sao anh lại thích hỏi như thế? Anh là muốn nói những gì?

Owen Dục còn nói:

- Căn cứ vào câu trả lời mới vừa rồi của em, em bắt buộc phải làm bạn gái của anh, trừ phi em không phải là con gái.

Anh cố ý muốn kích cô.

Tổng Hương Ngưng biết dụng ý của anh, nhưng bây giờ cô không nói cái gì để phản bác anh.

Owen Dục thấy Tổng Hương Ngưng không nói gì, cho là cô ngầm cho phép, liền đi đến phía sau, mặc kệ cô giấy giụa, nhẹ nhàng ôm cô

- Em xem đây là một cơ hội cho chúng ta được không?

Tổng Hương Ngưng thấy giấy giụa không có kết quả, đồng thời gương mặt đỏ hồng, thân thể cứng còng được không biết phải làm như thế nào.

Owen Dục cúi đầu nhìn Tổng Hương Ngưng, phát hiện mặt của cô trở nên đỏ bừng, biết lời nói của mình đối với cô có ảnh hưởng, mà cái ôm này lại đánh thẳng vào tâm tình của anh, trong lòng trở nên vô cùng sáng khoái

- Hương Ngưng, được không? - Lại một lần nữa anh hỏi ý kiến của cô.

Suy tư một hồi, Tổng Hương Ngưng rốt cuộc gật đầu một cái

- Được rồi, em đồng ý với anh, sẽ cố gắng tiếp nhận anh.

Coi như là cho hai bên cũng một cái cơ hội đi!

26. Chương 26: Mẹ Tiểu Xuyên Không Phải Là Cô

Đêm hôm đó là đêm đầu tiên của Thường Tiểu Nguyệt. Tiêu Hàn là một người đàn ông biết chịu trách nhiệm, anh không có làm khó Thường Tiểu Nguyệt, trực tiếp cùng cô đi làm giấy đăng ký kết hôn. Cô tiến vào nhà họ Tiêu, chính thức làm con dâu nhà họ Tiêu. Nhưng ở công ty cô vẫn làm thư ký cho Tiêu Hàn, điểm này ngược lại không có thay đổi, mà Tiêu Hàn cũng không có bởi vì cô là của vợ mình còn đối với cô có điều thay đổi, như cũ lạnh lùng cùng cô giải quyết công việc.

- Tiêu Hàn, anh không về nhà sao?

Lúc hết giờ làm việc, Thường Tiểu Nguyệt liền đi vào làm việc của Tiêu Hàn, dụi dụi hỏi.

Tiêu Hàn nhìn Thường Tiểu Nguyệt một cái, suy nghĩ một chút sau mới lắc đầu mà nói:

- Không, tôi có việc cần phải làm thêm, cô về nhà trước đi.

Anh cho là cô đang muốn cùng về với anh. Không có nghe được đáp án mình muốn, Thường Tiểu Nguyệt có hơi thất vọng, chỉ là cô không có biểu hiện ra, rất là ngoan ngoãn gật đầu một cái, sau đó liền đi ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Hàn.

Đợi đến khi Thường Tiểu Nguyệt đã rời khỏi phòng làm việc, Tiêu Hàn mới lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Thượng Quan Sâm

- Này, Thượng Quan, có rảnh không? Đi ra ngoài uống rượu đi

Đầu dây bên kia điện thoại Thượng Quan Sâm rất sảng khoái mà đáp lời mời của Tiêu Hàn:

- Được, tôi cũng đã lâu không có tụ tập một chút. Nửa giờ sau gặp ở Lam Điều nha.

Nói xong anh liền cúp điện thoại. “Lam Điều” là nơi Tiêu Hàn cùng Thượng Quan Sâm thường đến cùng nhau uống rượu và tâm sự, nó trang trí rất tốt, có chút ánh đèn mờ mờ, cho Lam Điều càng thêm nửa mập mờ nửa tỏ rõ

- Ô, sớm như vậy đã tới rồi? - Thượng Quan Sâm hỏi phục vụ, tìm được góc Tiêu Hàn đang ngồi.

Tiêu Hàn nghe được lời Thượng Quan Sâm nói, ngẩng đầu nhìn anh một cái, liền lại cúi đầu tiếp tục uống rượu của mình.

Thượng Quan Sâm nhìn thấy loại tình trạng này, biết hiện tại Tiêu Hàn nhất định rất phiền lòng, liền không hỏi thêm, rất nhanh ngồi xuống, thuận tiện kêu rượu.

- Hôm nay thế nào có rảnh rồi muốn tới tìm tôi uống rượu vậy? Không cần về nhà chăm sóc vợ đẹp sao?

Thượng Quan Sâm một khắc trước không nói lời nào liền giống như sống lại, liền tục lớn miệng nói.

Tiêu Hàn nhìn Thượng Quan Sâm một cái, qua một lúc lâu mới lên tiếng:

- Vì sao tôi phải chăm sóc cô ấy?

Trong lời nói không thiếu phiền não. Thượng Quan Sâm không rõ chân tướng cho là hai vợ chồng cãi nhau, quá rõ tâm địa của anh em tốt trong chuyện kết hôn rồi

- Thế nào? Cùng chị dâu cãi nhau?

Tiêu Hàn chưa cùng bất luận kẻ nào nhắc tới nguyên nhân anh cùng Tiểu Nguyệt kết hôn là vì anh đã lấy đi đêm đầu tiên của Thường Tiểu Nguyệt, vì vậy, tất cả mọi người đều biết anh cùng Thường Tiểu Nguyệt kết hôn, nhưng tất cả mọi người không biết vì sao anh lại đột nhiên kết hôn, dĩ nhiên, trừ Thường Tiểu Nguyệt.

- Thượng Quan, tôi phát hiện cậu càng ngày càng nhiều chuyện rồi. - Tiêu Hàn nói xong lại đổ ỉnh là một ly rượu.

- Này, uống ít một chút! - Thượng Quan Sâm cho là mình mới vừa rồi chột trúng chỗ đau Tiêu Hàn, liền khuyên anh uống ít, còn tưởng mình có thể là người giải hòa - Thật ra thì vợ chồng son cãi nhau cũng không phải là có cái gì mà không được, cậu chờ một chút trở về, nói một tiếng xin lỗi với chị dâu, cô ấy khẳng định sẽ tha thứ cho cậu ngay.

Tiêu Hàn vẫn còn có ý phủ nhận

- Tôi đã nói rồi tôi không phải là bởi vì Tiểu Nguyệt nên mới ra ngoài uống rượu. Anh càng nói càng phiền não, uống rượu cũng càng uống càng mạnh liệt.

Thượng Quan Sâm biết mình nhiều lời không có ích, không thể làm gì khác hơn là buông tha ý niệm khuyên Tiêu Hàn

- Tốt lắm, cậu nói không phải thì không phải. Chỉ là, cậu ly hôn ba năm sau mới kết hôn, thế nhưng không có đi ra ngoài đi tìm phụ nữ khác, cậu thật là có thể nhẫn sao? - Anh tự tin hỏi.

Tiêu Hàn không thêm cũng Thượng Quan Sâm nói chuyện nữa, tiếp tục cầm đầu cầm cổ uống rượu.

Thấy thời gian đã muộn, anh mới cùng Thượng Quan Sâm đứng dậy, cùng đi ra khỏi “Lam Điều”.

- Tôi giúp cậu gọi taxi.

Tiêu Hàn uống rượu không thể lái xe, Thượng Quan Sâm liền giúp anh gọi một chiếc xe taxi.

Khi Tiêu Hàn lên xe rời đi, anh lại thét lời nói

- Tiêu Hàn, nhớ, phụ nữ rất dễ dàng dụ dỗ. Còn nữa, quên cô ấy đi.

Cô ấy ở đây không phải là người khác, chính là vợ trước của Tiêu Hàn tên Tống Hương Ngưng.

Tiêu Hàn không nói gì, trực tiếp bảo tài xế lái xe đi.

Mặc dù hiện tại anh đã kết hôn, nhưng anh không quên được cô. Ngồi ở ghế sau Tiêu Hàn nghĩ tới, trong lòng cảm thấy buồn buồn.

Mang theo một mùi rượu Tiêu Hàn trở lại nhà họ Tiêu, vừa mở cửa đã nhìn thấy ngồi Thường Tiểu Nguyệt ở phòng khách. Anh không có nói gì, trực tiếp đi tới bên sofa ngồi xuống, để mình nghỉ ngơi một chút.

- Tiêu Hàn, anh đã về? - Thường Tiểu Nguyệt thấy Tiêu Hàn ngồi ở một bên, liền đi tới bên cạnh anh, vừa đến gần liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc - Anh uống rượu à?

- Ừ. - Tiêu Hàn nhắm mắt lại, có chút mơ hồ trả lời.

Chờ qua được một lúc, anh nghỉ ngơi đủ rồi, liền mở mắt ra, hỏi Thường Tiểu Nguyệt đang ngồi bên cạnh

- Mẹ và Tiểu Xuyên đâu?

- Mẹ cùng Tiểu Xuyên đi ra ngoài đi tản bộ, Tiểu Xuyên vẫn nói muốn anh trở về mới ngủ, mẹ mới đưa con ra ngoài tản bộ một chút. - Thường Tiểu Nguyệt dịu dàng trả lời.

Nghe được Tiêu Vũ Xuyên vẫn chưa có ngủ, Tiêu Hàn liền lập tức đứng dậy

- Tôi đi tắm trước.

Nói xong liền đi vào phòng của mình.

Đợi đến khi Tiêu Hàn mặc đồ ngủ, lau tóc xong lại đi ra ngoài, cửa cũng mở ra, đi tới là mẹ Tiêu và Tiêu Vũ Xuyên, Tiêu Hàn vừa nhìn thấy, vội vàng đặt khăn bông xuống.

- Ba! - Tiêu Vũ Xuyên vừa nhìn thấy Tiêu Hàn, liền xông lên trước, nhào tới ở trong lòng của anh.

Tiêu Hàn lại đem Tiêu Vũ Xuyên ôm trọn trong lòng

- Rất lâu không có nhìn thấy Tiểu Xuyên rồi...! Ba nhớ con quá - Anh như cố suy nghĩ một chút - À, là suốt một ngày rồi.

Tiêu Vũ Xuyên mặc cho Tiêu Hàn ôm bé, bé cũng ôm ngược lại Tiêu Hàn

- Ba, hôm nay con rất ngoan, không tin ba có thể hỏi bà nội và dì ạ.

- Tiểu Xuyên, con không được gọi là dì, phải gọi mẹ! - Mẹ Tiêu nghe được Tiêu Vũ Xuyên gọi Thường Tiểu Nguyệt là dì, liền cau mày dạy lại cho bé.

- Nhưng ba nói đó không phải là mẹ, ba nói con phải gọi dì là dì ạ. - Tiêu Vũ Xuyên bĩu môi, có chút uất ức giải thích.

Tiêu Hàn lại nhìn Thường Tiểu Nguyệt một cái, nói cái gì cũng không có nói.

Ngược lại Thường Tiểu Nguyệt nói chuyện:

- Mẹ, không sao, gọi cũng chỉ là gọi, huống chi Tiểu Xuyên cũng không có gọi sai a!

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Hàn một cái, mới lại nhìn Thường Tiểu Nguyệt, cười nói:

- Tiểu Nguyệt à, con cũng nên cố gắng nhanh lên một chút, sớm ẹ thêm một đứa cháu nữa đi.

Vừa nhắc tới đứa bé, mẹ Tiêu liền cười không khép miệng.

Mặt Thường Tiểu Nguyệt lập tức liền đỏ lên

- Mẹ, chuyện này. Dựa vào một mình con cũng không được a, còn phải xem ý tứ của Tiêu Hàn a. Nói xong cô liền nhìn Tiêu Hàn một cái.

Mẹ Tiêu biết nếu như là hỏi Tiêu Hàn, anh sẽ một đồng lớn, một đồng nhỏ lý do rồi quyết định không có con, nên thôi cứ từ từ:

- Được rồi, các con là vợ chồng son mới vừa kết hôn không bao lâu, cũng nên hưởng thụ tốt thế giới riêng của hai người. Tiểu Xuyên, nhanh lên một chút xuống, ba về là phải nghỉ ngơi, con đi ngủ với nội thôi.

Bà nói xong liền muốn ôm Tiêu Vũ Xuyên ra khỏi ngực của Tiêu Hàn.

Lúc này Tiêu Vũ Xuyên mới lưu luyến rời khỏi lồng ngực Tiêu Hàn

- Ba ơi, con đi ngủ đi. Ba ngủ ngon, dì ngủ ngon.

Nói xong bé liền đi theo mẹ Tiêu về phòng của mình.

- Tiểu Xuyên thật đáng yêu! - Thường Tiểu Nguyệt nhìn bóng lưng Tiêu Vũ Xuyên nói – Em càng ngày càng yêu đứa bé này rồi ạ.

Tiêu Hàn nhìn Thường Tiểu Nguyệt một cái, lạnh lùng mà nói:

- Mẹ Tiểu Xuyên không phải là cô.

27. Chương 27: Chúng Ta Về Nước Đi

Kể từ ngày Owen Dục và Tống Hương Ngưng xác định quan hệ yêu đương, cách xưng hô của hai người dần thay đổi theo, mặc dù Tống Hương Ngưng cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không để ý; ngược lại Owen Dục rất thích việc ấy. Dù sao anh theo đuổi cô thời gian lâu như vậy, hiện tại cô rất cuộc cũng thuộc về anh rồi.

- Hương Ngưng, hôm nay là ngày học cuối cùng phải không? - Owen Dục hỏi Tống Hương Ngưng khi cô đang ôm cặp sách đi ra Tống Hương Ngưng gật đầu một cái

- Đúng ạ! Hôm nay học xong, cả lớp chúng em cùng đi ăn liên hoan một chút, cho nên buổi trưa anh đừng đợi em về ăn cơm chung. - Cô nhắc nhở anh.

- Em ăn cơm với bạn cùng lớp à? - Owen Dục cố ý kéo dài âm điệu - Là nam hay nữ đó?

Trong giọng nói không thiếu một hủ dấm chua.

Nghe ra anh là đang ghen, Tống Hương Ngưng không khỏi cảm thấy buồn cười

- Anh cũng biết rồi đó. Bên trong lớp em có cả nữ lẫn nam, dấm có gì ngon mà anh lại ăn?

Owen Dục lại không cho là đúng

- Cái này mà không ăn dấm sao?! Dáng dấp em xinh đẹp như vậy, người vừa tốt, cùng người khác lại nói chuyện rất là hợp ý, rất dễ dàng làm cho đàn ông khác chú ý! Anh đương nhiên là muốn lưu ý một chút.

Anh dùng bộ dạng không muốn cho Tống Hương Ngưng đi để nói.

- Được rồi, được rồi, bình dấm chua này chua đến chết em rồi. Buổi trưa ăn cơm xong em sẽ về sớm có được hay không? - Tống Hương Ngưng bắt đầu dĩ hươu về Owen Dục thỏa hiệp.

- Lúc ăn cơm không được chủ quan tiếp xúc thân mật với đàn ông khác, người con trai nào càng có ý định đến gần càng không được nói chuyện với anh ta, trong thời gian ngắn nhất phải đuổi anh ta đi - Owen Dục được voi đòi tiên.

- Biết rồi! - Tống Hương Ngưng bắt đầu dĩ cười nói.

Lúc này Owen Dục mới chịu thả cô ra

- Cái này không có khác biệt lắm. Được rồi, chúng ta đi nhanh đi, tiết học cuối cùng không được đến trễ.

Tống Hương Ngưng nghe được lời Owen Dục nói, vội vàng cầm hai quyển sổ nhỏ đi về phía anh

- Tốt lắm, vậy chúng ta mau xuất phát đi, nếu không sẽ tới trễ mất

Sau khi đưa Tống Hương Ngưng đến trường học, Owen Dục liền lái ô-tô trở về nhà nhỏ, chưa từng đi những nơi khác. Ngồi xuống ghế salon, anh rơi vào trầm tư.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tống Hương Ngưng, anh đã cảm thấy cô là một cô gái rất đẹp, mắt không tự giác cứ dõi theo bóng cô; lần nữa nói chuyện với cô thì cảm thấy cô là một cô gái tài hoa, vì vậy đối với cô càng thêm có hứng thú; tiếp theo đó, nhiều lần thổ lộ không có kết quả, chẳng những anh không bỏ ý định theo đuổi cô, hơn nữa anh càng lúc càng thương thức cô, cô không bởi vì thân phận và địa vị của anh mà ngay lập tức ngã vào lòng anh, cô vẫn luôn rất kiên trì với lập trường của mình. Vì vậy, khi Tống Hương Ngưng đồng ý làm bạn gái của anh, anh cho là, anh rốt cuộc chấm dứt tháng ngày đợi chờ; tiếp theo sẽ là mùa xuân tươi đẹp.

Tùy tiện ăn một ít đồ, Owen Dục trực tiếp nằm trên ghế sa lon, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cho đến lúc Tống Hương Ngưng về nhà và đánh thức anh.

- Này, Owen Dục tỉnh! - Tống Hương Ngưng nhẹ nhàng đẩy Owen Dục một cái.

Owen Dục mới từ trong giấc mộng tỉnh lại

- Hả? Hương Ngưng, em về rồi? Làm sao em không gọi cho anh, anh sẽ đến rước em.

Anh vẫn muốn làm tròn bổn phận của bạn trai, nên hướng về Tống Hương Ngưng cầu nhàu.

- Anh không nhận được? - Tống Hương Ngưng nhìn anh một cái, mới tiếp tục nói - Anh kiểm tra lại điện thoại của anh đi, xem thử coi có mấy cuộc điện thoại nhỡ?

Nghe nói như vậy Owen Dục vội vàng móc điện thoại di động trong túi ra, vừa nhìn lên quả nhiên có cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn là ba cuộc gọi nhỡ.

- Em gọi cho anh ba lần, anh cũng không có nhận điện thoại của em, anh là có ý gì đây mau nói cho em biết? - Tống Hương Ngưng giả bộ tức giận nói.

Thật ra thì chỗ ăn cơm cách chỗ bọn họ ở rất gần, chỉ cần đi bảy tám phút đã đến, căn bản không cần Owen Dục đi đón cô. Tống Hương Ngưng gọi điện thoại cho anh chỉ là muốn nói cho anh biết cô sẽ tự đi về, chứ không phải muốn anh đi đón cô.

Owen Dục cho là Tống Hương Ngưng tức giận thật, vội vàng nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi. Hương Ngưng à, anh không biết em gọi điện thoại tới cho anh, anh còn nói em không ngoan, anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi! Anh nắm tay Tống Hương Ngưng không ngừng nói xin lỗi, chỉ thiếu chút nữa quỳ xuống đất. Tống Hương Ngưng thấy thế, nhin không được nụ cười trong lòng, tiếp tục nói:

- Hiện tại nói xin lỗi đã không có ích! Em mặc kệ, em muốn phạt anh. Nói xong cô làm ra bộ dạng đang suy nghĩ cách dạy dỗ anh.

- Phạt đi, phạt đi, vô luận phạt cái gì anh đây cũng tiếp nhận, chỉ cần em không tức giận là tốt.

Owen Dục gạt đầu như bầm tởi.

- Vậy. . . . em liền phạt anh đi chợ mua thức ăn về, sau đó nấu bữa tối cho em ăn. - Tống Hương Ngưng suy nghĩ một chút đã nói ra nội dung hình phạt.

Owen Dục cho là mình nghe lầm

- Em nói là, muốn anh đi chợ mua thức ăn, sau đó nấu cơm cho em ăn?

Này đùa gì thế, anh có nấu ăn bao giờ đâu!

Anh làm ra một gương mặt khó coi, nhưng Tống Hương Ngưng nói ra điều càng làm cho anh quần bách hơn

- Dĩ nhiên ạ, hơn nữa còn phải là ba món mặn một món canh, thiếu một món cũng không được.

Cô nghiêm túc nhìn anh, cho dù ai nhìn cũng sẽ nghĩ là cô đang nói thật.

-Nhưng, Hương Ngưng. Làm sao anh có thể nẫu. - Owen Dục có chút lo lắng nói – Anh nhớ ngày trước anh làm cho em của anh một bát mì, kết quả không ăn được; anh làm cơm rang trứng ẹ, kết quả làm mẹ anh đau bụng mấy ngày, anh sợ.

Nghe được “chiến công vĩ đại” của Owen Dục, Tống Hương Ngưng có ngu nữa cũng sẽ không đến lấy dạ dày của chính mình ra đùa giỡn

- Thôi được, thôi được, vậy thì phạt anh theo em đi mua đồ ăn, nhàn hạ cho anh nhất rồi.

Owen Dục vẫn như ngày còn ở ký túc xá

- Được, được, anh cùng em đi mua đồ ăn, anh còn giúp em cầm đồ ăn.

Dù sao việc này bình thường đều do anh làm, hiện tại làm tiếp cũng không có cái gì khác nhau.

Đợi đến lúc hai người mua xong đồ ăn trở về, Tống Hương Ngưng làm cơm xong, đã là giờ cơm tối. Owen Dục từ trong tủ lấy ra hai ly rượu chân cao, còn lấy ra một chai rượu đỏ đặc tiền, đi tới đặt lên bàn cơm.

- Ăn mừng em thuận lợi vượt qua thời gian học hành khó khăn, cạn ly.

Owen Dục cầm ly rượu lên trước nói.

Tống Hương Ngưng cũng cầm ly rượu lên, chạm một cái vào ly rượu của anh

- Cạn ly.

Nói xong liền uống sạch rượu bằng một hơi.

- Vì hai ta tròn một tháng quen nhau, cạn ly.

Owen Dục lại một lần nữa hướng ly rượu đỏ đến trước mặt Tống Hương Ngưng, lại giơ ly rượu lên.

Nghe qua lời nói của anh, lúc này Tống Hương Ngưng mới nhớ tới hai người bọn họ đã chính thức yêu nhau được một tháng rồi, vì vậy cô đối với Owen Dục mỉm cười, cầm ly rượu lên chạm ly rượu của anh một cái.

Cơm tối chậm chậm đi qua trong không khí ấm áp. Khi cơm tối kết thúc, Tống Hương Ngưng nhận trách nhiệm dọn dẹp, Owen Dục đứng bên cạnh không muốn đi đâu cả.

Owen Dục thuận thể ôm cô

- Hả? Có tiến bộ a, hiểu được ôm ấp yêu thương rồi. – Anh trêu ghẹo.

Mặt Tống Hương Ngưng lập tức đỏ lên, muốn tránh thoát ngực của anh, nhưng là Owen Dục không để cho cô được như ý, ngược lại ôm cô càng chặt hơn, cho đến khi chóp mũi hai người đụng nhau.

Tống Hương Ngưng có chút không biết làm sao, nhưng biết bước kế tiếp anh muốn là làm gì, liền có điểm hốt hoảng nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy cô nhắm mắt lại, Owen Dục biết mình đã được cho phép, liền nhẹ nhàng đem nụ hôn đầu tiên của mình đặt lên môi cô. Nụ hôn của anh rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như muốn dùng nhu tình làm làn nước mát hòa tan vào cơ thể cô.

Tống Hương Ngưng có chút mơ hồ, thể nhưng khi cô cảm thấy trước ngực đột nhiên một hồi mát mẻ, cô chợt tỉnh táo lại

- Đừng.

Cô đẩy Owen Dục ra, đồng thời bằng tốc độ nhanh nhất cài nút áo lại.

Nghe được tiếng thét lớn của Tống Hương Ngưng, tất cả nhiệt tình của Owen Dục cũng từ từ dập tắt, đồng thời anh cũng dần lấy được ý thức, anh nhận ra thì ra mình vẫn chưa đi vào lòng của cô, anh có hơi thất vọng nhìn lên mặt cô, qua thật lâu mới nói lời nói.

- Hương Ngưng, chúng ta về nước đi!

28. Chương 28: Một Minh Tiểu Xuyên Là Đủ

Tiêu Hàn và Thường Tiểu Nguyệt vẫn là ở “cung kính như băng” cùng nhau trải qua cuộc sống vợ chồng, bình thường không có chuyện gì nói, Tiêu Hàn sẽ không trông nom chuyện mình có tình cảm với Thường Tiểu Nguyệt hay không, đối với cô cũng rất lạnh nhạt; mà Thường Tiểu Nguyệt mặc dù một mực lấy lòng Tiêu Hàn, nhưng thật giống như không có tác dụng nào, cô đã cố gắng như thế mà vẫn thất bại; khiến mẹ Tiêu cũng nhìn không được.

- Tiểu Nguyệt à, thật sự là uất ức con rồi - Thường Tiểu Nguyệt mới vừa ngồi xuống ghế salon, mẹ Tiêu liền đi tới đây, cầm tay của cô, cõng lòng đầy áy náy nói.

Thường Tiểu Nguyệt không rõ chân tướng

- Mẹ, con không có chịu uất ức gì mà, có chuyện gì sao mẹ? – Mẹ Tiêu vẫn đối xử với rất tốt cô, cho nên cô thật sự không biết tại sao bà lại nói như thế.

Mẹ Tiêu thấy cô không hiểu, liền tiếp tục nói:

- Tiêu Hàn cưới con một thời gian rồi nhưng vẫn lạnh nhạt với con, chẳng lẽ con không cảm thấy uất ức sao?

Cô gái tốt như thế này, thật chẳng biết Tiêu Hàn nghĩ cái gì mà lại đối xử với cô như thế, bà thật sự không nghĩ ra.

Nghe xong lời nói của mẹ Tiêu, trong lòng Thường Tiểu Nguyệt lập tức dâng lên chút uất ức. Cô rất muốn hướng mẹ Tiêu nói mình bị uất ức, nhưng vừa nghĩ đến tính sĩ diện của một bà chủ, cô liền tỏ ra sẵn sàng nói:

- Tiêu Hàn lạnh nhạt với con chỉ vì anh ấy bận trăm công ngàn việc, con hiểu được ạ.

Sau khi Mẹ Tiêu nghe xong, liền thở phào nhẹ nhõm

- Con hiểu được thực sự quá tốt. Muốn cùng Tiêu Hàn có tiến triển con phải cố gắng nhiều lên, trước nhất con phải thủy chung với Tiêu Hàn, làm tốt bốn phận con dâu nhà họ Tiêu. Phải biết, nhà họ Tiêu chúng ta rất coi trọng gia giáo.

Nói xong bà không tự chủ lại nhớ đến Tống Hương Ngưng. Hiện tại không biết đứa bé kia ra sao rồi?

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu một cái

- Mẹ, con hiểu rồi ạ. Con nhất định sẽ chung thủy với Tiêu Hàn, trung thành với nhà họ Tiêu, con sẽ là một con dâu hiền, sẽ cố đem lại niềm vui cho Tiêu Hàn, sẽ làm một người mẹ đảm.

Đây là chuyện cô tha thiết ước mơ, hiện tại cơ hội tới rồi, làm sao cô có thể dễ dàng buông tha?

- Ủ, con nghĩ được vậy là tốt rồi. - Nghe Thường Tiểu Nguyệt nói, mẹ Tiêu cảm thấy vui mừng. Bà nói thêm một chuyện rất ít khi nói cho người ngoài - Tiểu Nguyệt, con có biết vì sao Tiêu Hàn và Hương Ngưng ly hôn không?

Bà không nhìn Thường Tiểu Nguyệt, ánh mắt có chút đau lòng. Thường Tiểu Nguyệt không nghĩ tới mẹ Tiêu sẽ hỏi cô cái vấn đề này, dù sao chuyện này đã qua thật là nhiều năm, nhưng cô vẫn là chưa biết rõ, căn cứ những gì cô biết cô thành thật trả lời:

- Con nghe người khác nói, Tiêu Hàn là bởi vì phát hiện Hương Ngưng có tình nhân bên ngoài, cho nên mới phải cùng cô ấy ly hôn, chẳng qua con cũng nghe nói, Hương Ngưng mang thai trước đó nữa, cho nên, Tiểu Xuyên nó. – Cô càng nói cảm thấy khả năng này rất lớn.

- Không – mẹ Tiêu lập tức liền hủy bỏ ý tưởng của cô - Không phải như con nghĩ đâu. Tiểu Xuyên là của Hương Ngưng và Tiêu Hàn, điểm này Hương Ngưng cùng đã bảo đảm qua, mẹ tin tưởng con bé.

Thường Tiểu Nguyệt sau khi nghe xong, biết nói thêm gì nữa sẽ chọc ẹ Tiêu mất hứng, liền không có nói tiếp.

- Tiểu Nguyệt, thật ra thì, mẹ hiểu rõ bây giờ mẹ nói nâng Hương Ngưng, trong tâm con nhất định sẽ có chút không thoải mái, dù sao trước cô ấy và Tiêu Hàn cũng là vợ chồng. Nhưng mẹ muốn cũng biết, phụ nữ không chung thủy như thế không xứng đáng làm con dâu của nhà họ Tiêu chúng ta. Cho nên, con đừng để ý nhiều.

Mẹ Tiêu lại một lần nữa nhắc nhở Thường Tiểu Nguyệt. Thường Tiểu Nguyệt là lại một lần nữa hướng bà bảo đảm

- Mẹ, mẹ yên tâm, con thật vất vả mới làm vợ của Tiêu Hàn, con sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này đâu.

Mẹ Tiêu gật đầu một cái, coi như là tin lời của cô..., tiếp theo lại vòng vo đổi đề tài

- Tiểu Nguyệt à, Tiểu Xuyên cũng đã hơn ba tuổi, con xem lúc nào thì cho Tiểu Xuyên thêm một đứa em nữa được không?

Bà chính không thể không nói, chính là hi vọng có thêm cháu bồng.

Thấy mẹ Tiêu lại nhắc lên cái vấn đề này, mặt Thường Tiểu Nguyệt của lập tức đỏ lên

- Mẹ, con cũng nghĩ vậy ạ, nhưng Tiêu Hàn anh ấy. . . - cô vẫn chưa nói hết, liền bị một tiếng cửa mở cắt đứt.

- Mẹ đang nói đến con à? - Tiêu Hàn khó chủ động cùng hai người nói chuyện.

- Đương nhiên là đang nói về con, chẳng lẽ con cho rằng nơi này còn ai khác sao? - Mẹ Tiêu tức giận nói với Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn hôm nay tâm tình không tệ, liền tiếp tục cùng bà trả lời

- Mẹ, Tiểu Nguyệt, hai người đang nói cái gì vậy? Sẽ không phải là đang nói xấu con chứ? Nói xong còn liền híp mắt nhìn hai người bọn họ.

- Không, không, không, em và mẹ không có nói nói xấu anh - Thường Tiểu Nguyệt vội vàng giải thích nói - Em và mẹ đang nói . . .

Cô vẫn chưa nói hết, lời nói đã bị người ta đoạt mất.

- Chúng tôi mới vừa nói là hai anh chị lúc nào thì cấp cho Tiểu Xuyên thêm một em trai hoặc em gái đây? - Mẹ Tiêu giành lời nói trước

Mặt của Thường Tiểu Nguyệt liền đỏ lên, nụ cười trên mặt Tiêu Hàn cũng cứng ngắt.

Qua một lúc lâu, Tiêu Hàn mới lên tiếng:

- Mẹ, có Tiểu Xuyên rồi còn chưa đủ sao?

- Dĩ nhiên chưa đủ! - Mẹ Tiêu gần như hét lên - Mẹ hi vọng chính là con cháu cả phòng khách, phải thật nhiều, thật nhiều con cháu. Hiện tại mẹ còn rất hối hận tại sao ngày xưa chỉ sinh một mình con đây này, ngày đó phải cho con thêm mấy anh chị em nữa mới đúng. - Mẹ Tiêu càng nói càng hối hận.

Tiêu Hàn nghe xong lời của mẹ, anh không nói gì, suy tư thật lâu, mới chậm rãi nói:

- Mẹ, nhưng con cảm thấy, có Tiểu Xuyên là đủ rồi. Huống chi sinh con khổ cực như vậy, lúc Tiểu Xuyên sinh ra, Hương Ngưng không phải cơ hồ cũng gần như chết đi sống lại sao? Chẳng lẽ mẹ cam lòng lại để cho con dâu của mẹ lại một lần nữa gặp khổ sở như thế?

Nghe Tiêu Hàn vừa nói như thế, quả nhiên mẹ Tiêu tỉnh táo lại. Bà vẫn không có quên, lúc ấy Tiêu Hàn nói cho Hương Ngưng có vấn đề nghiêm trọng trong sức khỏe, lòng của bà nóng nảy cỡ nào. Lúc ấy bà còn suy nghĩ, nếu như may mắn mẹ tròn con vuông, bà nhất định không cho Hương Ngưng sinh con nữa. Không nghĩ tới, đứa bé mới ra đời không có bao lâu, Tiêu Hàn cùng Tống Hương Ngưng liền ly hôn.

Nhìn phản ứng của mẹ, Tiêu Hàn biết mình lời nói mới rồi có tác dụng, liền thừa thắng xông lên

- Cho nên, mẹ à, có mình Tiểu Xuyên là đủ rồi ạ, con cũng không muốn Tiểu Nguyệt cực khổ thêm.

Anh liền quay sang nhìn Thường Tiểu Nguyệt một cái.

- Đúng vậy, mẹ, con nghĩ Tiêu Hàn nói cũng có lý ạ

Thường Tiểu Nguyệt nghe xong lời mới vừa rồi của Tiêu Hàn, mới biết được thì ra thời điểm Tống Hương Ngưng ở sinh Tiểu Xuyên, thế nhưng suýt nữa ngay cả mạng sống cũng không còn có, cái ý nghĩ muốn cùng Tiêu Hàn sinh con biến mất ngay trong đầu cô, cô mong cuộc sống bình yên một chút, mà không phải chịu tội.

Thấy Thường Tiểu Nguyệt cũng dễ dàng bị chính mình thuyết phục, Tiêu Hàn có chút tự phụ cười khẽ một tiếng.

Mẹ Tiêu thấy Thường Tiểu Nguyệt cũng nói như vậy, nghiêm chỉnh không nói gì nữa đến chuyện muốn có thêm cháu ẵm bông ...

- Thôi, những người tuổi trẻ các con tự mình giải quyết đi, mẹ đây chẳng thể theo kịp. Dù sao hiện tại mẹ có Tiểu Xuyên, cũng coi như đủ rồi.

Lúc này Tiêu Hàn mới nhớ đến việc mình trở về lâu như vậy cũng không có nhìn thấy bóng dáng con trai bảo bối, liền mở miệng hỏi:

- Mẹ, Tiểu Xuyên đâu? Tại sao không có nhìn thấy nó?

- Nó trong phòng ngủ. Lúc xế chiều cứ chơi mãi, ăn cơm xong mới có thể dỗ nó ngủ được.

Mẹ Tiêu nói đến đứa cháu, lập tức vui vẻ cười nói.

- Vậy con đi xem nó một chút.

Tiêu Hàn nói xong liền đứng dậy muốn đi vào phòng của Tiểu Xuyên. Mẹ Tiêu đứng dậy đuổi theo anh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ

- Tiêu Hàn, không cần luôn lạnh nhạt với Tiểu Nguyệt, con chẳng nên chỉ vì con trai. Con còn vợ con nữa.

Tiêu Hàn sau khi nghe xong, ở bên tai mẹ Tiêu nói:

- Không phải vậy, mẹ, hiện tại con có Tiểu Xuyên như vậy đủ rồi. Những thứ khác, coi như xong đi.

29. Chương 29: Rốt Cuộc Cũng Về Nước

Trải qua đêm bị Tống Hương Ngưng cự tuyệt, Owen Dục cùng Tống Hương Ngưng có chút lúng túng khi gặp nhau, chỉ là hai người vẫn bên cạnh nhau.

- Owen Dục, thật xin lỗi, đêm hôm đó, em.

Mặc dù đã qua mấy ngày, nhưng Tống Hương Ngưng vẫn muốn giải thích một chút về chuyện đêm hôm đó.

Owen Dục không cho cô giải thích, anh nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của cô...

- Hương Ngưng, không cần nói, anh hiểu mà.

Anh hướng về cô khẽ mỉm cười.

Owen Dục đã rất lâu không có lộ ra khuôn mặt tươi cười này, tảng đá lớn trong đầu Tống Hương Ngưng rốt cuộc thoáng buông xuống, nhưng cô vẫn có chút không biết

- Anh hiểu?

Thật ra mà nói, chính cô cũng không biết nên giải thích như thế nào về chuyện hôm trước nữa kia mà.

- Ừ! - Owen Dục gật đầu một cái - Em chỉ là quá khẩn trương, không có chuẩn bị sẵn sàng mà thôi. Anh đồng ý với em, sau khi chúng ta kết hôn, mới nói lại chuyện này.

Anh như thể đang cấp cho Hương Ngưng một đặc ân lớn.

Nghe xong lời nói của Owen Dục, Tống Hương Ngưng vốn là nghĩ mình cần phải nói thêm gì đó, nhưng cái gì cũng không nói được, chỉ là hướng về anh mỉm cười có chút gượng ép.

Owen Dục lại nhìn Tống Hương Ngưng một lúc lâu, mới lại nói:

- Được rồi, chúng ta không cần tiếp tục ngăn người ở đây như thế. Hôm nay chúng ta nên dọn dẹp lại đồ đạc, em đừng quên chúng ta đã mua vé máy bay chiều mai nhé!. Chúng ta không bắt đầu dọn dẹp từ bây giờ thì sợ không kịp rồi...!

Tống Hương Ngưng ở nước Pháp đã hoàn thành tốt khóa học của mình, hơn nữa hai người cũng đã đi tham quan một số nơi trong thị trấn, Owen Dục không cường được yêu cầu muốn trở về nước của Tống Hương Ngưng, liền mua vé máy bay sớm nhất để cùng cô trở về nước.

Trải qua sự nhắc nhở của Owen Dục, Tống Hương Ngưng mới đột nhiên nhớ tới mình thật ra đã học xong lâu rồi, hơn nữa còn đi chơi được mấy ngày bên này, bây giờ phải trở về nước, trong đầu không khỏi dâng lên một cỗ tình nhớ quê nhà sâu sắc

- Anh không phải nói muốn ở lại đây chơi thêm mấy ngày nữa sao? em còn nghĩ là thật nên chưa chuẩn bị gì hết; còn chưa mua quà cho ba nữa.

Vừa nhắc tới ba của mình, tâm tình hưng phấn trong lòng Tống Hương Ngưng lập tức trở thành áy náy.

Ba năm trước đây, thời điểm cô ly hôn, mặc dù ba không nói gì nhưng cô biết ba không ngừng tự trách bản thân, cả ánh mắt của ba khi nhìn cô, cô có thể nhìn ra ông nhất định là đối với cô vô cùng thất vọng. Dù sao nguyên nhân cô và Tiêu Hàn ly hôn cũng là cô không chung thủy. Cũng bởi vì nguyên nhân này, trong ba năm Tống Hương Ngưng đi, ba Tống cũng không gọi cho cô một cuộc điện thoại nào, không phải cô không có gọi điện thoại về nhà, mà ba Tống không chịu nghe điện thoại của cô. Cũng bởi thế, cho nên cô mới nghĩ nhanh lên một chút trở về để gặp ba mình, để cô có thể cầu xin sự tha thứ của ông, chỉ cầu mong ông sẽ bỏ qua.

Nhìn ra được tâm tình có một chút biến hóa của cô, tâm tình hưng phấn của Owen Dục cũng biến thành sa sút. Lúc trước anh nghe nói qua hai người ly hôn là do Hương Ngưng, cũng đã nghe nói qua ba Tống vì nguyên nhân này mà không chịu tha thứ cho Tống Hương Ngưng, cho nên hiện tại Tống Hương Ngưng lo lắng là điều dễ hiểu.

- Hương Ngưng, anh tin tưởng em không phải là loại con gái như vậy, anh cũng tin tưởng ba em không phải là một người cố chấp, không hiểu chuyện; chờ đến lúc em về nước, em vẫn có thể là một đứa con gái ngoan của ba. - Owen Dục đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô và nói lời an ủi.

Tống Hương Ngưng không tránh thoát ngực của anh, hơn nữa còn xoay người lại ôm ngược lại anh

- Cám ơn anh, Owen Dục. Chẳng qua em thật rất sợ ba em lại không để ý tới em, em.

Cô vẫn chưa nói hết, liền cảm thấy trong cổ họng một hồi nghẹn ngào, chỉ còn biết khóc mà thôi.

Owen Dục vốn còn đang bối vì được Tống Hương Ngưng ôm ấp yêu thương mà âm thầm vui mừng, nhưng cảm thấy hình như cô đang khóc, nên liền đau lòng.

Anh vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, dịu dàng an ủi

- Không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì, bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ em.

Có lẽ là khóc đủ rồi, Tống Hương Ngưng mới bằng lòng dừng lại, cô rời khỏi ngực của anh, đưa đôi mắt có hơi ửng hồng hướng về Owen Dục, ra lệnh

- Được rồi, nếu chúng ta không dọn dẹp hành lý, máy bay ngày mai liền không đến kịp, vậy chúng ta không về được rồi.

Cô không có nhìn anh, bởi vì cô sợ vừa nhìn thấy anh rồi cô sẽ nhịn được lại tiếp tục khóc.

Thấy cô đã không còn vấn đề lớn gì, Owen Dục cũng yên lòng hơn, vì vậy cũng liền bắt đầu dọn dẹp đồ đạc

- Hương Ngưng, em gọi một cú điện thoại cho bà chủ đi, nói bà chủ một hồi nữa đến đây hoàn thành hợp đồng và kiểm tra nhà cửa, anh sợ ngày mai đến sẽ không kịp.

Anh vừa dọn dẹp vừa phân phó với Tống Hương Ngưng.

- Dạ - Nhận được phân phó, Tống Hương Ngưng lập tức làm theo.

Dù sao đồ đạc đều là của Owen Dục, cô chỉ có một ít vật dụng trong phòng nhỏ, những thứ khác cô không tính toán mang đi, một là sẽ cho người khác hai là để lại cho người khác mới.

Một lát sau, chủ cho thuê nhà đã tới. Ông rất đơn giản kiểm tra một lượt phòng ốc, liền cười sau đó đến chỗ bọn họ nói:

- Cậu Ấu, cô Tống, không nghĩ tới hai người ở chỗ này ba năm, phòng ốc cũng không có tổn hại nào, chỉ cần ngày mai hai người giao chìa khóa lại cho tôi là được. Còn nữa, đây là tiền giữ chỗ hai người giao cho tôi lúc đầu, hiện tại tôi trả lại cho hai người.

Nói xong ông liền đưa tay vào túi áo móc ra bao thư đưa cho Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng nhận lấy bao thư, cười nói:

- Cám ơn ông ạ! Chúng tôi bảo vệ tốt phòng ốc, đó là nghĩa vụ chúng tôi nên làm. Còn nữa, bây giờ chúng tôi trả chìa khóa lại cho ông luôn, tối hôm nay chúng tôi không có ra ngoài, ngày mai chúng tôi chỉ cần khóa là có thể đi rồi.

Người chủ nhà suy nghĩ một chút, rồi gật đầu

- Như vậy cũng tốt, dù sao ngày mai hai người cũng đi tương đối sớm - Nói xong ông lại nhìn Owen Dục đang ra sức dọn dẹp hành lý - Cậu Ấu, cậu có một người vợ vô cùng hiền ngoan, thật là có phúc lắm.

Owen Dục vốn là nghĩ sẽ nói tiếp theo lời của ông chủ, nhưng là cuối cùng vẫn là sửa lại

- Ông chủ à, bây giờ chúng tôi còn không phải là vợ chồng, tôi chỉ là bạn trai của cô ấy mà thôi.

Anh nhớ mình mới đảm bảo với Hương Ngưng sẽ không làm khó cô nữa, cho nên liền muốn bảo vệ cho danh tiếng của cô.

Biết mình nói sai, ông chủ nhà cho thuê cười đến xấu hổ

- Hả? Còn không phải là vợ chồng à? Chỉ là, sau này sẽ là vợ chồng, ha ha. Được rồi, tôi cũng không quấy rầy hai người dọn dẹp hành lý nữa, cái chìa khóa này tôi lấy đi trước, chúc hai người thượng lộ bình an.

Nói xong ông liền đi ra ngoài.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục dọn dẹp đi! - Owen Dục chờ ông chủ nhà đi rồi, lại tiếp tục dọn dẹp đồ đạc của mình.

Ba năm qua, hai người mua không ít đồ đạc, nhưng làm sao mang đi hết, hai người cuối cùng nhất định chỉ mang hành lý của mình đã mang đi, còn lại trừ một ít đồ điện, hai người quyết định đem ra ngoài quyền góp cho hội từ thiện của thị trấn.

Bận rộn một ngày, sau khi ăn một chút cơm tối, hai người cũng rất nhanh trở lại phòng riêng của mình và ngủ một giấc thật ngon.

Ngày thứ hai, lần nữa kiểm tra lại đồ đạc mình còn thiếu gì không, sau đó hai người cùng nhau ra phi trường. Trải qua một trận đợi chờ trên máy bay, rốt cuộc máy bay cũng chậm rãi hạ cánh. Đi qua cục kiểm an, hai người rời khỏi phi trường.

- Rốt cuộc cũng trở về

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc, Tống Hương Ngưng liền vui vẻ.

30. Chương 30: Là Ai Khi Dễ Con

Đã làm xong công việc, thời điểm chuẩn bị ra về, Thường Tiểu Nguyệt theo thường lệ đi vào phòng làm việc của Tổng Giám đốc.

- Tiêu Hàn, chờ một chút chúng ta cùng nhau về nhà sao? - Cô hỏi khi Tiêu Hàn đang xem tài liệu.

Tiêu Hàn cũng không ngăn đầu lên, nhàn nhạt trả lời

- Không, cô về nhà trước đi, tôi còn việc phải làm.

Thật ra thì anh không phải có chuyện gì quan trọng, chỉ là không muốn cùng cô về nhà. Hiện tại anh có chút hối hận ban đầu tại sao cứ như vậy cùng cô kết hôn, làm cho chính mình lại chẳng có tự do gì cả, ngày ngày làm việc cũng gặp nhau, về nhà còn phải ở cùng cô, hơn nữa còn bị mẹ không ngừng cầu nhàu, làm hại anh muốn về nhà cũng không được, muốn bên cạnh Tiểu Xuyên cũng không được.

Giống như biết chắc đáp án của Tiêu Hàn, Thường Tiểu Nguyệt không có quá nhiều cảm xúc, cô chỉ là nhàn nhạt trả lời

- Dạ, vậy buổi tối anh về nhà sớm nhé!, em về trước đây.

Tiêu Hàn không nói gì, giống như là không có nghe được câu trả lời của cô, tiếp tục xem tài liệu.

Thường Tiểu Nguyệt mang theo một thân mệt mỏi về đến nhà, lập tức liền nằm trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, tính toán trước nên nghỉ ngơi một chút.

Nhưng còn không được bao lâu, cô có cảm giác bắp đùi đang có ai đó cật lực lắc, vì vậy có chút không kiên nhẫn mà mở mắt ra

- Là ai vậy? – Tiểu Nguyệt hoài nghi nhìn xuống bắp đùi mình, cô mới biết người đang lắc đùi mình là Tiểu Xuyên. - Tiểu Xuyên, chuyện gì?

Trong đầu Thường Tiểu Nguyệt mặc dù rất không bình tĩnh, nhưng ngoài mặt vẫn là chứa một bộ dáng rất vui vẻ.

Tiêu Vũ Xuyên non nớt mà đối với cô nói:

- Dì ơi, ba đâu? Vì sao ba vẫn chưa về? Con muốn nói chuyện với ba. - Lúc nói chuyện vẫn không quên lắc bắp đùi của cô.

Thường Tiểu Nguyệt bị bé nói càng ngày càng mất hứng, nhưng cô không có mở tay của bé, chỉ là sắc mặt chuyển thành màu đen

- Tiểu Xuyên, tối nay ba con có chuyện, rất khuya mới có thể trở về.

- Con không muốn, hiện tại con muốn gặp ba, con muốn gặp ba. - Tiêu Vũ Xuyên càng nói lắc chân Thường Tiểu Nguyệt càng hăng say, cuối cùng làm cho cô không thể không lấy tay của bé ra.

- Tiểu Xuyên, không cho phép không nghe lời, ba bận rộn công việc, con phải làm đứa bé ngoan, chờ ba trở về.

Cô thử để ỉnh có sắc mặt tốt hơn, nhưng cô bây giờ không có biện pháp tạo ra một sắc mặt vui vẻ với thằng bé, như cũ là bày một bộ mặt đen thui

- Còn nữa, không cần vẫn lắc bắp đùi dì.

Tiêu Vũ Xuyên không thèm nghe lời nói của cô, ngược lại càng huyên náo nhiều thêm

- Con không muốn, con không muốn, con muốn ba.

Nói xong bé dứt khoát ngồi dưới đất, đấm đá bắp chân.

Thường Tiểu Nguyệt thật sự là không chịu nổi tính cách của bé, vì vậy liền la lớn

- Tiểu Xuyên, làm sao con lại không biết nghe lời thế. Dì không phải đã nói rồi sao, ba con có chuyện nên về muộn một chút, làm sao con lại khóc rống lên thế. Nhanh đứng lên, không được ngồi dưới đất.

Nói xong cô liền ra tay muốn kéo bé lên. Nhưng Tiêu Vũ Xuyên ngồi dưới đất không để cho cô kéo mình đứng lên, ngược lại cúi gằm đầu cô ra

- Con không muốn đứng lên. Dì tránh ra

Vô cớ bị bé quậy, Thường Tiểu Nguyệt hoàn toàn bị Tiêu Vũ Xuyên chọc giận, cô kéo bé lên, một tay ấn chặt bé, một cái tay khác hướng lên mông bé đánh một cái

- Con khiến dì phải làm thế? Ai dạy con cứng đầu cứng cổ thế. Ai dạy con. Đứa trẻ hư, nhìn dì dạy con nè. Nói xong lại đánh một cái.

Lần đầu tiên bị đánh, Tiêu Vũ Xuyên không chịu nổi đau đớn, “Oa” một tiếng sẽ khóc lên

- Dì mới là người hư, dì đánh Tiểu Xuyên, dì là người xấu.

Vừa mắng vừa dùng tay nhỏ bé quào loạn, muốn đẩy Thường Tiểu Nguyệt ra.

Thường Tiểu Nguyệt nhưng không có để cho bé được như ý, ngược lại bởi vì tiếng khóc của Tiêu Vũ Xuyên mà càng thêm tức giận

- Dì muốn con nín, con lại khóc, khóc thì dì đánh cho con chừa - Nói xong lại quật mấy cái vào cái mông nhỏ của Tiêu Vũ Xuyên.

- Òa . . . òa - Tiêu Vũ Xuyên cũng không có bởi vì Thường Tiểu Nguyệt đe dọa mà ngưng khóc thút thít, ngược lại càng khóc càng thêm lớn tiếng.

Tiếng khóc đưa tới phòng ngủ của mẹ Tiêu.

- Ôi! Đây là chuyện gì? – Mẹ Tiêu vừa ra tới đã nhìn thấy Thường Tiểu Nguyệt đang chuẩn bị đánh Tiêu Vũ Xuyên, bị sợ đến vội vàng thét lên.

Thường Tiểu Nguyệt không ngờ rằng hành động mới vừa rồi của mình toàn bộ cũng bị mẹ Tiêu nhìn thấy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói những gì, ấp úng cái gì cũng nói không ra được.

- Tiểu Nguyệt à, con đang làm gì vậy? Nhanh thả Tiểu Xuyên ra.

Mẹ Tiêu nhìn thấy Thường Tiểu Nguyệt vẫn còn muốn đánh Tiêu Vũ Xuyên, vội vàng nói.

Nghe nói như vậy, Thường Tiểu Nguyệt mới ý thức được mình vẫn còn đang ấn Tiêu Vũ Xuyên nằm sấp, vội vàng buông bé ra. Tiêu Vũ Xuyên vừa được tự do liền chạy lại chỗ mẹ Tiêu, trong lòng bà khóc lớn.

Mẹ Tiêu vừa ôm Tiêu Vũ Xuyên, sắc mặt có chút không vừa lòng hỏi Thường Tiểu Nguyệt

- Tiểu Nguyệt, có thể nói ẹ biết vừa mới xảy ra chuyện gì không?

Giọng nói của bà mặc dù là trước sau hòa ái như một, nhưng vẫn làm cho người ta biết bà đang tức giận.

- Con - Thường Tiểu Nguyệt vẫn là ấp úng, một chữ đều nói không ra được.

Ngược lại Tiêu Vũ Xuyên trong ngực mẹ Tiêu lại nói

- Bà nội, dì mới vừa rồi đánh con. - Bé vừa khóc vừa hướng mẹ Tiêu nói.

- Cái gì? – Mẹ Tiêu không nghĩ tới cháu mình lại nói như vậy, vì vậy mặt bà đen lại hỏi Thường Tiểu Nguyệt

- Tiểu Nguyệt, Tiểu Xuyên nói đều là thật sao?

Thường Tiểu Nguyệt một chữ đều nói không ra được, chỉ đứng ở đó một cử động cũng không dám, cũng không dám nhìn mẹ Tiêu

Mẹ Tiêu canh chừng phản ứng của cô, biết lời Tiêu Vũ Xuyên nói không phải lung tung, giọng nói liền trở nên âm trầm hơn

- Tiểu Nguyệt, dù con là mẹ ruột của Tiểu Xuyên, cũng không thể tùy tiện liền đánh thẳng bé, huống chi con không phải là mẹ ruột của nó. Mẹ thật sự không hiểu nổi Tiểu Xuyên là làm chuyện gì để con phải ra tay đánh nó?

- Mẹ, con . . . con thực xin lỗi mẹ. Còn nữa, thật xin lỗi Tiêu Hàn, con không nên như vậy.

Thường Tiểu Nguyệt đứng thật lâu, rốt cuộc nói ra một câu lời nói.

Mới vừa mở cửa đi vào, Tiêu Hàn nghe được toàn bộ lời nói của Thường Tiểu Nguyệt, vì vậy anh bước nhanh đi về phía Thường Tiểu Nguyệt, không nói hai lời; liền cho cô ăn một bạt tay

- Nói, cô làm cái gì để phải nói xin lỗi chúng tôi?

Thường Tiểu Nguyệt không nghĩ tới Tiêu Hàn sẽ trở về vào lúc này, vốn là tâm tình có chút hốt hoảng càng thêm trở nên hốt hoảng, đứng ở nơi đó sững sốt nói không ra lời.

Gặp được Tiêu Hàn – người đã mấy hôm rồi không gặp, Tiêu Vũ Xuyên lập tức rời khỏi lồng ngực mẹ Tiêu, chạy về phía Tiêu Hàn

- Ba.

Tiêu Hàn ôm cổ Tiêu Vũ Xuyên, ngay sau đó phát hiện trên mặt bé tràn đầy nước mắt, vì vậy mặt khấn trương hỏi:

- Tiểu Xuyên thế nào? Ai khi dễ con?

Tiêu Vũ Xuyên ôm lấy Tiêu Hàn, giống như là muốn tố cáo cái gì đó, bé lớn tiếng nói

- Dì mới vừa rồi đánh con ạ.

Một chút cũng không để ý Thường Tiểu Nguyệt đang dùng ánh mắt u oán dõi theo bé. Nghe xong lời Tiêu Vũ Xuyên nói, Tiêu Hàn rất cuộc biết tại sao Thường Tiểu Nguyệt mới vừa rồi lại nói như vậy, vì thế anh dùng giọng nói lạnh lùng để nói với cô

- Lá gan của cô cũng không nhỏ à.

- Tiêu Hàn, em thật xin lỗi.

Thường Tiểu Nguyệt e sợ nói với Tiêu Hàn, những lý do đã nghĩ trước khi nói lời xin lỗi toàn bộ đã quên sạch.

Mẹ Tiêu biết Tiêu Hàn sẽ nổi giận, cũng không muốn nhìn đến vợ chồng son bọn họ không vui, vội vàng đi ra hoà giải

- Được rồi, được rồi, hiện tại đã không có chuyện gì rồi, vậy thì tất cả mọi người không cần truy cứu tiếp nữa. Hôm nay chuyện này dù chưa từng xảy ra, nhưng Tiểu Nguyệt à! Lần sau không cho phép đánh Tiểu Xuyên nữa.

Làm sao bà lại có thể để cô tiếp tục đánh Tiểu Xuyên.

Biết mẹ Tiêu là ở giúp mình, Thường Tiểu Nguyệt liền vội vàng gật đầu

- Mẹ, Con hiểu rồi ạ

Tiêu Hàn không có nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm Thường Tiểu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sau đó liền ôm Tiêu Vũ Xuyên đi ra ngoài

31. Chương 31: Tha Thứ

Trở lại trong nước, trước tiên Tống Hương Ngưng đi về nhà mình, Owen Dục không yên lòng, cũng kiên quyết đi theo.

Ôm tâm tình thấp thỏm nhấn chuông cửa, cô đứng ở ngoài cửa nóng nảy và khấn trương chờ đợi.

Cửa không quá lâu liền có người mở ra, tuy nhiên nó không phải là người Tống Hương Ngưng muốn gặp, là một cô gái trẻ tuổi.

- Xin hỏi cô muốn tìm ai ạ? - Bên trong cửa, cô gái khách sáo chào hỏi.

Tống Hương Ngưng không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói những gì.

Ngược lại Owen Dục đứng ở sau lưng cô nói:

- Xin chào, xin hỏi nơi này là nhà của ông Tổng không?

Cô gái trẻ tuổi nghe Owen Dục hỏi, biết bọn họ không có tìm lầm nhà, liền cười với bọn họ và nói:

- Các người muốn tìm ông Tổng đúng không? Đúng là đây là nhà của ông Tổng, các người đợi một chút.

Nói xong cô gái kia lại đi vào trong nhà gọi lớn

- Dượng ơi, bên ngoài có hai người nói muốn tìm dương.

Sau khi cô gọi lớn, liền mời Tổng Hương Ngưng cùng Owen Dục vào nhà ngồi.

Ba Tổng nghe nói có người tìm mình, vội vàng từ bên trong phòng đi ra, vừa đi vừa nói chuyện:

- Là ai đến vậy cháu?

Khi ông ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Tổng Hương Ngưng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì.

- Ba! - Tổng Hương Ngưng nhìn thấy người ba đã hơn ba năm không gặp của mình, nhất thời ghen ngào.

Cô muốn đi lại ôm lấy ba, nhưng cô cũng biết ba còn đang tức giận, nên chẳng dám bước đi, chỉ đứng một chỗ.

Ba Tổng nghĩ trong đầu muốn đuổi cô đi, không nghĩ tới, nói ra được lại là

- Trở về? Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Lúc nói chuyện với Tổng Hương Ngưng, ba Tổng cũng không kiềm chế được ghen ngào trong lòng.

Nghe được lời ba nói, trong khoảng thời gian ngắn Tổng Hương Ngưng không biết phản ứng thế nào, qua một hồi lâu cô mới mang giọng hưng phấn hỏi:

- Ba, người đã tha thứ cho con rồi không đúng? - Vừa nói cô vừa đi về phía ba Tổng. Ba Tổng nhìn Tổng Hương Ngưng một lúc lâu, cuối cùng ôm lấy cô

- Đứa nhỏ ngốc, vì sao phải thù oán con? Con vẫn chính là đứa con gái ngoan của ba.

- Ba! - Tổng Hương Ngưng gọi to một tiếng, liền ôm chầm lấy người ba yêu quý của mình, nhỏ giọng khóc.

Ba Tổng mặc cho cô khóc, đến khi cô khóc đủ rồi, mới phân phó với cô gái trẻ tuổi đang đứng bên cạnh

- Hiểu Hiểu, con đem đồ của cô chủ về phòng của cô ấy đi.

Cô gái nhỏ đứng bên cạnh “dạ” một tiếng liền xách đồ của Tổng Hương Ngưng lên phòng.

- Ba, cô ấy là. - Tổng Hương Ngưng vẫn đối với cô gái kia rất tò mò.

Lúc này ba Tổng mới nhớ là Tổng Hương Ngưng chưa từng gặp qua Hiểu Hiểu, liền giải thích với cô

- Kể từ khi con sang Pháp thì Hiểu Hiểu ở đây chăm sóc ba, việc gì cô ấy cũng có thể làm, hơn nữa cũng vui vẻ, chu đáo, là một đứa bé ngoan.

Vừa nhắc tới Hiểu Hiểu, ba Tổng liền cười đến đặc biệt vui vẻ.

Sau khi Tổng Hương Ngưng nghe ba Tổng giải thích, mới biết chuyện xảy ra khi ở nhà, liền “dạ” một tiếng, cũng không có nói gì nữa, chỉ là tiếp tục nằm trong lòng của ba Tổng cảm nhận hơi ấm tình cha con.

Lúc này ba Tổng mới phát hiện ra trong nhà trừ ông và Tổng Hương Ngưng ra, còn có một người đàn ông trẻ tuổi khác, liền có điểm nghi ngờ hỏi Tổng Hương Ngưng:

- Hương Ngưng, cậu thanh niên này có phải

Tổng Hương Ngưng hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Owen Dục, trải qua lời nhắc nhở của ba Tổng cô mới nhớ tới Owen Dục vẫn còn đứng bên cạnh, vì vậy cô vội vã rời khỏi lồng ngực của ba Tổng, đi về phía Owen Dục, sau đó giới thiệu với ba Tổng

- Ba, con quên giới thiệu với ba, anh ấy tên là Owen Dục, là tổng giám đốc của công ty quảng cáo Sáng Ý, đồng thời anh cũng là. bạn trai của con ạ.

Thời điểm cô gọi hai tiếng bạn trai, mặt Tống Hương Ngưng của lập tức đỏ lên như hai quả cà chua.

Khi Hương Ngưng giới thiệu với ba cô rằng Owen Dục là bạn trai cô, trong lòng anh không ngừng vui mừng, đồng thời cũng mong ba Tống sẽ có ấn tượng tốt về anh, nên anh liền hướng tới ba Tống lịch sự chào hỏi

- Con chào bác Tống ạ, con tên là Owen Dục, là bạn trai của Hương Ngưng ạ.

- Được, được. - ba Tống nhìn Owen Dục thật là càng xem càng thuận mắt, vội vàng nói hai chữ “được”, nhưng mà ông đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đi tới bên cạnh Tống Hương Ngưng, ở bên tai cô nói nhỏ - Hương Ngưng, cậu trai này có biết trước kia con từng ly hôn không?

Ông lo lắng anh bởi vì chuyện trước kia của Hương Ngưng mà thay đổi tình cảm.

Owen Dục thính tai nghe hết câu hỏi mà ba Tống hỏi Tống Hương Ngưng, liền hướng tới ba Tống nói lời đảm bảo

- Bác Tống ạ, con cam đoan với bác, mặc kệ Hương Ngưng trước kia là người như thế nào, hiện tại con chỉ cần Hương Ngưng chấp nhận cho con ở cùng một chỗ với cô ấy, con liền sẽ đối với cô thật tốt, con không quan tâm quá khứ của cô ấy, cũng sẽ không bởi vì quá khứ mà có bất kỳ cái nhìn nào không tốt về cô ấy.

Ý trong lời nói, ba Tống nghe liền hiểu, tức là anh biết tất cả chỉ là không để ý mà thôi Ba Tống nghe nói như vậy, trong lòng không ngừng cảm động, ông đi về phía Owen Dục, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh, giống như là muốn giao cả cuộc đời con gái ông cho Owen Dục

- Bác yên tâm giao cuộc đời Hương Ngưng cho con.

Owen Dục nghe được lời ba Tống nói, biết mình đã qua cửa ải của “phụ huynh”, liền kiên định trả lời

- Bác Tống, con nhất định sẽ đối xử với Hương Ngưng thật tốt.

Tống Hương Ngưng nghe hai người bọn họ nói chuyện, tâm tình vốn nên là vui mừng nhưng làm thế nào cũng không vui mừng nổi, chỉ là cô cố gắng che giấu, không để cho hai người bọn họ phát hiện sự khác thường trong lòng mình.

- Hương Ngưng, Owen Dục, bây giờ còn sớm, các con cũng vừa trở lại, không bằng các con đi ra bên ngoài chơi một chút đi, chờ ba xuống bếp làm một ít món ăn sở trường, khi các con trở về đã có cơm ăn rồi.

Ba Tống vừa nói vừa cầm tạp dề lên, làm ra vẻ muốn xuống bếp trở tài.

Tống Hương Ngưng thấy ba mình một thân tạp dề vui vẻ, cũng muốn giúp một tay, nhưng là vừa nghĩ đến ba là vì cô và Owen Dục mà tạo cơ hội để hai người bên nhau, không cách nào khác, liền lôi kéo Owen Dục đi ra ngoài.

Hai người không phải đi rất xa, chỉ đi một vài nơi gần đây, tùy tiện đi dạo, sau đó bước vào một công viên nhỏ.

- Không nghĩ tới, rời đi hơn ba năm, nơi này vẫn giống như trước đây, nhưng đúng là trong vườn hoa có thêm rất nhiều hoa, càng đẹp hơn xưa - Tống Hương Ngưng cùng Owen Dục ngồi xuống một chiếc ghế đá, ánh mắt không chớp nhìn những khóm hoa trước mặt.

- Cái này anh không biết rõ, bởi vì đây là lần đầu tiên anh tới nơi này.

Trước đó Owen Dục không có bất kỳ lý do gì để đến đây, anh cũng không có đi qua những nơi gần đây, cho nên hiện tại với những gì diễn ra xung quanh thì đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Lúc này Tống Hương Ngưng mới nhớ tới Owen Dục, nhìn anh cười cười, tiếp tục xem chung quanh.

Owen Dục nhân cơ hội này nhẹ nhàng kéo tay Tống Hương Ngưng, cùng cô bước đi xem hoa ngắm cảnh, mà Tống Hương Ngưng chỉ thuận theo, không có cự tuyệt.

Cũng không lâu sau, Tống Hương Ngưng cảm thấy dưới bắp chân giống như bị thứ gì đó đụng trúng, cúi đầu mà xem xét thì phát hiện là một quả banh. Cô nhặt quả banh lên, nhìn chung quanh, nhìn thấy một đứa bé ba bốn tuổi đang đứng cách đó không xa nhìn cô.

- Người bạn nhỏ, đây có phải là quả banh của em không? - Tống Hương Ngưng lắc lắc quả bóng trong tay.

- Dạ - đứa bé vừa đi tới vừa trả lời.

Tổng Hương Ngưng đem quả banh trả lại cho bé:

- Trả quả banh cho lại cho con.

Đứa trẻ nhận lấy quả banh

- Cám ơn dì ạ.

32. Chương 32: Buổi Chiều Vui Vẻ Ở Công Viên

Vốn sau khi đứa bé nhận lấy trái banh là có thể đi ngay, nhưng bé cũng không có đi, ngược lại cứ chơi bên cạnh Tổng Hương Ngưng.

Tổng Hương Ngưng vốn là cảm thấy bé thật đáng yêu, hiện tại bé lại cứ chơi giỡn bên cạnh cô, nên cô liền cẩn thận quan sát bé. Đứa bé này da trắng trẻo, cười lên lại có hai cái đồng tiền nho nhỏ ở hai bên má, con mắt to tròn, làm cho bé đáng yêu hơn những đứa bé khác rất nhiều lần.

- Người bạn nhỏ, làm sao con chỉ chơi một mình vậy? Ba mẹ con đâu? - Tổng Hương Ngưng nhìn bé một lát liền phát hiện bên cạnh bé không có bất kỳ người lớn nào, nên quan tâm hỏi.

Owen Dục ngồi ở bên người cô chen vào nói

- Có phải đứa bé này lên ra ngoài chơi một mình, không nói cho người nhà biết?

Thoạt nhìn đứa bé này không có một chút đáng vẻ nóng nảy, cũng không giống như là đi lạc đường.

- Không phải thế đâu ạ, con đi cùng bà nội ạ. Bà nội đang cùng người khác nói chuyện phiếm, nên con tự chơi một mình với quả banh. - Đứa bé tỏ vẻ uy nghiêm nhìn Owen Dục nói.

Owen Dục bị đứa bé nhìn như thế chút cả không được tự nhiên, nhưng vẫn không biết phải nói gì, chỉ có thể trừng mắt với đứa bé.

Tổng Hương Ngưng nhìn hai người đàn ông một lớn một nhỏ này không ngừng trừng mắt với nhau, cảm thấy rất buồn cười, liền “Phốc” một tiếng bật cười

- Owen Dục, làm gì mà anh lại cùng một đứa bé tranh chấp thế? Hai người trừng mắt lớn mắt nhỏ như thế vô cùng đáng yêu! - Sau khi nói xong lại tiếp tục nhìn đứa bé nói - Người bạn nhỏ, làm sao con lại nhìn chú ấy như thế? Bộ đáng kia rất không lễ phép nha.

Đứa bé nghe Tổng Hương Ngưng nói, liền không nhìn chằm chằm Owen Dục, mà chuyển sang nhìn Tổng Hương Ngưng, cầm quả banh đưa tới trước mặt cô, làm nũng nói:

- Dì ơi, chơi banh với con được không?

Nghe lời đề nghị của đứa bé, Tổng Hương Ngưng không còn nóng giận nữa, mặt cô lập tức vui vẻ

- Được, dì sẽ chơi banh với con, nhưng trước tiên con phải nói đi nói với bà nội rằng con chơi bên này, để khi bà nói chuyện xong sẽ qua đón con có được không?

Đứa bé gật đầu, sau liền chạy về một hướng khác. Nhìn đứa bé chạy đi, lòng Tổng Hương Ngưng tràn đầy vui mừng, nhưng Owen Dục ngồi bên cạnh lại không tốt bụng như vậy, anh giống như là muốn làm nũng với Tổng Hương Ngưng, oan oan nói:

- Hương Ngưng, chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng, đâu phải muốn cùng chơi với đứa bé đó.

Anh nghiêm nhiên đã đem đứa bé kia xem là tình địch của mình.

Làm sao Tổng Hương Ngưng lại không hiểu tâm tư của anh? Cô nhẹ nhàng cầm tay của anh, cười nói:

- Làm sao vậy? Chỉ một đứa bé thôi mà anh cũng ghen sao? Vậy nếu như hiện tại trước mặt em là một chàng trai thì sao? Đừng nói anh sẽ đánh nhau với người ta nhé!

Mặc dù Owen Dục biết Tổng Hương Ngưng là nói đùa, tuy nhiên vẫn bị kích động vì lời nói đó

- Đó là đương nhiên. Ai nói bây giờ em là bạn gái của anh. Tại sao phải ước ao một người đàn ông khác.

Nói xong anh còn như muốn đề phòng cướp, khẽ liếc nhìn xung quanh.

Tổng Hương Ngưng bắt đầu lắc đầu một cái, không nói gì. Quay đầu nhìn lại, mắt tinh phát hiện ra đứa bé đang chạy tới, nụ cười trên mặt bắt gặp sâu hơn.

- Dì ơi! Con tới rồi. – Đứa bé ôm quả banh nhỏ nói với Tổng Hương Ngưng - Chúng ta bắt đầu chơi banh đi dì.

Tổng Hương Ngưng gật đầu một cái

- Được, dì sẽ chơi banh với con.

Đứa bé vui vẻ gật đầu

- Dạ! Bà nội còn nói, một chút sẽ tới đón con! Chúng ta bắt đầu chơi đi dì.

Nói xong liền đem quả bóng ném cho Tổng Hương Ngưng.

Tổng Hương Ngưng liền thuận thế bắt đầu cùng chơi đùa với đứa bé, hoàn toàn quên bên cạnh còn có Owen Dục, làm hại Owen Dục tức giận lại không nói ra được, chỉ có thể đứng bên cạnh kìm nén đến nội thương bên trong.

Khi đã chơi đủ, đứa bé mới dừng lại, trực tiếp cùng Tổng Hương Ngưng ngồi xuống thăm cỏ.

Tổng Hương Ngưng dứt khoát ngồi thật gần đứa bé, thậm chí còn ôm bé, nhẹ nhàng hỏi

- Người bạn nhỏ, chơi có vui không?

- Dạ, chơi rất vui ạ. Con cảm ơn dì đã chơi với con.

Đứa bé liên tục gật đầu.

Tổng Hương Ngưng nhìn đứa bé một lúc, luôn cảm thấy đáng đáp của nó giống một người, nhưng giống ai thì chính cô đã quên mất, cô cho là mình đa nghi, liền không có tiếp tục suy nghĩ nữa

- Người bạn nhỏ, chúng ta chơi lâu như vậy, dì còn không biết tên của con. – Cô cảm thấy tên của người bạn nhỏ này nhất định sẽ rất hay, vì vậy liền vui vẻ hỏi tên của bé.

- Con tên là Tiểu Xuyên, ba và bà nội đều gọi con như vậy. - Đứa bé vui vẻ nói “nick name” của mình.

- Tiểu Xuyên sao? Tên thật là dễ nghe. - Tự dấy lòng Tổng Hương Ngưng cảm thấy cái tên này rất thích hợp với bé.

- Dì ơi? Dì tên gì? Tiểu Xuyên cũng muốn biết tên của dì. – Đứa bé căn cứ vào nguyên tắc ngang hàng nhau, rất nhanh tự yêu cầu biết tên Tổng Hương Ngưng.

Tổng Hương Ngưng trả lời:

- Dì họ Tổng, Tiểu Xuyên cứ gọi dì là dì Tổng.

Đứa bé nghe Tổng Hương Ngưng nói thế, lập tức liền gọi cô một tiếng.

- Dì Tổng.

Sau đó khinh bỉ nhìn Owen Dục đang ngồi ở trên băng đá hỏi Tổng Hương Ngưng

- Dì Tổng, cái chú đó là ai vậy ạ?

Trong lời nói không thiếu xem thường.

- Đây, đứa bé kia, nói chuyện không cần bộ dáng như vậy - Owen Dục không ưa bị người khác xem thường, liền khinh ghét nhìn đứa bé.

Đứa bé không có để ý đến anh, chỉ nhìn Tổng Hương Ngưng, chờ đáp án của cô.

Tổng Hương Ngưng nhìn Owen Dục

- Owen Dục, không cần hung dữ như vậy với đứa nhỏ, nó chỉ là đứa bé mà thôi, chưa hiểu chuyện gì cả. - Nói xong vừa cười nói với đứa bé - Tiểu Xuyên, chú ấy họ Âu, con chứ gọi là chú Âu.

Đứa bé như cũ vẫn khinh bỉ nhìn Owen Dục, thật lâu sau rốt cuộc khạc ra hai chữ

- Không gọi.

- Này! - Owen Dục bị đứa bé làm phát bực, từ trên băng đá lập tức chạy xuống trước mặt đứa bé - Đứa trẻ này, không được nhìn chú như vậy! Không nghe thấy sao? Gọi tôi là chú Âu.

Đứa bé giống như là cố ý muốn cùng anh nói ngược lại

- Không gọi

- Nhóc - Owen Dục nhìn đứa bé, mặc dù cực kỳ khó chịu, tuy nhiên không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn giấu ở trong lòng.

Đứa bé nhìn Owen Dục tức giận nhưng không có chỗ giải tỏa, nghịch ngợm cười nói:

- Cháu không gọi, chỉ muốn gọi là chú thôi.

Nói xong còn làm mặt quỷ với anh.

Owen Dục muốn bắt lấy đứa bé, đối với bé muốn tiến hành “giáo dục”, nhưng lại bị Tống Hương Ngưng ngăn lại

- Owen Dục, anh làm gì đó, tại sao phải cùng một đứa bé tức giận?

Nói xong cô hướng về đứa bé nói:

- Tiểu Xuyên, thời gian cũng không sớm, chúng ta. . . . - khi vẫn chưa nói hết, đã bị một giọng nói khác cắt ngang.

- Tiểu Xuyên, chúng ta cần về rồi. - Giọng nói mọi lúc một đến gần, một người phụ nữ trung niên chạy tới phía ba người bọn họ.

Tống Hương Ngưng nhìn lại nơi phát ra giọng nói kia, khi cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, trong khoảng thời gian ngắn thân thể cứng lại.

Người phụ nữ đi tới, đầu tiên là xem qua đứa bé một chút, sau liền tính toán đi cảm ơn hai người Owen Dục vì đã chơi cùng với Tiểu Xuyên. Lúc bà thấy Tống Hương Ngưng, liền giật mình, qua thật lâu mới có thể lên tiếng.

- Là cô?

33. Chương 33: Nói Chuyện Với Mẹ Tiêu

Mẹ Tiêu không nghĩ tới lại gặp Tống Hương Ngưng ở chỗ này, càng không nghĩ tới Tiểu Xuyên sẽ cùng Tống Hương Ngưng gặp nhau, hai người vẫn còn cùng nhau đùa giỡn, trong khoảng thời gian ngắn bà ngắn ra.

Chỉ là bà rất nhanh liền bình tĩnh lại, đối với Tiêu Vũ Xuyên đang đứng bên cạnh dịu dàng nói

- Tiểu Xuyên, bây giờ con qua bên kia chờ bà nội, bà nội cùng dì này muốn nói chuyện một chút sau đó sẽ đi tìm con có được không?

Tiêu Vũ Xuyên khéo léo gật đầu một cái

- Dạ, Tiểu Xuyên nghe bà nội.

Nói xong lại chuyển hướng tới Tống Hương Ngưng

- Hẹn gặp lại dì và chú Âu sau ạ!

Nói xong bé cũng không chú ý đến ánh mắt muốn ăn thịt người của Owen Dục, một mình ôm quả banh chạy đến nơi khác chơi.

Nhìn Tiêu Vũ Xuyên đã đi xa, lúc này mẹ Tiêu mới xoay người, đối với Tống Hương Ngưng nói:

- Chúng ta nói chuyện một chút đi!

Nói xong bà liền ngồi xuống bên cạnh Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng hướng Owen Dục bảo anh đi chỗ khác, để mẹ Tiêu có thể ngồi được thoải mái hơn, thế nhưng mẹ Tiêu nhìn hành động của hai người lại là ân ân ái ái, nhất thời nhú mày.

- Hương Ngưng, cô đã trở về.? – mẹ Tiêu cố nén những điều không thoải mái trong lòng, lấy lại sự bình tĩnh trong giọng nói.

Tống Hương Ngưng gật đầu một cái

- Đúng vậy ạ, mẹ, không, là thưa bác Tiêu con đã trở về.

Tống Hương Ngưng cũng rất giật mình, vì cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra trong ba năm qua, khi cô nhìn thấy mẹ Tiêu lại vô ý bật ra một tiếng gọi “Mẹ”.

Owen Dục nghe được Tống Hương Ngưng gọi như vậy, lập tức đã biết người tới không phải là ai khác, mà chính là mẹ chồng của Hương Ngưng trước đây, trong vô thức liền ngồi gần Tống Hương Ngưng hơn, làm mẹ Tiêu dễ dàng nhìn ra quan hệ giữa bọn họ.

Mẹ Tiêu không phải là người thông minh nhất trong cái xã hội này, nhưng ý đồ của Owen Dục, bà nhìn sơ là biết rõ, chỉ là bà cố nhịn xuống, không nói ra mà thôi.

Tống Hương Ngưng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là có chút mất tự nhiên nhìn đi nơi khác, đột nhiên cô nghĩ đến người mình vừa chơi chung rất giống Tiêu Hàn, như là nghĩ đến cái gì đó, giọng nói trở nên run rẩy hỏi:

- Tiểu Xuyên, bé có phải là

Mẹ Tiêu biết cô muốn hỏi điều gì, cũng liền đi thẳng vào vấn đề

- Đúng như cô nghĩ, Tiểu Xuyên là con trai của cô.

Lúc bà nói lời này không có gì vẻ mặt gì khác thường.

Tống Hương Ngưng rốt cuộc biết tại sao lúc vừa nhìn thấy Tiêu Vũ Xuyên trong cô lại có một cổ cảm giác quen thuộc, thì ra bé giống như Tiêu Hàn!

Đang lúc cô không biết phải nói gì, mẹ Tiêu lại chen vào nói.

- Chỉ là, cô không có tư cách làm mẹ của nó.

- Tại sao? - Tống Hương Ngưng cơ hồ dùng một giọng thét lớn để hỏi, Owen Dục ngồi cạnh bên cũng sợ hết hồn.

Mẹ Tiêu vốn là chỉ không có nét mặt gì, nghe Tống Hương Ngưng hỏi “Tại sao”, thì những nóng giận trong lòng hoàn toàn bị khơi dậy

- Tại sao? Cô không biết tại sao ư? Cô nói xem, có người mẹ nào vừa sinh ra liền không cần con của mình? Còn nữa, có người mẹ nào đã mang thai lại đi quyến rũ người đàn ông khác không?

Bà càng nói càng tức, cuối cùng cơ hồ muốn để ọi người xung quanh đây nghe hết.

Owen Dục ngồi một bên không thích nhìn mẹ Tiêu nhục mạ Tống Hương Ngưng như vậy, đang muốn ra mặt nói chuyện, tuy nhiên đã bị Tống Hương Ngưng ngăn trở.

Cô ngồi đối mặt với mẹ Tiêu, không cãi không chối nói:

- Đúng vậy, con thật xin lỗi Tiểu Xuyên, thực xin lỗi người nhà họ Tiêu, nhưng con vẫn là mẹ của Tiểu Xuyên.

- Mẹ Tiểu Xuyên? Ba năm nay có lần nào cô đến thăm Tiểu Xuyên chưa? bây giờ lờ mờ chạy đến nhận người, muốn chúng tôi nói với Tiểu Xuyên cô là mẹ của nó như thế nào đây? – Mẹ Tiêu có chút vô lực

nói, nói xong lại nhìn một chút Owen Dục đang ngồi bên cạnh Tống Hương Ngưng, tiếp tục nói - Còn nữa, bây giờ xem ra cô rất hạnh phúc kia mà. Về sau không cần quan tâm đến cuộc sống hiện tại của chúng tôi, như vậy đối với tất cả đều tốt.

Tống Hương Ngưng đại khái nghe được ý tứ của mẹ Tiêu, nên nói

- Vậy ý của bác là nói con về sau không cần quấy rầy cuộc sống của mọi người, cũng không gặp Tiểu Xuyên nữa phải không ạ?

Mẹ Tiêu không nói gì, coi như là chấp nhận lời Tống Hương Ngưng nói.

- Làm sao bác lại có thể làm như vậy? Tiểu Xuyên là con trai của con, con gặp con trai mình thì có lỗi gì ạ? - Tống Hương Ngưng cơ hồ muốn khóc.

- Chẳng lẽ cô không độc ác rồi sao? - mẹ Tiêu không nhin khi nhìn thấy cô đang muốn khóc, tiếp tục nói lời cay nghiệt - Hiện tại Tiêu Hàn và Tiểu Nguyệt đã kết hôn, Tiểu Xuyên đã có mẹ rồi, cô cứ coi như cô chưa từng sinh ra Tiểu Xuyên đi.

- Cái gì? Tiêu Hàn và Thường Tiểu Nguyệt đã kết hôn? - Tống Hương Ngưng không tin lời mình là nghe, chẳng thể tin được Tiêu Hàn và Thường Tiểu Nguyệt lại kết hôn với nhau.

Mẹ Tiêu cho là cô nghe không rõ, liền gật đầu lại nói một lần

- Tôi nói, Tiêu Hàn và Tiểu Nguyệt đã kết hôn, cho nên cô về sau không được quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa, cuối cùng không cần gặp mặt Tiêu Hàn, vì nếu Tiểu Nguyệt biết không vui.

Nghe xong lời mẹ Tiêu nói, lòng Tống Hương Ngưng có một hồi mất mát, nhưng không thể nói gì, chỉ có Owen Dục này giờ vẫn ở một bên cảm nhận rất rõ ràng điều ấy, nhưng anh cũng không tiện nói những gì, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng ôm cô.

Động tác Owen Dục khiến bao nhiêu uất ức của Tống Hương Ngưng được vỡ òa, nhưng mẹ Tiêu xem lại rất chững mắt, bà ra giọng giễu cợt nói:

- Tôi nói nè Hương Ngưng, làm gì cô lại muốn nhận Tiểu Xuyên như thế? bây giờ cô không phải là cùng người tình của mình rất tốt sao? Các người lại cố gắng tạo thành một đứa bé khác không phải tốt hơn sao? Cái người này là người đàn ông thứ mấy của cô rồi?

- Dì - Owen Dục nghe ra là mẹ Tiêu đang sỉ nhục người con gái mà anh yêu, nhất thời liền muốn mắng chửi bà, nhưng cuối cùng vẫn là không có mắng, chỉ là hung hăng nói một câu - Dì nói chuyện nên cẩn thận một chút, Hương Ngưng không phải loại phụ nữ như vậy.

- Đúng không? Chính cậu nên hỏi cô ấy đi, xem tôi có nói oan uổng cho cô ấy hay không.

Mẹ Tiêu nói xong cũng chuẩn bị rời đi.

- Chờ một chút ạ -Tống Hương Ngưng tránh ra khỏi lồng ngực Owen Dục, chạy đến trước mặt mẹ Tiêu - Không phải như bác nghĩ đâu ạ? Mà lâu lâu bác có thể cho con gặp Tiểu Xuyên một lần không ạ?

Cô thật rất muốn gặp lại đứa con của mình.

Mẹ Tiêu “Hừ” một tiếng, không có nói gì, coi như là không chấp nhận lời yêu cầu của cô.

Tống Hương Ngưng nhìn thấy phản ứng của mẹ Tiêu, lại nghĩ đến Tiểu Xuyên, lập tức òa khóc lên, cô cơ hồ là cầu xin mẹ Tiêu

- Con van xin bác, mẹ có thể cho con gặp Tiểu Xuyên đi ạ, con vô cùng muốn gặp mặt đứa con trai này.

- Lời tôi mới vừa nói cô nghe không hiểu sao? tôi nói là tôi sẽ không để Tiểu Xuyên nhận người vô lương tâm như cô làm mẹ! Cho nên cô nên sớm từ bỏ cái ý nghĩ đó đi - Mẹ Tiêu nói xong liền vòng qua Tống Hương Ngưng, chuẩn bị rời đi.

- Mẹ, con van mẹ suy nghĩ lại đừng độc ác như thế có được không, con chỉ muốn gặp Tiểu Xuyên - Tống Hương Ngưng lui một bước - Con không cần Tiểu Xuyên nhận ra con, con chỉ cần như hôm nay, chỉ cần Tiểu Xuyên gọi con là dì, chơi vui vẻ với con, như vậy có thể không ạ?

Cô hi vọng mẹ Tiêu sẽ bởi vì cô lùi một bước mà mềm lòng, từ đó đồng ý để cho cô cùng Tiêu Xuyên gặp mặt. Vậy mà mẹ Tiêu không có chút ý nhượng nhịn nào

- Tôi nói không được là không được! Thôi, cô đi đi, đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

Nói xong bà liền kéo Tiêu Vũ Xuyên đi về một phía khác.

34. Chương 34: Sẽ Cho Tiêu Xuyên Nhận Mẹ

Nhìn bóng lưng mẹ Tiêu mang theo Tiêu Vũ Xuyên rời đi, Tống Hương Ngưng nghĩ muốn đuổi theo, nhưng hai chân giống như bị cố định trên mặt đất, như thế nào cũng không nhúc nhích được. Cô chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ, sau đó yên lặng rơi nước mắt.

Owen Dục không biết nên nói những gì, không thể làm gì khác hơn là đến gần Tống Hương Ngưng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cho cô tựa vào trên người của anh mà khóc thút thít.

Mẹ Tiêu nghiêm túc mang theo Tiêu Vũ Xuyên về nhà, cho tới khi Tiêu Vũ Xuyên tò mò hỏi:

- Bà nội, bà làm sao vậy? Có phải bà nội không vui không sao? Nghe được Tiêu Vũ Xuyên hỏi như thế, mẹ Tiêu mới ý thức được mình có thể hù dọa đứa bé, vì vậy vội vàng cười nói:

- Không có việc gì, Tiểu Xuyên, bà nội không có việc gì.

Nói xong còn sờ sờ đầu của bé, gương mặt tràn đầy yêu thương.

Tiêu Vũ Xuyên lúc này mới lại cười nói

- Bà nội vui, Tiểu Xuyên cũng vui.

Mẹ Tiêu cúi đầu nhìn gương mặt vui vẻ của Tiêu Vũ Xuyên. Lòng cũng thầm vui, may nhờ ban đầu Tiêu Hàn giữ lại đứa bé, nếu không hiện tại bà cũng sẽ không vui như vậy, nhưng bà còn sợ sẽ có một ngày nào đó Tống Hương Ngưng đòi lại đứa bé, vì vậy bà ngừng lại, ngồi xổm xuống nhìn Tiêu Vũ Xuyên

- Tiểu Xuyên, con nói xem tại trên thế giới lại có những chuyện không theo ý mình, con thương bà nội nhất có phải không?

- Dạ - Tiêu Vũ Xuyên không chút suy nghĩ liền gật đầu - Bà nội và ba đều đối xử tốt với Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên thương bà nội nhất.

Mẹ Tiêu nghe nói như vậy rất cảm động, chỉ là bà rất nhanh lại bình tĩnh, tiếp tục nói:

- Tiểu Xuyên này, con phải nhớ, bất luận xảy ra chuyện gì, con cũng phải ở bên cạnh bà nội, không đi theo ai khác, được không?

Tiêu Vũ Xuyên không hiểu tại sao mẹ Tiêu nói như thế, bé cũng không hiểu bà nội là muốn nói cái gì, nhưng bé liền trả lời theo bản năng

- Tiểu Xuyên muốn mãi mãi bên cạnh bà nội, trừ khi bà nội không cần Tiểu Xuyên nữa

- Bà nội dĩ nhiên sẽ cần Tiểu Xuyên rồi - Mẹ Tiêu cười sờ mũi của bé, tiếp tục nói - Tốt lắm, chúng ta không nói chuyện này nữa, chúng ta về nhà đi!

Nói xong bà liền nắm lấy tay nhỏ của Tiêu Vũ Xuyên, tiếp tục đi về nhà.

Về đến nhà, mở cửa ra bà liền gặp Thường Tiểu Nguyệt đang ngồi ở phòng khách. Mẹ Tiêu nhớ tới Thường Tiểu Nguyệt từng đánh Tiêu Xuyên, không khỏi nắm chặt tay Tiêu Xuyên; Tiêu Vũ Xuyên càng thêm sợ hãi trốn sau lưng mẹ Tiêu.

Thường Tiểu Nguyệt biết mình hù Tiêu Vũ Xuyên sợ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể đứng ngẩn người, không biết nên nói cái gì cho đúng. Qua thật lâu, cô mới cứng đờ nói một câu:

- Mẹ, Tiểu Xuyên, hai người đã trở về.

- Ủ. – Mẹ Tiêu bình tĩnh đáp một tiếng, liền dắt Tiêu Vũ Xuyên vào cửa; Tiêu Vũ Xuyên nhìn cũng không thèm nhìn cô, trực tiếp đi theo mẹ Tiêu vào nhà.

- Tiêu Hàn đâu? Vẫn chưa về sao? – Mẹ Tiêu thấy trên giá giày thiếu một đôi giày nam, biết Tiêu Hàn vẫn chưa về, liền lên tiếng hỏi.

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu một cái

- Anh ấy nói trong công ty còn một ít chuyện không chưa làm xong, liền bảo con về trước.

Nghe Thường Tiểu Nguyệt giải thích xong, mẹ Tiêu không khỏi nhú chân mày

- Tiểu Nguyệt, hình như kể từ ngày con gả về đây, Tiêu Hàn cũng chưa về sớm ngày nào; con làm vợ của nó, cũng là thư ký của nó, không phải nên giúp đỡ nó trong công việc sao? Làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này?

Không biết làm sao, kể từ khi gặp Tống Hương Ngưng ở công viên, mẹ Tiêu liền có cảm giác không mấy tốt đẹp với Thường Tiểu Nguyệt, bà cũng thấy cô không tốt như ban đầu cũng không còn thích cô như ngày trước.

- Con - Thường Tiểu Nguyệt vô duyên vô cớ bị phê bình, cô cảm thấy rất vô tội, vốn là muốn giải thích cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

- Vì sao con không giải thích gì, con ở đây là làm cái gì. Tự nhìn lại mình một chút đi, con có làm hết trách nhiệm của người làm vợ chưa? Xem ra con chẳng phải là một người mẹ hiền, một người vợ đảm! – Mẹ Tiêu nói xong còn lắc đầu một cái, một chút thể diện cũng không để lại cho Thường Tiểu Nguyệt.

- Con rất xin lỗi. - Thường Tiểu Nguyệt nín thật lâu mới nói ra bốn chữ này, hơn nữa còn là bắt đắc dĩ.

Mẹ Tiêu cũng không có muốn cùng cô nói thêm gì nữa

- Được rồi, mẹ cũng không còn gì để nói, con nên xem lại mình một chút. - Dừng một chút, giống như là nghĩ đến cái gì đó, lại nói - Còn nữa, con nên xem lại chuyện của Tiêu Vũ Xuyên, đối với Tiêu Xuyên đã tạo được bao nhiêu ảnh hưởng, bây giờ nó gặp liền sợ con rồi đó.

Trong lời nói tràn đầy bất mãn đối với Thường Tiểu Nguyệt.

- Mẹ, thật xin lỗi, lần trước là con quá nóng tính. - Thường Tiểu Nguyệt lại bắt đắc dĩ nói xin lỗi.

- Thôi, biết sai là tốt rồi, về sau không nên như vậy nữa. – Mẹ Tiêu nói xong liền xoay người, đối với Tiêu Vũ Xuyên đang núp sau lưng nói - Tiểu Xuyên, chúng ta trở về phòng chơi có được không? Chờ một chút sẽ ra ăn cơm.

Tiêu Vũ Xuyên vừa nghe đến có thể vào phòng chơi đồ chơi, bỗng chốc con mắt liền sáng lên, nhanh chóng gật đầu.

Mẹ Tiêu vừa lôi kéo Tiêu Vũ Xuyên vào nhà, vừa phân phó với Thường Tiểu Nguyệt

- Con đi chuẩn bị cơm tối đi.

Thường Tiểu Nguyệt nhìn bóng lưng của hai người, bắt đắc dĩ đi về phòng bếp.

Sau khi ăn cơm xong, Thường Tiểu Nguyệt rất nhanh liền dọn dẹp bàn cơm, sau đó liền đi ra ngoài; mẹ Tiêu và Tiêu Vũ Xuyên thì ngồi xem tivi.

Đợi đến Tiêu Hàn lúc trở lại, Thường Tiểu Nguyệt vẫn chưa về, mà Tiêu Vũ Xuyên đã ngủ thiếp đi trong ngực mẹ Tiêu.

- Hôm nay sao con về trễ vậy? - trong lời nói của mẹ Tiêu có chứa sự trách cứ.

Tiêu Hàn tự biết đuối lý, liền không nói thêm gì, đem đề tài chuyển thành Tiêu Vũ Xuyên

- Mẹ, sao không đem Tiểu Xuyên về phòng nghỉ ngơi? Mẹ ôm nó như thế sẽ mệt mỏi lắm.

- Con cho rằng mẹ không muốn hả? – Mẹ Tiêu nói - Tiểu Xuyên vừa xem tivi vừa nói phải đợi con về, nói gì cũng không chịu đi ngủ trước; mẹ không thể từ chối nó, chỉ còn biết để nó tùy tiện ngủ ở đây!

Tiêu Hàn nhìn Tiêu Vũ Xuyên đang ngủ say, một hồi đau lòng truyền lên não

- Trước tiên con muốn ôm Tiểu Xuyên về phòng ngủ - Nói xong anh liền ôm Tiêu Vũ Xuyên lên, hướng phòng trẻ mà đi.

Chờ lúc Tiêu Hàn đi ra, anh phát hiện mẹ Tiêu đang nhìn anh, biết bà có lời muốn nói, liền ngồi xuống bên cạnh bà

- Mẹ, có chuyện gì không?

- Cô ấy đã xuất hiện. – mẹ Tiêu chậm rãi nói ra.

- Cô ấy? là người nào? - Tiêu Hàn không biết bà đang nói ai.

- Tổng Hương Ngưng. – mẹ Tiêu nói ra từng chữ một – cô ấy đã gặp Tiểu Xuyên rồi.

Lúc Tiêu Hàn nghe được ba chữ “Tổng Hương Ngưng”, trong lòng không ngừng run rẩy, nhưng anh rất nhanh liền khôi phục sự bình tĩnh

- Cô ấy từ Pháp đã trở về.

- Cô ấy từ nơi nào về thì mẹ không biết, cô ấy muốn gặp Tiểu Xuyên. - Nói đến đây, ánh mắt mẹ Tiêu của trở nên lo lắng.

Tiêu Hàn biết mẹ Tiêu rất yêu thích Tiểu Xuyên, nhưng rõ ràng ban đầu là anh bởi vì chính mình mới tạo nên sự hiểu lầm giữa mẹ Tiêu và Tổng Hương Ngưng, đối với Tổng Hương Ngưng anh càng áy náy nhiều hơn.

- Mẹ, con hiểu mẹ rất thương Tiểu Xuyên, nhưng Hương Ngưng mẹ của Tiểu Xuyên, con cũng rất muốn mẹ con cô ấy được nhận nhau? - Anh cố gắng làm mẹ Tiêu tỉnh táo lại - Còn nữa, Hương Ngưng thật nói là cô muốn nhận lại Tiểu Xuyên sao?

Anh không nhớ rõ giữa bọn họ có thỏa hiệp này.

Mẹ Tiêu lắc đầu một cái

- Cô ấy không có nói cái này, nhưng ý của cô ta rất rõ ràng, cô ta muốn nhận lại Tiểu Xuyên, còn muốn Tiểu Xuyên gọi cô ta là mẹ, nhưng cô ta căn bản không có tư cách!

Nói đến cái này bà lại tức lên.

- Con không cảm thấy Hương Ngưng làm gì sai, con cảm thấy chuyện này rất bình thường. - Tiêu Hàn không muốn nghe lời của mẹ lại tiếp tục nói - Huống chi con đã cam kết với cô ấy điều này

- Cái gì? – mẹ Tiêu cho là mình nghe lầm.

Tiêu Hàn lặp lại từng chữ một lần nữa

- Con nói là, lúc đầu con đồng ý với cô ấy, sẽ để cô ấy nhận lại Tiểu Xuyên nếu cô ấy muốn.

- Không được - Bà không đồng ý.

Tiêu Hàn lại ngoài ý muốn chống đối lại bà

- Mẹ, chuyện này con đã quyết định, con sẽ cho cô ấy nhận lại Tiểu Xuyên, con sẽ cho Tiểu Xuyên biết mẹ của nó là ai.

Nói xong anh không để ý đến mẹ Tiêu nữa, liền đi về phòng mình.

35. Chương 35: Qua Đêm Trên Xe

Sau khi Thường Tiểu Nguyệt đi ra ngoài, không phải đi nơi khác, mà cô đến “Lam Điều” nơi Tiêu Hàn và Owen Dục thường xuyên đến, nhưng cô không biết bọn họ là khách quen của nơi này.

Cô chọn một góc khuất cạnh quầy bar, cầm ly rượu trong tay, một hơi uống cạn sạch.

Mặc dù cô đã kết hôn, nhưng cô vẫn có khuôn mặt xinh đẹp và một vóc dáng mê người, cô thấy một vài người đàn ông chăm chăm mình, chỉ là đứng từ xa nhìn cô, không dám lại gần; thỉnh thoảng có một hai anh chàng dừng cảm cho là mình có thể hấp dẫn trái tim người đẹp, cuối cùng đều không có kết quả, ngược lại tự tìm mất mặt.

Người cuối cùng đi tới chính là một anh chàng hào hoa phong nhã, mặc dù phong cách của anh cho thấy anh không giống như những người đàn ông ở đây

- Tiểu thư, cô đi một mình à? – Anh bưng ly rượu đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Mặc dù Thường Tiểu Nguyệt đã uống rất nhiều rượu, nhưng ý thức vẫn còn rõ ràng. Cô xoay người nhìn một chút người đàn ông bên cạnh, thấy anh đến gần, liền xoay người lại, không thèm nhìn đến anh.

Người đàn ông này không vì vậy mà buông tha cô, mà lại tiếp tục nói:

- Tiểu thư xinh đẹp này, ở chỗ này một mình uống rượu giải sầu thì càng uống càng buồn bực thêm, tại sao cô không thử mời tôi một ly?

Nói xong anh liền giắt lấy ly rượu trong tay cô, thoáng chốc tay cô đã trống không, ly rượu lại bị anh uống sạch.

- Mời anh uống một ly rượu? – Thường Tiểu Nguyệt đối với những lời này cảm thấy rất hứng thú, bình thường đều là người khác xin cô uống rượu, bây giờ lại có người muốn cô mời mình uống rượu, người kia còn là một người đàn ông? Cô rút cuộc cũng xoay người, lần nữa nhìn anh.

Ừ, dáng dấp cũng tuần tú, khó trách anh lại tự tin như vậy. Thường Tiểu Nguyệt không chú ý tới mình vẫn nhìn chăm chăm vào anh, cho tới khi không khí giữa hai người trở nên lúng túng cũng không hay.

- Cô gái xinh đẹp, cô nhìn tôi lâu như vậy, có phải là thích tôi không? Vậy tôi sẽ cho cô một cơ hội, tôi mời cô một ly rượu.

Người đàn ông đó nói xong liền gọi phục vụ tới, gọi một ly rượu. Thường Tiểu Nguyệt nhìn anh tự nhiên như vậy, không khỏi cười khẽ một tiếng, nhìn theo anh.

- Tiểu thư xinh đẹp, tôi có vinh hạnh được ngồi nói chuyện xưa với cô không? – Người đàn ông đó không có nhìn Thường Tiểu Nguyệt, mà chỉ nhìn chăm chăm ly rượu màu đỏ tím, không đứng đắn nói.

- Chuyện xưa của tôi? – Thường Tiểu Nguyệt không rõ anh đang muốn nói cái gì.

Người đàn ông đó gật đầu

- Đương nhiên chính là chuyện xưa của cô, chuyện xưa của tôi chẳng cần phải nói.

- Tại sao muốn nói chuyện xưa của tôi? – Thường Tiểu Nguyệt không dễ dàng bị mắc câu, mà tiếp tục nghi ngờ hỏi.

Người đàn ông đó biết cô thắc mắc, liền lại tiếp tục nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, tôi mới vừa bước vào, liền chú ý đến cô. Nhưng cô lại giống như không vui, tôi rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra, có thể làm cho tiểu thư xinh đẹp của chúng ta mặt ủ mày ê như vậy.

Anh đem toàn bộ quan sát của mình nói ra bên ngoài.

Thường Tiểu Nguyệt vừa nghe, trong đầu không khỏi xông lên một hồi cảm động, vì vậy cô liền đem tất cả những chuyện gần đây của mình nói ra cho anh biết.

- Với trí tuệ của mình, tôi nghĩ người đàn ông kia bởi vì anh ta với cô đã xảy ra quan hệ mới bắt buộc kết hôn, nhưng con anh ta và anh ta đều không thực sự thích cô, cô lại còn bị mẹ của anh gây áp lực?

Người đàn ông đó căn cứ những điều Thường Tiểu Nguyệt vừa nói, tổng kết lại.

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, coi như là đúng, đồng thời cô lại một lần nữa nhìn kỹ người đàn ông này, cảm thấy anh cũng không phải người bình thường.

- Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy cô cũng không phải thật sự thương anh ta?

Người đàn ông đó nhìn vu vơ rồi nói một câu.

Thường Tiểu Nguyệt không nghĩ tới người đàn ông đó lại nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói những gì, cuối cùng cô nghiêm nghị nói:

- Anh đừng nói lung tung! Làm sao tôi lại không thương anh ấy? Tôi bỏ ra nhiều cố gắng như thế, tôi thậm chí còn tuyên bố với người bên ngoài sẽ không gả cho ai khác ngoài anh ấy, sẽ không yêu ai khác ngoài anh ấy, anh chỉ được cái linh tinh. - Ấn tượng của cô đối với anh giảm đi không ít.

- Vậy cô nên hỏi lại chính mình, đến tột cùng cô thương anh ấy ở điểm nào? - Người đàn ông nay không có bởi vì Thường Tiểu Nguyệt tức giận mà ngừng hỏi, nhưng ánh mắt của anh có chút trở nên bén nhơn.

- Tôi - Thường Tiểu Nguyệt bị người đàn ông đó đột nhiên hỏi như thế, nhất thời không biết nên nói những gì qua thật lâu mới ấp úng nói - Tôi yêu anh ấy, tôi thật sự thương anh ấy. Đáng dấp anh ấy vừa đẹp, vừa là Tổng giám đốc của Tập đoàn Tiêu Thị, là người tài hoa, vạn người mê, làm sao tôi không yêu anh ấy cho được

Cô nói cho anh chút lý do, nhưng cô rất rõ, lý do này dường như chẳng thuyết phục.

Người đàn ông đó quả nhiên không có bị lừa, anh ôn hòa nhưng không mất thăng thần nói:

- Cô có cảm thấy lý do của cô chẳng thuyết phục gì không? Tôi thấy dường như cô chẳng yêu anh ta, mà chỉ yêu thân phận và địa vị của anh ta mà thôi.

Anh nói thẳng vào tim đen của cô Thường Tiểu Nguyệt không nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt với anh, sau đó tiếp tục uống rượu của cô.

Người đàn ông đó đoạt lấy ly rượu trong tay cô, đặt xuống bàn, đem mặt Thường Tiểu Nguyệt quay lại đối diện với mình, cười nói:

- Tôi tới đây để nói cho cô biết cái gì gọi là cảm giác “yêu”.

Nói xong anh liền hôn lên môi của cô.

- Ừm. . . . - Thường Tiểu Nguyệt hoảng hốt muốn thét lên, nhưng lại bị người đàn ông đó hôn đến không thể kêu lên, đồng thời nội tâm của cô dâng lên một cảm giác mới mẻ cuốn hút lấy cô, để cho cô chẳng thể làm gì khác.

Người đàn ông đó đối với phản ứng của Thường Tiểu Nguyệt rất hài lòng, cuối cùng anh nhìn thấy thời cơ đã tới, dang tay ra bế ngang người cô, đi ra cửa.

- Anh định đưa tôi đi đâu? - Thường Tiểu Nguyệt vừa mừng vừa sợ hỏi.

Mặt người đàn ông đó cười đến xấu xa

- Em biết mà.

Nói xong anh liền đặt cô lên ghế phụ sau xe hơi của anh, sau đó bắt đầu động thủ trút bỏ xiêm y của cô.

- Các gì, chờ một chút! - Thường Tiểu Nguyệt có chút xấu hổ - Ở nơi này sao?

Thay vì nói là xấu hổ, nói lời chẳng bằng lòng nhưng trong lòng cô có chút hưng phấn.

Người đàn ông kia gật đầu

- Tôi tin tưởng chúng ta sẽ rất vui vẻ.

Nói xong liền mặt cười xấu xa, đem cửa xe đóng lại.

Ngày thứ hai, Thường Tiểu Nguyệt tỉnh lại, phát hiện khắp thân thể mình đau nhức, cô mới chậm rãi nâng người dậy, nghĩ về những chuyện tối hôm qua.

Sau khi nghĩ ngợi một hồi, cô liền chuẩn bị rời đi, ai ngờ lại bị người đàn ông bên cạnh ôm lấy.

- Đi sớm như vậy? – Người đàn ông đó mông lung hỏi.

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu một cái

- Ủ, còn nữa, chúng ta đều là người lớn, chuyện tối ngày hôm qua coi như không có cái gì xảy ra nhé.

Nói xong cô liền kéo tay anh ra, chuẩn bị rời đi.

- Cứ tính như vậy? – giọng nói của người đàn ông ấy trở nên có chút trầm thấp - Cô cho tôi là Ngưu Lang sao?

Thường Tiểu Nguyệt lắc đầu

- Anh cũng biết tôi không phải có ý này, nhưng. tôi là người đã kết hôn, tôi không thể không chung thủy với chồng của tôi.

Cô thử thuyết phục người đàn ông đó. Người đàn ông đó cười lạnh

- Không thể? Nếu quả như thật không thể, tối ngày hôm qua cô với tôi đã không xảy ra quan hệ này.

- Thật xin lỗi. – Cho tới bây giờ Thường Tiểu Nguyệt không biết chuyện đã xảy ra, không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi - Nhưng tôi không thể tiếp tục liên lạc với anh được, như vậy đối với cả hai ta đều tốt

- Không thể nữa liên lạc? – Người đàn ông kia cười lạnh lấy ra một xấp hình – Cái này không biết là cái gì đây?

36. Chương 36: Bị Uy Hiếp

Anh - nhìn người đàn ông trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn Thường Tiểu Nguyệt không biết nên nói những gì, vốn là đang tỉnh táo cũng không còn sót lại chút gì.

Nội dung những tấm hình không có cái gì khác, chính là tối hôm qua ở trong xe hai người bọn họ đã làm chuyện gì đều được ghi chép lại cẩn thận, cho nên khó trách Thường Tiểu Nguyệt luống cuống như vậy.

- Anh như thế nào? - mặt người đàn ông đó vẫn cười xấu xa như cũ, nhưng trong nụ cười lại lộ ra một cổ lạnh lùng – Anh chỉ là muốn bảo vệ tốt quyền lợi của mình mà thôi

- Đến tột cùng là anh muốn làm gì! - Thường Tiểu Nguyệt gầm nhẹ. Vốn cho là chuyện tối ngày hôm qua có thể sẽ như phấn viết bảng dễ dàng xóa sạch, nhưng là bây giờ nhìn lại, người đàn ông trước mặt đã chuẩn bị tất cả .

Nụ cười người đàn ông đó vẫn không thay đổi

- Làm gì em lại tức giận như vậy? Anh chỉ muốn dùng phương thức này để giữ em lại bên cạnh anh mà thôi! Chẳng lẽ em không biết ư, từ buổi tối hôm qua chúng ta ở trong quán bar gặp mặt, anh liền yêu em, anh đối với em có thể nói là vừa gặp đã yêu, em không biết phải không? Cho nên anh không thể để cho em ở gần bất cứ người đàn ông nào khác, dù cho em đã có chồng.

Nghe xong lời này Thường Tiểu Nguyệt có chút chút đỡ khốc đỡ cười, nhưng trong lòng lại bị anh làm cho cảm động. Mặc dù trong lời nói của cô vẫn rất căm ghét người đàn ông này, nhưng cô chỉ đối với anh có chút cảm giác uất ức; về phương thức anh làm cô rất không ủng hộ.

- Anh nói yêu tôi, nhưng hiện tại chúng ta thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng không biết, giữa chúng ta còn có thể xảy ra chuyện gì khác? - Thường Tiểu Nguyệt còn tốt bụng khuyên anh - Huống chi, anh đã có gia đình hay không thì tôi cũng không rõ, nhưng tôi là phụ nữ đã có chồng, anh cũng biết rồi đó, tôi cố gắng lắm, thật vất vả mới có được thứ đồ mà tôi muốn, tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho Tiêu Hàn đâu, sẽ không cùng anh ấy ly hôn.

Cô không muốn buông Tiêu Hàn ra, càng thêm không muốn thừa nhận cô đối với người đàn ông ở trước mặt có chút tình cảm.

- Hả? Ý của cô là giữa chúng ta chỉ là tình một đêm? – Nụ cười của người đàn ông kia rất cuộc cũng thu vào.

- Đúng. - Thường Tiểu Nguyệt trả lời như đinh chém sắt - Cho nên chúng ta về sau không cần liên lạc lại, điện thoại và địa chỉ liên lạc càng thêm không cần để lại.

Cô lo lắng nếu như liên lạc với nhau, một ngày nào đó Tiêu Hàn sẽ phát hiện, đến lúc đó cô cái gì cũng kết thúc rồi.

Nhiệt độ trong lời nói càng ngày càng thấp

- Ý của cô là tối ngày hôm chúng ta xảy ra chuyện gì, cũng quên sạch, duy trì thế giới riêng của hai người, có gặp cũng xem như xa lạ.

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, nhưng cô có cảm giác chuyện không thuận lợi giải quyết như vậy.

- Tôi tên là Lăng Lạc. – Người đàn ông đó cố gắng để cho giọng nói của mình ấm áp hơn một chút, nhưng lửa giận trong lòng của anh lại không có cách nào dập tắt - Vậy bây giờ tôi xin được hỏi tên cô là gì vậy, cô Tiêu?

- Anh - Thường Tiểu Nguyệt không hiểu, tại sao anh lại biết thân phận của cô?

Lăng Lạc nhìn qua liền biết suy nghĩ của cô, trực tiếp trả lời:

- Cô là muốn hỏi tại sao tôi biết thân phận của cô phải không? Cô đã quên chuyện tối ngày hôm qua chúng ta ở quán rượu đã nói chuyện thật lâu, dường như cô kể tất cả mọi chuyện cho tôi, cô còn nói cô là vợ của Tổng giám đốc Tập đoàn Tiêu Thị nữa.

Nghe Lăng Lạc giải thích xong, cuối cùng Thường Tiểu Nguyệt cũng biết vì sao rồi

- Tôi nhớ tên của anh rồi thì làm thế nào? - Cô hỏi, đồng thời, cô lại cảm thấy cái tên “Lăng Lạc” này rất êm tai, rất thích hợp với anh.

- Vậy bây giờ chúng ta có thể tiếp tục qua lại - Lăng Lạc trở lại chủ đề chính - Còn nữa, tôi nhớ vẫn chưa biết tên của tiểu thư xinh đẹp này, vậy xin hỏi tên cô là gì? Nếu đã có qua lại, tôi nghĩ cần thiết phải biết họ tên của nhau.

Thường Tiểu Nguyệt đã hiểu điều anh nói, vốn tính toán không muốn nói cho anh biết tên của cô, chỉ là sau đó lại phun ra ba chữ

- Thường Tiểu Nguyệt.

- À, tên của cô thật đẹp, thật thích hợp với cô! – Sau đó Lăng Lạc lại đổi lại nụ cười xấu xa - Vậy bây giờ chúng ta cũng biết tên của đối phương rồi, chúng ta nên gọi là quan hệ gì?

Anh lập tức chuyển về ý đồ chính của mình.

- Anh - Thường Tiểu Nguyệt mau bị anh làm ất kiên nhẫn đến phát bực, chỉ là cô hết sức khắc chế lửa giận của mình – Mới vừa rồi không phải tôi đã nói rồi sao? Giữa chúng ta không thể có chuyện gì khác.

Phải bắt cô nói bao nhiêu lần thì anh mới có thể hiểu?

Nụ cười Lăng Lạc vẫn không thay đổi

- Em xác định là không có khả năng sao?

- Không có khả năng! - Thường Tiểu Nguyệt không chút suy nghĩ phải trả lời.

- Có phải em sợ anh gửi hình cho người kia không? - Lăng Lạc quơ quơ sắp hình trong tay.

Thường Tiểu Nguyệt bị anh nói như thế, luống cuống tay chân

- Anh thật sự muốn như thế nào? – Cô sắp chết mất - Chẳng lẽ anh không biết, anh dùng thủ đoạn thì tình yêu sẽ không phải là tình yêu sao? Anh có thể giữ nổi cơ thể tôi, nhưng trái tim tôi anh không giữ được.

Cô cũng chẳng biết vì sao mình lại nói với anh như vậy

- Em có thời gian để nói tôi, vậy sao em không xem lại chính mình đi? Em còn không làm được như vậy - Lăng Lạc lại cười – Những người phụ nữ ở bên cạnh anh đều là một loại, em như thế nào đừng cố chối cãi, anh nhìn sẽ thấy được.

Thường Tiểu Nguyệt bị anh nói làm cho hồ đồ, nhưng lại muốn lấy những lời anh nói mới vừa rồi làm kế thoát thân.

- Theo như lời anh nói, tôi căn bản là hạn đàn bà có lòng dạ rắn rết, cho nên đừng bên tôi, như thế sẽ không có kết quả.

Cô không hy vọng sẽ cùng anh dây dưa.

- Không được! – Nghe xong lời của cô nói, Lăng Lạc liền trả lời – Anh nói không được là không được, trừ phi.

Anh nhìn cô một chút.

- Trừ phi cái gì? - Thường Tiểu Nguyệt cho là tìm được biện pháp giải quyết rồi, vì vậy vội vàng hỏi.

Nụ cười trên mặt Lăng Lạc sâu hơn

- Trừ phi em muốn cho những tấm ảnh này được truyền ra bên ngoài. – Anh cười đến giống như một thiên sứ bước ra từ trong địa ngục, làm cho người ta nhìn không khỏi run rẩy.

- Anh - Thường Tiểu Nguyệt đã lần thứ ba không biết nói gì với anh, cuối cùng cô quyết định phải chiến đấu đến cùng - Anh thích nói cứ nói đi, hình ở trong tay anh, tôi không có quyền hỏi tới.

Nói xong cô liền kéo mạnh lăng lạc tay, đi xuống xe.

Lần này Lăng Lạc ngoài ý muốn không thể ngăn cản cô, nhìn Thường Tiểu Nguyệt xuống xe, lúc cô đã đi xa, anh mới lớn tiếng nói vọng ra:

- Tiểu Nguyệt, chúng ta về sau cũng sẽ không liên lạc nữa.

Thường Tiểu Nguyệt nghe xong câu nói mình muốn nghe. Cô cho là anh đã nghĩ thông, liền xoay người cười, đối với hắn nói:

- Tối ngày hôm qua cảm ơn anh.

Nói xong cô liền lại xoay người, đi về Tiêu Thị.

Cho đến không thấy được bóng dáng của Thường Tiểu Nguyệt nữa, Lăng Lạc mới nhỏ giọng nói

- Em xem, về sau em sẽ hối hận.

Nói xong anh liền cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại

- Này, nhanh đến đây? Chỗ tôi có một thứ muốn gửi chuyển phát nhanh, mời nhanh chóng tới đây, địa chỉ là

Giao phó xong địa chỉ, Lăng Lạc liền cúp xong điện thoại, cười lạnh nhìn về hướng Thường Tiểu Nguyệt rời đi.

Đợi công ty chuyển phát nhanh đến, Lăng Lạc rất nhanh liền điền xong địa chỉ, để tất cả vào trong phong thư, không chút do dự viết tên “Tiêu Hàn”, đem tất cả đều điền xong, anh liền đóng hình lại thật kỹ, sau đó giao cho nhân viên công ty vận chuyển.

Thường Tiểu Nguyệt, là em không tốt với anh trước, nên đừng trách anh độc ác. Anh đã cảnh báo em trước rồi!

37. Chương 37: Gặp Lại Tiêu Tàn

Tống Hương Ngưng quyết định muốn đi tìm Tiêu Hàn. Cô không biết anh có ý gì, nhưng cô nhất định phải nhân lại Tiểu Xuyên, cho nên vô luận như thế nào cô đều muốn gặp anh hỏi ý kiến.

Cô vốn muốn tới nhà họ Tiêu để gặp anh, nhưng nghĩ đến ở nhà họ Tiêu, trừ Tiêu Hàn, mẹ Tiêu cũng sẽ ở đó, suy nghĩ rất lâu cô cuối cùng vẫn quyết định đến Tiêu Thị để gặp anh. Và bây giờ cô đang bước vào cửa Tập đoàn Tiêu Thị.

- Xin chào, tôi muốn gặp tổng giám đốc của các cô, xin hỏi có thể thông báo giúp một tiếng không? - Tống Hương Ngưng đối với cô gái tiếp tân chào hỏi, cô nhận ra cô gái ấy, lần trước cô đến Tiêu Thị, cũng chính cô ấy đã truyền lời giúp.

Ngay lập tức cô gái trước mặt nhận ra Tống Hương Ngưng, dùng vẻ mặt vui mừng nhìn cô

- Bà Tiêu đến. . . .

Lời còn chưa nói dứt, lại nghĩ đến việc Tống Hương Ngưng và Tiêu Hàn đã ly hôn, vì vậy vội vàng hướng Tống Hương Ngưng xin lỗi

- Thật ngại quá, cô Tống, tôi vừa rồi có chút sơ ý, hiện tại tôi sẽ lập tức giúp cô thông báo với thư ký Thường.

Nói xong cô gái ấy liền lập tức gọi điện thoại.

Tống Hương Ngưng dịu dàng cười một cái với cô gái ấy, bày tỏ ý không ngại. Chỉ chốc lát sau, cô gái ấy liền cúp điện thoại, cười nói với cô:

- Cô Tống, tôi đã thông báo với thư ký Thường, bây giờ cô có thể lên rồi ạ

- Ừ, cảm ơn cô. - Tống Hương Ngưng lần nữa đối với cô nói lời cảm ơn, sau đó xoay người đi vào thang máy.

Nhìn bóng lưng Tống Hương Ngưng đi xa, cô gái ấy không khỏi than nhẹ ra tiếng, “haizzz”, vì cái gì mà Tống giám đốc lại ly hôn với người tốt như thế? Lại còn chọn cô gái không ra gì như Thường Tiểu Nguyệt mà kết hôn?! Cái thế giới này hỗn loạn thật!

Tống Hương Ngưng bấm thang máy đi lên tầng cao nhất, cô bước ra khỏi thang máy, hướng về phòng làm việc của Tiêu Hàn mà đi tới, ai ngờ chưa đi vào liền bị Thường Tiểu Nguyệt ngăn cản.

- Cô Tống, chờ một chút. - mặc dù Thường Tiểu Nguyệt cười nói với cô, nhưng trong mắt không có chút nào nụ cười.

Tống Hương Ngưng đã sớm nghĩ tới việc sẽ không thuận lợi đi vào phòng làm việc của Tiêu Hàn như vậy, nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn, bày ra một vẻ mặt bình thường để nói chuyện

- Tôi có việc muốn gặp Tổng giám đốc Tiêu.

Ý là mong cô ta đừng có cản đường của cô.

Thường Tiểu Nguyệt vẫn cười, chỉ là đáy mắt hàm nghĩa càng thêm nồng đậm

- Cô Tống, tôi biết cô muốn tìm Tổng giám đốc Tiêu, nhưng tôi là thư ký cũng là vợ của anh ấy, tôi có quyền được biết cô tìm anh ấy để làm gì chứ?

- Cô . . . - mặc dù sớm đã biết rõ Thường Tiểu Nguyệt cùng Tiêu Hàn đã kết hôn, nhưng là bây giờ nghe, trong lòng vẫn là có chút đau nhói; cô cố nén đau đớn trong lòng, tỏ vẻ mặt tươi tỉnh nói – Tôi cùng anh ấy có ân oán cá nhân, tôi cảm thấy mình với cô không có quan hệ, cô cũng không có cần thiết biết, cho dù cô là vợ của anh ấy.

Thường Tiểu Nguyệt không nghĩ tới Tống Hương Ngưng sẽ trực tiếp nói như vậy, không biết nên phản bác như thế nào; đang lúc cô nghĩ đến cái gì, lại muốn lên tiếng, cửa phòng làm việc của Tống Giám đốc lại mở ra, Tiêu Hàn bước ra nhìn Tiểu Nguyệt một cái.

- Tiểu Nguyệt, tại sao cô lại nói dối như vậy? - Tiêu Hàn nói xong liền ngẩng đầu lên, lập tức nhìn Tống Hương Ngưng đang đứng bên cạnh Thường Tiểu Nguyệt - Hương Ngưng, sao em lại đến đây?

Anh cũng chẳng thể ngờ, nhưng thời điểm anh gặp cô, trong lòng anh quả thật run rẩy không ngừng.

- Tôi có việc muốn nói riêng với anh một chút. - Tống Hương Ngưng nói xong liền nhìn Thường Tiểu Nguyệt đang đứng bên cạnh.

Tiêu Hàn biết ý của cô, liền dẫn cô vào phòng làm việc của mình

- Vào đi rồi nói tiếp.

Sau khi Tống Hương Ngưng đi vào, anh còn đặc biệt khóa cửa lại.

Thường Tiểu Nguyệt nhìn cửa khóa chặt, trong đầu rất tức giận, tuy nhiên không có chỗ bộc phát, không thể làm gì khác hơn là buồn bực ở trong lòng.

- Em mới từ Pháp trở về à? - Đợi đến khi Tống Hương Ngưng ngồi xuống, Tiêu Hàn liền lên tiếng hỏi.

Ở nơi này, trong ba năm qua, anh vẫn rất chú ý tới tin tức nước Pháp, nhưng không có một tin tức gì liên quan đến cô; anh gấp rút, anh lo lắng, tuy nhiên cái gì không thể làm.

- Dạ, em mới về - Tống Hương Ngưng cười nhẹ một tiếng - Hơn nữa cũng không đi đâu nữa

- Như vậy cũng tốt, sau khi học đủ, trở về làm việc lại là tốt rồi. - Tiêu Hàn thật lòng vui mừng cho cô - Chúc mừng em.

- Cảm ơn! - nụ cười của Tống Hương Ngưng càng sâu hơn.

Tiêu Hàn lúc này mới nhớ tới là Tống Hương Ngưng tìm đến anh, nhưng còn chưa biết nguyên nhân cô đến để làm gì, liền hỏi

- Đúng rồi, lần này em đến đây tìm anh có chuyện gì không?

Tống Hương Ngưng gật đầu

- Chúng ta đã ly hôn ba năm, Tiểu Xuyên cũng hơn ba tuổi, em muốn chính thức nhận lại Tiểu Xuyên được không ạ.

- Em có gặp qua Tiểu Xuyên rồi phải không? - Tiêu Hàn không đáp mà hỏi ngược lại.

- Dạ, hai ngày trước ở một công viên gần nhà em có gặp qua con, nhưng mẹ anh không để cho Tiểu Xuyên nhận em, bà thậm chí không để cho em đi chơi với Tiểu Xuyên - Nói đến chuyện này, Tống Hương Ngưng càng nói càng tức, giọng nói có chút lớn hơn.

Tiêu Hàn gật đầu một cái

- Anh cũng nghe mẹ anh nói rồi, thật ra thì bà chỉ sợ em cướp mất Tiểu Xuyên, cho nên bà mới cực kỳ tức giận không cho phép em và Tiểu Xuyên gặp nhau.

- Nhưng em vẫn là mẹ ruột của Tiểu Xuyên - Tống Hương Ngưng không ủng hộ lý do của bà - Mặc dù anh đã cùng Thường Tiểu Nguyệt kết hôn, nhưng em mới chính là mẹ của nó, làm sao anh có thể để một cô gái khác mà mẹ của Tiểu Xuyên?

Thật ra nếu cô gái kia không phải là Thường Tiểu Nguyệt, có lẽ cô sẽ không tức giận như hiện tại.

Tiêu Hàn có chút giật mình

- Làm sao em biết anh và Tiểu Nguyệt kết hôn?

Không phải cô vừa về nước sao, làm sao lại. Vừa nghĩ tới mẹ mình và cô đã gặp mặt, anh đã đại khái hiểu được vấn đề.

- Ủ, quên chúc mừng anh. – Cô nói có vẻ gượng ép đến ngay cả mình cũng không thể chấp nhận được.

- Anh và Thường Tiểu Nguyệt thật sự đã kết hôn, nhưng anh chưa từng để Tiểu Nguyệt chính thức trở thành mẹ của Tiểu Xuyên. Tiểu Xuyên vẫn gọi Tiểu Nguyệt là dì.

Tiêu Hàn liền giải thích với Tống Hương Ngưng.

Nghe xong lời Tiêu Hàn nói, bỗng chốc đôi mắt Tống Hương Ngưng sáng lên

- Anh nói thực à?

Tiêu Hàn cười gật đầu một cái

- Chỉ có em mới là mẹ thực sự của nó. - Nghĩ đến chuyện của mẹ mình, Tiêu Hàn lại nói - Như vậy đi, về sau nếu em muốn gặp Tiểu Xuyên, trước hết cứ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ dẫn con tới.

Nói xong anh liền đưa danh thiếp của anh cho cô.

Tống Hương Ngưng hiểu rõ nguyên nhân Tiêu Hàn làm như vậy

- Ủ, cảm ơn anh, Tiêu Hàn!

Nghĩ đến bây giờ anh còn phải làm việc, cô liền vội đứng lên

- Em không quấy rầy anh tiếp tục làm việc nữa, em đi trước đây. - Nói xong cô liền cầm túi xách lên, đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Tiêu Hàn không có ngăn cô lại, chỉ nhìn cô rời đi, biết cửa được cô nhẹ nhàng đóng lại, anh mới lần nữa tập trung vào cô việc.

Mới xem tài liệu, thì Thường Tiểu Nguyệt liền đi vào, đưa cho anh một bao thư

- Tổng giám đốc, đây là chuyển phát nhanh, muốn anh tự mở ra.

Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy cái bao này có vấn đề, nhưng không rõ là vấn đề gì, cho nên vẫn phải giao nó cho Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn nhận lấy bao thư rồi nói:

- Ủ, tôi hiểu rồi, cô ra ngoài làm việc đi

Nói xong anh lại tập trung xem hồ sơ.

Thường Tiểu Nguyệt liếc nhìn cái bao thư ấy, lại nhìn Tiêu Hàn một chút, mới đi ra khỏi phòng làm việc.

Qua một lúc lâu, Tiêu Hàn mới xem xong một phần tài liệu mình cần, vì vậy anh để tài liệu xuống, nghỉ ngơi một chút, thấy cái bao thư còn chưa mở, được dán rất kỹ, anh liền cầm lên, nhẹ nhàng mở ra nó. Bên trong chính là một sấp hình, lúc anh nhìn thấy những tấm hình đó, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng

Đáng chết, thế nhưng sau lưng anh lại dám làm ra những chuyện như thế này.

38. Chương 38: Muốn Ly Hôn

Tiêu Hàn thấy hình Lăng Lạc đưa tới là muốn uy hiếp Thường Tiểu Nguyệt. Tiêu Hàn không nghĩ tới Thường Tiểu Nguyệt sẽ phản bội mình, hiện tại lại nhớ tới, anh không chỉ thống hận vì bị phản bội mà còn không có tình cảm với cô.

Nghĩ đến ban đầu anh chỉ vì cô mới phải cưới cô vào nhà, anh cảm thấy thật buồn cười. Nhưng bây giờ ngẫm về tất cả, anh không nói cái gì, đây là cơ hội để anh có thể rời xa cô, nghĩ tới đây, anh lại nghĩ tới Tống Hương Ngưng, bất giác khẽ cười một tiếng.

Nhìn xuống tấm ảnh, nội dung đều khó coi, ở sau lưng tấm ảnh cuối cùng, Tiêu Hàn còn thấy mấy chữ: “Như thế nào? Không nghĩ tới vợ của anh lại ngủ với đàn ông khác chứ gì?”

Tiêu Hàn nhìn xong hình, lại nhìn Thường Tiểu Nguyệt đang công việc ở bên ngoài một chút, cô không có bất kỳ biểu hiện khác thường, anh lại nhìn một chút biểu cảm của cô trong những bức ảnh, là buổi tối ngày hôm qua. Điều này không khỏi làm anh đối nàng chán ghét càng thêm chán ghét. Đáng ghét, “xuất quỷ” rồi lại còn có thể thần nhiên ở nơi này làm việc như vậy!

Đem hình cất vào tủ dưới bàn làm việc, Tiêu Hàn nhắm mắt lại trầm tư. Đại khái qua một lúc lâu, anh mới lại mở mắt, đem hình trong tủ ra để vào bao thư như cũ, trong lòng đã suy tính ra phương án đối phó.

Sau buổi chiều làm việc, Tiêu Hàn vẫn bận rộn phê duyệt công văn như cũ, không có ra khỏi phòng làm việc, trừ Thường Tiểu Nguyệt thỉnh thoảng đi vào đưa cà phê, đưa đồ ăn.

Lúc hết giờ làm, Thường Tiểu Nguyệt lại đi vào,

- Tiêu Hàn, tan việc, anh có cùng em về nhà không? - Phỏng đoán anh cũng sẽ có một lý do để trả lời không, cho nên Thường Tiểu Nguyệt không có ôm hi vọng lớn; nhìn thấy Tiêu Hàn thật lâu cũng không trả lời, cô thậm chí đã chuẩn bị đi ra ngoài rồi.

- Chờ một chút! - Ngoài ý muốn, Tiêu Hàn gọi cô lại – Tôi sẽ cùng cô về.

Anh rất ít khi lộ ra nụ cười như thế với cô.

Thường Tiểu Nguyệt cho là mình nghe lầm, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng gì

- Tiêu Hàn, anh anh nói cái gì?

Cô vẫn không thể xác định được mình có nghe lầm những lời Tiêu Hàn nói là thật hay không, còn nụ cười đó, cô cho là mình nhìn lầm.

- Tôi nói, tôi sẽ cùng cô về nhà - Tiêu Hàn nói xong liền đứng lên, thuận tiện đem tài liệu cần xem bỏ vào túi, nhưng anh không để cho Thường Tiểu Nguyệt nhìn thấy - Đi thôi.

Nói xong anh liền bước ra khỏi phòng làm việc.

Thường Tiểu Nguyệt sợ anh sẽ đổi ý, vội vàng đi theo.

- Hôm nay hôm nay tại sao anh về sớm như vậy. Anh không phải thường làm thêm giờ sao? - Đọc theo đường đi, trong xe cũng không có ai nói chuyện với ai, Thường Tiểu Nguyệt thật sự không chịu nổi không khí nặng nề như vậy, liền mở miệng hỏi.

- Thỉnh thoảng về nhà sớm, để chơi với mẹ và Tiểu Xuyên. - Tiêu Hàn không có nhìn cô, vẫn là chuyên tâm lái xe.

Nghe được Tiêu Hàn chỉ là quan tâm mẹ và con trai mình, tâm tình Thường Tiểu Nguyệt không khỏi có chút chán chường, nhưng cô vẫn tỏ vẻ vui mừng

- Vâng ạ, anh phải chăm sóc mẹ thật tốt, mẹ là người vô cùng tốt kia mà; còn có Tiểu Xuyên, chắc sẽ vui lắm khi thấy anh về sớm.

Cô nghĩ mình vẫn qua mặt được anh nên nói.

Tiêu Hàn nhìn ra trong lòng Thường Tiểu Nguyệt là không vui mừng, ngoài dự đoán nói

- Còn có thể chăm sóc cô.

Thường Tiểu Nguyệt suýt nữa bị sắc nước miếng

- Cái Cái gì?

Tại sao cô luôn cảm thấy hôm nay Tiêu Hàn có điểm không đúng, luôn làm cho người ta tưởng tượng anh đang suy tính một chuyện gì đó?

Tiêu Hàn lại dừng mắt nhìn cô, muốn xác nhận xem anh có điểm nào không đúng

- Tôi là nói cũng có thể ở bên cạnh cô – Lần này anh thậm chí lộ ra một nụ cười tình cảm.

- Tiêu. Tiêu Hàn, anh không có việc gì chứ? - Thường Tiểu Nguyệt rất cuộc không nhịn được hỏi ra.

Tiêu Hàn không trả lời cô, chỉ là cười cười nói:

- Đến nhà rồi, chúng ta mau vào nhà thôi.

Nói xong cũng mặc kệ Thường Tiểu Nguyệt còn đang giật mình, tự mình xuống xe đi vào nhà.

Thường Tiểu Nguyệt còn lại là sững sờ thật lâu sau mới xuống xe vào nhà.

Mẹ tiêu biết hôm nay vợ chồng Tiêu Hàn là cùng nhau về nhà, cười không khép miệng, vội vàng đi phòng bếp chuẩn bị thức ăn

- Mẹ nói nè Tiêu Hàn và Tiểu Nguyệt, hôm nay các con về nhà có hơi sớm một chút, trước hết các con nên nghỉ ngơi, chờ làm cơm xong mẹ sẽ gọi hai đứa! - Nói xong bà liền đi vào phòng bếp.

- Mẹ, để con giúp mẹ - Thường Tiểu Nguyệt nói xong sau đó liền đứng lên.

Mẹ Tiêu vội vàng ngăn cản

- Tiểu Nguyệt, không cần, con nên bên cạnh Tiêu Hàn, thưởng thức thế giới hai người, thức ăn để mẹ làm là tốt rồi.

Bà chính là muốn để cho hai người có một ít không gian và thời gian riêng tư.

Thường Tiểu Nguyệt còn muốn nói điều gì, nhưng là bị Tiêu Hàn nói trước một bước:

- Mẹ, mẹ cứ để cho Tiểu Nguyệt giúp mẹ đi, chúng con gặp nhau từ sáng cho đến tối, thì giờ gặp nữa chắc sẽ chán đó ạ.

- Nhưng – mẹ Tiêu vẫn cảm thấy hiện tại thời gian hai đứa ở chung vẫn rất ít, vẫn không muốn bỏ qua cơ hội này.

- Đúng thế mẹ ạ, mẹ phải để cho con tận hưởng con dâu chứ ạ, để con có thể cùng mẹ nấu cơm ạ - Thường Tiểu Nguyệt nói xong liền cùng mẹ Tiêu đi vào bếp.

Tiêu Hàn gật đầu

- Đúng vậy, con dâu nhà họ Tiêu làm sao lại không biết vào bếp? Mẹ, mẹ cứ để cho Tiểu Nguyệt làm đi, con đi chơi với Tiểu Xuyên đi.

- Ba! - Tiêu Hàn vừa dứt lời, Tiêu Vũ Xuyên liền từ trong phòng chạy ra, lập tức liền nhào tới ngực của Tiêu Hàn .

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Vũ Xuyên chạy ra, cũng không tiện nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là nghe theo Tiêu Hàn, cùng Thường Tiểu Nguyệt đi vào bếp.

- Con trai yêu, Tiểu Xuyên, không thấy một ngày, con liền mập và cao lên ghê, con gần bằng ba rồi này - Tiêu Hàn cố khoa trương nói - Như thế nào, có nhớ ba không?

Anh đổi một cái tư thế, để cho Tiêu Vũ Xuyên ngồi thoải mái hơn.

Tiêu Vũ Xuyên hết sức đồng ý

- Đương nhiên là có á..., cả ngày Tiểu Xuyên đều ở nhà, trừ bà nội, cũng a không có ai chơi với con cả.

Nói xong bé còn giận dỗi chu mỏ nhợn ra.

Lúc này Tiêu Hàn mới nhớ tới Tiểu Xuyên đã hơn ba tuổi, cũng sẽ có cảm giác cô độc khi không có bạn chơi cùng, huống chi việc mẹ Tiêu một mình chăm sóc bé cũng không phải là biện pháp tốt

- Tiểu Xuyên, con có muốn đi nhà trẻ không.

Anh nghĩ trước trưng cầu ý kiến của con một chút.

- Nhà trẻ là nơi nào vậy ba? - Tiêu Vũ Xuyên mờ mịt hỏi.
- Chính là một có rất nhiều người lớn và các bạn cùng tuổi chơi với con, còn có thể học được rất nhiều kiến thức phổ thông, con có muốn đi không? - Tiêu Hàn kiên nhẫn giải thích.
- Tiêu Vũ Xuyên vừa nghe đến bé sẽ được chơi cùng với nhiều bạn nhỏ khác, bỗng chớp hai con mắt sáng lên
- Thật sự sẽ có rất nhiều người bạn nhỏ chơi với con sao?
- Ủ! - Tiêu Hàn nhìn ra được sự động lòng của Tiêu Xuyên.
- Con muốn đi, con muốn đi! - Tiêu Vũ Xuyên hận không thể đến đó ngay lập tức.
- Tiêu Hàn gật đầu
- Vậy thì tốt, chờ một chút lúc ăn cơm, chúng ta sẽ nói với bà nội một tiếng, sau đó tuần sau sẽ đưa con đi nhà trẻ được không?
- Con muốn nói với mẹ cái gì? - Từ phòng bếp ra ngoài mẹ Tiêu nghe được đoạn đối thoại nhỏ của hai cha con, nhưng không có nghe rõ - Ăn cơm thôi . . .
- Bà nội, con muốn đi nhà trẻ, con vừa có thể học vừa có thể chơi - Tiêu Vũ Xuyên chạy lại nắm tay mẹ Tiêu làm nũng.
- Mẹ Tiêu nghe được là bé muốn đi nhà trẻ, mặt vui mừng nói:
- Đi nhà trẻ? Tiêu Xuyên có thể học lại có thể không cần buồn bã giống như là ở nhà, Tiêu Xuyên, chờ ba giúp con tìm một nhà trẻ tốt, rồi dẫn con đến đó.
- Được ạ - Tiêu Vũ Xuyên cười chạy về bàn cơm - Ăn cơm thôi.
- Mẹ Tiêu và Tiêu Hàn nhìn vẻ mặt vui mừng của Tiêu Vũ Xuyên, lại khẽ nhìn lẫn nhau, sau đó mới đi vào bàn ăn.
- Chờ Thường Tiểu Nguyệt đem món cuối cùng ra, cả nhà mới chính thức dùng cơm. Ai cũng liếc mắt hướng đến chén cơm của Tiêu Vũ Xuyên mà gấp thức ăn vào, Tiêu Vũ Xuyên vui vẻ chậm rãi tiêu diệt hết nùi thức ăn nhỏ.
- Tiêu Hàn rất nhanh liền ăn xong rồi, anh nghỉ ngơi một lát, liền mặt lạnh lùng nhìn Thường Tiểu Nguyệt, sau đó khạc ra mấy chữ
- Thường Tiểu Nguyệt, tôi cùng cô sẽ ly hôn.

39. Chương 39: Bằng Chứng Ngoại Tình

- Anh nói cái gì? - Thường Tiểu Nguyệt cho là mình nghe lầm, bị sợ đến rớt chiếc đĩa xuống cũng không hay.
- Đúng vậy Tiêu Hàn, con không phải bị trúng gió chứ? Không nên nói chuyện lung tung! – Mẹ Tiêu cũng không đồng tình với anh. Bà thật sự không rõ tại sao Tiêu Hàn lại nói như thế, ba năm trước đây là vì Tống Hương Ngưng nên anh nói thế, ba năm sau cũng là anh, không ngờ chuyện lặp lại một lần nữa, chỉ là thay đổi nữ chính.
- Tiêu Hàn lạnh lẽo vẫn như cũ không thay đổi
- Thường Tiểu Nguyệt, cô phải rõ ràng hơn tôi chứ. Tôi nói chúng ta sẽ ly hôn. – Anh vốn muốn chờ Tiêu Xuyên đi về phòng , nhưng nhìn con cũng đã ăn cơm xong, chẳng thể đợi thêm nữa liền nói.
- Lần này Thường Tiểu Nguyệt rốt cuộc xác định mình không có nghe lầm rồi
- Vì sao anh lại đối với em như vậy?
- Cô không rõ lý do gì mà anh lại nói như vậy.

- Tại sao? - Tiêu Hàn cười lạnh, từ trong túi áo lấy ra sắp hình hôm nay mình đã nhận được, đem nó đặt lên bàn - Những thứ này chính là chứng cứ.

Anh không tin cô xem xong những thứ này rồi, sắc mặt vẫn tốt như hiện tại.

Thường Tiểu Nguyệt vừa nhìn những tấm hình trên bàn, lập tức liền luống cuống

- Em

Cô thật là không ngờ cái tên Lăng Lạc lại làm thật.

Mẹ Tiêu cầm một tấm hình lên xem, vừa nhìn, vội vàng ném xuống.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Tiểu Nguyệt, cô giải thích cho tôi đi.

Nội dung những tấm ảnh làm mẹ Tiêu chẳng thể nhìn thêm được, trong lòng đối với Thường Tiểu Nguyệt không ít hoài nghi, người bà tưởng rằng cô sẽ là một người con dâu tốt lại làm ra loại chuyện này.

- Mẹ, mẹ cảm thấy cô ấy còn mặt mũi để giải thích sao? - Tiêu Hàn lạnh lùng chỉ vào mặt Thường Tiểu Nguyệt - Nhà họ Tiêu không có loại con dâu lại đi ngủ với người đàn ông khác như thế. Cho nên, cô chẳng thích hợp làm vợ tôi, chúng ta ly hôn là đúng rồi.

Trong lời nói không có chút tình cảm nào.

- Mẹ, con. - Thường Tiểu Nguyệt nghe giọng nói lạnh lùng của Tiêu Hàn, không thể làm gì khác hơn là xoay người hướng về mẹ Tiêu bên cạnh nhờ giúp đỡ.

Mặc dù mẹ Tiêu rất ưa thích Thường Tiểu Nguyệt, nhưng những chuyện cô làm lần này bà chẳng thể nào nói giúp cô được. Cho nên bà không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn cô.

- Cô không có gì giải thích sao, mà đừng nên giải gì nữa ệt, với loại chuyện này tôi sẽ không tha thứ đâu, đừng nói là cô bị hãm hại, cô vô tội nhé. - Tiêu Hàn giễu cợt nói.

Thường Tiểu Nguyệt vốn thật sự nghĩ nên nói như vậy, nhưng bây giờ bị Tiêu Hàn nói trước, cũng chẳng thể nói gì thêm. Cô ngồi chết lặng không biết phải làm sao.

- Không cần giả bộ trong sáng. - Tiêu Hàn lạnh lùng nói thêm một câu - Tôi vốn còn cho cô là một cô gái tốt, thật không nghĩ đến cô lại làm ra loại chuyện như thế này.

- Không phải vậy, Tiêu Hàn, anh nghe em giải thích được không? - Thường Tiểu Nguyệt khóc lên, cô hy vọng sẽ làm anh có thể động lòng.

Tiêu Hàn đưa ánh mắt xem thường nhìn cô một cái.

- Cô không cần phải nói gì thêm, cô càng nói tôi càng chán ghét cô thêm. - Anh không cho cô một lần nữa có thể nói dối gạt mẹ và con anh.

Nhìn bọn họ gây gổ, mẹ Tiêu không đành lòng, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng mà khuyên nhủ:

- Tiêu Hàn, con nên nghiêm túc suy nghĩ một chút về chuyện này và những lời nói ban nãy, cũng nên cân nhắc một chút lợi hại!. Lại nói, nếu con cùng Thường Tiểu Nguyệt ly hôn thì ai sẽ chăm sóc Tiểu Xuyên?.

Bà thật sự không muốn con trai mình phải ly hôn một lần nữa.

- Cho tới bây giờ Tiểu Xuyên cũng không cần cô ta chăm sóc - Tiêu Hàn lạnh lùng nói, chỉ là lúc nhìn qua Tiêu Vũ Xuyên trong mắt nhiều hơn một phần nhu tình - Hương Ngưng đã trở về rồi? Tiểu Xuyên có thể do Hương Ngưng chăm sóc.

- Cái gì? - Mẹ Tiêu không nghĩ tới hiện tại Tiêu Hàn lại nhắc tới Tống Hương Ngưng, đồng thời cũng nhớ tới lý do cô cùng Tiêu Hàn ly hôn, không khỏi nhủ mày - Tiêu Hàn, con không được quên, lý do ban đầu con cùng Tống Hương Ngưng ly hôn đó.

Thường Tiểu Nguyệt cũng không có nghĩ đến Tiêu Hàn sẽ nhắc đến Tống Hương Ngưng

- Đúng vậy ạ. Mẹ nói không sai, lý do Tống Hương Ngưng và anh ly hôn cũng giống với lý do anh cùng em ly hôn. Tại sao cô ấy có thể tới đây chăm sóc Tiểu Xuyên, còn em thì không thể?

Cô chính là nuốt không trôi những chuyện này.

Tiêu Hàn không có nhìn cô, chỉ là giọng nói càng lạnh lùng hơn.

- Tiểu Xuyên là con trai của Hương Ngưng, cô là mẹ của Tiểu Xuyên sao? - Nói xong anh lại xoay người nhìn mẹ Tiêu - Còn nữa, mẹ, mẹ đã hiểu lầm Hương Ngưng rồi.

Anh cảm thấy, đây là lúc nên nói ra sự thật, mặc dù anh và Tống Hương Ngưng không có thỏa thuận chuyện này, nhưng thật sự nếu không nói ra, mẹ Tiêu đối với Tống Hương Ngưng hiểu lầm càng hiểu lầm sâu hơn.

- Mẹ hiểu lầm cô ấy? - mẹ Tiêu cười lạnh - Tiêu Hàn, không cần nói sang chuyện khác, bây giờ đang nói về chuyện con cùng Tiểu Nguyệt. Không cần nhắc đến Hương Ngưng ở đây.

- Vấn đề của con rất đơn giản, con và Thường Tiểu Nguyệt sẽ ly hôn - Tiêu Hàn trả lời như đinh chém sắt - Về phần vấn đề Hương Ngưng, con cảm thấy nhất định phải làm rõ.

- Chuyện của con và Tống Hương Ngưng có vấn đề gì? Hai người còn chưa gặp nhau kia mà - Mẹ Tiêu không muốn nói thêm cái gì có liên quan đến Tống Hương Ngưng, nghĩ đến Thường Tiểu Nguyệt giả ma giả quỷ, bà lắc đầu thất vọng, sau đó nói - Về phần Tiểu Nguyệt, con có thật muốn cùng cô ấy ly hôn không?. Trước giờ con dâu nhà họ Tiêu luôn phải giữ thân trong sạch.

Coi như bà thích cô ta đến cỡ này, cũng không thể làm hư gia quy.

- Mẹ - Thường Tiểu Nguyệt mặt hoảng sợ nhìn mẹ Tiêu, cô thật là không ngờ mẹ Tiêu lại nhẫn tâm như vậy, nói chuyện ly hôn dễ như thế.

Mẹ Tiêu nhìn Thường Tiểu Nguyệt một chút, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Nguyệt, cô không thích hợp làm con dâu nhà họ Tiêu. Về phần cô sau chuyện này hãy cố gắng sống tốt đi.

Nói xong bà liền quay người sang chỗ khác, bà không đành lòng nhìn gương mặt đầy nước mắt của Thường Tiểu Nguyệt.

Tiêu Hàn thấy được mẹ mình đã đồng ý, liền lấy từ trong một bao thư lớn ra một phần tài liệu đã được chuẩn bị trước

- Đây là giấy thỏa thuận li hôn, cô ký đi, ngày mai tôi đến chỗ luật sư Sự Vụ Sở công chứng nữa, là chúng ta đã hoàn thành thủ tục ly hôn. Bắt đầu ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy cô kể cả ở nhà hay ở công ty.

Cô thấy có cầu xin thế nào cũng không được, Thường Tiểu Nguyệt cúi đầu nhìn giấy thỏa thuận li hôn. Phía trên giấy đã có sẵn một chữ ký, cô càng thêm xác định việc Tiêu Hàn muốn cùng cô ly hôn là không thể thay đổi. Liền rất nhanh ký tên của mình vào cột trống còn lại, sau khi ký xong lập tức chạy về phòng.

Nhìn bóng lưng Thường Tiểu Nguyệt rời đi, mẹ Tiêu không nhịn được than nhẹ ra tiếng

- Không nghĩ tới, hai người vợ của Tiêu Hàn đều cùng một loại.

Nói xong liền lắc đầu một cái, thấy Tiêu Vũ Xuyên đã ăn cơm xong, đi đến phòng khách xem tivi, liền muốn dọn dẹp bàn cơm.

Lúc này Tiêu Hàn mới nhớ tới mới nhớ tới vấn đề của Tống Hương Ngưng vẫn chưa nói rõ với mẹ mình

- Mẹ, Hương Ngưng và Tiểu Nguyệt không phải cùng một hạng người.

Mẹ Tiêu cười lạnh

- Tiêu Hàn, con nói cái gì thế, ban đầu lý do hai người ly hôn chẳng lẽ con đã quên rồi sao? Nhưng với mẹ những chuyện đó chẳng thể nào quên được - mẹ Tiêu vừa thu dọn bàn ăn vừa nói - Còn nữa, về sau nếu con muốn đi tiếp thêm bước nữa, ngàn vạn lần phải điều tra rõ nhân phẩm của đối phương, đừng sai lầm thêm nữa.

Bà không muốn con trai mình hết lần này đến lần khác đều phải ly hôn vì cùng một lý do.

- Mẹ, con đã nói rồi Hương Ngưng không phải loại người như vậy - Tiêu Hàn nóng nảy.

- Cô ta không phải là loại người như vậy chứ là loại người như thế nào? – Mẹ Tiêu chầm chọc nói.

Tiêu Hàn nhìn đến bản thân mẹ Tiêu đối với Tống Hương Ngưng có quá nhiều hiểu lầm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm sao, cuối cùng anh nghĩ nên kể rõ sự tình

- Mẹ, năm đó Hương Ngưng không có người đàn ông nào khác.

40. Chương 40: Con Đã Yêu Cô Ấy

Cái cái cái gì? Tiêu Hàn con đừng nên nói lung tung? – Mẹ Tiêu cho là anh còn yêu Tống Hương Ngưng, mới nói như vậy – Con phải nhớ, ban đầu là do cô ấy có người đàn ông khác, không phải là con nói ra sao, chẳng có gì oan uổng ở đây cả.

Bà đều rất hi vọng điều Tiêu Hàn nói là thật, thế nhưng năm đó chính Tống Hương Ngưng đã thừa nhận, cũng không có ai vu oan cô, đây mới là điều làm cho bà lo lắng nhất.

- Không phải vậy! - Tiêu Hàn hét lớn - Ban đầu là con ép cô ấy ly hôn, cho nên con và cô ấy mới hợp sức nói dối. Cô ấy không có người đàn ông nào bên ngoài cả.

- Cái gì? – trái tim mẹ Tiêu bị lời nói kia làm cho chấn động, bà vội vàng đi tới trước mặt Tiêu Hàn, lắc vai anh hỏi lớn – con nhanh giải thích mọi chuyện ẹ đi, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hàn mặc ẹ Tiêu lắc mình, đợi đến khi mẹ Tiêu bình tĩnh hơn, một chỗ ngồi xuống bàn, anh mới nhẹ nhàng nói - Mẹ, trước tiên mẹ nên bình tĩnh lại, kể tiếp dù bị chuyện gì con mong mẹ cũng đừng chân động quá.

Anh thấy cần phải nói một vòng ẹ Tiêu chuẩn bị tâm lý.

Ý thức được chuyện kể tiếp Tiêu Hàn nói sẽ rất nghiêm trọng, mẹ Tiêu sửng sốt một chút, một lát sau, bà mới nhìn thẳng vào Tiêu Hàn lên tiếng:

- Con nói đi, mẹ chịu được.

Nhìn bộ dạng thấy chết không sờn của mẹ Tiêu, trong lòng Tiêu Hàn rất không là tư vị, nhưng anh cảm thấy thật sự nếu không nói rõ với bà ngọn nguồn chuyện năm đó, bà sẽ không có biện pháp tha thứ cho Tống Hương Ngưng, như thế khẳng định Tống Hương Ngưng và Tiểu Xuyên sẽ không thể thường xuyên gặp mặt. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy nhất định phải nói.

- Mẹ có biết lý do vì sao con với Tống Hương Ngưng lập tức kết hôn không ạ? - Tiêu Hàn giống như bắt đầu kể một câu chuyện xưa, anh không nhìn về phía mẹ Tiêu, ánh mắt vẫn nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ.

- Năm đó không phải là bởi vì Hương Ngưng có con, hai người không muốn làm cho chuyện trở nên khó coi, mới quyết định kết hôn nhanh chóng sao? – Mẹ Tiêu cố gắng nhớ lại tình huống năm đó.

Tiêu Hàn gật đầu một cái

- Đúng vậy ạ, chỉ là đây thật ra mà nói chỉ là một nguyên nhân phụ. - Thấy mẹ Tiêu vẫn nhìn anh, anh lại tiếp tục nói - Thật ra thì nguyên nhân quan trọng hơn chính là vì con là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, mà trước kia, chuyện này con không nói cho ai biết.

- Cái gì? – mẹ Tiêu thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình –Thật ra là có xảy ra chuyện gì?

Bà sắp bị anh cùng Tống Hương Ngưng làm cho điên rồi.

- Chuyện là như vậy. - Tiêu Hàn đã nỗ lực nhớ lại chuyện nguyên do - Năm đó công ty con tổ chức bữa tiệc chúc mừng? Lúc ấy con và cô ấy cùng uống say, say rượu đến độ đánh mất đi lý trí, đã làm ra chuyện đó. Thời điểm chúng con xem như không ai nợ ai, chỉ là sau đó cô lấy lại mang thai, con nghĩ muốn cùng cô ấy đi phá thai như vậy sẽ nhanh chóng hơn, nhưng cô ấy sống chết cũng không chịu, mà con càng thêm không

chịu để cho đứa bé của con gọi người khác làm ba, cho nên mới nói với cô ấy nếu muốn sinh con thì hãy kết hôn với con, đợi cô ấy sinh xong thì phải ly hôn, nhưng đứa bé thuộc về nhà họ Tiêu.

Anh tận lực đem câu chuyện hồi hột của mình kể ra, trong lời nói vẫn không che giấu được đau thương.

Mẹ Tiêu không nghĩ tới chuyện ngọn nguồn lại là như vậy, cũng nghĩ đến chính mình trách lầm Tống Hương Ngưng, trong khoảng thời gian ngắn hỏa khí toàn bộ lên tới đầu

- Con, cái thằng con bất hiếu này, làm sao con có thể đối đãi với Hương Ngưng như vậy? Làm sao con có thể đối đãi Tiểu Xuyên như vậy? Con có thể nói người ta giết đi con của mình sao?

Bà càng nói càng tức, đưa tay lên định đánh vào mặt Tiêu Hàn, nhưng khi nhìn vào mặt đứa con trai duy nhất của mình, bà lại không nỡ ra tay, cuối cùng không cũng thể làm gì được.

Tiêu Hàn nhìn mẹ đau lòng, nội tâm áy náy càng thêm sâu

- Mẹ, con biết rõ chuyện này là sai lầm của con, cho nên, mẹ muốn nói thì cứ nói, mẹ muốn trách thì cứ trách. Chuyện này Hương Ngưng không có quan hệ, cho nên xin mẹ không nên ngăn trở cô ấy và Tiểu Xuyên gặp mặt.

Anh tin tưởng mẹ mình là người thấu tình đạt lý, tin tưởng bà sẽ nghe lời anh, nhất định sẽ không gây khó khăn cho Tống Hương Ngưng nữa.

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Hàn một lúc lâu mới nói

- Hiện tại mẹ làm sao có thể ngăn cản cô ấy đây? Ban đầu cho là Hương Ngưng sai, cho nên mới không để cho cô và Tiểu Xuyên gặp mặt, hiện tại biết mình đã hiểu lầm cô, chẳng còn lý do gì để cản ngăn nữa.

Suy nghĩ một chút cũng tốt, Tiểu Xuyên rốt cuộc cũng đã nhận lại mẹ ruột của mình.

Tiêu Hàn đối với phản ứng của mẹ Tiêu rất là hài lòng

- Mẹ, con biết mẹ sẽ hiểu ý con mà.

Nói xong anh không khỏi nghĩ đến tình cảnh Tống Hương Ngưng và Tiểu Xuyên bên nhau, lập tức liền bật cười.

Mẹ Tiêu không biết anh đang cười cái gì,

- Tiểu tử thú vị, đang cười cái gì - Lại nghĩ tới Tống Hương Ngưng - Đúng rồi, vậy mẹ hỏi con, bây giờ con đối với Hương Ngưng có cảm giác rồi à?

Bà còn hi vọng cô ấy sẽ lại đảm đương trở lại vị trí con dâu nhà họ Tiêu, không để cho Tiêu Hàn cô đơn.

- Mẹ, đừng nghĩ gì xa ạ? - Tiêu Hàn làm sao không hiểu mẹ Tiêu đang muốn nói gì, chỉ là cố giả bộ ngu - Hương Ngưng chỉ là mẹ của Tiểu Xuyên, không hơn.

Anh không biết thời điểm anh nói lời này, ánh mắt anh chợt lóe sáng, mà tất cả đều bị mẹ Tiêu thu vào đáy mắt.

- Bây giờ là như vậy? - mẹ Tiêu không tin lời anh nói - Con nói trước kia con không thích cô ấy, cái đó thì mẹ tin, còn bây giờ. . . Con xem sắc mặt mình đi là sẽ rõ.

Nói xong bà còn lấy cái gương nhỏ bên cạnh đưa cho anh.

Tiêu Hàn biết mình chẳng thể nào qua mặt mẹ mình, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Mẹ, thật ra thì con cũng không biết con đây là có ý gì với cô ấy, ba năm trước đây, con thấy cô ấy đến công ty đưa canh ình lại bị Thường Tiểu Nguyệt khinh thường, liền lên tiếng bên vực cô ấy; còn bây giờ, nghe được mẹ không ngừng trách mắng cô ấy, con lại cảm thấy rất đau lòng, cho nên mới nói ra ngọn nguồn mọi chuyện. Con cũng chẳng biết lòng mình đang như thế nào nữa.

Anh đưa một bộ mặt đầy khó xử nhìn mẹ mình.

Mẹ Tiêu nhìn vẻ mặt của Tiêu Hàn, lập tức liền bật cười

- Đứa ngốc, con yêu cô ấy rồi.

- Con yêu Hương Ngưng? - Tiêu Hàn khó tiếp thu cái định nghĩ này.

Mẹ Tiêu gật đầu

- Con nói xem, bình thường con làm việc hay nghỉ ngơi đều không bao giờ ngần ngại như thế, thỉnh thoảng bóng dáng cô ấy thoáng qua trong đầu con?

Tiêu Hàn suy nghĩ một chút, dang hoàng gật đầu

- Đây chính là Mà thôi không cần nói, con chính là đang yêu cô ấy. Nhanh lên một chút đưa Tiểu Xuyên đi dẫn mẹ nó về đây, nếu không đợi cô ấy cùng người kia kết hôn, con có hối hận cũng không kịp. - Mẹ Tiêu thúc giục

- Người kia? - Tiêu Hàn chợt thoáng qua một cổ dự cảm xấu - Mẹ, mẹ đang nói đến ai vậy ạ?

Lúc này mẹ Tiêu biết Tiêu Hàn còn không chuyện biết Tống Hương Ngưng đã có bạn trai, suy nghĩ một chút quyết định sẽ nói cho anh biết

- Hương Ngưng có bạn trai mới rồi, cái người đàn ông kia còn thật sự rất yêu cô – Bà nói ra những điều chính mắt mình nhìn thấy.

Tiêu Hàn vốn đang tràn đầy lòng tin vào tình cảm của mình, nghe xong lời mẹ Tiêu nói lòng có chút mất mát

- Cô ấy có bạn trai rồi? - Thấy mẹ Tiêu gật đầu một cái, lại tiếp tục nói - Vậy con không nên quấy rầy cuộc sống của cô ấy mới đúng.

- Ô, Con lại nói lảm nhảm cái gì đó, dĩ nhiên không được rồi. Có bạn trai thì thế nào? Cũng không phải là đã kết hôn, con nên cho chính mình một cơ hội cạnh tranh công bằng, nếu Hương Ngưng thật không yêu con nữa thì mới rút lui. Chỉ là mẹ nhìn vào ánh mắt con bé liền biết con bé vẫn rất yêu con. - Mẹ Tiêu cho Tiêu Hàn biết; muốn giúp con có thêm niềm tin.

- Có thật không ạ? Cô ấy yêu con ạ? -Tiêu Hàn như một đứa bé vừa mới biết yêu, gương mặt mừng rỡ hỏi.

Mẹ Tiêu gật đầu

- Tin tưởng vào mẹ của con đi

- Dạ. - Tiêu Hàn rốt cuộc cũng cười, đang định còn nói gì đó, nhưng chuông điện thoại di động chợt vang lên, là một số xa lạ

- Alo

- Đúng vậy.

- Có thật không? Lúc nào thì đi?

- Được, được, gặp lại sau.

Nói xong, anh nhanh chóng cúp điện thoại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười và hưng phấn hiếm có.

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Hàn vui mừng như thế, không nhịn được hỏi:

- Điện thoại của ai vậy, nhìn ra còn rất vui à nha

- Là của Hương Ngưng ạ, cô ấy muốn con dẫn Tiểu Xuyên ra gặp cô ấy ạ

Tiêu Hàn không chút nào che giấu sự hưng phấn của mình.

- Thật? Vậy con mau chuẩn bị đi, rồi thì dẫn Tiểu Xuyên đi

Mẹ Tiêu cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Tiêu Hàn gật đầu một cái, trực tiếp đi thẳng đến trước mặt Tiểu Xuyên

- Tiểu Xuyên, ba dẫn con đi chơi có được hay không?

Tiêu Vũ Xuyên đang xem TV vui vẻ nói:

- Dạ được ạ.

41. Chương 41: Anh Đã Thực Sự Yêu Em

Khi Tiêu Hàn dẫn theo Tiêu Vũ Xuyên đến nơi mà anh và Tống Hương Ngưng đã hẹn trước, Tống Hương Ngưng đã sớm ngồi ở đó đợi. Tiêu Hàn nhìn đồng hồ trên tay một chút, biết mình không có tới trễ, mà chỉ là Tống Hương Ngưng đến sớm, mới dắt theo Tiêu Vũ Xuyên vội vàng đi về phía cô.

- Tối sớm như vậy sao? - Tiêu Hàn cố tỏ ra thoải mái khi hỏi, sau đó anh xoay người lại hỏi Tiêu Vũ Xuyên - Tiểu Xuyên, con nhận ra cô ấy không?

- Con biết ạ - Tiêu Vũ Xuyên cười đến rất vui vẻ - Một hôm trước dì đã cùng con chơi banh ạ.

Lúc trước khi không biết bé là con trai của mình, Tống Hương Ngưng cảm thấy bé gọi cô một tiếng “dì” đã làm cô rất vui vẻ, nhưng bây giờ biết bé chính là con trai của mình, lại nghe tiếng gọi “dì” kia, lòng cô chẳng có chút cảm xúc nào. Chỉ là cô vẫn cười nắm tay của Tiêu Vũ Xuyên, nói:

- Tiểu Xuyên, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Hiển nhiên Tiêu Vũ Xuyên cho là Tiêu Hàn bế ra ngoài chơi, lại vô tình gặp dì nên muốn mời dì chơi chung

- Dì, chúng ta cùng chơi được không, nhưng chơi cái gì bây giờ? Con không có mang theo banh ạ. - bé vẫn còn trong sự phiền não vì đi gấp quá không có mang theo gì để chơi cả.

- Tiểu Xuyên - Tiêu Hàn nói - hôm nay ba không dẫn con đến đây chơi.

Vừa nghe đến không thể chơi, Tiêu Vũ Xuyên liền bĩu môi

- Ba, tại sao không thể chơi ạ? Ở nhà ba mới nói dẫn con ra ngoài chơi mà? Hiện tại lại có dì ở đây, thì ba bảo không có con chơi là sao? - Bé càng nói càng mất hứng, cuối cùng chuyển sang Tống Hương Ngưng - Dì, dì có muốn chơi cùng Tiểu Xuyên không?

- Dì - Tống Hương Ngưng nhìn gương mặt đầy vui vẻ của Tiêu Vũ Xuyên, thật sự không biết nên nói gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tiêu Hàn, cầu cứu anh.

- Tiểu Xuyên! - Tiêu Hàn ít khi nghiêm khắc với Tiêu Vũ Xuyên - Ba nói rồi, lần này không phải ra ngoài chơi, mà có chuyện quan trọng hơn cần nói với con.

- Anh đừng nói lung tung gì với con cả. - Tống Hương Ngưng vội vàng lên tiếng nói.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng một cái, không nói gì.

- Có chuyện gì ạ? - Tiêu Vũ Xuyên nghe đến mình không được chơi vì có chuyện quan trọng hơn, liền cảm thấy hứng thú hỏi, mặc dù chính bé cũng không biết là chuyện gì - Dì ơi! Dì có biết chuyện gì không?

- Tiểu Xuyên, từ nay không được gọi là dì nữa - Tiêu Hàn nói rõ - Phải gọi là mẹ.

Tống Hương Ngưng vốn muốn ngăn cản Tiêu Hàn nói ra, nhưng tất cả đều xảy ra được đột ngột, cho tới cô cũng không kịp phản ứng. Cô vốn muốn bồi dưỡng tình cảm với Tiêu Vũ Xuyên trước, đợi đến khi thời cơ chính thuận rồi mới nói, nhưng bây giờ, đã không kịp rồi.

- Mẹ? - Tiêu Vũ Xuyên đối với cái danh từ này hết sức xa lạ, đến phát âm còn không chính xác - Dì là mẹ con?

Tống Hương Ngưng nhìn Tiêu Vũ Xuyên, thật lâu sau mới gật đầu một cái, coi như là thừa nhận.

Tiêu Hàn thấy chuyện đã giải quyết xong rồi, cái gì cũng không cần che giấu nữa:

- Cho nên, từ bây giờ Tiểu Xuyên có thể thoải mái chơi với cô, chỉ là không thể gọi cô là dì nữa mà phải gọi cô là mẹ.

Tiêu Vũ Xuyên rất ít thấy gương mặt nghiêm túc của Tiêu Hàn, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

- Vậy. Tiểu Xuyên, con bây giờ gọi một tiếng mẹ được không? - Tống Hương Ngưng tràn đầy mong đợi hỏi.

Dù sao Tiêu Vũ Xuyên vẫn chỉ là đứa bé, Tống Hương Ngưng vừa nói, bé liền nghe theo

- Mẹ!

Thậm chí khi bé gọi còn kèm theo một nụ cười sảng khoái.

Tống Hương Ngưng nghe được, nước mắt lập tức chảy ra

- Tốt, tốt! Tiểu Xuyên, gọi một tiếng nữa đi.

- Mẹ!

- Gọi một tiếng nữa được không?

- Mẹ!

- Gọi nữa đi.

- Mẹ mẹ mẹ

.

Có lẽ là ý thức được mình có phần điểm lỏng cuống, cuối cùng Tống Hương Ngưng không bảo cho Tiêu Vũ Xuyên gọi nữa, mà kích nhìn Tiêu Hàn

- Tiêu Hàn, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em nhìn lại Tiểu Xuyên

Tiêu Hàn nhìn đôi mắt đỏ hoe của Tống Hương Ngưng, đau lòng nói

- Không có việc gì, Tiểu Xuyên vốn chính là con trai của em, huống chi anh nhớ lúc đó đã nói sẽ để cho em nhận lại Tiểu Xuyên, cho nên, em không cần phải thấy mang ơn anh.

Tống Hương Ngưng biết nói cái gì đi nữa cũng là uống công, không thể làm gì khác hơn là im lặng, chỉ nhìn Tiêu Hàn cười một cái.

- Mẹ, mẹ có thể chơi với con không? - Tiêu Vũ Xuyên ngồi bên cạnh không quen với cái không khí vừa nặng nề vừa buồn chán như thế này, liền mở miệng hỏi.

Tống Hương Ngưng cương chiều nhìn bé:

- Đương nhiên có thể, Tiểu Xuyên muốn chơi cái gì, chỉ cần nói với mẹ, mẹ sẽ dẫn con đi chơi.

- Được ạ - Tiêu Vũ Xuyên đối với câu trả lời của Tống Hương Ngưng rất là hài lòng - Bình thường ba cũng không có thời gian chơi với con, bà nội và dì lại không chơi với con, con buồn lắm.

- Tiểu Xuyên, dì ấy không đối xử tốt với con sao? - Tống Hương Ngưng đột nhiên nhớ đến chuyện Thường Tiểu Nguyệt và Tiêu Hàn đã kết hôn, cô không biết Thường Tiểu Nguyệt có vì ghét cô mà trút giận lên Tiểu Xuyên hay không.

Tiêu Vũ Xuyên bị hỏi đúng chỗ ngứa liền hướng về Tống Hương Ngưng tố cáo:

- Mẹ, dì ấy đã một lần đánh con

- Cái gì? - Tống Hương Ngưng không nghĩ tới Thường Tiểu Nguyệt sẽ ác tâm như vậy, cô chuyển sang Tiêu Hàn chứng thực - Tiêu Hàn, chuyện đó là thực sao?

Cô rất hi vọng những gì Tiểu Xuyên nói là sai sự thật.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng, không nói gì.

Tống Hương Ngưng cho anh cam chịu

- Tại sao cô ta có thể nhẫn tâm như vậy? Tiểu Xuyên mới hơn ba tuổi, Tiểu Xuyên có thể làm gì khiến cô ta giận đến phải đánh Tiểu Xuyên? - Thật vất vả ngăn lại những giọt nước mắt vì nghe lời Tiểu Xuyên mà muốn rơi xuống.

- Hương Ngưng, mọi chuyện đã qua rồi, anh và Thường Tiểu Nguyệt đã ly hôn. - Tiêu Hàn an ủi cô - Sau này sẽ không có ai có thể động đến Tiểu Xuyên nữa, càng không ai dám đánh con.

Nghe được tin tức anh và Thường Tiểu Nguyệt đã ly hôn, rất bất ngờ:

- Tại sao anh lại cùng cô ấy ly hôn? Anh chỉ cần nói cô ấy không đánh Tiểu Xuyên là được, không cần phải cùng cô ta ly hôn.

Nếu như bởi vì Thường Tiểu Nguyệt đánh Tiểu Xuyên mà ly hôn, Tống Hương Ngưng lại đột nhiên cảm thấy đáng thương cho Thường Tiểu Nguyệt.

Tiêu Hàn lắc đầu một cái

- Không chỉ là bởi vì cô ta đánh Tiểu Xuyên, mà bởi vì cái này. - Anh nói xong lấy từ trong ngực ra hai tấm ảnh mà hôm nay anh nhận được - Em cũng biết, nhà họ Tiêu tuyệt đối sẽ không chứa chấp loại con dâu như thế này.

Tống Hương Ngưng nhìn tấm hình một chút, biết tại sao Tiêu Hàn lại đột ngột ly hôn với Thường Tiểu Nguyệt. Lại nghĩ tới tất cả những chuyện của mình trong quá khứ, liền có điểm giễu cợt nói:

- Thật buồn cười, ba năm trước đây chúng ta là nói dối, không ngờ ba năm sau, quả thật lại có chuyện này thật.

- Ba năm trước đây, thật sự là rất xin lỗi em - Tiêu Hàn luôn có cảm giác mình đối với Tống Hương Ngưng tồn tại quá nhiều thiếu sót - có lẽ, ba năm trước đây, chúng ta không nên ly hôn.

Anh có chút dò xét nói.

Tống Hương Ngưng lại lắc đầu

- Không, chúng ta là nói dối, để có thể sinh Tiểu Xuyên ra, nay mọi chuyện chỉ là quá khứ mà thôi. Tất cả đã kết thúc. - Cô không muốn thừa nhận lúc nghe Tiêu Hàn nói như thế, trong nội tâm sâu thẳm dâng lên một tia vui vẻ.

- Nhưng, ba năm trước đây nếu như chúng ta không ly hôn, hiện tại mọi chuyện cũng sẽ không hỗn loạn như vậy. - Tiêu Hàn tiếp tục nói.

Tống Hương Ngưng lại như cũ lắc đầu

- Không, không có tình yêu, hôn nhân chắc là sẽ không lâu dài. Ba năm trước đây anh căn bản là không yêu em nên không thể nói thế.

Sau đó cô nhìn đồng hồ, cảm thấy nên đã đến giờ phải về, liền nói vài lời tạm biệt hai cha con. Sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tống Hương Ngưng một mình rời đi, Tiêu Hàn rơi vào trầm tư . . .

Ba năm trước đây, anh đối với em không phải là tình yêu? Còn hiện tại, anh đã thực sự yêu em.

42. Chương 42: Ngã Bài

Sau khi Thường Tiểu Nguyệt rời khỏi nhà họ Tiêu, cô đã trở về căn nhà nhỏ mà ban đầu mình sống. Cô để hành lý xuống, ngồi trên ghế sa lon, một mình rơi vào trầm tư.

Không nghĩ tới, chỉ trong vòng một ngày vận mệnh của mình lại có nhiều thay đổi như vậy. Đầu tiên là đánh Tiểu Xuyên để bị mẹ Tiêu và Tiêu Hàn phát hiện; tiếp theo là ở “Lam Điền” gặp Lăng Lạc, một người đàn ông kỳ quái, khiến cho cô đã làm những chuyện mà đến cô cũng chẳng thể tin nổi; sau đó bị Lăng Lạc uy hiếp, cô không chịu để mình bị uy hiếp, không nghĩ tới anh lập tức đem sấp hình đó chuyển phát cho Tiêu Hàn; cuối cùng Tiêu Hàn trực tiếp cùng cô ly hôn. Những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, thật sự khiến cho người ta rất khó tiếp thu.

Lăng Lạc, đúng là một người đàn ông kỳ quái, cô có cảm giác anh rất quen thuộc, giống như đã gặp qua anh ở đâu đó, nhưng là nơi nào thì cô không nghĩ ra, không thể nào nhớ nổi, càng muốn nhớ, đầu của cô càng đau.

“Lam Điền”, đúng, “Lam Điền”! Hiện tại đi đến đó, có thể sẽ gặp lại anh ta! Thường Tiểu Nguyệt nghĩ tới, vội vàng xốc túi xách lên, đóng cửa lại, đi đến “Lam Điền”.

- Em đến rồi sao? - Thường Tiểu Nguyệt vừa đi vào quầy rượu, đã thấy Lăng Lạc ngồi ở một góc khuất, vì vậy vội vàng đi đến.

Thường Tiểu Nguyệt nhìn anh

- Hiện tại chúng tôi đã ly hôn rồi. Anh vui mừng chưa? - Về mặt cô khinh bỉ nói.

Lăng Lạc không có đem vẻ khinh bỉ của cô để ở trong mắt, tiếp tục nói:

- Đã đến rồi thì đừng đứng đây nói chuyện, đến đây, ngồi một chút! - Anh đi đến ngồi lại chiếc ghế của mình nơi quầy bar.

Lần này Thường Tiểu Nguyệt ngoài ý muốn thuận theo anh, đi tới quầy rượu, kêu một ly bia, uống một hơi cạn sạch

- Anh biết tôi đúng không?

Lăng Lạc cười khẽ

- Đúng vậy, anh chẳng những biết em, em cũng biết anh nữa kia mà. Nhưng nếu như mà anh không chủ động xuất hiện, em sẽ không tìm được anh đâu, cho nên anh là người tốt thì phải làm người tốt đến cùng, chủ động xuất hiện trước mặt em...!

Nói xong Lăng Lạc còn dùng hai đầu ngón tay chọc chọc vào tay mình, cố làm ra vẻ đáng yêu.

- Anh thật sự là ai? - Thường Tiểu Nguyệt chỉ biết anh không phải bình thường người, hơn nữa, cô cơ hồ có thể xác định, anh cùng cô trước đây từng có một quan hệ nào đó rất thân mật, chỉ là cô không nhớ nổi chuyện đó mà thôi.

- Em muốn hỏi anh chuyện này sao? - Lăng Lạc không đáp hỏi ngược lại - Anh đã nói rồi, anh tên là Lăng Lạc.

Thường Tiểu Nguyệt còn gọi thêm một ly bia, lần nữa uống một hơi cạn sạch

- Anh biết tôi không phải muốn hỏi cái này mà

- Vậy em muốn hỏi cái gì? - Lăng Lạc cố ý giả bộ ngu - Em đừng nói là em nghĩ anh và cái người cùng em quan hệ đêm hôm đó là khác nhau nhé? Tại sao em còn hỏi câu hỏi này.

Trên mặt anh vốn đang là nụ cười vui vẻ nhưng nó cũng dần dần biến mất.

- Trước đây chúng ta có biết nhau hay không? - Thường Tiểu Nguyệt càng ngày càng hoài nghi, cô không cho là một người không quen biết lại vô duyên vô cớ tới chia rẽ gia đình của cô như vậy.

- Tiểu Nguyệt - Lăng Lạc vẫn không trả lời vấn đề của cô, mà lại hỏi - Năm nay em hai mươi tám tuổi phải không?

Thường Tiểu Nguyệt nhìn anh một cái, thật lâu sau mới gật đầu.

- Đại khái là đã tám năm rồi - Lăng Lạc lăm băm lăm bầu.

Thường Tiểu Nguyệt thính tai lập tức hỏi:

- Cái gì mà đã tám năm?

Cô càng ngày càng xác định, cô và Lăng Lạc đã có quen biết từ trước, nhưng tại sao cô không có ấn tượng, cô cũng rất mơ hồ về chuyện này?.

Lăng Lạc lắc đầu một cái, vừa cười hỏi:

- Tiểu Nguyệt, em còn nhớ những chuyện lúc em mười tám tuổi không?

- Dĩ nhiên tôi nhớ, lúc tôi mười tám tuổi, tôi - Thường Tiểu Nguyệt còn muốn nói tiếp những chuyện gì đó, nhưng cô lại phát hiện, chuyện khi mình mười tám tuổi, dường như có vài chuyện không thể nhớ nổi.

- Em nói một chút đi, xem một chút tuổi mười tám của em đã xảy ra chuyện gì? - Lăng Lạc kích động lắc vai Thường Tiểu Nguyệt.

Thường Tiểu Nguyệt mặc cho anh lắc, tự mình lọt vào trong khủng hoảng

- Tại sao, chuyện này là chuyện gì? Tại sao những chuyện xảy ra trong năm tôi mười tám tuổi, hoàn toàn không nhớ được gì?

Lăng Lạc đại khái xác nhận Thường Tiểu Nguyệt đúng là không nhớ được những chuyện của mình xảy ra ở tuổi mười tám, giọng nói thoáng hòa hoãn một chút

- Không nhớ gì cả đúng không?

- Anh biết chuyện gì đó đúng không? - Thường Tiểu Nguyệt nhìn sang Lăng Lạc – Anh nhất định biết mười tám tuổi tôi gặp chuyện gì đúng không?

Lăng Lạc không nói gì, cũng không có nhìn cô.

Thường Tiểu Nguyệt càng thêm xác định ý nghĩ của mình

- Anh mau nói cho tôi biết đi, tại sao trong trí nhớ của tôi lại không tìm ra những chuyện năm tôi mười tám tuổi?

Cô càng ngày càng nhanh nóng nảy, cuối cùng đổi thành cô dùng sức lắc hai vai của anh.

- Tiểu Nguyệt, em nên tỉnh táo lại. - Lăng Lạc an ủi cô nói - Vậy em có nhớ những chuyện xảy ra khi em mười bảy tuổi không?

Thường Tiểu Nguyệt gật đầu

- Nhớ rất rõ.

Tiếp theo cô liền chậm rãi nói qua những gì đã xảy ra trong năm mười bảy tuổi của mình.

Lăng Lạc ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe, mày nhíu càng ngày càng chặt, nghe được một lúc, anh không kịp đợi Thường Tiểu Nguyệt kể xong câu chuyện trong “Trí nhớ” của mình, ngắt lời nói:

- Tiểu Nguyệt, những chuyện này đều là tự em nhớ sao?

- Tôi - Thường Tiểu Nguyệt nghĩ thật lâu, cuối cùng mới lên tiếng – Là ba nói cho tôi biết.

Đem tất cả đau đớn trong lòng, Lăng Lạc lạnh lùng hỏi một câu

- Nếu như anh nói, những ký ức này đều không phải là của em, em sẽ nghĩ như thế nào?

Anh thật sự không đành lòng thấy nét mặt mờ mịt của Thường Tiểu Nguyệt.

- Anh gạt tôi - Thường Tiểu Nguyệt quát - Điều này sao có thể? Rõ ràng tôi tin rằng, ba tôi sẽ không gạt tôi

Cô càng nói càng tức giận, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi tội cùng là đầu óc cô như thế nào? Đã có chuyện gì xảy ra.

- Anh hiểu rằng em rất khó tiếp nhận mọi chuyện, nhưng anh muốn nói, những chuyện em kể anh nghe không phải là câu chuyện thật em từng đi qua, đây chỉ là chuyện ba em muốn em biết. - Lăng Lạc nói.

- Anh đến tốt cùng là ai? - Thường Tiểu Nguyệt nhìn Lăng Lạc, cảm thấy anh càng ngày càng quen thuộc, nhưng chính cô lại không nhớ nổi anh là ai - Tại sao tôi cảm thấy được anh rất quen thuộc, nhưng tôi lại không nhớ nổi anh là ai?

Lăng Lạc nhìn cô

- Em muốn nghe sự thật không?

Thật ra thì trong lòng anh rất giằng co giữa việc có nên cho cô biết sự thật hay không .

Thường Tiểu Nguyệt nặng nề gật đầu

- Anh mau nói cho em biết đi

Cô có cảm giác quan hệ giữa bọn họ không đơn giản.

- Anh chỉ có thể nói cho em biết, số phận đã sắp đặt anh sẽ đi vào cuộc sống của em khi em mười tám tuổi.

Lăng Lạc muốn nói ra những điều mà bao lâu nay anh chôn giấu.

- Số phận sắp đặt? xuất hiện ở tuổi mười tám? -Thường Tiểu Nguyệt nói nhỏ - Tôi là người yêu của anh?

Cô thấy khả năng này là thiết thực nhất.

Lăng Lạc chỉ là nhìn cô, không nói gì.

Thường Tiểu Nguyệt cho là anh cam chịu

- Cho nên anh lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi, dùng mọi cách để chia rẽ gia đình của tôi, có đúng hay không?

Thường Tiểu Nguyệt muốn nói cô rất tức giận, nhưng cô chỉ hướng về anh, không nói thêm gì nữa, để không khí nặng nề bao trùm cả hai người.

Lăng Lạc cũng im lặng, anh chỉ uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, tựa như muốn dùng rượu để giải sầu.

Thường Tiểu Nguyệt thấy anh không nói gì, cứ một mình uống rượu

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? – Cô hỏi.

- Làm thế nào là làm thế nào? Tôi muốn cho cô phải hối hận. - Lăng Lạc lạnh lùng nói - Ban đầu chúng ta cùng nhau thề non hẹn biển, cô quên sạch rồi sao, từ đó tôi thề với lòng sẽ không để cô sống yên ổn.

Trong mắt của anh có che giấu một ý căm hận đến thù hận.

- Anh không phải muốn có được tôi sao? Hiện tại tôi cùng với Tiêu Hàn đã ly hôn, có thể đường đường chính chính ở bên cạnh anh? - Thường Tiểu Nguyệt tiếp tục uống rượu.

- Tôi tới đây chỉ là muốn xem dáng vẻ hối hận của cô, không phải muốn cầu hôn. Tôi là Lăng Lạc, tôi sẽ không cần thứ rác thải mà người khác nén đi.

Lăng Lạc vừa nói vừa đi khỏi quầy rượu, lưu lại một mình Thường Tiểu Nguyệt ngồi chết lặng.

43. Chương 43: Gả Cho Anh Đi

Sau khi rời khỏi nơi hẹn với Tiêu Vũ Xuyên và Tiêu Hàn, Tống Hương Ngưng không trực tiếp về nhà, mà đi đến chỗ Owen Dục. Nhìn cách bài biện bên trong căn nhà không chịu dọn dẹp, cô không khỏi cau mày.

- Owen Dục, anh xem lại mình một chút đi, anh làm căn nhà loạn thành như thế này? Còn không chịu dọn dẹp là sao? - Nói chuyện, cô cũng động tay giúp anh dọn dẹp căn nhà một chút.

Owen Dục nhìn bóng lưng Tống Hương Ngưng không ngừng vất vả giúp anh, một hồi cảm động xông lên đầu, nhưng miệng vẫn ăn vạ

- Cũng không phải quá bẽ bộn, huống chi bây giờ còn có người giúp anh dọn dẹp nữa kia mà?

Tống Hương Ngưng vừa dọn dẹp, vừa lắc đầu

- Bây giờ em có thể dọn dẹp giúp anh, nhưng em không thể ngày nào cũng đến đây dọn dẹp giúp anh. Thật không biết anh làm sao sống được cho đến bây giờ.

Owen Dục biết cô đang nói đùa, cũng không có để ý, ngược lại theo lời của cô nói tiếp

- Cho nên có thể nói, Hương Ngưng, em không thể rời khỏi anh, không có em anh sẽ chết mất.

Anh cố ý đem chuyện này trở thành một chuyện rất nghiêm trọng.

Tống Hương Ngưng cười khê một tiếng

- Sao em nghe thấy chuyện có vẻ hơi nghiêm trọng ă. Anh nên đi tìm một người nào đó giúp anh trong chuyện dọn dẹp nhà cửa đi như thế sẽ tốt hơn. - Cô không cho rằng mình có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ này.

- Này, em đang nói linh tinh cái gì đó - Owen Dục nghe lời Tống Hương Ngưng nói, bất giác nhíu mày. Anh đi đến trước mặt Tống Hương Ngưng, nắm lấy hai vai của cô, nghiêm túc nói - Ở trong lòng của anh, em là quan trọng nhất, không được xem thường mình như vậy; còn nữa, đừng bảo cái gì mà ở bên ngoài tùy tiện tìm một người nào đó về nhà, em là quan trọng nhất, không ai có thể thay đổi được. - Anh đem thấy tất cả những điều trong lòng nói ra, chính là muốn để Tống Hương Ngưng biết địa vị của cô trong lòng anh.

Bị anh kèm chặt hai vai Tống Hương Ngưng không thể không ngừng động tác dọn dẹp, cô nghe những gì Owen Dục nói, trong lòng rất cảm động

- Cảm ơn anh, Owen Dục. - Cô cho là ngay sau đó mình sẽ phải ôm lấy anh, nhưng cô lại chỉ là nhìn thẳng anh, không có bất kỳ động tác dư thừa nào, cô thậm chí còn muốn thoát khỏi ngực của anh.

Cảm thấy Tống Hương Ngưng muốn rời khỏi ngực của anh, Owen Dục không thể làm gì khác hơn là buông lỏng tay ra, nhưng anh vẫn chăm sóc nói:

- Không có gì, ai bảo em là bạn gái anh.

Nhưng trong lời nói không che giấu được sự thất vọng tràn trề.

Tống Hương Ngưng biết động tác của mình làm cho Owen Dục đau lòng, nhưng không biết nên nói những gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Qua một lúc lâu, Owen Dục rút cuộc phá vỡ không khí trầm mặc

- Hương Ngưng, em đã đi gặp Tiểu Xuyên rồi sao?

Anh biết cô vẫn luôn muốn nhìn lại Tiểu Xuyên, bất đắc dĩ bị mẹ Tiêu ngăn trở, Tống Hương Ngưng giống như vẫn không thể chấp nhận được.

Nói đến con trai của mình, đáy mắt Tống Hương Ngưng không che giấu được sự cao hứng

- Đúng rồi, hôm nay em tới đây là để nói cho anh biết chuyện này. Hôm nay em đã gặp Tiểu Xuyên, được nghe thẳng bé gọi em là mẹ.

Nhớ tới việc Tiểu Xuyên gọi mình là mẹ, Tống Hương Ngưng liền một hồi cảm động.

- Em được nhìn lại Tiểu Xuyên rồi hả? - Owen Dục rất là giật mình, anh rất hiểu Tống Hương Ngưng muốn nhận lại tình thâm mẫu tử, nhưng. nhưng sao bà nội của Tiểu Xuyên có thể cho.?

Anh không hiểu trong mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, có thể làm ẹ Tiêu cho phép Tống Hương Ngưng nhận lại Tiểu Xuyên.

Tống Hương Ngưng vẫn không ngừng vui mừng

- Em cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa, lần trước ở công viên, bà nội của Tiểu Xuyên nhất quyết không cho em gặp mặt Tiểu Xuyên? Nhưng sau đó em đi tìm Tiêu Hàn, Tiêu Hàn còn nói cho phép em gặp mặt Tiểu Xuyên, nên em mới có thể gặp Tiểu Xuyên trở lại, nghe bé gọi một tiếng mẹ thật đáng yêu.

Cô hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt của Owen Dục càng ngày càng khó coi.

- Em cùng với Tiêu Hàn đã gặp nhau? - Anh tận lực để cho giọng nói của mình không trở nên quá chua chát

Hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện vừa nhận lại con trai, Tống Hương Ngưng chìm trong hưng phấn, không chút nào cảm thấy Owen Dục có cái gì đó không đúng

- Đúng vậy, mấy ngày trước em có đến công ty của anh ấy để thảo luận với anh ấy về vấn đề của Tiểu Xuyên, sau đó anh ấy đã dẫn Tiểu Xuyên đến gặp em còn nói cho con biết em là mẹ của con, trước kia có lẽ em đã nhìn lầm anh ấy, anh ấy là một người rất tốt.

Giọng của Owen Dục càng thêm chua

- Ý của em là gần đây em vẫn luôn có cùng Tiêu Hàn gặp mặt?

Anh cơ hồ dùng sức lực toàn thân mới có thể đè nén hỏa giận trong mình xuống.

Rốt cuộc Tống Hương Ngưng cũng cảm thấy Owen Dục có điểm không đúng, phát hiện mình giống như đã nói quá nhiều về Tiêu Hàn, liền mắng thầm, sau đó đến gần Owen Dục, cười dụ dỗ anh:

- Anh đang ghen sao? Không nên hiểu lầm nhé..., em không có quan hệ gì với anh ấy nữa, em gặp anh ấy chỉ bởi vì Tiểu Xuyên mà thôi..., anh đừng dễ nổi giận như thế.

- Anh không có ghen - Owen Dục biết mình không che giấu được, nhưng vẫn cố che giấu - Anh hiểu rõ mọi chuyện, em xem anh nhỏ mọn lắm sao?

Lời của Owen Dục là bởi vì Tống Hương Ngưng mà cố gắng trấn an.

Tống Hương Ngưng nhìn Owen Dục giống như một đứa bé, bất giác cười khẽ một tiếng

- Owen Dục, em thấy anh và Tiểu Xuyên rất giống nhau, đều đáng yêu như nhau.

Cũng không biết tại sao Tiểu Xuyên vừa thấy Owen Dục lại không thích như thế.

- Em đang nói là anh giống đứa bé sao? - Owen Dục hiển nhiên không ủng hộ lời nói của Tống Hương Ngưng - Đứa bé đó không phải là con trai của em sao, anh sớm đã giận nó rồi. Còn nhỏ tuổi mà trông rất anh tuấn nha. Thiệt là!

Anh vẫn còn ghi hận chuyện lần đầu tiên gặp Tiểu Xuyên, bé không chịu gọi anh là “Chú Âu”.

- Anh còn nói anh không phải hẹp hòi? - Tống Hương Ngưng bắt được bím tóc của anh - Anh thật không hẹp hòi, tại sao phải so đo cùng một đứa bé như vậy? Thiệt là!

Nói xong còn cố làm ra vẻ thất vọng, lắc đầu một cái.

Owen Dục cho là cô thật tức giận, vội vàng nói xin lỗi:

- A, thật xin lỗi, thật xin lỗi em. Anh không nên so đo với một đứa trẻ, thật ra anh không có thật so đo..., chỉ là nói giỡn một chút thôi, Hương Ngưng, không phải đang tức giận đó chứ?!

Bên ngoài nói, trong lòng không ngừng lo lắng, thật ra anh cũng rất thích đứa bé kia.

Tống Hương Ngưng cười nhìn anh

- Thôi, lần này em tạm tha thứ cho anh..., xem anh lần sau còn dám so đo với Tiểu Xuyên nữa không?

Nói xong cũng xoay người, tiếp tục dọn dẹp phòng giúp Owen Dục.

Owen Dục nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Tống Hương Ngưng, trầm tư một lúc lâu, cảm thấy thời cơ đã chín muồi, cuối cùng từ trong lòng ngực móc ra một hộp gấm đã chuẩn bị từ lâu, đem nó đặt vào trong tay, sau đó hướng tới Tống Hương Ngưng.

Đang dọn đồ, Tống Hương Ngưng bị người ta gọi nên quay lại, thấy Owen Dục đứng phía sau liền sợ hết hồn

- Owen Dục, anh ở đây làm chi, anh đang dọa em sợ chết đó á?

Nói xong cô còn dùng tay vỗ vỗ ngực mình, tỏ vẻ vô cùng giật mình.

Owen Dục không có để ý đến lời nói của Tống Hương Ngưng, mà đem hộp gấm trong tay mở ra, sau đó một chân quỳ xuống, mặt thâm tình nhìn Tống Hương Ngưng

- Hương Ngưng, gả cho anh đi!

44. Chương 44: Chưa Chuẩn Bị Tâm Lý

Tống Hương Ngưng không ngờ rằng Owen Dục sẽ cầu hôn cô vào lúc này, nhất thời ngây người. Qua một lúc lâu cô mới phát hiện Owen Dục vẫn còn ở quỳ gối trước mặt cô, vội vàng kéo anh đứng dậy

- Owen Dục, anh đang làm gì vậy đây? Có gì muốn nói thì cứ đứng lên nói.

Owen Dục không có đứng lên theo lời cô nói, mà là cố ý tiếp tục quỳ, thâm tình nói:

- Hương Ngưng, em cũng biết, anh rất thích em, anh luôn ước rằng mỗi ngày mỗi một phút đều được ở bên cạnh em, anh hiểu như thế rất không nghiêm túc, nhưng anh chính là muốn em không có thể bất cứ quan hệ nào khác với Tiêu Hàn, cho nên, gả cho anh đi được không? Anh sẽ đối xử thật tốt với em, đồng thời anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Xuyên, sẽ xem bé như đứa con trai ruột thịt của mình vậy.

- Tiêu Hàn mới thật sự là ba của Tiểu Xuyên - Tống Hương Ngưng vô tình bật thốt lên, liền thấy sắc mặt của Owen Dục trầm xuống, vội vàng nói tiếp - Thế nhưng đó không có nghĩa lý gì cả, hiện tại em và Tiêu Hàn chẳng có quan hệ gì, trừ quan hệ với Tiểu Xuyên.

Cô không muốn đem chuyện của Tiêu Hàn nói ra đây.

- Anh biết rõ Tiêu Hàn là ba của Tiểu Xuyên, nhưng anh hứa sẽ đối xử với Tiểu Xuyên còn tốt hơn Tiêu Hàn đối xử với bé, tuyệt đối sẽ không bởi vì bé là con trai của Tiêu Hàn mà khinh ghét bé! - Owen Dục tiếp tục bảo đảm nói - Anh chính là không muốn em cứ một mình đi gạt mặt Tiêu Hàn, cho dù là vì Tiểu Xuyên.

Cuối cùng anh vẫn là nói ra ý nghĩ của mình.

Tống Hương Ngưng không phải là không hiểu ý tứ của Owen Dục, nhưng cô vẫn không có biện pháp tiếp nhận ý nghĩ của anh

- Owen Dục, em không cho là nếu cứ đi gặp Tiêu Hàn thì sẽ xảy ra chuyện gì. Anh cũng biết, không cùng Tiêu Hàn gặp mặt, em không có cách nào gặp Tiểu Xuyên được cả.? - Sắc mặt của cô thoáng trầm xuống.

- Cái này - Mới vừa rồi Owen Dục không có nghĩ đến điểm này, hiện tại cũng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào - Vậy sau này anh có thể cùng em đi gặp Tiểu Xuyên không, có thể không?

Anh chính là không hy vọng Tống Hương Ngưng và Tiêu Hàn lại ở cùng một chỗ, mặc dù ở giữa vẫn có một đứa trẻ. Hơn nữa, anh mơ hồ cảm thấy, Tiểu Xuyên sẽ làm cho tình cảm của hai người dần ấm trở lại—đây mới là điều anh lo lắng nhất.

- Anh muốn cùng em đi gặp Tiểu Xuyên? - Tống Hương Ngưng có chút chần chờ - Em lo lắng Tiểu Xuyên sẽ để ý.

Owen Dục biết Tiểu Xuyên không rất thích mình, nhưng vẫn tiếp tục nói:

- Cũng không sao, anh sẽ không cãi vả với bé là được rồi? Huống chi trẻ con rất dễ dàng dụ dỗ, nói không chừng lần sau gặp bé, bé liền quý mến anh.

Cảm thấy lời nói của Owen Dục rất hợp lý, Tống Hương Ngưng không khỏi gật đầu một cái

- Nói cũng phải nha. Vậy cũng được, về sau lúc em muốn đi gặp Tiểu Xuyên sẽ nói với anh một tiếng, nếu anh muốn đi thì đi cùng.

Nói xong cô thấy cũng không còn chuyện gì nữa, tiếp tục đi lau những lớp bụi bám trên bàn nhỏ.

Owen Dục thấy đã đạt tới mục đích, khóe miệng bất giác gợn lên. Ngay sau đó cúi đầu, nhìn thấy chiếc nhẫn vẫn còn trong tay, sắc mặt lập tức thay đổi

- Hương Ngưng, vậy em có đồng ý lời cầu hôn của anh hay không?

Anh ngay cả lời cầu hôn của mình cũng quên, ban nãy chỉ một mực muốn thuyết phục Tống Hương Ngưng cho đi gặp Tiểu Xuyên cùng với cô mà thôi.

Tâm tình của Tống Hương Ngưng mới vừa chuyển biến tốt; lại bị chủ đề của Owen Dục làm cho phiền não, không khỏi khẽ thở dài một cái

- Owen Dục, chúng ta như bây giờ không phải tốt vô cùng sao? Tại sao phải kết hôn?

Cô cảm thấy nói đến chuyện kết hôn vào lúc này thì có hơi sớm, cô căn bản cũng không có nghĩ tới muốn kết hôn.

- Tại sao không muốn kết hôn? - Owen Dục không ủng hộ suy nghĩ của Tống Hương Ngưng - Hương Ngưng, anh không cho là hôn nhân là gông xiềng, hôn nhân không phải phần mộ của tình yêu, bây giờ chúng ta không phải là không tốt, chỉ là, anh muốn tiến thêm một bước xác định quan hệ của chúng ta, chẳng lẽ như vậy là sai sao?

Anh không thấy mình đang làm sai gì cả.

- Không phải là không thể được, chỉ là. anh không thấy thời gian chúng ta quen nhau đến nay chưa được bao lâu sao, bây giờ chúng ta liền nói kết hôn không phải quá nhanh sao?

Cô không dám nói với anh cô không đồng ý, cô không dám nói với anh từ khi quen anh cho đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với anh.

- Thời gian chúng ta ở cùng nhau cũng đã rất lâu rồi? - Owen Dục hoàn toàn không đồng ý với cách nói của cô - Hương Ngưng, chúng ta đã bên nhau ba năm tại nước Pháp, hiện tại chúng ta trở về nước, chẳng lẽ đây có thể coi là thời gian ngắn sao?

- Nhưng - Tống Hương Ngưng thật sự không biết nên làm sao để thuyết phục Owen Dục - Cho đến bây giờ em còn chưa chuẩn bị cho chuyện kết hôn một lần nữa.

Owen Dục càng nghĩ muốn ôm lấy cô, thì cô càng muốn chạy trốn, đến bây giờ cô vẫn không biết vì sao mình lại muốn cùng anh ở một chỗ.

Owen Dục ý thức được mình có chút nóng vội, giọng nói lập tức chậm lại

- Thật ngại quá, Hương Ngưng à, anh hiểu rõ tự mình suy nghĩ hơi nhiều, nhưng anh thật sự là rất muốn mỗi giờ mỗi phút đều được ở cùng em, cho nên, đồng ý với anh được không?

Tống Hương Ngưng bất đắc dĩ nhìn Owen Dục

- Em không phải nói em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng sao? Anh nói anh muốn mọi giây mọi phút em đều ở bên cạnh anh, thế nhưng cũng không nhất định phải kết hôn, anh nhìn xem, hiện tại em không phải ở trước mặt anh sao? Huống chi, tình yêu không phải cần cho đối phương những khoảng không của riêng mình sao? Owen Dục, anh định nhốt em sao, em cảm thấy mệt mỏi quá.

Cô vốn là không muốn nói ra, nhưng cuối cùng vẫn là không nhịn được.

- Anh khiến cho em cảm thấy mệt mỏi lắm sao? Vậy em ngày ngày đi gặp mặt Tiêu Hàn có cảm thấy mệt mỏi không? - Owen Dục không nhịn được rống to.

Tống Hương Ngưng nhìn Owen Dục đang nổi giận, không có nói gì, chỉ là tiếp tục lau cái bàn đang dở dang.

Hai người cứ bảo trì sự trầm mặc như vậy, Tống Hương Ngưng đang làm công việc nhà, còn Owen Dục đứng phía sau nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, bóng điện thoại Tống Hương Ngưng vang lên.

- Alo, Xin chào, tôi là Tống Hương Ngưng. - Thấy là số xa lạ, Tống Hương Ngưng nghề nghiệp chào hỏi người bên kia điện thoại.

- Hương Ngưng, là anh. – bên kia đầu dây điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Tiêu Hàn.

Nghe được ra giọng của anh, Tống Hương Ngưng nhìn Owen Dục một chút, lại nhỏ giọng mà nói:

- Có chuyện gì sao?

Cô không rõ tại sao Tiêu Hàn lại gọi cho cô vào lúc này.

- Tiểu Xuyên nói muốn có gặp em.

Tiêu Hàn có chút lúng túng nói, chính anh cũng cảm thấy thật ngại, không biết tại sao Tiểu Xuyên mới vừa đi gặp mẹ về lại nói muốn gặp mẹ.

Tống Hương Ngưng cũng là vẻ mặt nghi hoặc

- Hôm nay không phải mới vừa gặp sao? – Cô cảm giác giống như có chuyện gì xảy ra - Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

- Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là Tiểu Xuyên muốn gặp em - Tiêu Hàn sợ cô lo lắng, vội vàng nói
- Đúng rồi, bây giờ em có đến được hay không? Anh và Tiểu Xuyên đang ở vườn hoa gần nhà em.

Tống Hương Ngưng suy nghĩ một chút

- Được, mười lăm phút sau em sẽ đến.

Nói xong liền cúp điện thoại.

- Hiện tại em muốn đi gặp Tiểu Xuyên, anh có đi cùng không?

Tống Hương Ngưng mặc dù là đang đang nói chuyện với Owen Dục, tuy nhiên bởi vì đang cùng anh “chiến tranh”, cho nên không thèm nhìn anh.

Owen Dục cũng biết người mới vừa rồi gọi điện thoại cho cô là Tiêu Hàn, sắc mặt biến thành cực kỳ kém, nhưng anh tận lực khắc chế mình

- Đi, dĩ nhiên anh phải đi.

Nói xong liền đi lấy chìa khóa xe đi ra, sau đó cẩn thận khóa cửa nhà lại.

45. Chương 45: Chính Thức Tuyên Chiến

Owen Dục và Tống Hương Ngưng cùng đến khu vực vườn hoa nhỏ. Còn chưa đi vào, liền nhìn thấy Tiêu Hàn và Tiêu Vũ Xuyên đang đứng chờ bên trong, anh nghĩ mình nên rộng lượng một chút, nhưng anh còn chưa thể bày ra sắc mặt tốt, nhất là khi thấy Tiêu Hàn.

Tống Hương Ngưng nhìn nét mặt Owen Dục bên cạnh, nhất thời nhớ tới chuyện trước khi đến đây, vì vậy cũng không để ý đến anh, cầm đầu cầm cổ đi về phía Tiêu Hàn.

- Mẹ! - Vừa nhìn thấy Tống Hương Ngưng đi tới, Tiêu Vũ Xuyên vốn là ở trong ngực Tiêu Hàn lập tức nhảy xuống, liền muốn nhảy vào lòng Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng nhìn thấy Tiêu Vũ Xuyên nhào vào lòng mình thì những tâm tình nóng giận với Owen Dục toàn bộ tan thành mây khói, cô đổi lại một khuôn mặt tươi cười

- Tiểu Xuyên thế nào? Không phải vừa mới rời mẹ sao? Tại sao lại muốn gặp mẹ? - Nói xong lấy tay sửa lại những sợi tóc rối của Tiêu Vũ Xuyên.

- Con nhớ mẹ. - Tiêu Vũ Xuyên non nớt nói.

Tống Hương Ngưng nghe lời Tiêu Vũ Xuyên nói, không khỏi cười càng vui vẻ

- Mẹ cũng nhớ Tiểu Xuyên nữa, nhưng bây giờ cũng đã trễ thế này, Tiểu Xuyên không cần ngủ sao?

Tiêu Vũ Xuyên cố chấp mà lắc đầu

- Con không muốn, con muốn gặp mẹ, con muốn cùng mẹ chơi đùa.

Nói xong chạy đến trước mặt Tiêu Hàn, cầm lấy quả banh nhỏ trong tay Tiêu Hàn

- Mẹ, chúng ta chơi banh đi!

- Bây giờ đã khuya lắm rồi, Tiểu Xuyên nghe lời, ngày mai chơi nữa có được hay không? - Tống Hương Ngưng cảm thấy bây giờ có điểm không hợp lý, hướng chỉ sáng sớm ngày mai Tiêu Hàn còn phải đi làm, không thể để cho anh thức đêm.

- Phải để đến ngày mai mới chơi được sao, hiện tại Tiểu Xuyên phải về nhà rồi hả? - Tiêu Vũ Xuyên thật ra là không muốn rời xa Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng gật đầu một cái

- Đúng vậy, Tiểu Xuyên, trước con nên về nhà với ba, chờ lúc ba rảnh rồi sẽ dẫn con ra ngoài chơi với mẹ có được không? - Cô nhìn đồng hồ một chút, thời gian thật đã không còn sớm.

Tiêu Vũ Xuyên bất đắc dĩ không ngoan ngoãn, kiên trì nói:

- Con không muốn, con không muốn tách rời mẹ. - bé quay sang nhìn Tiêu Hàn - Ba, mau nói với mẹ đi, nói mẹ chơi với con được không?

Đứng bên cạnh, Tiêu Hàn không nghĩ rằng con sẽ kéo anh kéo xuống nước chung, nhất thời cứng họng. Qua một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Xuyên, không nên quấy rối, mẹ đang bận rộn, lần sau trở lại tìm mẹ chơi có được không?

Anh nhìn Tống Hương Ngưng sau lưng còn có ánh mắt muốn giết người của Owen Dục, trong lòng thật sự không dễ chịu; nhưng bây giờ anh và Tống Hương Ngưng không có ràng buộc gì, anh không có lý do để gây áp lực cho cô.

- Con không muốn! - Tiêu Vũ Xuyên nói mãi cũng không chịu.

- Tiểu Xuyên, làm sao con cứng đầu cứng cổ như vậy? - Tiêu Hàn tức giận nhìn Tiêu Vũ Xuyên, có chút mất hứng nhíu mày.

Tống Hương Ngưng không muốn Tiêu Hàn tức giận, liền dùng một phương pháp để trung hòa cả hai

- Tiêu Hàn, anh xem như vậy được không? Tối nay Tiểu Xuyên sẽ ở cùng em một đêm, sáng mai anh qua nhà em đón con. Như vậy anh thấy thế nào?

Tiêu Hàn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái

- Vậy cũng được, vậy làm phiền em chăm sóc Tiểu Xuyên một đêm nhé! - Nói xong anh hướng về Tiêu Vũ Xuyên dặn dò - Tiểu Xuyên, con phải nghe lời mẹ, không cho phép ăn vạ nghe không.

Tiêu Vũ Xuyên vừa nghe đến có thể đi về nhà cùng Tống Hương Ngưng, vội vàng khoe mẽ

- Dạ, ba yên tâm, con sẽ nghe lời mẹ ạ.

- Em sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Xuyên, em hãy yên tâm đi. - Tống Hương Ngưng nói - Còn nữa, hiện tại cũng đã muộn rồi, ngày mai cũng không phải là ngày nghỉ, anh nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi.

- Đúng vậy, đúng vậy, Hương Ngưng sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé mà.

Owen Dục đứng ở một bên rất lâu không có nói gì, rốt cuộc cũng cướp lời, nhanh chóng nói ra. Anh chính là không thích Tống Hương Ngưng và Tiêu Hàn nói chuyện với nhau.

Làm sao Tiêu Hàn lại không hiểu được ý tứ của Owen Dục? Chỉ là mặc dù trong lòng thật không dễ chịu, nhưng anh vẫn không có bất cứ lý do nào để nổi nóng, dù sao người kia cũng là bạn trai của Tống Hương Ngưng.

- Hương Ngưng, Tiểu Xuyên phải giao cho em rồi. - Tiêu Hàn cười nói lời cảm ơn với Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng gật đầu một cái, liền ôm lấy Tiêu Vũ Xuyên, nhận lấy chìa khóa xe của Owen Dục, đi ra ngoài.

- Tiêu Hàn, anh nhớ kỹ cho tôi, bây giờ Hương Ngưng là bạn gái của tôi! - Owen Dục lạnh lùng nói với Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn không ưa nét mặt của Owen Dục, sắc mặt cũng chẳng tốt là bao

- Tôi biết rõ Tống Hương Ngưng là bạn gái của cậu, nhưng cô ấy cũng chưa phải là vợ của tôi, huống chi cô còn là mẹ của Tiểu Xuyên.

- Cậu - Owen Dục không nghĩ tới Tiêu Hàn sẽ nói cái này, nhất thời cứng họng, nhưng anh rất nhanh liền lại nói - Mặc kệ nói thế nào, hiện tại Hương Ngưng là bạn gái của tôi, mà cô ấy với anh không có bất cứ quan hệ gì.

Anh không thể để Tiêu Hàn đoạt lấy Tống Hương Ngưng.

Tiêu Hàn cười lạnh

- Bạn gái của cậu thì thế nào? Chỉ cần cậu và cô ấy chưa kết hôn, thì tôi vẫn có thể theo đuổi cô ấy một lần nữa. Còn nữa, tôi cũng cho cậu biết, cậu đừng quá quắt, cậu càng như vậy tôi càng muốn theo đuổi Tống Hương Ngưng.

Trong lời nói của Tiêu Hàn rõ ràng có một sự khó chịu cố định dành cho Owen Dục.

Owen Dục bị Tiêu Hàn kích thích lửa giận, anh không nói hai lời liền đem quả đấm hướng về phía mặt của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn không ngờ rằng Owen Dục sẽ ra tay đánh người, không kịp tránh né, liền nhận một quả đấm.

- Cậu dám đánh tôi? - Tiêu Hàn lạnh lẽo gầm nhẹ một tiếng, đồng thời lấy tay vuốt gương mặt hơi sưng vì bị đánh.

Owen Dục cũng không có nghĩ đến mình sẽ động tay động chân như vậy, nói ra tay liền ra tay, nhưng miệng vẫn không chịu thua như cũ

- Tôi đánh cậu thì như thế nào? Tôi đánh anh chính là muốn cho anh biết, không được phép có chủ ý đến gần Hương Ngưng. Cô ấy là bạn gái của tôi.

Giọng nói của anh càng ngày càng nhỏ, bởi vì anh thấy sắc mặt của Tiêu Hàn càng ngày càng khó coi.

Owen Dục cho là Tiêu Hàn sẽ đánh lại mình, nhưng không ngờ, Tiêu Hàn cũng không có đánh trả, chỉ liều mạng mà nhìn chăm chăm vào anh. Qua một lúc lâu, anh mới lạnh lùng mà nói:

- Tôi cho cậu biết, tôi nhất định sẽ theo đuổi Tống Hương Ngưng

- Tại sao! - Owen Dục bật thốt lên - Anh biết rõ chuyện Tống Hương Ngưng đang ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho cô ấy hạnh phúc, chẳng lẽ anh không muốn cho cô ấy vui vẻ sao? Tại sao chỉ vì chuyện cô ấy phản bội anh, để cho anh phải ghi hận với cô ấy cho đến bây giờ.

Owen Dục cho là Tiêu Hàn là bởi vì ghi hận chuyện Tống Hương Ngưng phản bội anh trước đây, cho nên hiện tại mới đến cố gắng phá hủy hạnh phúc của cô.

- Cậu nói cái gì? - Tiêu Hàn cho là mình nghe lầm, hỏi lại lần nữa; nhưng thật ra anh không hiểu tại sao Owen Dục phải nói như vậy.

Owen Dục biết Tiêu Hàn là nghe đã hiểu, vì vậy tiếp tục nói:

- Tiêu Hàn, tôi hiểu rất rõ, thân là một người đàn ông, bị chính vợ của mình phản bội là một chuyện vô cùng nhục nhã. Nhưng Hương Ngưng và anh cũng đã ly hôn, tại sao anh cứ quần lấy cô ấy vậy? Hương

Ngưng thật vất vả mới đón nhận tôi, tại sao anh lại muốn tới cướp cô ấy một lần nữa? Tiêu Hàn, cho tôi van xin cậu, không cần trở lại trả thù Hương Ngưng có được hay không? Cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối.

Anh rất ít khi dùng một giọng nói vô cùng thành khẩn như thế để nói chuyện với Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn thật lâu không nói gì. Rốt cuộc, anh xoay người rời đi. Thời điểm sắp biến mất trước mặt Owen Dục, anh nhẹ nhàng câu nói vừa dứt,

- Tôi không thể cứ như vậy mà buông tha cô ấy, bởi vì tôi yêu cô ấy

46. Chương 46: Chúng Ta Chia Tay Đi

Mặc dù Tống Hương Ngưng và Tiêu Hàn nói là sáng hôm sau sẽ đưa Tiêu Vũ Xuyên trở về nhà họ Tiêu, nhưng bởi vì ngày đó thật sự là quá muộn, cũng bởi vì Tiêu Vũ Xuyên kiên trì, nên Tiêu Hàn liền đồng ý cho Tiêu Vũ Xuyên ở nhà Tống Hương Ngưng chơi thêm một ngày nữa.

Ba Tống không nghĩ tới Tống Hương Ngưng sẽ mang Tiêu Vũ Xuyên về nhà họ Tống, nhưng khi ông vừa nhìn thấy đứa cháu ngoại hơn ba năm không gặp thì hết sức vui mừng. Ông nhìn thấy Tiêu Hàn dạy dỗ Tiêu Vũ Xuyên hết sức ngoan ngoãn, thì trong lòng cười thầm.

Hôm nay Tống Hương Ngưng vốn tính toán ở nhà cùng chơi với Tiêu Vũ Xuyên, nhưng Owen Dục tìm đến nhà cô.

- Hương Ngưng, hiện tại anh cảm thấy thời tiết rất tốt, chúng ta mang Tiểu Xuyên đi chơi đi - Owen Dục đề nghị.

Tống Hương Ngưng tính toán trưng cầu ý kiến của Tiêu Vũ Xuyên

- Tiểu Xuyên, chú Âu nói muốn dẫn con đi chơi, con có muốn hay không? – Cô sợ Tiểu Xuyên mất hứng.

Ai ngờ Tiêu Vũ Xuyên khinh bỉ nhìn Owen Dục một cái, sau đó nói:

- Mẹ, con không muốn đi chơi với chú Âu, con muốn đi chơi cùng với ba và mẹ.

- Con - Owen Dục không nghĩ tới Tiêu Vũ Xuyên sẽ nói lời này, nhất thời cứng họng. Chỉ là một lát sau, anh lại nói:

- Tiểu Xuyên, chẳng lẽ con không muốn ra ngoài chơi sao? Chú Âu sẽ dẫn con đi tới bất cứ nơi nào mà con muốn?

Anh không tin nói như vậy lại không lấy lòng Tiêu Vũ Xuyên được.

Quả nhiên, mắt Tiêu Vũ Xuyên liền phát sáng, anh chạy đến trước mặt Owen Dục, lôi ống quần của anh hỏi

- Vậy chú có thể mang con ra công viên trò chơi được không?

- Tiểu Xuyên, trước giờ con chưa từng đi khu vui chơi sao?

Tống Hương Ngưng nhìn thấy sự mong chờ cùng hy vọng của bé, không khỏi cảm thấy tò mò.

Tiêu Vũ Xuyên lắc đầu một cái

- Ba có dẫn con đi một lần, nhưng bà nội nói quá nguy hiểm, không cho con đi nữa. – Bé tiếp tục lôi ống quần của Owen Dục - Có phải chú sẽ dẫn con đi công viên trò chơi được không ạ?

So với không thích hay thích ai đó thì cái này là sự quan tâm hàng đầu.

Tống Hương Ngưng nghe được Tiêu Vũ Xuyên chưa từng được đi khu vui chơi, nội tâm một hồi đau lòng.

- Tiểu Xuyên, mẹ cùng chú Âu sẽ dẫn con đi khu vui chơi. – Cô lại quay sang nhìn ba Tống, muốn trưng cầu ý kiến của ông - Ba, có thể không?

Ba Tống gật đầu một cái

- Các con đi đi, chỉ là phải chú ý an toàn.

Ông cũng hi vọng cháu ngoại của mình được vui vẻ.

Tiêu Vũ Xuyên nghe như thế, vội vàng chạy đến hôn một cái lên mặt ba Tổng

- Ông ngoại, ông thật tốt. – Sau đó lại thúc giục Tổng Hương Ngưng - Mẹ, đi mau đi..., chúng ta đi chơi!

Một chút cũng không thêm quan tâm đến Owen Dục.

Tổng Hương Ngưng nhìn Tiêu Vũ Xuyên vui vẻ, cũng không đoái hoài tới Owen Dục, anh không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài theo hai người

- Owen Dục, đi mau.

Cô còn trông cậy vào anh chở cô và Tiểu Xuyên đi công viên trò chơi

- Đã tới rồi! - Owen Dục vô lực đáp một tiếng, lại hướng về phía ba Tổng cúi đầu tạm biệt, sau đó mới bước nhanh lên xe.

Thay vì nói là ba người cùng đi ra ngoài chơi, chẳng bằng nói là Tổng Hương Ngưng mang theo Tiêu Vũ Xuyên đi chơi. Owen Dục trên căn bản là hoàn toàn không dung nhập vào được thế giới của hai người bọn họ. Điều này cũng khiến cho nội tâm của anh cực kỳ khó chịu, vì vậy anh căm giận đi tới đá vào một chiếc ghế đá.

Chơi thật lâu Tổng Hương Ngưng rốt cuộc phát hiện ra không có sự tồn tại của Owen Dục, vì vậy nhìn xung quanh, phát hiện Owen Dục ngồi ở một góc buồn bực, liền lôi kéo Tiêu Vũ Xuyên đi về phía anh.

- Anh làm sao vậy? Không phải anh nói muốn dẫn Tiểu Xuyên ra ngoài chơi sao? Tại sao hiện tại lại ngồi mà không đi chơi? - Tổng Hương Ngưng ôm Tiêu Vũ Xuyên ngồi xuống bên cạnh anh.

- Hừ! - Owen Dục hừ lạnh một tiếng, vốn là tính toán cùng Tổng Hương Ngưng tức giận, nhưng nhìn lại cô chính là người yêu của anh, không phải là tình địch – Anh nói là đi chơi cùng, nhưng em và Tiểu Xuyên cứ mãi lo vui chơi, không có để ý đến anh?

Anh giống như một oán phụ đang cố oán trách cuộc đời.

Tổng Hương Ngưng không nghĩ tới anh lại tức giận vì điều này, đang muốn nói “hò hét” cái gì đó với anh, nhưng Tiêu Vũ Xuyên đang ở trong ngực cô lại lên trước một bước

- Con đâu có nói sẽ chơi với chú, con là muốn đi cùng mẹ.

Bé cơ hồ dùng âm thanh lỗ mũi để nói ra.

- Con - Owen Dục càng nghe càng tức, anh không có nghĩ đến Tiêu Vũ Xuyên lại ghét anh đến vậy – Chú không biết vừa rồi ai hỏi chú, còn đề nghị chú muốn dẫn đi chơi nữa.

Anh biết rõ còn hỏi, tại vì anh đang muốn dạy dỗ Tiêu Vũ Xuyên.

- Là con. - Tiêu Vũ Xuyên còn là đứa bé, Owen Dục hỏi bé liền trả lời.

Owen Dục nghe được câu trả lời thì hài lòng cười to.

- Biết là con, nhưng mà hình như con chưa cảm ơn chú? Nhanh chóng nói một chút cảm ơn chú Âu đi!

Anh chính là muốn nghe Tiêu Vũ Xuyên gọi anh một tiếng chú Âu, như thế sẽ vui vẻ hơn nhiều.

- Không muốn! - Tiêu Vũ Xuyên cơ hồ là trả lời theo cảm tính, đồng thời đầu cũng lắc lắc rồi nhìn đi nơi khác, nhìn giống như là bé đang cố đánh trống lảng.

Tổng Hương Ngưng nghe được câu trả lời của Tiêu Vũ Xuyên không khỏi nhú chân mày

- Tiểu Xuyên, tại sao có thể không lễ phép như thế? Chú Âu đã chở chúng ta đi chơi, chúng ta phải cảm ơn chú Âu mới đúng à, con mau nói cảm ơn chú Âu đi.

Cô cũng không biết vì sao Tiêu Vũ Xuyên lại không chịu gọi Owen Dục.

Tiêu Vũ Xuyên vẫn lắc đầu còn nói

- Con thấy mình không cần cảm ơn ông Âu.

Bé nhìn sang Owen Dục, trong mắt tràn đầy khi dễ.

- Này, đứa bé này, con nói chuyện nên chú ý một chút! Ai là ông Âu? - Owen Dục nghe được mình vô duyên vô cớ lại bị người ta cho số tuổi cao lên, nên vô cùng tức giận.

- Con gọi ông, ông Âu - Tiêu Vũ Xuyên một chút cũng không giống như là nói giỡn, nói ra cũng không giống như lời nói của một đứa bé ba tuổi rưỡi.

Sau khi Owen Dục nghe xong, cũng không nhịn nổi, anh nắm hai vai Tiêu Vũ Xuyên, rống to:

- Này, Tiêu Vũ Xuyên. Con đang tính chọc giận chú à? Chú có chỗ nào khiến con không vừa mắt sao? - Anh thật sự là không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì nữa.

Tiêu Vũ Xuyên bị anh không ngừng lay động, khiến cho sợ hãi, lập tức “ồ ồ” khóc nức lên.

- Owen Dục, anh đang làm cái gì vậy?! - Thấy Tiểu Xuyên bị Owen Dục hù dọa sợ đến phát khóc, Tống Hương Ngưng vội vàng đi lên trước, kéo tay anh ra khỏi người Tiêu Vũ Xuyên – Anh làm gì để con em sợ? Tiểu Xuyên chỉ là một đứa bé mà thôi!

Cô lo lắng chuyện này sẽ trở thành nỗi ám ảnh trong lòng của Tiểu Xuyên.

- Tại sao em không hiểu cho anh một chút? Tại sao không hỏi rõ lý do liền tức giận với anh.

Owen Dục không để ý đến ánh mắt của những người khác đang nhìn mình, hướng tới Tống Hương Ngưng quát

- Anh không hiểu rõ, đến rốt cuộc là anh làm sai chỗ nào? Tại sao bé lại chẳng thể tiếp nhận anh? Gọi anh một tiếng cũng khó khăn đến thế sao?

- Như thế cũng không thể trách cứ con - Tống Hương Ngưng rống trở lại - Chính anh phải nói sẽ cố gắng để Tiểu Xuyên từ từ tiếp nhận anh, anh đã nói sẽ cố gắng đem Tiểu Xuyên xem như con ruột của mình? Chẳng lẽ anh lại đối xử với con mình như thế sao?

Cô đột nhiên phát hiện, mình giống như đã tin lầm người.

- Vậy nó cũng phải coi anh là ba của nó chứ? - Owen Dục vẫn tức giận - Chẳng có đứa bé nào lại căm ghét ba nó như vậy cả, những đứa trẻ như thế phải dạy dỗ một trận mới nên người?!

Owen Dục càng nói càng tức giận, giọng nói có phần lớn hơn

- Anh không phải là ba của nó. – Tống Hương Ngưng trả lời.

Tiêu Vũ Xuyên đang nghe xong lời Owen Dục nói, lập tức nín khóc, thét lớn

- Ba con tên là Tiêu Hàn

Bé thét lớn vào mặt Owen Dục, cố ý để mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Tống Hương Ngưng cũng cảm thấy Owen Dục này giờ đã quá sai rồi. Vì vậy đứng về phía Tiểu Xuyên nói:

- Anh không phải là ba của Tiểu Xuyên, ba của con tên là Tiêu Hàn.

Hiện tại cô cảm thấy nói chuyện với Owen Dục càng ngày càng mệt mỏi.

- Lại là Tiêu Hàn! - Owen Dục gầm nhẹ - Tiêu HànTiêu Hàn Tiêu Hàn, kể từ sau khi về nước, em không phải nói về Tiêu Hàn thì lại nhắc đến Tiểu Xuyên, em có bao giờ nghĩ cho anh hay không?

Anh thật rất hối hận khi quyết định trở về nước, càng thêm hối hận để cho cô gặp mặt Tiểu Xuyên.

Tống Hương Ngưng biết được nguyên nhân anh tức giận, nhưng cô cảm thấy anh tức giận đến chẳng thể giải thích được, hơn nữa cô cứ vô ý cùng anh tranh cãi như thế này cũng không phải cách. Cô vô lực đối với anh

- Owen Dục, em mệt quá, em không muốn cùng anh nói chuyện nữa
 - Anh cũng không muốn nói chuyện với em nữa - Owen Dục thấy Tống Hương Ngưng nhỏ giọng nói, giọng nói lập tức để lại mềm mại – Mới vừa rồi anh hơi lớn tiếng cãi vã với anh.
- Anh hối hận mới vừa không nên rống lớn cô như thế.
- Em không phải ý này. - Tống Hương Ngưng lắc đầu -Chúng ta chia tay đi!

47. Chương 47: Quên Em Đi

- Em nói cái gì? - Owen Dục không nghĩ tới Tống Hương Ngưng lại đột nhiên nói ra như vậy. Anh có nghĩ qua chuyện một ngày nào đó hai người sẽ chia tay, nhưng không nghĩ tới lại là sớm như vậy.

Tống Hương Ngưng vô lực lắc đầu một cái

- Em nói là, Owen Dục, chúng ta chia tay thôi.

Cô thật sự không muốn tiếp tục như vậy.

Xác định mình không có nghe lầm, Owen Dục không để ý đến sự tồn tại của Tiêu Vũ Xuyên, dùng sức lắc Tống Hương Ngưng

- Tại sao, tại sao muốn chia tay với anh?

Anh không hy vọng nguyên nhân cô chia tay với anh là vì Tiêu Hàn, hay là vì Tiêu Vũ Xuyên.

Tống Hương Ngưng mặc cho anh lắc vai mình

- Chúng ta mới trở về không có bao lâu, nhưng khoảng thời gian này liên tục vì Tiểu Xuyên mà cãi nhau, em không muốn mãi tranh cãi như thế nữa.

- Vậy chúng ta cũng không gây gỗ nữa - Owen Dục nói tiếp – Về sau cái gì anh cũng sẽ nhường Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên nói gì anh đều nghe theo bé, chúng ta đừng chia tay có được hay không? – Anh dùng một giọng vô cùng tôn trọng để nói với Tống Hương Ngưng.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Owen Dục, trong đầu Tống Hương Ngưng cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng vẫn tiếp tục nói:

- Owen Dục, anh cảm thấy anh có thể không tranh cãi với Tiểu Xuyên sao? Tiểu Xuyên không thích anh, bất luận như thế nào bé cũng không thích anh! Trong lòng bé, bé chỉ nghĩ đến ba, chỉ có Tiêu Hàn mà thôi.

Cô hi vọng anh có thể nhìn nhận rõ ràng, mặc dù sự thật đối với anh hết sức tàn khốc.

- Anh thật sự cái gì cũng có thể nhịn xuống, anh sẽ không vì em chỉ quan tâm đến Tiểu Xuyên mà trách cứ em, Tiểu Xuyên có yêu thích ba bé như thế nào anh cũng không trách, anh sẽ coi bé như con trai của mình! Chỉ là Hương Ngưng, anh van em, đừng chia tay anh có được hay không?

Lúc nói ra Owen Dục có một chút nghẹn ngào, anh không nghĩ tới trở về nước lại mất đi người anh yêu thương nhất.

- Owen Dục, anh không nên như vậy. - Tống Hương Ngưng nhìn vẻ mặt cầu khẩn của Owen Dục, thật sự cảm thấy vô cùng có lỗi – Anh không biết cái dáng vẻ này của anh làm em rất đau lòng sao. Anh không nên như vậy, anh không nên để tình cảm với một cô gái trời buộc, anh phải giống như Tiêu Hàn, không bị tình cảm trời buộc ạ!

Không biết vì sao lúc này cô lại rất nhớ Tiêu Hàn.

Lại nghe đến cái tên mà mình không muốn nghe, Owen Dục hết sức phiền não

- Chẳng lẽ bây giờ em nghĩ muốn quay lại với Tiêu Hàn là vì Tiểu Xuyên sao? Hay em nói rằng mình vẫn còn yêu Tiêu Hàn?

Anh vốn là không muốn nói ra, nhưng nhất thời mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến anh không dám nghĩ tới.

Tống Hương Ngưng không biết vì sao Owen Dục lại nói như vậy, nhưng lúc nghe anh nói như thế trái tim cô vẫn cảm thấy ấm áp, mặt của cô lập tức đỏ lên, nhưng cô không muốn giải thích gì cả:

- Anh đừng nói lung tung gì cả? Chuyện em với anh chia tay, không có liên hệ gì với Tiêu Hàn cả. Em chỉ cảm thấy ở chung với anh rất mệt mỏi, em không muốn mệt mỏi như thế nữa, huống chi Tiểu Xuyên cũng không thích em và anh ở chung với nhau.

- Ở cạnh anh mệt mỏi đến muốn chết đi sao? - Owen Dục cười lạnh.

Tống Hương Ngưng nhìn Owen Dục giống như anh đã không còn là anh, có chút vô lực gật đầu nói:

- Owen Dục, anh thật sự vô cùng mệt mỏi. Kể từ sau khi trở về nước, chúng ta vẫn gây gổ, không phải là vì Tiêu Hàn chính là vì Tiểu Xuyên, anh không cảm thấy cuộc sống như vậy là rất mệt mỏi sao?

- Anh cũng cảm thấy mệt mỏi, anh không muốn vì chuyện của Tiêu Hàn hay Tiểu Xuyên mà quấy rầy cuộc sống gia đình chúng ta. - Owen Dục khó bình tĩnh trở lại - Nếu được thì Hương Ngưng, chúng ta trở về nước Pháp đi được không? Chúng ta trở về nước Pháp sống cuộc sống của chúng ta mới không bị quấy rầy, chúng ta sẽ vui vẻ trở lại?

Anh nắm lấy hai vai Tống Hương Ngưng, kích động nói.

- Owen Dục, chúng ta đã không thể quay lại được. - Thấy tất cả lời nói đều không hữu dụng, Tống Hương Ngưng cơ hồ sắp mệt lả - Bây giờ tình cảm của chúng ta đã có vết nứt, cho dù chúng ta trở về nước Pháp, sống lại ở ngôi nhà kia, chúng ta cũng không thể sống vui vẻ như cũ. Hiện tại em và Tiểu Xuyên đã gặp nhau, đã quên biết Tiểu Xuyên; không muốn rời xa thằng bé.

Cô hi vọng Owen Dục có thể lý trí hơn, không được xử lý mọi chuyện theo cảm tính, nhưng xem ra vô cùng khó khăn.

Quả nhiên, Owen Dục như người không còn lý trí

- Hương Ngưng, chúng ta đừng chia tay có được hay không, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, mang theo Tiểu Xuyên cùng nhau xây dựng lại cuộc sống mới? em muốn làm gì anh cũng chấp nhận.

Anh chính là không muốn chia tay Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng biết bây giờ Owen Dục còn đang ảo tưởng cô chỉ là ở cùng nói giỡn với anh thôi, có chút vô lực nói ra

- Anh thật sự cái gì cũng làm vì em ư?

- Dĩ nhiên! - Owen Dục cho là Tống Hương Ngưng đang động lòng, vội vàng nói đồng ý - Chỉ cần có em, muốn anh làm gì anh cũng chấp nhận, chỉ cần em không rời khỏi anh.

Anh nghĩ tấm lòng của mình đã lay chuyển tấm lòng của Tống Hương Ngưng.

- Không - Tống Hương Ngưng lạnh lùng nói - em muốn em và anh được hoàn chỉnh trở thành hai con người với hai lối đi độc lập.

Hiện tại cô muốn giúp anh tỉnh táo trở lại, cô không muốn để anh tổn thêm thời gian và sức lực trên người cô nữa.

Nghe được lời Tống Hương Ngưng nói, Owen Dục lão đảo như muốn ngã quỵ, anh không nghĩ đến chuyện cô sẽ tuyệt tình như vậy

- Em em thật sự muốn chia tay sao? - Cho đến bây giờ anh không có biện pháp tiếp nhận quyết định này của cô.

Tống Hương Ngưng không đành lòng nhìn anh như vậy, chỉ liều mạng ngẩng đầu lên, không để ỉnh nhìn thấy hình ảnh Owen Dục đau lòng đến sắp chết.

Owen Dục nhìn Tống Hương Ngưng ngược đầu nhìn mây trời, biết cho dù mình làm gì đi nữa cũng không có cách nào cứu vãn tình cảm của hai người, chỉ có thể mệt mỏi ngồi sững sờ trên mặt đất.

- Owen Dục, quên em đi, tìm một cô gái nào tốt hơn em, tìm một cô gái nào thích hợp với anh. - Tống Hương Ngưng vẫn như cũ không có nhìn Owen Dục, - Đem em quên đi, quên tất cả đi.

Cô cho là cô sẽ có một chút lưu luyến khi rời đi, nhưng không có nghĩ tới trái tim của cô lại bình thản đến vậy, thậm chí còn có một cảm giác giống như được giải thoát.

Owen Dục muốn đè nén cảm xúc của mình, nhưng nước mắt cứ mãi chảy ra:

- Tại sao, tại sao tôi mãi chẳng thể chiến thắng anh? Tôi có điểm gì không bằng anh? Tiêu Hàn. Tôi hận anh - Owen Dục giống như là nói cho Tống Hương Ngưng nghe, cũng giống như đang nói cho chính mình nghe.

Tống Hương Ngưng biết bây giờ nói gì nữa cũng không có ích, không thể làm gì khác hơn là im lặng, mang theo Tiêu Vũ Xuyên, chuẩn bị rời đi.

- Hương Ngưng, em đừng . . . đừng đi! - Owen Dục thét lớn muốn níu giữ Tống Hương Ngưng, nhưng lời nói mãi ở nơi cổ họng, một từ cũng không thể nói ra được, không thể làm gì khác hơn là thét gào ở trong lòng.

- Owen Dục, quên em đi! - Tống Hương Ngưng nói xong, liền dẫn theo Tiêu Vũ Xuyên rời đi, không dám quay lại nhìn Owen Dục dù chỉ một lần.

Nhìn theo bóng lưng Tống Hương Ngưng, nước mắt mà Owen Dục cố gắng kìm nén từ nãy đến giờ lập tức trào ra. Nhưng anh không cho phép mình khóc, chỉ được lặng lẽ nhìn theo cô.

Có lẽ đời này anh sẽ không gặp cô nữa? Owen Dục nghĩ ở trong lòng.

Owen Dục muốn làm một người đàn ông rộng lượng, anh nghĩ sẽ nói với cô một lời chúc phúc, nhưng lời chúc phúc kia anh đứng mãi vẫn không thể nói được, nghĩ mãi vẫn là hờn giận và hờn giận

- Có thể cả đời này anh vẫn không thể tha thứ được cho em, và lời chúc phúc kia anh cũng không nói được
- Owen Dục nói ở trong lòng mình.

48. Chương 48: Không Thể Nào

Kể từ ngày Tống Hương Ngưng đem Tiêu Vũ Xuyên trở về nhà họ Tiêu, Tiêu Vũ Xuyên liền bị mẹ Tiêu đưa đến nhà trẻ. Mẹ Tiêu không khỏi vui mừng khi Tiêu Vũ Xuyên thích không khí của nhà trẻ, càng vui mừng hơn khi biết sự thật năm đó Tống Hương Ngưng không có phản bội Tiêu Hàn, điều này cũng khiến cho bà lại muốn đem cô trở thành con dâu của mình.

- Tiêu Hàn, chờ một chút đi đón Tiểu Xuyên tan giờ học, thuận tiện gọi điện thoại cho Hương Ngưng, mời cô ấy đến nhà chúng ta dùng cơm luôn nhé.

Mẹ Tiêu vừa nấu nướng trong phòng bếp, vừa nói chuyện với Tiêu Hàn đang ngồi trên phòng khách.

- Dạ, con biết rồi ạ. - Tiêu Hàn thuận miệng đáp một tiếng, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Tống Hương Ngưng, nhưng rồi lại chẳng biết nói gì nên anh chỉ nhắn tin

“Chờ một chút chúng ta cùng đi đón Tiểu Xuyên, sau đó về nhà anh dùng cơm với con luôn được không?”

Chỉ chốc lát sau, anh liền nhận được tin nhắn trả lời của Tống Hương Ngưng

“Được”

Sau khi hẹn xong thời gian và địa điểm hai người gặp nhau, thì Tiêu Hàn liền mang theo gương mặt hạnh phúc cầm chìa khóa xe đi ra cửa. Mẹ Tiêu nhìn theo bóng lưng Tiêu Hàn, cũng bị anh làm vui lây.

Chở Tống Hương Ngưng cùng đi đến nhà trẻ đón Tiêu Vũ Xuyên; vừa dừng lại xe, Tống Hương Ngưng liền không kịp đợi chờ vội vàng xuống xe, đến chỗ giáo viên chủ nhiệm nói rằng muốn đón Tiêu Vũ Xuyên; sau vài câu trò chuyện qua lại, Tống Hương Ngưng liền thấy Tiêu Vũ Xuyên từ bên trong lớp chạy ra ngoài.

- Mẹ! – Dù thấy hôm nay người đến đón mình không phải là ba, Tiêu Vũ Xuyên vẫn không có biểu hiện rất kinh ngạc, ngược lại bởi vì nhìn thấy Tống Hương Ngưng mà càng vui mừng hơn.

Tống Hương Ngưng ôm cổ Tiêu Vũ Xuyên, hỏi:

- Tiểu Xuyên, mấy ngày không gặp con, con có nhớ mẹ không? – Ngập tràn trong mắt cô là nụ cười, là niềm hạnh phúc khi ở cạnh con trai.

Tiêu Vũ Xuyên dùng sức gật đầu

- Đương nhiên là có ạ, mỗi ngày Tiểu Xuyên đều rất là nhớ mẹ.

Nói xong bé dùng lực hôn lên gò má Tống Hương Ngưng một cái thật kêu.

- Ủ, Tiểu Xuyên thật ngoan - Nghe xong câu trả lời của Tiêu Vũ Xuyên, Tống Hương Ngưng càng thêm lộ ra vẻ vui mừng, chỉ là cô rất nhanh liền đã thả bé xuống khỏi lòng ngực mình – Được rồi, Tiểu Xuyên, chúng ta đi nhanh một chút đi, ba vẫn còn ở trên xe chờ chúng ta.

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong, liền không gây chuyện nữa, cùng Tống Hương Ngưng đi tới bãi đậu xe.

- Ba - Tiêu Vũ Xuyên vừa nhìn thấy Tiêu Hàn đứng bên cạnh chiếc xe hơi quen thuộc, liền vui mừng hô to
- Hôm nay mẹ tới đón con ạ

Bé còn chỉ chỉ Tống Hương Ngưng đang đứng bên cạnh.

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng một cái, sau đó cười lại nhìn về phía Tiêu Vũ Xuyên

- Ba biết rồi! Là ba gọi mẹ tới đón con đó, Tiểu Xuyên có thích không?

Tiêu Vũ Xuyên không nói gì, chỉ là dùng sức gật đầu, bày tỏ bé rất hài lòng với cách làm này của Tiêu Hàn.

- Được rồi, chúng ta không nên tiếp tục tốn thời gian đứng đây nữa, nhanh về nhà đi! - Tống Hương Ngưng nhìn hai người bọn họ, cười nói. Nói xong liền kéo Tiêu Vũ Xuyên lên xe.

Dọc theo đường đi, Tiêu Hàn không nói chuyện mà chuyên tâm lái xe, đều là Tiêu Vũ Xuyên huyền thuyên chuyện nhà trẻ..., Tống Hương Ngưng ở bên cạnh cười theo.

- Thôi nào, về đến nhà rồi, chúng ta xuống xe thôi! - Đợi đến lúc xe dừng lại, Tiêu Hàn rút cuộc cũng lên tiếng.

Tống Hương Ngưng nghe lời anh nói dắt tay Tiêu Vũ Xuyên xuống xe, Tiêu Hàn cũng đi xuống xe theo. Vừa nhìn thấy căn nhà họ Tiêu mà hơn ba năm qua cô chưa từng bước chân vào, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Có nên đi vào không? Nên đi vào không?

Tống Hương Ngưng không biết nên nói như thế nào. Đi vào, cô sợ phải gặp mẹ Tiêu. cô nhớ chuyện ba năm trước đây mẹ Tiêu từng làm cô tổn thương, cô lại cảm thấy thật muốn nói lời xin lỗi với bà, cô cảm thấy không có mặt mũi để gặp lại bà; mặc dù, cô chưa từng chính thức nói lời xin lỗi với nhà họ Tiêu; không phải cô có lỗi, nhưng cô cũng từng phụ Tiêu Hàn, hơn nữa vừa sinh xong, cô lại bỏ Tiểu Xuyên lại, đây cũng chính là điều cô cảm thấy có lỗi nhất với nhà họ Tiêu.

- Mẹ, mau vào đi - Tiêu Vũ Xuyên dùng sức kéo ống tay của Tống Hương Ngưng.

Từ phía sau đi tới, Tiêu Hàn cũng thúc giục:

- Tại sao không vào? Mau vào đi thôi!

Nói xong liền anh tiện tay nhấn chuông cửa.

Người mở cửa chính là mẹ Tiêu. Bà nhìn thấy đứa cháu thân yêu, lập tức hiện ra khuôn mặt tươi cười

- Tiểu Xuyên đã về rồi?

Lại thấy bên cạnh Tiêu Vũ Xuyên còn có Tống Hương Ngưng, nụ cười lập tức sâu hơn

- Hương Ngưng cũng tới? Mau vào đi! Mẹ nấu cơm rồi.

- Mẹ, con - Tống Hương Ngưng muốn tiếp tục nói, nhưng đột nhiên lại ý thức được mình nói sai, vội vàng sửa lại lời nói - Không phải, là bác Tiêu, cháu không biết sự xuất hiện của cháu có quấy rối gia đình không ạ?, nhưng cháu cũng đã được đi một đoạn đón Tiểu Xuyên là được rồi, cho nên.

- Không có, không có! - Mẹ Tiêu đáp - Con không nghe thấy mới vừa rồi mẹ nói là nấu cơm cho con luôn rồi sao? Nhanh lên một chút đi.

Nghe xong lời mẹ Tiêu nói, Tống Hương Ngưng rất cuộc mới có thể xác nhận thông tin này giờ mình nghe không phải làm lầm, mặc dù vừa rồi cô nghe mẹ Tiêu nói đã nấu cơm cho cô, nhưng cô không dám khẳng định đó là sự thật. Bây giờ nghe lời của bà..., tảng đá lớn trong trái tim Tống Hương Ngưng rất cuộc cũng có thể buông xuống rồi

- Cảm ơn bác, bác Tiêu

Cô nhìn mẹ Tiêu nở một nụ cười rục rờ.

Mẹ Tiêu nhìn Tống Hương Ngưng, lại nghĩ tới chuyện trước đây mình từng đối xử tuyệt tình với cô, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Bà đối với Tiêu Hàn nói:

- Tiêu Hàn, trước con dẫn Tiểu Xuyên vào phòng thay quần áo đi, mẹ muốn tán gẫu với Tống Hương Ngưng một chút, chờ một chút chúng ta cùng ăn cơm

Tiêu Vũ Xuyên nhìn Tống Hương Ngưng một cái, mới gật đầu đồng ý.

- Hương Ngưng, chúng ta đi ra ngoài hàn huyên một chút được không?

Mẹ Tiêu mặc dù là hỏi, nhưng trong lời nói bao hàm ý định không thể cô phản kháng.

Tống Hương Ngưng cũng không sao cả, liền gật đầu đồng ý.

Mẹ Tiêu cùng Tống Hương Ngưng không có ngồi ở một chỗ có định, mà chỉ đi vòng vòng quanh vườn sau.

- Hương Ngưng, có phải con rất bất ngờ vì sao thái độ của mẹ đối với con lại thay đổi nhiều như vậy có phải không? - Mẹ Tiêu hỏi một câu hỏi không đầu, không kết.

Tống Hương Ngưng cũng đang muốn hỏi bà cái vấn đề này, liền thành thực mà gật đầu.

- Tiêu Hàn đã nói hết mọi chuyện với mẹ - Mẹ Tiêu lại nói những câu nói không đầu, không cuối - Mẹ biết hết rồi

- Bác biết chuyện gì ạ? - Tống Hương Ngưng chợt có loại dự cảm không tốt - Xin hỏi, bác biết được chuyện gì ạ?

Cô hy vọng những chuyện mình nghe chỉ là một giấc mơ.

- Nguyên nhân ban đầu hai con ly hôn. - Mẹ Tiêu không có quanh co, rất thẳng khoải trả lời.

- Nguyên nhân? - Tống Hương Ngưng tiếp tục giả vờ ngốc nghếch - Nguyên nhân ban đầu chúng con ly hôn không phải đã nói rõ ràng rồi sao ạ?

Cô quyết định thăm dò trước rồi mới tính sau.

- Hương Ngưng, con biết nếu biết nguyên nhân các con ly hôn là vì chuyện con từng nói, mẹ sẽ chẳng thể một sớm một chiều lại bỏ qua cho con. - Mẹ Tiêu nói - Con không cần giả bộ nữa, Tiêu Hàn đã nói tất cả với mẹ rồi

Tống Hương Ngưng biết giấu diếm nữa cũng chẳng được gì, liền dứt khoát không nói gì hết, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Đứa nhỏ ngốc, tại sao con lại làm như vậy! – Mẹ Tiêu biết Tống Hương Ngưng đã thừa nhận, trong đầu không khỏi đau xót - Tại sao con muốn ôm uất ức vào mình như vậy?

Cho đến bây giờ bà vẫn không hiểu tại sao Tống Hương Ngưng lại quyết định như thế.

- Cuộc hôn nhân đó, chẳng qua là một cuộc giao dịch. Tống Hương Ngưng nói - Dùng hôn nhân để giữ Tiêu Xuyên, anh ấy đối với con căn bản không phải là tình yêu.

Mẹ Tiêu sau khi nghe xong, hận không được có thể gõ đầu của cô một cái cho cô tỉnh

- Có thật không! Làm sao con biết Tiêu Hàn là có thực sự yêu con hay không?

- Đó là sự thật, không phải sao? -Tống Hương Ngưng không muốn thừa nhận thời điểm mình nghe được lời mẹ Tiêu nói đầy lòng dâng lên một hồi hưng phấn.

- Dĩ nhiên không phải! – Mẹ Tiêu nói tiếp – Con nên suy nghĩ một chút, nếu như Tiêu Hàn không thương con, tại sao nó lại muốn giữ đứa bé? Với lại sau khi hai đứa kết hôn, nó có chỗ nào có lỗi với con? Nó thật ra cũng chẳng có phụ nữ bên ngoài? ban đầu Thường Tiểu Nguyệt là muốn quyến rũ nó, nó lại dứt khoát cự tuyệt không phải sao? Trừ Thường Tiểu Nguyệt, những người phụ nữ khác được leo lên giường của Tiêu Hàn thì rất nhiều, kể chẳng hết nhưng chẳng ai thành công cả? – Bà xem cái gương mặt như đang hoài nghi, lại như khó có thể tiếp nhận của Tống Hương Ngưng, ý vị sâu xa nói tiếp - Đứa nhỏ ngốc, thật ra từ lúc đầu hai con đã yêu sâu đậm đối phương rồi.

- Không thể nào! - Tống Hương Ngưng vẫn không thể tiếp nhận, Tiêu Hàn yêu cô? Làm sao có thể!

Mẹ Tiêu nghe được câu nói rất nhỏ của Tống Hương Ngưng, liền không hề ép cô nữa

- Có hay không, trong lòng của con là rõ nhất.

Bà lại nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã đúng giờ ăn cơm, liền đề nghị trở vào nhà.

Hiện tại Tống Hương Ngưng vẫn chưa thể hoàn hồn, nhưng vẫn đồng ý cùng bà đi vào nhà.

49. Chương 49: Vì Sao Ba Mẹ Không Ở Chung

Đợi đến Tống Hương Ngưng cùng mẹ Tiêu trở về, Tiêu Hàn đã dọn xong bàn cơm, cùng Tiêu Vũ Xuyên ngồi sẵn lên bàn và đợi chờ.

- Mẹ, bà nội, mau tới đây ăn cơm đi - Tiêu Vũ Xuyên vừa nhìn thấy hai người đi vào cửa, tựa như là người đã đợi lâu lắm rồi, lên tiếng thúc giục.

Tống Hương Ngưng tức giận cười nói:

- Biết rồi, Tiêu đại thiếu gia!

Trong lời nói không thiếu sự cưng chiều dành cho Tiêu Vũ Xuyên.

Tiêu Hàn cũng thúc giục:

- Mẹ, Hương Ngưng, hai người đi rửa tay trước đi, rửa tay xong đến ăn cơm! – sau đó anh cười nói với Tống Hương Ngưng - Đã lâu rồi không thưởng thức qua tài nghệ nấu nướng của mẹ, mau đến đây thử một chút đi!

Nghe Tiêu Hàn vừa nói như vậy, Tống Hương Ngưng mới ý thức được, thật sự đã lâu không có thưởng thức qua tài nấu ăn của mẹ Tiêu rồi. Mặc dù mới vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện với mẹ Tiêu, khiến cô có hơi lúng túng, nhưng cô cũng hướng về mẹ Tiêu dịu dàng nở một nụ cười, đi đến gần bàn cơm.

Mẹ Tiêu thấy thế, mặt vui mừng ngồi xuống.

- Tiểu Xuyên, ăn nhiều một chút, ăn cái này đi! - Bởi vì đây là lần đầu tiên cô cùng Tiêu Xuyên ăn cơm, Tống Hương Ngưng rất vui vẻ, khiến không khí vốn có chút ngọt ngào, toàn bộ bởi vì Tiêu Vũ Xuyên mà biến mất hoàn toàn.

Tiêu Hàn thấy Tống Hương Ngưng vẫn luôn gấp rau vào bát Tiêu Vũ Xuyên, trên căn bản chính anh cũng thấy ăn không ngon miệng, liền sẵn sóc gấp một ít rau bỏ vào chén cô

- Hương Ngưng, em cũng ăn một chút đi, không cần cứ ngồi đó gấp thức ăn cho Tiểu Xuyên

- Đúng vậy, đúng vậy, Hương Ngưng, con cũng ăn một chút đi, nếu không mẹ cho rằng con là chê thức ăn mẹ nấu không ngon nên mới chỉ gấp cho Tiểu Xuyên còn mình lại không ăn! – Mẹ Tiêu nói xong cũng gấp một ít thịt bỏ vào chén của Tống Hương Ngưng.

Tống Hương Ngưng sau khi nghe xong, liền vội vàng giải thích:

- Không phải vậy, Tiêu Hàn, bác Tiêu, xin đừng hiểu lầm con, con thật sự không có ý đó! Con cũng rất thích hương vị các món ăn mà bác Tiêu nấu!

Để chứng minh cô là nói thật, Tống Hương Ngưng chẳng những ăn thức ăn trong chén mà mẹ Tiêu và Tiêu Hàn gấp mà còn gấp thêm mấy đĩa thức ăn.

Mẹ Tiêu thấy Tống Hương Ngưng ăn được như vậy, thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng vỗ vỗ sống lưng của cô

- Đứa nhỏ ngốc, làm gì ăn vội vã như vậy, còn rất nhiều đồ ăn, con cứ từ từ ăn.

Tống Hương Ngưng biết mẹ Tiêu cùng Tiêu Hàn đều đã tin tưởng lời cô nói..., mới vui vẻ bỏ chén cơm xuống, cười với họ một cái, tốc độ ăn cơm cũng chậm lại.

Tiêu Vũ Xuyên ngồi một bên, nhìn thấy miệng còn dính một hạt cơm của Tống Hương Ngưng, không khỏi cười nói:

- Hi hi, Mẹ thật là mất mặt, miệng dính đầy cơm! - Nói xong bé lại hướng Tiêu Hàn chứng thực - Ba, ba xem có phải miệng mẹ còn đang dính cơm không ai? Haizz thực là xấu hổ!

Nghe được chính mình bị con trai giễu cợt, Tống Hương Ngưng tức giận nói

- Tiểu Xuyên, tại sao con lại làm ẹ xấu hổ thế? Mẹ ăn cơm ngon như vậy là bởi vì bà nội con làm món ăn rất ngon, con cũng giống mẹ mà thôi, cũng đang ăn rất nhiều đồ thôi.

Nói xong cô lấy từ trong túi ra một sấp khăn giấy, lau miệng cho bé.

Tiêu Hàn nghe được lời Tiêu Vũ Xuyên nói, nhú mày lại nói

- Tiểu Xuyên, con nói vậy là sao? Tại sao có thể nói mẹ con như vậy?

Mặc dù anh cũng nghĩ như thế, nhưng Tiêu Hàn nghe được có người nói Tống Hương Ngưng như vậy, trong lòng vẫn là có chút không thoải mái.

Nghe được ba mẹ cùng la mình, Tiêu Vũ Xuyên không thể làm gì khác hơn là nghịch ngợm le lưỡi một cái, liền tiếp tục ăn cơm.

Không khí bữa ăn cũng trở nên an tĩnh lạ thường, không khí cũng biến thành có chút lúng túng, mỗi người đều tự cơm trong chén của mình, không ai nói với ai tiếng nào.

Cuối cùng, vẫn là mẹ Tiêu không chịu được không khí tĩnh mịch ấy, chọn đổi đề tài

- Hương Ngưng à, gần đây con sống tốt chứ?

Thật ra thì bà muốn hỏi đời sống tình cảm của cô thời gian gần đây như thế nào nhưng vừa không tiện hỏi quá mức rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là đi một vòng lớn.

- Hả? - Tống Hương Ngưng không nghĩ tới mẹ Tiêu sẽ tự hỏi mình như vậy, liền sững sốt một chút, một lát sau mới cười nói: - Quả thật rất tốt ạ, hiện tại con có thể cùng chơi với Tiểu Xuyên là tuyệt nhất rồi.

Gần đây thật sự cô đã đem hết thời gian rảnh rỗi của mình dành cho Tiểu Xuyên.

- Vậy bây giờ con vẫn làm ở công ty quảng cáo trước kia sao? – Mẹ Tiêu tiếp tục nói bóng nói gió.

Tống Hương Ngưng đại khái hiểu mẹ Tiêu đang hỏi cái gì, chỉ là cô cũng cảm thấy không cần cố giấu diếm, liền hào phóng nói:

- Dạ không ạ, sau khi trở về Pháp con có quay trở lại đó làm một thời gian, nhưng sau khi con và Owen Dục chia tay thì con cũng không còn làm ở đó nữa ạ.

- Chia tay? – Người hỏi chuyện không phải là mẹ Tiêu mà là Tiêu Hàn đang liếc mắt nhìn gấp thức ăn cho Tiêu Vũ Xuyên, anh là do quá bất ngờ, chiếc đĩa trên tay suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Tống Hương Ngưng thấy phản ứng của Tiêu Hàn, có chút không tưởng tượng được, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy, em và anh ấy đã chia tay nhau.

Không biết vì sao, hiện tại nói đến chuyện chia tay ấy, thế mà cô chẳng có chút đau lòng nào, thậm chí ngay cả lưu luyến cũng không có.

Mẹ Tiêu không biết vì sao hai người đang có tình cảm sâu đậm như thế lại chia tay nhau

- Tại sao lại chia tay thế?

Mặc dù trong lòng bà có một tia vui sướng, nhưng bà cố tình che giấu .

- Bởi vì tính tình không hợp nhau ạ...! - Tống Hương Ngưng hơi hột nói, nói xong cô lại chủ động gấp thức ăn cho Tiêu Vũ Xuyên - Tiểu Xuyên, ăn miếng thịt gà này đi.

Tiêu Vũ Xuyên cầm chén đưa tới, thỏa mãn tiếp nhận miếng thịt gà mà Tống Hương Ngưng gấp cho bé, vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

Tiêu Hàn muốn hỏi điều gì đó, nhưng khi nhìn Tống Hương Ngưng không phải rất muốn nói chuyện, liền không có tiếp tục hỏi, hơn nữa anh và mẹ Tiêu đều đang cố gắng che giấu niềm vui sướng giấu trong lòng.

Sau khi chia tay với Hương Ngưng, đã lâu lắm rồi anh không có lại cảm giác này?

Bữa ăn tối cuối cùng cũng kết thúc. Thấy Tiêu Vũ Xuyên đã ăn cơm xong, Tống Hương Ngưng liền đứng dậy dọn dẹp bàn cơm.

- Hương Ngưng, con tới đây chơi là tốt rồi, làm sao mẹ không biết xấu hổ bắt con dọn dẹp đây? – Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy Tống Hương Ngưng dọn dẹp bàn cơm, liền vội vàng đứng lên giúp một tay - Chẳng lẽ con không nhớ rõ, trước kia đều là mẹ làm những việc này sao?

Mẹ Tiêu nhớ tới trước kia khi Tống Hương Ngưng còn là con dâu của bà, sau khi mỗi bữa cơm kết thúc, đều là do bà phụ trách dọn dẹp.

- Làm sao con lại không biết xấu hổ thế? - Tống Hương Ngưng vẫn cảm thấy nên giúp một tay – Trước kia là bởi vì con có thai Tiểu Xuyên nên được miễn, hiện tại con ở chỗ này ăn uống, đương nhiên là giúp mọi người dọn dẹp mới đúng ạ!

Thấy Tống Hương Ngưng kiên trì muốn giúp đỡ, mẹ Tiêu cũng không tiện nói những gì, không thể làm gì khác hơn là cười nói:

- Vậy được, chúng ta cùng nhau dọn dẹp đi!

Đáp lại bà là nụ cười vui vẻ của Tống Hương Ngưng.

Sau khi cùng nhau dọn dẹp bàn ăn, lại gọt một ít trái cây mang ra ngoài, Tống Hương Ngưng liền đi tới phòng khách cùng Tiêu Vũ Xuyên ngồi xem ti vi, Tiêu Hàn và mẹ Tiêu cũng ngồi ở bên cạnh.

- Tiểu Xuyên, hôm nay con đi nhà trẻ thầy dạy con điều gì? - Tống Hương Ngưng ôm Tiêu Vũ Xuyên, thân mật hỏi.

Tiêu Vũ Xuyên vừa nghe nói đến nhà trẻ, lập tức vui mừng trả lời:

- Hôm nay, thầy giáo dạy con rất nhiều điều mới lạ! Thầy giáo bảo con phải giúp ba mẹ làm việc nhà! Ba, sau này con sẽ giúp ba làm việc nhà ạ! – Bé xoay người lại nói với Tiêu Hàn.

- Được, Tiểu Xuyên thật biết nghe lời! - Tiêu Hàn nhìn vẻ nhìn gương mặt nghiêm túc của Tiêu Vũ Xuyên, cười đồng ý với bé.

Biết ba đã đồng ý, Tiêu Vũ Xuyên rất là vui mừng, đang muốn nói tiếp chuyện gì đó, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra một điểm lạ, bé liền nứ lấy cánh tay áo của Tống Hương Ngưng, vẻ mặt thành thật hỏi:

- Mẹ, thầy giáo còn nói ba mẹ và con cái phải ở chung nhà, vì sao ba mẹ không ở chung với nhau?

50. Chương 50: Chuyện Của Hai Chúng Ta

Không có ai nghĩ đến Tiêu Vũ Xuyên sẽ hỏi một vấn đề như vậy, vì vậy khiến cho không khí vốn ngọt ngào lại càng thêm lúng túng.

Tiêu Vũ Xuyên thấy không có người trả lời bé, ánh mắt của ba mẹ lại rất lạ, liền lặp lại câu hỏi một lần nữa:

- Mẹ, tại sao mẹ không ở lại đây cùng với ba, với Tiểu Xuyên và với bà nội?

Tống Hương Ngưng cảm thấy, nếu như không trả lời câu hỏi của Tiêu Vũ Xuyên, bé sẽ không bỏ qua, đang muốn nói những gì, thì Tiêu Hàn đã lên tiếng nói trước.

- Tiểu Xuyên, làm sao con lại hỏi như thế? - Tiêu Hàn nghiêm túc nói .

Tiêu Vũ Xuyên vô tội bị phê bình cảm thấy vô cùng uất ức

- Con chỉ muốn hỏi một chút lý do tại sao mẹ không ở cùng chúng ta, mẹ lại phải sống riêng, nhiều lúc con muốn gặp mẹ lại không gặp; huống chi thầy giáo cũng đã nói ba mẹ là phải ở cùng nhau.

Bé không hiểu sao tại sao Tiêu Hàn lại không thích nói như thế.

- Con - câu trả lời của Tiêu Vũ Xuyên khiến Tiêu Hàn không nghĩ tới, cũng chẳng biết phải phê bình bé vì điều gì, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào bé.

Tống Hương Ngưng nghĩ thật lâu, rốt cuộc nghĩ tới một đáp án tương đối thuyết phục, liền cười xấu hổ nói:

- Tiểu Xuyên, bởi vì mẹ phải chăm sóc ông ngoại, cho nên thì không thể cùng Tiểu Xuyên ở với nhau.

Cô hi vọng đáp án này có thể làm cho Tiêu Vũ Xuyên tiếp nhận.

- Chúng ta dẫn ông Ngoại đến đây ở cùng là được rồi - Tiêu Vũ Xuyên rõ ràng không thể tiếp nhận đáp án này - Huống chi thầy giáo cũng không có nói mẹ và ông ngoại chẳng thể ở cùng nhau. Mẹ, nhanh về nhà ở với con đi.

- Đây - Hiện tại Tống Hương Ngưng cũng không biết nên nói cái gì cho đúng, không thể làm gì khác hơn là ngẩn người tại đó, có chút luống cuống hướng nhìn Tiêu Hàn muốn nhờ anh giúp đỡ.

Tiêu Hàn không có nhìn về phía Tống Hương Ngưng, mà mặt không che giấu được hưng phấn nhìn Tiêu Vũ Xuyên:

- Tiểu Xuyên, con là muốn ba mẹ ở bên cạnh nhau có phải không?

Thấy Tiêu Vũ Xuyên vẫn muốn ở cùng Tống Hương Ngưng, Tiêu Hàn dứt khoát coi cái này là cơ hội để đoạt Tống Hương Ngưng về, tính toán lôi kéo Tiêu Vũ Xuyên ra làm bia giúp mình.

Tiêu Vũ Xuyên nghe vậy, lập tức gật đầu

- Đúng vậy ạ, mẹ phải về nhà ở.

Bé vẫn kiên trì mời Tống Hương Ngưng trở về nhà họ Tiêu.

- Vậy thì tốt, ba nhất định sẽ đem mẹ con về ở với chúng ta được không?

Khóe miệng Tiêu Hàn đã dương lên, nghĩ che giấu cũng không che giấu được.

- Đây, Tiêu Hàn, anh đang nói cái gì thế!

Tổng Hương Ngưng tâm hoảng ý loạn không nghĩ tới Tiêu Hàn cũng sẽ cùng Tiêu Vũ Xuyên nói lung tung, nhất thời nóng nảy.

- Anh không có nói lung tung, không tin em có thể hỏi Tiểu Xuyên!

Tiêu Hàn rõ ràng chính là cầm Tiêu Vũ Xuyên ra làm bia đỡ đạn.

Tiêu Vũ Xuyên và Tiêu Hàn đứng cùng một chiến tuyến quyết định trút giận trên người Tổng Hương Ngưng

- Mẹ, ba dĩ nhiên không có nói lung tung. Thầy giáo nói là ba mẹ ở cùng một chỗ mới có thể vui vẻ, hiện tại hai người phải ở cùng một chỗ.

Tiêu Vũ Xuyên đem lời của thầy giáo ở nhà trẻ ra làm thánh chỉ.

- Hai người. - Tổng Hương Ngưng há miệng nói không lại hai cha con bọn họ, không thể làm gì khác hơn là cầm miệng cái gì cũng không nói, vẫn nhìn chăm chăm hai người bọn họ, cuối cùng không biết nên làm sao làm cho phải, chỉ có thể nắm túi xách bên cạnh lên, đứng dậy liền đi ra ngoài.

- Hương Ngưng, con đi đâu vậy? – Mẹ Tiêu thấy chuyện này có chút không đúng, vội vàng lên tiếng hỏi. Bà xem ra Tiêu Hàn muốn mượn Tiểu Xuyên đoạt Tổng Hương Ngưng về, mà cũng hợp với ý bà, nên vừa rồi bà mới không lên tiếng. Không nghĩ tới bây giờ Tổng Hương Ngưng lại đi ra ngoài, xem ra Tiêu Hàn đã bắt Tổng Hương Ngưng rồi.

- Con không có thời gian ở lại đây hao tâm tổn sức nữa, con muốn về nhà. - Tổng Hương Ngưng cũng không có dừng bước lại. Đúng như mẹ Tiêu suy nghĩ, Tổng Hương Ngưng quả nhiên là bị Tiêu Hàn làm tức rồi, tới nói chuyện với bà mà giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo.

- Nơi này chính là nhà của em. - Tiêu Hàn nhất thời nhanh miệng, nói ra lời nói trong tim của mình. Anh nhìn thấy bước chân của Tổng Hương Ngưng càng lúc càng nhanh, vì vậy liền vội vàng tiến lên giữ cô lại.

- Anh đừng nói lung tung như vậy - Tổng Hương Ngưng bị Tiêu Hàn làm cho kinh động, vì vậy giọng nói càng thêm ác liệt. Cô muốn tránh thoát khỏi bàn tay Tiêu Hàn, bất đắc dĩ Tiêu Hàn không để cho cô thành công, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Tiêu Hàn thấy hiện tại cho dù nói gì, Tổng Hương Ngưng cũng sẽ coi lời anh là nói nhảm, liền không nói tiếp nữa, mà là dịu dàng nói:

- Để anh tiễn em về - Anh nghĩ muốn đưa Tổng Hương Ngưng về nhà, sẽ làm cô cảm động.

- Đúng vậy, đúng vậy, Hương Ngưng à, con hãy để cho Tiêu Hàn chở con về. – Mẹ Tiêu biết Tiêu Hàn đang suy nghĩ gì, vội vàng nói.

Tổng Hương Ngưng mặc dù muốn cự tuyệt, nhưng bàn tay đang bị nắm chặt không có cơ hội để cho cô phản đối, không thể làm gì khác hơn là đi theo Tiêu Hàn.

Tổng Hương Ngưng cho là Tiêu Hàn sẽ lái xe đưa cô trở về, không nghĩ tới anh lại đi bộ theo cô về. Ở trên đường, Tiêu Hàn vẫn nắm tay của cô, lực cầm mặc dù không lớn, nhưng không cho cô cơ hội tránh thoát.

- Lần sau không cần cùng Tiểu Xuyên đùa kiểu này nữa - Tổng Hương Ngưng nhớ tới đoạn đối thoại của hai người ở phòng khách – Xem đó đơn giản là một vở kịch vui.

Nhất là Tiêu Hàn thế nhưng lại hòa theo Tiểu Xuyên.

Tiêu Hàn nghe được, nhượng mảy

- Anh lại không xem đó là đang đóng kịch.

- Anh xem đó không phải là đang đóng kịch vui vậy thì là gì hả? – Giọng nói của Tổng Hương Ngưng có phần cao lên – Anh nên suy nghĩ một chút vừa rồi mình đã cùng Tiểu Xuyên nói những gì đi? Cái gì gọi là ba mẹ phải ở cùng một chỗ? Chúng ta đã ly hôn rồi đúng không? Đừng nói anh chưa nói rõ ràng chuyện đó với Tiểu Xuyên nhé, lại còn hồ đồ đứng về phe của con, còn nói cái gì đó mới là nhà của chúng ta, điểm này thật buồn cười.

Bây giờ cô muốn cùng Tiêu Hàn nói rõ, mặt không tự chủ được có chút nóng lên, thật may là có màn đêm che giấu, để cho cô không có bị phát hiện mình đang bối rối.

- Anh không có nói lung tung. - Tiêu Hàn dừng bước, nghiêm nghị nhìn Tống Hương Ngưng – Anh biết rõ nói vào lúc này sẽ rất đột ngột, nhưng anh rất muốn nói, em đối với anh mà nói không đơn giản chỉ là mẹ của Tiểu Xuyên

- Không chỉ là mẹ của Tiểu Xuyên? - Tống Hương Ngưng cảm thấy có chút buồn cười – Em đối với anh mà nói, trừ là mẹ của Tiểu Xuyên cũng chỉ là mẹ của Tiểu Xuyên. Chúng ta trừ quan hệ này không có bất kỳ quan hệ nào khác. Cái này em rất rõ ràng.

- Vậy nếu như nói anh nghĩ cho chúng ta trở lại một bước quan hệ cũ thì sao? - Tiêu Hàn dặt tay Tống Hương Ngưng đi về phía trước.

Tống Hương Ngưng muốn tránh thoát tay Tiêu Hàn, nhưng cô càng tránh thoát, Tiêu Hàn càng dùng lực kéo tay cô, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bỏ qua chạy trốn, nhưng trong lời nói cũng không muốn nhận thua

- Anh nghĩ gì là chuyện của anh, không phải là chuyện của em

- Không! - Tiêu Hàn thâm ý mà lắc đầu - Đây là chuyện của hai chúng ta, một mình anh không thể quyết định được.

- Vậy em nói cho anh biết, em không muốn có thêm quan hệ nào khác với anh. - Tống Hương Ngưng nghĩ cũng không có nghĩ phải trả lời như thế này.

Tiêu Hàn không nghĩ tới Tống Hương Ngưng nhanh như vậy liền phản bác lời của anh, hơn nữa còn nói như đinh chém sắt, trong đầu không khỏi dâng lên một tia mất mát, nhưng anh còn là vẫn kiên định nói:

- Không được, Hương Ngưng, anh nhất định sẽ theo đuổi em lần nữa, sẽ cố gắng mang em trở về nhà họ Tiêu

- Anh

Tống Hương Ngưng muốn nói rằng Tiêu Hàn cố tình gây sự, nhưng vừa chuẩn bị nói ra miệng, liền lại bị Tiêu Hàn đoạt mất.

- Được rồi, đã về đến nhà em rồi. Em cũng nên vào nhà nhanh một chút không ba Tống sẽ rất lo lắng đó. - Tiêu Hàn rất săn sóc buông tay của cô ra.

Lấy lại được tự do Tống Hương Ngưng mới móc chìa khóa ra, thời điểm tính toán mở cửa, bỗng dưng Tiêu Hàn đang đứng ở sau lưng ôm trọn cô vào lòng.

- Đây là phần thưởng cho anh! - Tiêu Hàn xấu xa cười nói – Được rồi, vào nhà thôi!

Nói xong anh lưu luyến không rời buông Tống Hương Ngưng ra..

51. Chương 51: Yêu

Tống Hương Ngưng vừa đi vào cửa nhà, liền thấy mặt nghiêm túc của ba Tống đang nhìn cô.

- Ba, có chuyện gì không? - Tống Hương Ngưng che giấu trong lòng mình một tia kinh ngạc, mặt bình tĩnh hỏi.

- Hương Ngưng, tại sao lại muốn cùng Tiêu Hàn quần lấy nhau? – Ba Tống muốn chọn một địa điểm tốt để nói chuyện với cô, nhưng nay xem ra đã phải nói rồi.

- Ba? - nội tâm Tống Hương Ngưng càng thêm giật mình – Ba muốn nói cái gì ạ?

Cô cũng chưa thể xác định rõ ba Tống có điều gì đang muốn làm rõ với cô, cho nên không thể làm gì khác hơn là thử dò xét.

Ba Tống không có ý định để cho cô hao tổn tâm sức nữa

- Hương Ngưng, tại sao cùng Tiêu Hàn quay trở lại? Con làm như vậy không sợ Owen Dục ghen sao? – Ông không muốn nhìn thấy Tổng Hương Ngưng và Owen Dục bởi vì những chuyện trong quá khứ mà làm trở ngại trong hiện tại.

Nghe được lời ba Tổng nói, Tổng Hương Ngưng mới đột nhiên ý thức được, chuyện mình và Owen Dục đã chia tay còn chưa nói lại với ba Tổng. Cô sửa lại một chút câu chữ trong đầu, hít thở sâu một hơi, mới lần nữa nói chuyện:

- Ba, con và Owen Dục đã chia tay rồi.

Cô dùng một gương mặt bình tĩnh để nói, ai nhìn vào cũng không thể nghĩ cô là người phụ nữ mới vừa chia tay với bạn trai.

- Cái gì? - Ba Tổng không nghĩ tới Tổng Hương Ngưng mới vừa mang bạn trai đến ra mắt lại chia tay như thế, cứ như vậy đã chia tay rồi, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận - có chuyện gì khiến các con phải chia tay hay sao?

Ông nhìn ra cậu thanh niên tên Owen Dục kia rất thích Tổng Hương Ngưng, tại sao chia tay nhanh như vậy?

Tổng Hương Ngưng đối với vấn đề này có chút mệt nhọc rồi, nhưng không thể không nói

- Không có vì cái gì ạ, sau khi qua lại cảm thấy không hợp nhau nên chia tay thôi ạ.

- Tính tình không hợp? - ba Tổng không tin – trước kia hai con không phải làm cùng một công ty sao? Cũng đã ở cùng với nhau lâu như vậy, thế nào lại nói là tính tình không hợp nhau?

Ba Tổng càng cảm thấy có cái gì không đúng

- Hương Ngưng, có phải là con làm cái gì đó có lỗi với Owen Dục hay không?

Ông không quên lý do ban đầu mà Tổng Hương Ngưng và Tiêu Hàn chia tay nhau, hiện tại cô đột nhiên cùng Owen Dục chia tay, ông không có nghi vấn này mới là lạ

Tổng Hương Ngưng vì sao lại không biết ba Tổng nghĩ cái gì

- Ba, không cần nghĩ như vậy, con gái ba không có như thế? Con nói là con và Owen Dục tính tình không hợp nhau nên mới tách ra, con không có làm chuyện gì có lỗi với anh ấy.

Bà Tổng nhìn sâu vào đôi mắt của Tổng Hương Ngưng, qua một lúc lâu, còn nhẹ nhàng lắc đầu, bày tỏ không thể tiếp nhận.

Tổng Hương Ngưng nhìn vẻ mặt không tin của ba Tổng, biết nếu không kể cho ông nghe ngọn nguồn câu chuyện năm đó, ba Tổng chắc là sẽ không tin tưởng cô.

- Ba, thật ra thì năm đó không có ngoại tình với ai để Tiêu Hàn bắt gặp.

- Con nói cái gì? – Ba Tổng càng thêm giật mình - Đây là chuyện gì xảy ra? Năm đó không phải con chính là có đàn ông bên ngoài nên con mới phải chia tay với Tiêu Hàn sao?

Hiện tại ông rất hoài nghi mình có phải đã già rồi không, đầu óc có chút chậm chạp, hoặc thính lực giảm xuống, nên nghe mọi chuyện đều không rõ ràng.

Tổng Hương Ngưng biết ba Tổng đã nghe được những điều mình vừa nói, nhất định có cái phản ứng này, vì vậy cô cũng không có rất giật mình

- Ba, năm đó con và Tiêu Hàn là thỏa thuận kết hôn. – cô tận lực tóm gọn nội dung cho đơn giản và rõ ràng nhất, không làm cho ba Tổng quá mức khó hiểu - Năm đó con uống say lại cùng anh xảy ra quan hệ, sau đó con mang thai Tiểu Xuyên. Con không muốn phá thai, mà Tiêu Hàn nói muốn giữ đứa bé lại thì con phải cùng anh ấy kết hôn, nhưng sau khi sinh con ra, đứa bé phải thuộc về nhà họ Tiêu, sau đó con và anh ấy sẽ ly hôn. Đây chính là lý do vì sao năm đó chúng con lại nói con có đàn ông bên ngoài, đó là lý do chúng con ly hôn nhanh như vậy.

Ba Tổng nghe rõ từng lời Tổng Hương Ngưng nói, nhưng chẳng thể nào hiểu được

- Vậy lúc đó hai người đối với đối phương chẳng có chút tình cảm nào sao?

Ông phải đứng thật lâu, ngẫm thật kỹ mới tìm ra câu nói, nhưng vẫn có thật nhiều cái ông chẳng thể hiểu được.

- Con không biết Tiêu Hàn nghĩ thế nào, nhưng lúc đầu con đã đồng ý đem Tiểu Xuyên sinh ra xong liền cùng anh ấy ly hôn, cũng không thể bởi vì yêu anh ấy mà cùng anh ấy dây dưa? - Tống Hương Ngưng cười khổ nói - Thương anh, không câu chấp một chút mới là tốt.

Cô không muốn thừa nhận, hiện tại trong lòng cô cũng không câu chấp.

Ba Tống nghe ra trong lòng Tống Hương Ngưng cũng không phải nghĩ như vậy

- Vậy bây giờ con vẫn yêu cậu ta sao?

Cái này mới là chỗ mấu chốt, nếu như bây giờ đối với Tiêu Hàn nói là chưa từng yêu, vậy tại sao còn cùng anh tiếp tục dây dưa?

- Yêu? - Tống Hương Ngưng cười đến có chút gượng ép - Vì yêu anh ấy mà ba năm trước con đã tiêu hao quá nhiều tình cảm, hiện tại tất cả tình yêu con chỉ dành cho Tiểu Xuyên mà thôi.

Cô giờ đã không còn yêu chỉ muốn tìm một cảm giác an toàn.

- Con nói là đã dùng hết tình yêu vào ba năm trước, vậy con với Owen Dục là tình cảm gì?

Ba Tống không hiểu nổi, không thương đối phương, tại sao còn phải quen đối phương?

Nói đến Owen Dục, trong lòng Tống Hương Ngưng chỉ có cảm giác áy náy

- Đối với Owen Dục, con chỉ muốn xin lỗi anh ấy; con nghĩ con cùng anh ấy ở một chỗ, là bởi vì khi đó con quá cô đơn, muốn tìm một người ở cùng mà thôi.

Cô nghĩ rất nhiều, như thế nào cũng không tìm ra cảm giác yêu thương với Owen Dục.

Sau khi ba Tống nghe xong, biết chuyện đã là kết cuộc, tất cả đã không cách nào挽 hồi, nhưng ông vẫn ý vị sâu xa nói:

- Hương Ngưng, ba không biết con nghĩ như thế nào, nhưng mà ba lại biết, con nhất định không phụ lòng tin của ba. Ba hy vọng con sẽ được hạnh phúc, con sẽ tìm được chân tình, ba luôn an tâm vì con.

Thật ra thì ông nhìn ra được, bây giờ Tống Hương Ngưng còn là yêu Tiêu Hàn, chỉ là cô không chịu thừa nhận thôi.

Tống Hương Ngưng biết ba Tống đã không còn hỏi tới tình cảm của mình nữa, liền nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Thứ cảm tình này, sau này sẽ suy nghĩ lại!

- Hương Ngưng, con đã trở về nước khoảng một thời gian rồi, vậy con không có ý định bắt đầu làm việc lại sao?

Ba Tống trước chưa từng có hỏi vấn đề công việc của Tống Hương Ngưng, là bởi vì Owen Dục và Tống Hương Ngưng có quan hệ, ông cho rằng Tống Hương Ngưng sẽ quay lại công ty của anh ta làm việc. Bây giờ hai người đã chia tay, vấn đề công việc của Tống Hương Ngưng hiện đang là vấn đề ông quan tâm nhất.

Nghe được lời ba Tống vừa nói, Tống Hương Ngưng mới nhớ tới mình đã làm con sâu đục gạo lâu rồi

- Con rất xin lỗi vì đến bây giờ con vẫn còn sống dựa vào tiền trong gia đình.

Ba Tống cười, lắc đầu

- Hương Ngưng à, hai cha con ta đừng nói những lời như thế? Ba vẫn có thể nuôi nổi con. Chỉ là ba sợ con buồn bực, ở nhà sẽ không thấy vui, cho nên mới hỏi một chút con có định đi làm lại không.

Tống Hương Ngưng biết ba Tống không có ý trách cứ cô, nhưng cũng không tiện ở nhà mãi như thế. Cô suy nghĩ một chút, liền suy tính ra phương án

- Ba xem như thế này được không? Dù sao con cũng học về phương diện quảng cáo, con muốn đi một công ty khác xin việc, bắt đầu lại.

Cô không tin với thực lực của mình lại không tự làm ra chén cơm?

Ba Tổng rất rõ sự thực lực của Tổng Hương Ngưng

- Ba tin tưởng con

- Dạ, cảm ơn ba ạ - Tổng Hương Ngưng rất cảm kích sự tin tưởng mà ba Tổng dành cho cô – Vậy con về sau sẽ cố gắng chăm sóc cho Tiểu Xuyên.

52. Chương 52: Đón Đưa

Bằng vào kiến thức đã học được và thái độ làm việc nghiêm túc, Tổng Hương Ngưng rất nhanh liền trúng tuyển vào một Công ty Quảng cáo khác, hơn nữa rất nhanh liền trở thành thân quen với các đồng nghiệp ở chỗ làm.

Vốn Tổng Hương Ngưng muốn trải qua cuộc sống đơn giản như vậy, thỉnh thoảng đi tìm Tiêu Vũ Xuyên, nhưng Tiêu Hàn giống như không chịu như thế, thường xuất hiện xung quanh cô. Tổng Hương Ngưng vốn không nghĩ đến ý đến anh, nhưng Tiêu Vũ Xuyên lại ở bên cạnh trợ giúp ba, cộng thêm Tiêu Hàn cơ hồ mỗi một ngày đều đi đến công ty chờ Tổng Hương Ngưng tan làm; khiến mọi người trong công ty đều biết Tiêu Hàn đang theo đuổi cô.

- Hương Ngưng, cô đem tấm này áp-phích đổi lại, sau đó có thể ra về. - người lãnh đạo trực tiếp của Tổng Hương Ngưng tên là Lục Nhu, đưa cho tấm Áp-phích cho Tổng Hương Ngưng và nói.

Tổng Hương Ngưng biết kết quả, cười đáp:

- Chị Lục Nhu, tôi biết rồi ạ.

Rất nhanh liền theo yêu cầu của Lục Nhu sửa đổi một số phần trong bảng thiết kế, Tổng Hương Ngưng nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa hết giờ làm, cô liền chủ động dọn dẹp một ít đồ trên bàn.

- Hương Ngưng, mới vừa rồi chị Lục Nhu không có nói cho cô biết cô có thể ra về sao? - Đồng nghiệp A lại gần tò mò nói.

- Tôi muốn dọn dẹp một số thứ trên bàn rồi mới về - Tổng Hương Ngưng cười nói, tay không ngừng lại.

Đồng nghiệp B cũng tới nhảy vào trò chuyện

- Hương Ngưng, cô đừng nói cho tôi biết cô không biết Tiêu Hàn đang đợi cô nhé.

Nói xong còn làm như là đang nói thật, tỏ vẻ tự lự đợi câu trả lời.

- Tôi - Tổng Hương Ngưng không nghĩ tới bọn họ lại khơi lên cái đề tài này, đang muốn phản bác, lại bị đồng nghiệp khác đoạt lời.

- Có gì đâu kén chọn - Lần này là đồng nghiệp C lên tiếng - Hương Ngưng à, Tiêu Hàn ưu tú như vậy, hai người lại rất xứng đôi, tính toán lúc nào thì kết hôn đây?

Đồng nghiệp C vừa nói đến kết hôn, bên trong phòng làm việc tất cả mọi người bu lại, muốn tám đến ngọn nguồn vấn đề.

- Mọi người đang nói gì vậy - Tổng Hương Ngưng rất muốn im lặng lại chẳng thể im lặng được – Hiện tại tôi và Tiêu Hàn chỉ là bạn bè mà thôi..., xứng đôi kết hôn cái gì chứ, mọi người đừng nói bậy bạ!

Cô ngoài mặt tỏ vẻ coi thường nhưng nội tâm lại rất vui vẻ, nhưng cô càng nghĩ lại càng coi thường, phần vui sướng lại càng rõ ràng.

- Nhưng ai cũng biết Tiêu Hàn đang đeo đuổi cô - Đồng nghiệp C tiếp tục phát huy tính bà tám thiên phú của phụ nữ - Huống chi tôi nghe nói hai người là bởi vì hiểu lầm mà ly hôn, còn có một đứa con chung! Hiện tại Tiêu Hàn là đã có tâm như thế, sao cô không nghĩ đến chuyện quay lại?

Đồng nghiệp C vừa vặn có một người bạn đang làm ở Tiêu Thị, điều cô cần biết đều là dò la qua người bạn đó.

- Cái gì? Hương Ngưng, trước kia cô đã kết hôn rồi sao? Hơn nữa còn là cùng Tiêu Hàn? - Nghe xong câu chuyện của người đồng nghiệp C mọi người trong phòng làm việc đều giật mình.

Tổng Hương Ngưng biết nếu như hiện tại không nói gì, đồng nghiệp của cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả cho cô đi, không thể làm gì khác hơn là có chút bất đắc dĩ đáp:

- Đúng vậy, nhưng chúng tôi đã sớm ly hôn rồi, hiện tại chúng tôi chỉ là bạn bè.

Chỉ là cô biết đồng nghiệp của cô chẳng hề tin tưởng lời nói đó.

Quả nhiên, đồng nghiệp C cảm đầu cả đám đồng nghiệp, rồi rít lên tiếng phê phán:

- Hiện tại hai người chỉ là bạn bè? Nhưng tôi thấy Tiêu Hàn mọi ngày đều đến đón cô tan làm, chẳng lẽ như thế là việc của bạn bè bình thường phải làm sao? Ai không nhận ra Tiêu Hàn là muốn đuổi theo cô?

- Làm sao có thể! - Tổng Hương Ngưng liền vội vàng lắc đầu bày tỏ phản đối - Anh ấy rất tốt với tôi là bởi vì tôi là mẹ của Tiểu Xuyên, không hơn không kém.

Cô vẫn luôn đem câu nói lần trước của Tiêu Hàn là câu nói đùa, không để ở trong lòng; chỉ là bây giờ nghe các đồng nghiệp vừa nói, cô lại có một chút động lòng.

Cả đám đồng nghiệp thấy Tổng Hương Ngưng cố chấp như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu một cái

- Hương Ngưng, tại sao cô không dùng đầu óc của mình suy nghĩ một chút, nếu như Tiêu Hàn không phải thích cô, muốn đeo đuổi cô, tại sao anh ta ngày ngày đều hao tâm tổn sức đưa đón cô? Cô không thể nói là vì cô là mẹ của con trai anh ta; tôi cho cô biết, nếu như anh ấy không phải yêu cô, anh ấy sẽ không như thế đâu, ngược lại sẽ xa lánh cô.

Đồng nghiệp C thật sự là không nhìn nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là nói thẳng cho cô biết.

- Cô. cô nói là Tiêu Hàn thật yêu tôi sao? - Không thể phủ nhận, Tổng Hương Ngưng đích xác là có dao động, trong lòng không ngừng lo lắng hỏi đồng nghiệp C.

- Đương nhiên rồi! - Không chỉ có đồng nghiệp C trả lời cô mà các đồng nghiệp khác cũng vây lại nói - Hương Ngưng, hiện tại quan trọng nhất là cô đối với Tiêu Hàn như thế nào? Cô có nghĩ đến muốn cho anh thêm một cơ hội nữa không?

Đây mới là vấn đề chỗ mấu chốt.

- Tôi. - Tổng Hương Ngưng vẫn có chút sửa sang cảm giác không rõ ràng của mình, nhưng sau đó cô rất thành thực nói ra cảm nhận của bản thân - Tôi cũng không biết đây là ý gì, năm đó thời điểm chúng tôi ly hôn mặt dù cố tỏ vẻ không chấp nhất, nhưng tôi lại cảm thấy trong lòng chẳng dễ chịu gì, có chút buồn buồn, khi đó tôi nhận ra mình rất yêu anh; sau khi ly hôn tôi đi nước Pháp, vào khoảng thời gian ấy tôi cũng rất nhớ Tiêu Hàn, mỗi khi nhớ đến anh trong lòng tôi lại đau đớn, hơn nữa khi đó tôi đã thử mở lòng ột người con trai khác; nhưng cảm giác ở bên cạnh người đó không giống như khi ở bên cạnh Tiêu Hàn, tôi cảm thấy được là mình đang dối lòng, hơn nữa vẫn thường nhớ đến Tiêu Hàn; sau khi trở về, tôi được nhận lại Tiểu Xuyên, càng không tự chủ được lại rất dễ nhớ tới Tiêu Hàn. Tôi biết cảm giác đó là như thế nào, nhưng trong lòng tôi cảm nhận rất rõ cảm giác tôi dành cho anh rất khác với những người con trai kia.

- Hương Ngưng ngu ngốc, cô đã yêu Tiêu Hàn rồi mà không biết! - Đồng nghiệp C trợn trắng mắt, tiếp tục hỏi - Có phải lúc cô ở bên cạnh người bạn trai cũ, sẽ cảm thấy anh rất cao chẳng thể với tới, sẽ có khoảng cách rất lớn, hơn nữa cô chỉ xem anh như một người anh trai của mình thôi; thế nhưng khi cô ở bên cạnh Tiêu Hàn, cô sẽ cảm thấy tim đập rất nhanh, có lúc lại bởi vì một cái ánh mắt, một câu nói của Tiêu Hàn mà da mặt nóng lên, sẽ để ý đến từng cử chỉ của Tiêu Hàn, sẽ nhớ Tiêu Hàn trong vô thức?

- Làm sao cô biết? - Mặt Tổng Hương Ngưng không thể tưởng tượng nổi nhìn tới trước đồng nghiệp C.

- Đó là bởi vì cô yêu anh ấy - Lần này người nói chuyện không phải đồng nghiệp C, mà là toàn thể đồng nghiệp.

Đồng nghiệp C càng thêm là nhân cơ hội kết luận

- Vậy bây giờ tốt lắm, Tiêu Hàn yêu cô, cô yêu Tiêu Hàn, bây giờ có thể quay lại đi.

- Nhưng. - Tống Hương Ngưng vẫn cảm thấy có điểm quái lạ - Chuyện này không phải là vì chúng tôi có cùng quan hệ với Tiểu Xuyên sao?

Cô luôn cảm thấy Tiểu Xuyên chiếm một vị trí rất lớn trong trái tim cô.

Cả đám đồng nghiệp dứt khoát lắng tai nghe, hoàn toàn không có nghe được lời của cô.

Nhìn một đám đồng nghiệp nhiệt tâm như vậy, Tống Hương Ngưng cảm thấy trong lòng dần ảm áp

- Có chị em các cô cùng chia sẻ cảm xúc với tôi khiến tôi vô cùng ảm áp.

Cô thành thật nói ra lời cảm ơn từ đáy lòng mình

Cô chưa bao giờ có được những người bạn tốt như thế này, ngày trước mọi chuyện đều do cô tự quyết định, cho nên cô không biết đem cảm xúc của mình chia sẻ lại cảm thấy nhẹ nhàng đến vậy.

- Thôi có gì đâu, đừng khách sáo - Mặt đồng nghiệp A không chịu nổi nhìn cô, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mặt ái muội nhìn Tống Hương Ngưng - Hương Ngưng, Tiêu Hàn đã đến đón cô rồi kìa. Cô về mau đi, chúng tôi vẫn chờ uống rượu mừng của cô.

Nói xong còn dùng lực đẩy Tống Hương Ngưng một cái.

Tống Hương Ngưng nhìn một đám đồng nghiệp, cảm thấy nên thử nghe lời họ một lần, nhìn thẳng vào tình cảm của mình. Cô cười, cầm túi xách lên, sau đó chào tạm biệt bọn họ trước khi ra về

- Vậy tôi về trước đây, còn nữa, một lần nữa, xin cảm ơn mọi người.

Nói xong liền đi ra khỏi phòng làm việc.

53. Chương 53: Kết Cuộc

Tiêu Hàn nhìn thấy Tống Hương Ngưng đi ra, sắc mặt vốn là lạnh lẽo lập tức liền hòa hoãn hơn. Anh đi tới vị trí ghế phụ, vì Tống Hương Ngưng mở cửa xe.

Tống Hương Ngưng cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng không tiện cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là có chút cười xấu hổ cười:

- Cảm ơn anh, Tiêu Hàn.

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể vì em mà mở cửa xe là vinh hạnh lớn lao. - Tiêu Hàn mặt ưu nhã nói - Nhanh lên xe một chút đi, anh muốn dẫn em đi một nơi.

- Đi đến đâu ạ? - Tống Hương Ngưng tò mò nhìn Tiêu Hàn, đồng thời đi vào trong xe.

Tiêu Hàn cười lộ ra gương mặt thần bí

- Chờ đến nơi em sẽ biết.

Thấy Tống Hương Ngưng vì tò mò mà quên đeo dây an toàn, anh liền cúi xuống giúp cô thắt dây an toàn, sau đó mới đi vào ghế tài xế khởi động xe

- Được chúng ta lên đường thôi.

Tiêu Hàn chạy đến một phòng ăn cạnh bờ biển thì ngừng xe lại. Anh giống như phục vụ của Tống Hương Ngưng, tỉ mỉ sẵn sàng giúp cô mở cửa xe, dắt tay cô đi xuống xe, sau đó cùng nhau đi vào khách sạn.

- Hôm nay là ngày gì? Tại sao muốn dẫn em đi ăn cơm? - Tống Hương Ngưng nghi ngờ nhìn Tiêu Hàn, vừa nói chuyện vừa nhìn xung quanh nhà ăn một chút, phát hiện bên trong phòng ăn của khách sạn trừ phục vụ ra thì không có bất cứ vị khách nào, nội tâm nghi ngờ càng thêm nồng đậm.

Tiêu Hàn làm sao không nhìn ra Tống Hương Ngưng đang nghi ngờ điều gì? Nhưng anh vẫn kiên trì không nói ra, tiếp tục dắt tay của cô bước vào nhà ăn.

- Vào trong rồi em cũng biết

Người trong phòng ăn nhìn thấy Tiêu Hàn đi vào, lập tức nghênh đón

- Xin chào ông Tiêu, những gì ông yêu cầu chúng tôi đã chuẩn bị xong.

Nói xong cô ta liền biết điều lùi ra phía sau chờ Tiêu Hàn phân phó.

Tiêu Hàn nhìn người quản lý nhà hàng một tí, gật đầu một cái

- Tốt, cảm ơn quản lý. Có thể làm phiền cô dẫn chúng tôi đến đó không?

- Dĩ nhiên không có vấn đề gì ạ, ông Tiêu, cô Tống, mời đi theo tôi. - người quản lý nói xong liền đi lên trước dẫn Tiêu Hàn và Tống Hương Ngưng đang ôm một bụng nghi ngờ đi vào một dãy phòng ăn riêng. Đi một đoạn nhỏ đến trước một căn phòng lớn, người quản lý dừng lại, lấy ra một chiếc chìa khóa, mở cửa phòng ra - Ông Tiêu, chính là căn phòng này ạ.

Nói xong cô ta liền thức thời rời đi.

Thấy người quản lý đã đi xa, Tống Hương Ngưng liền dùng sức tránh khỏi cái nắm tay của Tiêu Hàn, để cho tay trái mình lấy lại tự do. Khi cô quay người nhìn lại căn phòng, nhất thời sợ hết hồn.

Này. Đây là chuyện gì? Tống Hương Ngưng không thể tin tưởng vào mắt mình. Trước mắt là một thế giới màu hồng, đồ vật trang trí trong phòng cũng màu hồng, trên bàn cũng đặt sẵn một bó hoa hồng to.

- Tiêu Hàn, này. đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? - Tống Hương Ngưng có chút hoa mắt - Hôm nay đến tốt cùng là ngày mấy, lại khiến anh phải phí tâm phí sức như thế

Tiêu Hàn nhìn Tống Hương Ngưng, hé miệng mà cười cười

- Hôm nay là ngày kỉ niệm tròn bốn năm chúng ta quen nhau - Anh nhìn gương mặt giật mình của Tống Hương Ngưng, nói tiếp - Có phải em không nhớ rõ hay không? Vậy anh sẽ nhắc cho em nhớ. Bốn năm trước cũng đúng ngày hôm nay, em mang theo trợ lý đến Tiêu Thị đấu thầu hợp đồng quảng cáo, và bảng thiết kế của em mang đến Tiêu Thị rất tuyệt vời. Khi đó, anh cho anh chú ý đến em đơn giản là vì tài năng hơn người của em, thời điểm mở tiệc chúc mừng, vì kim lòng không được chúng ta đã nảy sinh quan hệ; anh cho là anh cùng em kết hôn chỉ là vì em mang thai Tiểu Xuyên, không biết anh thật sự muốn em là người bạn đời của mình; anh cho là cùng em ly hôn là giải thoát cho cả hai, không biết mỗi lần nhìn thấy Tiểu Xuyên anh lại vô tình nghĩ về em; anh ình là người lý trí, sẽ để cho em được bên cạnh Owen Dục, không đoạt lại em, nhưng mọi lần nhìn thấy em đi bên cạnh anh ta thì anh lại cảm thấy rất muốn đánh anh ta. Hương Ngưng, chẳng lẽ những việc đó chưa đủ để chứng minh tình cảm anh dành cho em sao?

Tống Hương Ngưng còn tưởng rằng Tiêu Hàn chỉ muốn nói một chút về ngày đặc biệt này, nhưng lại biến thành anh thổ lộ tâm tình với cô. Chỉ là cô vẫn muốn như thời gian trước, bước chậm từng bước sẽ tốt hơn.

Tống Hương Ngưng không nghĩ tới Tiêu Hàn lại đột nhiên dùng một đoạn thâm tình thổ lộ, trong khoảng thời gian ngắn nào chạm mạch, ngăn người tại đó ngơ ngác nhìn Tiêu Hàn, không biết nên làm gì.

Nhìn Tống Hương Ngưng bị dọa đến không nhẹ, Tiêu Hàn chỉ bất đắc dĩ thở dài một cái

- Được rồi, Hương Ngưng, chúng ta hãy ngồi xuống trước đi!

Dù thế nào đi nữa anh có lòng tin tối nay sẽ để cho cô chấp nhận gật đầu quay về.

Tống Hương Ngưng hoàn toàn đang trong trạng thái ngơ ngác, cô mặc cho Tiêu Hàn lôi kéo đi đến bàn cơm, ngồi xuống, vô vị nhìn bữa cơm Tây thịnh soạn.

Thấy Tống Hương Ngưng không yên lòng, Tiêu Hàn có chút nản chí rồi, nhưng mà anh vẫn còn chút hưng phấn

- Hương Ngưng, bữa cơm Tây hôm nay ngon lắm? Em ăn nhanh đi, ăn nhiều một chút

Tống Hương Ngưng lúc này mới phục hồi lại tinh thần, cô có chút lúng túng xin lỗi Tiêu Hàn và nặng ra một nụ cười gượng ép

- Thật ngại ngùng quá, Tiêu Hàn, chuyện mới nãy là em khó tiếp nhận, cho nên không thể lắng nghe hết lời anh. – cô tin tưởng Tiêu Hàn sẽ không trách cô, nhưng vẫn cảm thấy rất có lỗi.

Quả nhiên, Tiêu Hàn không có để ý, ngược lại anh an ủi Tống Hương Ngưng

- Không có gì đâu, nói ra đây là lỗi của anh, là anh không để cho em chuẩn bị tâm lý trước.

Tống Hương Ngưng nghe Tiêu Hàn nói, cảm thấy càng thêm ngượng ngùng. Lại nghĩ tới những chuyện đã cùng đồng nghiệp tâm sự, liền nói ra:

- Không phải, đây cũng là lỗi của em, em không nên do dự không quyết như vậy. Nếu như em quả quyết một chút, đối với lòng mình thành thực hơn một chút, hiện tại đã không có bộ dạng ngớ ngẩn kia.

Tiêu Hàn nghe ra một chút đầu mối, liền không che giấu được hưng phấn hỏi:

- Hương Ngưng, ý của em là bây giờ em đã có đáp án rồi đúng không?

- Em - Tống Hương Ngưng vẫn có chút hoảng sợ - Bây giờ em cũng không biết mình nên như thế nào. Nhưng mà em nghe đồng nghiệp nói thật ra em rất thích anh, nhưng em vẫn chưa thể xác định được.

Tiêu Hàn nghe được, thật muốn gõ đầu cô một cái cho cô tỉnh

- Người khác cũng nhìn ra được, thế mà em vẫn còn ngơ ngác? Hương Ngưng ngu ngốc - Thấy gương mặt Tống Hương Ngưng trở nên lúng túng, anh lại nghĩ ra một phương pháp khác - Hương Ngưng, hay là anh giúp em kiểm nghiệm một chút em có thực sự thích anh không không?

Anh cười có chút gian trá.

Nhưng Tống Hương Ngưng không có phát hiện. Mặt cô hoang mang nhìn Tiêu Hàn

- Có thật không? kiểm nghiệm như thế nào?

Thật ra thì chính cô cũng đoán ra tám chín phần rồi, nhưng cô cũng không thể tự khẳng định.

Tiêu Hàn nhìn vẻ mặt tò mò Tống Hương Ngưng, nên ra tay bất ngờ, ôm chầm lấy cô

- Hiện tại cảm giác như thế nào? Có muốn tránh ra khỏi lòng ngực anh hay không?

Tống Hương Ngưng vốn là nghĩ sẽ theo bản năng tránh ra khỏi, nhưng sâu trong nội tâm lại rất muốn ở trong ngực của anh. Cô không tự chủ được ôm ngược lại Tiêu Hàn, lắc đầu một cái

- Không ghét, nói thật là em cũng rất thích ôm anh

Tiêu Hàn nghe xong, càng vui mừng hơn.

- Thế này là thế nào đây?

Nói xong anh liền cúi đầu xuống, dùng môi của mình dán chặt lên đôi môi của Tống Hương Ngưng .

Tống Hương Ngưng bị hôn nhất thời không phản ứng kịp, nhỏ giọng hô một tiếng, điều này làm cho Tiêu Hàn càng thêm linh hoạt hôn cô, cho đến khi tất cả đều không thở được, anh mới lưu luyến buông cô ra, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển.

Tống Hương Ngưng bị hôn có chút choáng tai mắt hoa, không thể làm gì khác hơn là mềm mại dựa vào ngực Tiêu Hàn, trong mắt hiện lên vẻ mê ly cùng si mê.

Tiêu Hàn ôm Tống Hương Ngưng, ở bên tai cô nói nhỏ

- Như thế nào, hiện tại đã biết được cảm giác của mình chưa? - Thấy Tống Hương Ngưng nhất thời nói không ra lời, anh sẵn sốc không hỏi tiếp mà bế ngang người cô đi ra ngoài.

- Hiện tại muốn đi đâu? - Tống Hương Ngưng nghi ngờ nói.

- Đưa em về nhà. - Tiêu Hàn nói.

Chờ Tiêu Hàn chở Tống Hương Ngưng đi đến nhà của cô, đã muộn rồi, sau khi Tống Hương Ngưng xuống xe thì liền nói:

- Hiện tại khuya lắm rồi, anh nên về nghỉ ngơi sớm nhé!

Hôm nay anh đã có một ngày mệt mỏi, cô cũng không muốn làm anh mệt mỏi hơn nữa.

Tiêu Hàn cố tình không bằng lòng

- Anh muốn đi vào nhà ngồi một chút được không?

Nói xong anh liền vòng qua người Tống Hương Ngưng, trực tiếp ấn chuông cửa.

- Ba! - Như Tiêu Hàn đoán, người mở cửa là Tiêu Vũ Xuyên, phía sau thằng bé còn có mẹ Tiêu và ba Tống. Tiêu Vũ Xuyên vừa nhìn thấy Tiêu Hàn, liền lớn tiếng gọi anh.

- Đây là chuyện gì? - Tống Hương Ngưng có chút bất ngờ. Bây giờ bọn họ không phải nên ở nhà mình sao? Tại sao Tiểu Xuyên lại ở chỗ này?

Tiêu Hàn tiến lên ôm lấy Tiêu Vũ Xuyên

- Tiểu Xuyên, ba hỏi con, con có muốn mẹ về nhà không?

- Có ạ - Tiêu Vũ Xuyên không chút suy nghĩ liền gật đầu đáp.

- Nhưng trước kia chọc mẹ tức giận, bây giờ con có thể bảo mẹ về nhà giúp ba hay không - Tiêu Hàn vùi đầu vào ngực Tiêu Vũ Xuyên, không cho Tống Hương Ngưng nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng của anh.

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong, lập tức đi tới trước mặt Tống Hương Ngưng, lời quần của cô nói:

- Mẹ, có phải mẹ vẫn còn giận ba hay không? Ba đã hiểu rõ sai lầm của mình rồi. Ba hứa sẽ không tái phạm. Mẹ bỏ qua cho ba đi

Tống Hương Ngưng vốn là muốn cùng Tiêu Hàn lần nữa bắt đầu, hiện tại Tiêu Vũ Xuyên làm nũng như thế cô cũng chẳng còn cách nào khác

- Tiểu Xuyên, con không nên nghĩ như thế, mẹ không tức giận ba của con.

- Vậy thì mẹ về nhà với con đi.

Lần này nói chuyện là Tiêu Hàn. Thấy Tống Hương Ngưng không có phản đối, anh liền móc ra trong túi áo ra một chiếc nhẫn, chân sau quỳ gối trước mặt Tống Hương Ngưng

- Hương Ngưng, bắt đầu lại một lần nữa với anh được không?

Tống Hương Ngưng nhìn Tiêu Hàn sớm có chuẩn bị, lại nhìn một chút ba Tống và mẹ Tiêu đang đứng bên cạnh mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tiêu Hàn nhìn động tác ấy, lập tức đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, giống như sợ cô một lần nữa rời xa anh.

- Ma mi! Mau về nhà thôi. - Tiêu Vũ Xuyên là người vui mừng nhất

Tống Hương Ngưng vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, nở một nụ cười hạnh phúc.

54. Chương 54: Ngoại Truyện

NGOẠI TRUYỆN: THƯỜNG TIỂU NGUYỆT VÀ LÃNG LẠC

1: CẢ ĐÁM CHỜ THỜI TRUNG HỌC

Khi còn học trung học, Thường Tiểu Nguyệt là hoa khôi của trường. Cô cũng không phải chỉ là một trong bình hoa chỉ nhìn được chứ không dùng được, cô mặt mũi xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, quan trọng hơn là cô còn là một cô gái vô cùng thông minh, trong các kỳ thi của trường cô đều được xếp thứ hạng cao; hơn nữa cô làm người hòa đồng và thân thiện, đối với người khác dịu dàng và giữ phép tắc, qua miệng các bạn học trong trường trở thành thần thoại, trong mắt thầy cô giáo thì trở thành một đứa học trò ngoan.

- Tiểu Nguyệt, nghe nói hôm nay có một bạn học từ trường khác chuyển tới, còn là một chàng trai vô cùng đẹp trai – Bạn học A ngồi bên cạnh Thường Tiểu Nguyệt làm cái loa trường đi thông báo khắp nơi.

- A, vậy sao? - Thường Tiểu Nguyệt dịu dàng nói.

Bạn học B nhanh chóng tiếp tục thông báo

- Đúng vậy, còn nữa, mình nghe nói cái bạn học vừa mới chuyển vào có thành tích học tập rất tốt, nghe nói ở trường cũ luôn đứng ở vị trí hạng nhất, mình lo lắng.

- Cậu lo lắng cái gì? Tiểu Nguyệt của chúng ta đừng sợ bạn học kia? Dù anh ấy có tranh đấu thế nào, Tiểu Nguyệt vẫn sẽ đứng nhất. – Bạn học C cắt đứt lời nói của bạn học B.

Bạn học B biết mình đuối lý, liền không tiếp tục nói.

Nét mặt Thường Tiểu Nguyệt vẫn bình thản như cũ, cô chỉ khẽ mỉm cười

- Cũng là một bạn học giỏi sao?

Bạn học chung quanh biết Thường Tiểu Nguyệt không đem cái bạn học vừa chuyển trường học rất giỏi kia để vào lòng, nên cũng chẳng còn gì để nói tiếp.

2: VỊ TRÍ THỨ NHẤT TRONG BẢNG THÀNH TÍCH

Thường Tiểu Nguyệt vẫn như thường ngày, đi ngang qua cột thông báo thành tích, cũng không có đến gần, bạn học ABC đang đi bên cạnh cô đến nhìn các tên trong danh sách. Chỉ là lúc họ trở lại, sắc mặt đều có chút có do dự.

- Các bạn sao vậy? Điểm thi không được tốt sao? - Thường Tiểu Nguyệt cho là mặt các bạn ấy biến sắc là do thành tích đợt kiểm tra vừa rồi không được như ý, cho nên vội vàng quan tâm hỏi.

Đồng học ABC nhìn mặt của cô một chút, tỏ vẻ đắn đo, cuối cùng vẫn là do bạn học C lúng túng nói:

- Không phải, ba người chúng tôi đều có tiến bộ; chỉ là, Tiểu Nguyệt cô. cô, lần này không được xếp hạng nhất nữa.

Đồng học C cảm thấy rất may mắn, khi mình có thể dũng cảm nói ra chuyện này.

Nội tâm Thường Tiểu Nguyệt đã rối loạn, nhưng ngoài mặt vẫn là duy trì bình tĩnh

- A, vậy sao?

Nói xong cô liền đi nhanh đến cái bảng thông báo thành tích ấy, thấy trên bảng thành tích cao lớn kia tên của mình lại bị một người tên là “Lăng Lạc” đè ép, cô lạnh nhạt nói

- Lăng Lạc có là bạn học mới chuyển đến trường mình không?

Bạn học B suy nghĩ một chút, gật đầu đáp:

- Phải Đúng vậy, chỉ là Tiểu Nguyệt, lần này cậu ta xếp thứ nhất chỉ là vì cậu ta may mắn mà thôi, mình khẳng định lần sau cậu có thể vượt qua mặt bạn ấy.

Thường Tiểu Nguyệt cười cười

- Mình rất mong đợi điều bạn nói là sự thật

- Ai có mong đợi gì thế?

Thường Tiểu Nguyệt mới vừa nói xong, sau lưng liền truyền đến một giọng nam.

Thường Tiểu Nguyệt vội vàng xoay người, nhìn thấy một học sinh nam vô cùng anh tuấn, đang nhìn chăm chăm vào cô. Trục giác nói cho cô biết, bạn học nam trước mắt chính là cái học sinh vừa chuyển trường đến tên Lăng Lạc

- Bạn tên là Lăng Lạc?

Học sinh nam trước mặt chỉ là cười nhìn Thường Tiểu Nguyệt, cũng không thèm trả lời.

Thường Tiểu Nguyệt biết anh đã chấp nhận, liền tiếp tục nói:

- Chúc mừng bạn, bạn học Lăng Lạc, vừa tới trường của chúng tôi học thì liền đạt vị trí đầu bảng thành tích.

Mặc dù cô cười nói, nhưng trong lòng của cô vô cùng bức tức.

Lăng Lạc không rõ chân tướng vẫn cười đáp:

- Cảm ơn. Tôi nghe nói bạn là Tiểu Nguyệt người luôn đứng nhất phải không? Xem ra chúng ta đang cạnh tranh với nhau nhỉ?

Thời trung học Lăng Lạc vẫn là đứa bé ngoan ngoãn, học giỏi, có lễ phép, được thầy giáo và hiệu trưởng xem như bảo bối; đồng thời anh lại có dáng dấp cực chuẩn, gương mặt thanh tú, mà cũng là một người đẹp trai, cho nên rất nhiều bạn học thầm yêu mến anh; nhưng Lăng Lạc vẫn kiên trì giữ vững vị trí hạng nhất của mình, không màng chuyện yêu đương, điều này cũng làm cho rất nhiều chàng trai và cô gái hâm mộ anh.

Thường Tiểu Nguyệt nhìn Lăng Lạc, vẫn cười nói:

- Ủ, bây giờ chúng ta là đối thủ cạnh tranh rồi.

Nói xong Thường Tiểu Nguyệt liền cùng bạn học ABC bên cạnh xoay người rời đi.

Lăng Lạc nhìn bóng lưng Thường Tiểu Nguyệt rời đi, trong lòng xông lên một cỗ tình cảm khác thường.

3: NGÀY 14 THÁNG 12, NĂM LỚP 12

- Tiểu Nguyệt, hôm nay là Valentine đó, bạn không nhận được quà gì sao? – Bạn học A tiếp tục làm cái loa phóng thanh cỡ lớn, vừa đi đến lớp học liền đi tới chỗ Thường Tiểu Nguyệt tám chuyện.

Thường Tiểu Nguyệt cười nhìn bạn học A một chút, nói:

- Vừa rồi mình không phải đã nói với bạn rồi sao?, đâu phải ai đến ngày Valentine là được nhận quà hết đâu.

- Vậy cũng không phải à nha, Tiểu Nguyệt dáng dấp xinh đẹp như vậy, vừa là một cô gái thông minh, khẳng định nhiều chàng trai thích cô..., có lẽ có rất nhiều bạn học muốn thừa dịp này tỏ tình với bạn. – Bạn học B nhảy vào đá một cước.

Thường Tiểu Nguyệt cười đánh bạn học B một cái

- Cậu cũng biết mình giờ chỉ được xếp hạng hai không còn xếp hạng nhất nữa, cho nên người ta sẽ không còn quan tâm đến mình nữa, mục tiêu lớn của mình bây giờ là giành lại vị trí thứ nhất cho nên khẳng định sẽ không tính đến chuyện yêu đương ở thời điểm hiện tại

- Biết rồi, biết rồi! – Bạn học A sợ Thường Tiểu Nguyệt tức giận, liền ngừng cái chủ đề vô nghĩa kia lại.

Ai ngờ họ mới vừa dừng lại, đồng học C liền cầm một cái hộp quà đến bên cạnh Thường Tiểu Nguyệt

- Tiểu Nguyệt, bên ngoài có một bạn học nói có người nhờ bạn ấy giao cái này cho bạn nè.

Nói xong bạn học A liền đem cái hộp đưa cho Thường Tiểu Nguyệt.

Thường Tiểu Nguyệt nhận lấy cái hộp

- Là vật gì vậy?

- Mở ra tới xem là biết liền. – Các bạn học ABC hợp tấu.

Thường Tiểu Nguyệt liền thuận theo dân ý, mở cái hộp ra. Là một hộp chocolate, bên trong còn có một tấm thiệp.

- Hả? Thật sự có người muốn dùng ngày này để thổ lộ với Thường Tiểu Nguyệt à nha. – Bạn học B lớn tiếng nói.

- Không nên nói lung tung - Thường Tiểu Nguyệt đỏ mặt đánh bạn học B một cái, đồng thời mở tấm thiệp ra

“Sau khi thi tốt nghiệp trung học, mình nhất định sẽ theo đuổi bạn. Đối thủ trên bảng thành tích.”

Bạn học ABC rất có ăn ý tản ra, lưu lại một mình Thường Tiểu Nguyệt.

Thường Tiểu Nguyệt cầm tấm thiệp ngồi ngẫm nghĩ, mặt có hơi hồng lên, cũng có một chút nóng lên. Trong đầu của cô xuất hiện một người bạn học tên Lăng Lạc, mặc dù cô cùng Lăng Lạc không có nói chuyện nhiều với nhau, nhưng kể từ khi anh chuyển tới trường của cô học, mỗi lần đến kỳ thi đều là hai người bọn họ tranh nhất nhì, mặc dù cả hai không học cùng lớp, nhưng cô cũng nghe nói Lăng Lạc không có cùng bạn học nào trong trường tính chuyện yêu đương, còn nghe nói Lăng Lạc bảo sau kỳ thi tốt nghiệp Trung học anh mới tính đến chuyện có yêu đương với một ai đó, cho nên hiện tại nhìn câu nói kia cô liền có thể cảm nhận người đó là ai.

Đúng thật là anh sao? Ở trong lòng Thường Tiểu Nguyệt tự hỏi. Không biết vì sao, cô lại hy vọng người đó đúng thực là anh.

4: KẾT THÚC KỲ THI TỐT NGHIỆP TRUNG HỌC

Thi tốt nghiệp trung học kết thúc, Thường Tiểu Nguyệt và Lăng Lạc vẫn chiếm cứ hai vị trí cao nhất, điểm này không ngoài dự liệu. Hai người cũng cùng trúng tuyển vào đại học Nam Phương.

Thời điểm sắp tựu trường, Thường Tiểu Nguyệt đột nhiên nhận được một tin nhắn

“Anh đang đứng trước cửa nhà của em, em ra ngoài một chút được không?”

Cô vội vàng chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên phát hiện có một người đứng trước cửa, dáng người anh tuấn, có chút quen thuộc, nhưng không nhận ra là ai. Mang theo một phần tò mò, cô đi ra ngoài, lúc mở cửa, cô liền bị sợ đến hết hồn.

- Là bạn? - Thường Tiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Lăng Lạc đang đứng trước mắt.

- Tại sao không thể là anh? - Lăng Lạc cười hỏi – Không phải anh đã nói sau khi thi Tốt nghiệp trung học sẽ theo đuổi em sao?

Thường Tiểu Nguyệt nghe xong có chút giật mình, nhưng vui vẻ nhiều hơn

- Đây chocolate kia thực sự là anh đưa?

Cô cố gắng che giấu hưng phấn trong lòng.

Lăng Lạc tiếp tục cười nhạt

Nếu biết là anh, cần gì phải hỏi nhiều như vậy? Không phải trên tấm thiệp anh có ghi đối thủ rồi sao?

Thường Tiểu Nguyệt lần nữa nhìn về phía Lăng Lạc, trải qua lễ rửa tội và kỳ thi tốt nghiệp trung học, anh càng thêm lộ ra vẻ chững chạc và trưởng thành, vốn là trẻ trung cũng trở nên điềm đạm hơn, làm cho người ta không tự chủ được đỏ mặt. Nhưng cô tận lực tỏ vẻ tỉnh táo hỏi

- Mình nhớ mình với bạn đâu có thân thiết gì tại sao bạn lại muốn theo đuổi mình? – Cô không có quên điều Lăng Lạc viết trên thiệp

- Em không cảm thấy chúng ta rất có duyên sao? - Lăng Lạc không đáp hỏi ngược lại.

- Chẳng lẽ đây cũng là lý do sao? - Thường Tiểu Nguyệt xác thực cảm thấy nguyên nhân này tương đối tức cười.

Lăng Lạc biết cô sẽ không bỏ qua, liền tiếp tục nói:

- Trước đây anh cũng không biết thích một người đến tột cùng là cảm giác như thế nào, đối với mọi người cũng chỉ coi là bạn bè; cho đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh nhìn em, đột nhiên cảm thấy bị điện giật. Em có thể không tin chuyện vừa gặp đã yêu, cũng giống như anh thôi, vừa mới bắt đầu chẳng thể nào tin nổi. Nhưng rồi dần dần anh chú ý đến em, mọi động tác mọi hành động của em, anh đều len lén ghi nhớ ở trong lòng. Đêm hôm trước ngày Valentine, anh nghe nói trong lớp em có hai bạn học nam đang có ý định muốn theo đuổi em, tâm tình vốn rất vui vẻ của anh trở nên rất tồi tệ. Chẳng qua anh đã tuyên bố trước khi thi Tốt nghiệp sẽ không nghĩ đến chuyện yêu đương với ai, cho nên anh mới nghĩ đến cách trong ngày Valentine nhờ người đưa hộp Chocolate và lời hứa cho em, hơn nữa muốn em chấp nhận cho anh cơ hội theo đuổi em.

- Này - Thường Tiểu Nguyệt vẫn cảm thấy có điểm quái lạ , nhưng nội tâm của cô vẫn cảm thấy ngọt ngào.

- Chẳng lẽ không thể sao? - Lăng Lạc đến gần Thường Tiểu Nguyệt, thấp thanh hỏi – Hay em đã có người thích rồi.

Lời anh nói là thật, anh có thể nhìn thấy có mấy người con trai thường vây quanh cố ý tiếp cận Thường Tiểu Nguyệt, hơn nữa thường thông qua anh để hỏi thăm tin tức của cô, mấy người kia có ý tứ gì với Thường Tiểu Nguyệt chứ, chẳng lẽ.

- Cái gì? - Thường Tiểu Nguyệt có chút giật mình - Làm sao anh lại không biết chứ?

Sau khi nói xong cô tựa như bị cắn rơi đầu lưỡi. Thật sự chuyện của cô liên quan đến anh, nhưng cô đều cẩn thận che giấu, tại sao lại bị phát hiện, hơn nữa còn là bị người trong cuộc phát hiện?

- Thật? - Tâm tình Lăng lạc vốn là suy sụp lập tức trở nên vui vẻ.

Thường Tiểu Nguyệt biết không còn có biện pháp che giấu, liền cúi đầu, bày tỏ ý cam chịu.

5: SAU ĐẠI HỌC

Thường Tiểu Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì quen với Lăng Lạc. Lăng Lạc đem cô cưng chiều đến tận trời cao.

- Lăng Lạc, anh như vậy sẽ khiến em hư đấy.

Đi ở trên đường lớn, Thường Tiểu Nguyệt ôm Lăng Lạc, cười nói.

- Không sao cả, dù sao anh vẫn sẽ tiếp tục cưng chiều em.

Lăng Lạc tuyệt không để ý đem Thường Tiểu Nguyệt làm hư, ngược lại càng khiến cho cô thích thú.

Sau khi hai người xác định quan hệ, ngày hôm sau đã đến gia đình hai bên chào hỏi, may mắn thay, bốn người lớn đều hết sức hài lòng, hơn nữa nhất trí quyết định, khi bọn họ tốt nghiệp xong sẽ cử hành hôn lễ.

Thường Tiểu Nguyệt cười đến càng thêm ngọt ngào. Ở trong trường đại học, không phải là không có người theo đuổi cô, nhưng cô đều không có động lòng. Cô tin tưởng, Lăng Lạc là người thích hợp nhất với mình.

Hai người vui vẻ trò chuyện trên đường lớn, một chút cũng không chú ý tới ba người phía sau.

Sắc trời càng ngày càng tối, hai người cũng phát hiện trên đường đã không có người, trừ ba người đàn ông vẫn luôn đi phía sau lưng họ, nhất thời một cỗ lo lắng hiện lên trong đầu.

- Tiểu Nguyệt, anh đưa em về nhà - Lăng Lạc nhìn tình hình sợ mình sẽ không đấu lại ba người họ, liền mở miệng nói.

- Dạ - Thường Tiểu Nguyệt cũng phát hiện tình huống trước mắt, liền ngoan ngoãn gật đầu, lập tức đồng ý.

- Muốn đi? Trước qua phải qua được cửa ải của bọn tao đã – Ba người đàn ông phía sau rốt cuộc cũng lên tiếng.

Thường Tiểu Nguyệt và Lăng Lạc biết cũng đã không thể trốn tránh, nên nhắm mắt xoay người lại hỏi:

- Các người là ai?

Người đàn ông dẫn đầu lớn tiếng nói:

- Tụi tao là ai không quan trọng, quan trọng là, tụi tao đến đây để xin ít tiền. Mau, đem tất cả những thứ đáng giá ra cho tao.

Lăng Lạc cùng Thường Tiểu Nguyệt cũng cảm thấy không cần thiết bởi vì vật ngoài thân mà làm mình bị thương, liền ngoan ngoãn đem tiền bạc trên người ra đưa cho ba người kia.

Đám người đó nhận lấy điện thoại di động cùng ví tiền, vừa liếc nhìn Thường Tiểu Nguyệt, dực vọng nhất thời bị khơi dậy

- Cô gái, dáng dấp thật xinh đẹp, không bằng để anh đây chơi một chút

Nói xong liền dùng sức cầm lấy cánh tay của cô, ý đồ kéo cô đến bên cạnh mình.

- Ông làm gì thế? Mau buông tay tôi ra! - Thường Tiểu Nguyệt không nghe lời người đàn ông kia nói, cố gắng muốn trốn khỏi người đàn ông trước mặt, lập tức chạy đến sau lưng Lăng Lạc.

Lăng Lạc bảo vệ Thường Tiểu Nguyệt, lớn tiếng trách cứ đám đàn ông kia

- Có tiền rồi thì nên đi nhanh

Người đàn ông đó vô cùng tức giận, ánh mắt trở nên nguy hiểm

- Mày tốt nhất nên tránh qua một bên đi! Tao xem trúng bạn gái của mày là vinh hạnh cho cô ta lắm rồi, đừng quấy rầy chỗ tao đang muốn phát tiết! Coi chừng tụi tao chém mày đó.

Người đàn ông trước mặt vừa dứt lời, hai người đàn ông sau lưng này liền đến gần Lăng Lạc, ra tay đẩy anh ngã. khỏe miệng Lăng Lạc lập tức rịn máu.

Người đàn ông ấy thấy Lăng Lạc không thể đứng dậy nổi, càng cố ý đến gần Thường Tiểu Nguyệt

- Cô gái, cô xem thằng kia làm sao có thể xứng với cô đây? Chỉ có anh đây mới hợp với em thôi, ngoan, cho anh hôn một cái coi.

Nói xong hắn ta liền cưỡng hôn Thường Tiểu Nguyệt, hơn nữa động tay muốn xé rách áo của cô.

Thường Tiểu Nguyệt hoàn toàn bị dọa sợ, cô đem toàn bộ sức lực của mình ra chống đỡ, không để cho người đàn ông kia có cơ hội đi vào, đồng thời cũng lớn tiếng hét lên hi vọng có người nghe tiếng gào của cô mà đến đây giúp đỡ.

Lăng Lạc ngã xuống đất nhìn đến cô gái mình yêu lại đang chịu oan trái nên càng tức giận hơn, vội vàng đứng dậy, ra sức đánh vào lưng người đàn ông kia. Người đàn ông kia không ngờ Lăng Lạc sớm tỉnh lại như thế, không kịp phản kháng, lão đảo ngã xuống mặt đất.

- Tiểu Nguyệt, chúng ta chạy mau! - Lăng Lạc dùng sức nắm tay Thường Tiểu Nguyệt từ dưới đất đứng lên, hướng tới phía trước nhanh chân chạy.

Chạy được một đoạn khá xa, Lăng Lạc mới dừng lại, anh nhìn Thường Tiểu Nguyệt bên cạnh, dịu dàng nói

- Được rồi, Tiểu Nguyệt, tất cả đã qua rồi.

Sau khi nói xong, anh phát hiện mặt Thường Tiểu Nguyệt có gì đó bất thường.

Ánh mắt Thường Tiểu Nguyệt nhắm hít, Lăng Lạc gọi thế nào cô cũng không có phản ứng. Lăng Lạc cho là cô bị kích động, nhất thời không tiếp thu nổi mọi chuyện, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô

- Tiểu Nguyệt, không sao rồi, chúng ta về nhà thôi.

Trải qua sự chấn an của Lăng Lạc, Thường Tiểu Nguyệt đột nhiên trở nên ít lời và xa lạ.

- Đừng, không nên đối với tôi như vậy, mau buông tay tôi ra.

Nói xong dùng sức muốn tránh thoát khỏi cơ thể Lăng Lạc

- Lăng Lạc, mau tới cứu em, em sợ.

Nói xong cô khóc nức lên.

- Tiểu Nguyệt, em sao vậy? anh là Lăng Lạc đây.

Lăng Lạc phát hiện càng ngày càng có cái gì đó không đúng, càng dùng sức lôi kéo cô.

Không ngờ Thường Tiểu Nguyệt càng cố sức tránh xa anh

- Buông tay! tôi không muốn, tôi không muốn.

Cứ dây dưa như vậy thật lâu, cuối cùng có lẽ do Thường Tiểu Nguyệt quá mệt mỏi, nên té xỉu.

Nhìn Thường Tiểu Nguyệt té xỉu ở trong ngực mình, bây giờ Lăng Lạc mới biết cần phải lập tức đưa cô đến bệnh viện, sau đó anh gọi điện thông báo cho cha mẹ hai bên.

Nằm bệnh viện hai ngày rồi cuộc Thường Tiểu Nguyệt đã tỉnh lại, điều này làm cho Lăng Lạc luôn canh giữ bên giường bệnh không khỏi vui mừng, nhưng câu đầu tiên Thường Tiểu Nguyệt nói với anh lại khiến cho anh đau lòng.

- Anh là ai?

Thường Tiểu Nguyệt nhìn người trước mặt, dùng ngữ điệu không xa không gần, hỏi Lăng Lạc.

- Anh anh là Lăng Lạc, Thường Tiểu Nguyệt, em không nhớ anh là ai sao? - Lăng Lạc tận lực để giọng nói của mình có chút bình tĩnh, nhưng trong lòng anh lại không ngừng lo lắng.

Thường Tiểu Nguyệt lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

Lòng anh như lửa đốt vô cùng hoảng loạn, thế mà bác sĩ và ý ta lại bảo anh phải đi ra ngoài

- Cậu Lăng, cậu không nên quá gấp gáp, theo chúng tôi chuẩn đoán, cô Thường là vì bị kích động quá lớn, nên đưa đến tình trạng tạm quên đi những chuyện trong thực tại, cùng không nhớ một số người. Chỉ may mắn là tình trạng sức khỏe của cô Thường rất tốt, cho nên, không có gì đáng ngại.

Bác sĩ an ủi Lăng Lạc.

Lăng Lạc vẫn cảm thấy tình hình chẳng được khả quan là mấy.

- Vậy theo ông bao giờ thì cô ấy mới có thể nhớ lại tất cả?

Mặc dù bác sĩ cũng rất muốn cho Lăng Lạc một đáp án khiến anh hài lòng, nhưng y dứt lại không cho ông nói dối, chỉ có thể nói mình sẽ cố gắng hết sức

- Cái này rất khó nói, nếu như cô Thường cố ý không muốn nhớ lại đoạn ký ức ấy, có thể cô ấy vĩnh viễn không thể nào nhớ được.

Nghe được câu trả lời đó, trái tim Lăng Lạc như vỡ ra thành trăm mảnh, anh thấy mình thất bại hoàn toàn, là anh đã khiến cho Thường Tiểu Nguyệt thành ra như vậy, vì vậy anh không còn tư cách ở bên cạnh cô.

Anh đi tới trước mặt ba mẹ của Thường Tiểu Nguyệt, đột ngột quỳ xuống

- Bác, dì, con thực xin lỗi hai người, con không có chăm sóc tốt cho Tiểu Nguyệt, con không phải thích hợp làm bạn trai cô ấy. Con. - anh thở sâu một cái, mới tiếp tục nói - Hiện tại nếu Tiểu Nguyệt đã quên con, sẽ để cho cô ấy quên mình! Tạm thời con muốn rời khỏi đây một thời gian, đến khi nào con cảm thấy có can đảm tiếp tục đoạn tình cảm này, con sẽ quay lại, bắt đầu lại một lần nữa với cô ấy. Đến lúc đó xin hãy gả Tiểu Nguyệt cho con được không ạ

Trong mắt của anh hiện rõ một tia quyết tâm.

Mẹ của Thường Tiểu Nguyệt vốn muốn giữ anh lại, nhưng là chồng của bà nói trước:

- Được, Lăng Lạc. Bác tin con, bác cũng tin tưởng Thường Tiểu Nguyệt cuối cùng vẫn trở về bên cạnh con.

Sau đó Lăng Lạc đi sang Đức du học. Sau khi anh hoàn thành khóa học trở về nước, cũng là lúc anh nhận được tin tức Thường Tiểu Nguyệt và Tiều Hàn đã kết hôn.

— Hoàn thành —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-mi-mau-ve-nha-thoi>